

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LUCIANI *Kew*
SAMOSATENSIS 186
COLLOQUIA 032

Selecta, & Timon.

CEBETIS THEBANI

Tabula.

MENANDRI

Sententiæ Morales.

Græce & Latine.

Colloquia Luciani & Timonem Notis
illustravit

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

Editio Tertia.

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD S. ET J. LUCHTMANS,

MDCCLXXVII.

*Koninklijke
Bibliotheek
te's Hage.*

Ad Luciani Dialogos

N O T Æ.

Acetum prorsus & elegans
scribendi genus, per mi-
nisterium & ridicula mor-
tuorum colloquia seculi sui
mores & vitia notare, quod
in his fecit dialogis argute

& false noster *Lucianus*: præcipue tamen,
ut philosophis erat infensissimus, eorum
intemperies atque insatiabilem rixandi li-
bidinem Attico aceto perfudit: in collo-
quiis autem Deorum, Gentilium in pri-
mis, insanam de multitudine Deorum opi-
nionem, & nugaces derisit poëtarum fa-
bulas: hanc vero ridendi formam primus,
ut quidem videtur, *Lucianus* novavit:
ad nostram certe ætatem nullum ingeniosi
hominis monumentum, quod cum *Lu-
ciani* possit Dialogis comparari, pervenit:
memoratur quidem *Orpheus* edidisse τὰ
αἰς ἄδῃ κατὰ λόγον, de qua legi potest *E-
schénbachius* in *Epigene*, *Democritus* τὰ
αἰς ἄδῃ ἢ ἐν ἄδῃ ab *Athenæo*, *Diogene Laër-
tio*, aliisque quos ad hunc *Menagius* colle-
git, *Heraclides Ponticus* ab eodem *Dioge-
ne* & *Plutarcho*, *Cebes* ἢ ἐν ἄδῃ διῳγῶν,
siquidem pro certo habeam *Suidam* in *Ce-
bes* sic intelligi debere, & scribi: ἢ ἐν ἄδῃ
*

ἢ ἐν ἄλλῃ δίδυμις, καὶ ἄλλα τινά. Sed hæc
 scripta aliud omnino argumentum habue-
 runt: si quid tamen apud veteres his *Lu-*
ciani Colloquiis extiterit simile, illa est,
 me iudice, *Menippi Νεκρία*, istius ejusdem
 Cynici, qui primam agit apud *Lucianum*
 personam: hoc enim inter alia illius ho-
 minis opuscula recenset *Diogenes Laër-*
tius: sane *Νεκρία* etiam Grammatici vete-
 res vocabant illam *Odyssæ Homerice* par-
 tem, quæ Ulyssis ad inferos descensum,
 quæque ibi vidit & audivit, continebat,
 ut docuerunt eruditissimi Viri ad *Ælian.*
V. H. lib. XIII. c. 14. & Longinum c. 9.
A Suida tamen *νεκρία* quoque exponi τὴν
 νεκρῶν ἱστορίαν, me quidem non latet: sed
 existimo, utramvis significationem eligas,
 rem de forma scripti Menippeï eodem esse
 redituram: plura dabit de vocis *νεκρία* no-
 tione *Gataker. ad M. Antonin. lib. IX. §.*
24. Confirmat, ut equidem opinor, con-
 jecturam nostram ipse *Lucianus*, qui qua-
 lem habuerit aliam rationem, ut sæpissime
 personam adhiberet *Menippi*, multo rarius
 autem *Diogenis* aut alterius alicuius Cy-
 nici derisoris, quam quod hic *Menippus*
 in eodem ante se fuerat argumento versa-
 tus: utcumque se res illa habet, id certe
 indubitabile est, istius Cynici opuscula
 fuisse stylo mordaci conscripta, & magis
 ad risum, quam res serias composito: si-
 dem

dem facit *Diogenes*: φέρει μὲν ὡς σκυδαῖον
 ἔδει· τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλὰ καταγέλα-
 τὰ γέμει, καὶ τι ἴσται τοῖς Μελεάγρῳ ὅτι
 κατ' αὐτὸν ἡιομήδης *Varro* tanti fecit hunc
 canem, ut in *Satyris* scribendis, quas e-
 jus etiam nomine *Menippeas* appellavit,
 illum fuerit æmulatus, teste *Gellio* N. A.
 lib. II. c. 18. unde *Menippeus* cognomen
 homini doctissimo adhæsit, quod erudite
 docet *Jos. Mercerus* ad *Nonium* p. 207.
Marcus Antoninus de Rebus Suis lib. VI.
 §. 47. inter generosos humanæ vitæ con-
 temtores & magna philosophiæ liberioris
 lumina *Menippum* reponit: par enim esse
 monet, ut mortem æquo feramus animo,
 cum tot ante nos obierint illustres viri, re-
 ges, duces, philosophi, καὶ ἄλλαι φύσεις
 ὁρεῖται, μεγάλους, φιλόπονοι, καιῆργοι,
 αὐθάδεις, αὐτῆς δὲ ἐπικήρη καὶ ἰσημέρη τῷ ἀν-
 θρώπῳ ζωῆς χλευασαί, οἷον Μένιππον καὶ ὅσοι
 τοῖσιν. Alias ignobilis fuit hic *Menippus*,
 & scriptorum ejus pauci sunt, qui fecerint
 mentionem: solus forte præter *Diogenem*
Athenæus *Arcefilaum* ejus & *Symposium*
 nominat: sed *Samosatensis* noster, non
 secus ac *Varro* nonnullo eum in pretio ha-
 buit, & tantopere Cynica *Menippi* liberta-
 te fuit delectatus, ut primum ipsi conces-
 serit in *Dialogis* locum. Similis argumen-
 ti in *Anthologia* reperitur *Diogenis* apud
inferos cum *Cræso* colloquium, quod La-

tius his versibus expressit *Ausonius* Epigr.
LIII.

*Effigiem, Rex Cræse, tuam, ditissime Regum,
Vidit apud manes Diogenes Cynicus :
Constitit utque procul, solito majore cacbinno
Concussus dixit ; quid tibi divitiæ
Nunc profunt, Regum ô ditissime, quum sis
Sicut ego solus, me quoque pauperior :
Nam quæcunque habui mecum fero, quum
nihil ipse
Ex tantis tecum, Cræse, feras opibus.*

Integrum representavi carmen *Ausonii*,
quod multa sint simili sensu *Luciani* Col-
loquiis inspersa: præter hoc autem pauca
reperiuntur alia in *Florilegio Græco* com-
paria. Porro recentiorum non paucos le-
pidum *Luciani* institutum cepit, & ad si-
milia tentanda compulit. *Janus Secundus*
nostras ingenio & arte summus, plerosque
Auctoris nostri Dialogos Latinis versibus
reddere constituerat, cujus curæ elegans
inter ejus opera specimen superest. Præ-
tereo vividum & mobile Gallorum inge-
nium, quorum complures artificium *Lu-
ciani* hoc in genere sunt æmulati.

P. I. ΜΕΤΕΙΧΗΘΕΡΩ] Sic quædam editio-
nes *Luciani*, cum aliæ præferant ΜΕΤΕΙΧ-
ΘΕΡΩ· quod unice probat *Bourdelotius*: ne
nos tamen homini docto credamus; ut
enim

enim hæc lectio omnia Plutonis ad arbitrium refert, sic altera meo iudicio melior comminationem exprimit Cræsi, Midæ & Sardanapali, quod clarius eorum adversus Menippum indignationem designat: sed unius hæc res est literæ.

P. 2. *Λυπῶμαι γὰρ*] Præterire nequeo adsimilem *Platonis* sententiam de senibus, qui juvenilis ætatis fructus in memoriam revocant lib. I. de Rep. p. 572. Οἱ γὰρ πλεῖστοι τῶν (πρὶς βουλῶν) ἐλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθεῖντες καὶ ἀναμνηστικῶδες οὖσι τε τὰ φρονήσια καὶ οὖσι πόθους καὶ εὐσυχίας, καὶ ἄλλ' ἅττω, ἃ τῶν τοιούτων ἔχοντες, καὶ ἀναμνηστικῶδες, ὥς μεγάλων τιμῶν ἐστρατηγῶν, καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ ὑδὲ ζῶντες.

Ὡς ὑδὲ παντοφύων μὲν] Οὐδέπω sententiam complet: sic itaque scribe: similitudo sequentis syllabæ fefellerat librarios.

P. 3. *Καὶ ἀκέραιος &c.*] En *Benedicti* versionem: *Et pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exolvi*: quæ si staret, ita sane *Lucianum* oportuisset scripsisse: καὶ ὑπὲρ ἀκέραιος ἑῶν πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. hæc lectio etli bene conveniat cum ingenio linguæ Græcæ, spernenda tamen præ facili & acuta distinctione, qua omnem huic loco difficultatem absterfit *Eruditissimus Grævius*; præterquam quod & *Thomas*

Magister vulgarem retineat lectionem in
 Ἀκέρῃς. Si vim sensus & rerum ordinem
 consideres, facile Tibi, quisquis es hu-
 manior, liquebit, jure nos illam distinctio-
 nem Luciano redonasse: dixerat Mercu-
 rius, se Charonti quinque drachmis ancho-
 ram emisse; conqueritur de nimio pretio
 Charon: at enim, ita me Pluto juvet, in-
 quit Mercurius, id pretium pependi, &
 duobus itidem obolis tropoterem emi: le-
 nior hic Charon post solemne Mercurii &
 sanctum jus jurandum, Adscribe, ait, in
 tabula vel adnota (id enim in re calcula-
 toria τιθέναι est apud Græcos. Vid. *Nostr.*
Dial. Meret. p. 751.) quam dixisti, sum-
 mam: iterum Mercurius: καὶ ἀκέραι ὑπὲρ
 τῶν ὀβόλων· intellige ὀνητάμην· unde & se-
 quentia pendent: καὶ κερὲν ὡς ἐπιπλάσσει &c.
 ne vero de pretio non credat Charon,
 πέντε ὀβολῶς, inquit, ἐγὼ κατέβαλον· qui
 utique loquendi modus elegans est & con-
 firmantis, atque omnem Charonti præcidit
 dubitandi rationem, an forte Mercurius
 pretiis rerum emtarum subdole lucri causa
 aliquid de se adjiciat. Καταβάλλει hac no-
 tione sæpe apud *Lucianum*; in *Cataplo.*
 εἰδὲ τὸ ὀβολὸν ἔχων τὰ περιμῆα καταβαλεῖν·
 Similiter etiam in libello de *Luctu*, & *Diä-*
log. Meretr. p. 752. *Scholiasæ* ad hunc
 locum nota, quamquam corruptissima, ple-
 ne refarciri potest ex *Etymologo* in ἀκέραι.

P. 5. *Ἐπιλίζει*] Bonitatem hujus locutionis contra *Grævium* asseruit jure merito Clariss. *Jensius*: prorsum aliud est *ἐπιλίζειν*, ab omni aliquem spe depellere, ad desperationem adigere, quod *Luciani* proposito contrarium est: illosne enim ad desperationem adactos dicas, qui ditissimi senis opes jam inter se diviserunt, & beatæ fructum vitæ spe præcipiunt? Sed hæc ipsa jam vox in *Stephani Thesuro* fuit adnotata, & *Thucydidis*, *Luciani* atque *Suidæ* auctoritate munita: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium libri VIII. est, recte *Scholias* eis *ἐπιλίδας ἐμβάλλειν*. In *Suida* sæpius occurrit: *Ἐψυχαγώγησι, ἐπήλπισι* &c. *Bato*, ni fallor, apud *Eunlem* in *Pythagoras Ephesus*, quem locum sine nomine Auctoris expressit in *Ἐπιλίζωνι*, αὐτὰς ἐπιλίζων ταῖς ὑποχίσεισι. improbum igitur est *Thomæ* *ἐλπίζειν*, neque ulla ratione defendi debet; nam nec *Lucianus*, nec quisquam, credo, elegantiorum, qui oratione scripserunt prosa, *ἐλπίζειν* pro spe lactare posuit: optime enim & ad rem nostram *Ammonius*, seu *Herennium* vocare malis: *Ἠλπισαν, ἢ ἐπήλπισαν* *Διόφρ.* *Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες πρὸς τινὰς ἐπήλπισαν δ' ἑτέρῳ, ἑτέρως εἰς ἐλπίδας ἤγαγον*. Ille vero magistellus e vitiosa sui codicis lectione insolentem puris auribus significationem confinxit. De-

currit in *Heliod.* lib. VII. p. 356. diversa notione: ἐὺφροῖα τῇ ᾧ καὶ ᾧ χρητύνων ἐπιλαΐζειν, in *Deorum benevolentia spem habere repositam.*

Ὀνειροπολεῖν] *Cultissimus Achilles Tatius* lib. V. p. 349. Οὐκ ἔτι δέομαι πολλῶν ἡμερῶν καὶ γάρ με μακρῷ, ὅτι ἡ δυστυχὴς ὀνειροπόλων· nimirum, ut opportune *Virgilius* *Ecl.* VIII. *Credimus, an qui amant, ipsi sibi somnia fingunt? ὀνειροπολοῦσι.* Ad hanc formam *somniatas opes* dixit *Tertullianus.* Paulum aliter de Pythagoreis affirmat *Clemens*, eos τὴν μετένδεισιν ὀνειροπολεῖν τὴν ψυχῆς· *Aristophanes* *Nubib.* Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθύδων ἐπιπικλῶ.

P. 6. Ὑπὸ χιρῶν] *Sperans, id mihi fore promittens*, ut *Eruditiss. Grævius*: sic interpretabimur, si calculum possit eruditorum ferre hæc lectio: attamen ego malim ὑπὸ χιρῶν refingere optimo sensu: illum iptum semper colui, ut qui mihi tabulas suas promitteret: multo frequentius enim dicitur aliquis ὑπὸ χιρῶν τί τινι, quam simpliciter ὑπὸ χιρῶν pro *sperare*, aut ea significatione, qua hic, stante veteri lectione, intelligi deberet: venusta loquendi ratio ἐπ' ἐμοὶ τοβιζέσθαι, *meo commodo, bonis mihi testamento relictis decessurum esse*: sed plenius in editione Veneta apud Juntas; ἐπ' ἐμοὶ κληρονομῶν, ut mihi nuper indicabat

Vir

Vir Eruditissimus Du Soul, a cuius industria luculentam Luciani editionem expectamus.

Ἐπειγίη] Simile locutionis exemplum si proferatur, non intercedo, quo minus locum obtineat vulgata lectio: nunc autem, dum aliam sibi vindicem recepta vulgo scriptura quærit, tentare libet ἰπετέιητο, vel ἀπιτέιητο. facilis in vicinis literis error: quam frequenter fuerit peccatum in commutandis T & Γ, luculenter docuit Vir eruditione summa *L. Kusterus* ad *Suidam* in *Μεγάλοι μῦθοι*. hæc autem verba de continuato & extenso tempore usurpantur: *Lucianus* in *Hermotimo*: εἰς μέσας νύκτας ἀπταθείης ὡς φασὶ τὴ συνουσίαν, ut hoc loco εἰς μήκιστον. *Libanius* Orat. VIII. p. 250. Jovem refert ἐκλείναι τὴν νύκτα, ὅτε Ἡρακλῆς ἐσπείρητο. *Horat.* *Vives* extento *Proculejus* ovo. exemplis opus non est, ubi res per se nota loquitur.

Ὁ μερακίσκος] Commisit hic *Lucianus* contra nitidiorem Atticismum: ipse enim in *Solæcista* reprehendit ὁ μείραξ. nam Attice dicitur ἡ μείραξ & μερακίσκος. Remplene exposuit summus *Grævius* ad *Solæcist.* p. 740. Sed pluribus in locis *Samosatenfis* noster quandam scribendi libertatem legibus Atticis Grammaticis solutam festatur. Similem in alterius perniciem compositæ fraudis eventum non ineleganter

Heliodorus excogitavit *Æthiop.* lib. VIII. p. 379.

Pag. 7. Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Ἦκεν & ἔρχε-
σθαι concinne apud Græcos ea dicuntur,
quæ sine multo labore inventa opponuntur
licro: Per similis est *Aristophanis* locus in
Pluto vñ. 1243. Ἦκεν γὰρ ἂν σοι τὰς εὖ
πεπεμμένους. *Arrianus* scriptor politissimus
de *Exped. Alex.* lib. VII. c. 9. Καὶ τὰ
ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης ἀγαθὰ, ἕσα ἀμαχεῖ
ἐκλήσμεν, ὑμῖν ἔρχεσθαι. quantum ab hoc
simplici nitore abest versio Latina Doctiss.
Vulcanii: *Ægypti Cyrenesque opes, qui-*
bus potiti sumus sine vi, eæ quoque ad
vos accesserunt: Noster p. 10. οἱ δὲ κληροῖ
ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυλίαν ἔειλθεν. Parilem
apud Romanos elegantiam in verbo *veni-*
te adnotavit *Grævius*. Sed ille *Callide-*
mides *Pythagoræ* sequi præceptum malue-
rat, ταῖς λεωφόροις μὴ βαδίζεν ὁδοῖς.

Πιλύτρα] In *Scholiis* vitiose est πολό-
γραπ].

Οἶνος ἀνθοσμίας] Operæ est pretium con-
similem adscribere *Theodoreti* locum, ubi
pari ratione *vinum fragrans* & *Sicu'æ de-*
licie conjunguntur: is est *Serm. IX.* πρὸς
Πρην Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε, καὶ χα-
ρμίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνώμῃ καὶ ταῖς ὀφρὺ-
σι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας
εἶναι νομίζεις ζεῦγ' ὕψηλόν, &c. καὶ ἐκ-
πώμαζ' καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ παιδαίστιαν
Σι-

Σικελικῶ τε καὶ Συβαριτικῶ, καὶ ἄλλα ὅσα
 σοι τ' ὕγρον καὶ ἀναιμόμον καὶ ἀεροδίαλον ἐπιτη-
 δεύσαι τ' βίον. De οἴνω ἀνθοσμίας omnia
 sunt pervulgata ex *Athenaeo*, *Polluce*, *Eus-
 tathio* aliisque Grammaticis: meminit
 etiam *Aristophanes*, quem laudat *Erotia-
 nus* in οἴνῳ ἀνθοσμίας, *Pluto* vi. 808. in
 illa narratione ficta facetiarumque plena:
 Οἱ δ' ἀμφορῆς (μεσοὶ) οἶνον μέλανῳ ἀνθο-
 μίᾳ· ibi vid. *Scholiasen. Pherocr.* apud
Poll. X. 75. κύλικας οἶνον μέλανῳ ἀνθοσμίας
 "Ἡλθεν ἀπὸ χώνης. *Achilles Tatius* perele-
 ganti loco lib. II. p. 67. οἶνον μέλανα & ἀν-
 θοσμίαν distinguit: ἀνθοσμίας μεθύσκεσθαι a-
 pud *Lucianum* in *Epist. Saturn.* & alibi
 saepe. Σικελικὴ & Συβαριτικὴ τραπέζα. e
Lyfide, *Suida*, *Diogeniano*, atque aliis
 nulli non pernota, ut jam nunc quoque
 nimium dixerim: tantum addere lubet exi-
 mium *Themistii* locum in *Laud. Funer.*
Patris sui. p. 238. κατακλιεῖς δ' ἐπὶ σιδά-
 ρῳ ἱερῶν τάπησι καὶ πορφύρᾳ, καὶ τρα-
 πέζαν ὡραθέρμῳ Σικελικῶ, πίνῃ τε ἄδ-
 δῶ, καὶ εὐωχεῖται κῆρης αὐτῷ τινῶ Κορινθίας
 ἢ παιδὸς Ἰωνικῷ ἀφαινερόν. Videnne de-
 pictum luxuriæ quoddam compendium:
Idem Protrept. ad Nicomed. Συρακυσίων
 αἰεὶ τραπέζαν ἢ Σικελικῶ τινα περὶ τῆς
 Mox non immerito summus *Grævius* pro
 ὑπέρβ e MS. malebat ἐπὶ ῥῥ· apud *Cbry-
 sostomum* legisse memini πατοδαπῶν ἀγα-

ὅτι ἐπιρρέω. Eleganter Plato de Legibus lib. VI. p. 875. εὐεργετοῦναι τὴν αὐτὴν τε καὶ ἐπιρρέω. & Noster in Gallo p. 245. τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον αἰεὶ αὖν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέειν. & Imag. p. 21. Aristæn. lib. II. Ep. 12. εὐδὲς γὰρ ἐξαρκῆ πλῆτ' αὐτῇ, εὐδ' αὖν εἰς ποταμῶν ἐπιρρέη. Aristoteles δὲ χρῶν τὴν ἐπιρρέυσαν τροφὴν succum & tenuiores appellat particulas e terra in arborem influentes: alias sane non raro ὑπορρεῖν & ἐπιρρεῖν idem significant: quod dixerat Ælian. V. H. III. 45. Διπλῆς ἔν ἐπὶ τέτοις ὑπορρεῖ λόγος, sic expressit lib. XII. cap. 60. Πολλοὶ μὲν ἔν, ὡς εἰκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπιρρέυσαν.

P. 10. ἡσίοθαί] Quamquam hæc lectio posse defendi videatur, præfero ἡμῆσεθαί, ut p. 81. πόθεν γὰρ αὖ ἡλπισα τηλικῶτον ἡμῆσεθαί κακόν; in istis sæpius esse peccatum, MSS. uisus nos docuit: sic apud Æschinæ adversus Timarchum: ἐκείνός γε εὐδεμήπορος δύωσι καὶ ἀφελίεθαί τὴν ἀλήθειαν. MS. δύωσι καὶ præfert, quod aptius iudico.

P. 12. ἔνθα Ὑάκινθος &c.] Formosorum apud inferos nomenclatorem agit: in memoriam revoco venustissimum Propertii locum lib. II. El. 21. qua pro salute puellæ vota facit, &, ut suis precibus fauveant Pluto ejusque conjux, satis esse apud inferos formosarum confirmat: pulchram in superis locis uiuam vivere fiant:

nant : sed ipsa summi poëtæ verba expectas.

Sunt apud inferos tot millia formosarum :

Pulchra sit in superis, si licet, una locis.

Vobiscum est Iole, vobiscum candida Tyro,

Vobiscum Europe, nec proba Pasiphaë,

Et quot Iona tulit, vetus & quot Achaïa formas

Et Thebæ, & Priami diruta regna senis.

Hic, uti vides, formas tantum femineas enumerat : Tyronem inter has inferis etiam heroinis adscripsit *Homerus*, quod erudite notat *Is. Vossius* ad *Catullum* ; quædam mihi propter *Lucianum* notanda : in *superis*, inquit *Propertius*, *locis* : apud *Nostrum* sæpius simili ratione manes appellant τὰς αἰώας, homines in terra, apud *superos* viuentes, τὰ αἰώας & τὰ ἐν τῇ γῆς res humanas : hinc emanavit loquendi forma, *superos relinquere* apud *Vellejum Paterculum* pro *vita defungi*. Præterea sic scribit *Lucianus* : καὶ ὅλως τὰ δὲ χαῖτα κάλλη πάντων non aliter *formas* pro formosis *Propertius* posuit : ita quoque vocem intelligunt in hoc vexatissimo docti poëtæ loco : *Cynthia forma potens, Cynthia forma levis* : & lib. II. El. 2. vs. 42. recentiorum quidam terrestres formas *Olympo* curiose *Jovem* spectasse refert, sed inprimis opportunus est *Syneſii* locus in illa *Epistola* longe politissima, qua eos refellit, qui *Atticam* & ele-

gantiozem scribendi rationem vitio sibi vertebant: ὡς περ ἰποῖεν Ἀθήητινοὶ δημοεργοὶ, Ἀφροδίτῃ καὶ Χάριτι καὶ τοιαῦτα κάλλει θεῶν ἐγγέλμασι Σιλύων καὶ Σατύρων ἀμπίχοντες. Paulum aliter a *Demosthene* dicuntur, κάλλη ἱερῶν καὶ ἔν τέτοις ἀναθημάτων. Sequar animi mei impetum: Ὅς ἂν μόνον ὀρώ, Menippus inquit: ossa notant apud poëtas ἴπλος manes: quod docet ultima & erudita elegantissimi *Broekhuisii* nota in *Propertium* ad istum versiculum memorabili commendatione restitutum: — *sim digna merendo Cujus honoratis ossa vebantur avis.* notabilis est *Ovidii Diris* in *Ibin* locus, quo manes *osseas* appellat *larvas*: sic enim egregie *Heinsius* refecit, cum antea legere-tur *osseæ forma*: cum his componi velim, quæ scripsit *Noster* in *Catapl.* p. 447.

P. 13. Καταβαλὼν σιαυτόν] Ἐπίπτεν sic u-rsurpatur de *Diogene Cynico* mortem meditante ab *Æliano* V. H. lib. VIII. c. 14. Διο-γῆνης ὁ Σινωπεὺς, ὅτε λοιπὸν ἐνόησεν ἐπὶ θανά-τω, ἱκανὸν φέρων μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γε-φυρίου πρὸς γυμνασίῳ ὄντος &c. ad hunc *Lu-ciani* locum si *Interpretes Æliani* atten-dis-sent, nunquam certe ab Auctoris mente aberrassent, ut ab Eruditissimis *Commen-tatoribus* monstratum. Adde *Nostr.* in *La-pith.* p. 852.

Κατίσπασα ἔ ποδός] Decenter de *Cer-bero* dicitur quippe cane, cui moris erat um-

umbras latratu terrere atque morſu impetere. *Propert.* lib. IV. El. 11. *Cerberus* & *nullas hodie petat improbus umbras.* Sed audacius hoc ipſum in *Hermotimo* facto adſcribitur: ſic enim ad tumidum illum ſemiphiſoſophum *Lycinus*: *ὅσα εἰδότες εἰς τὴν πλησίον ἤδη τῷ ἄλλῳ γρόμῳ τὸ χρῆμα ἐπιτὰν κατατπύσσει λαβόμενοι τῷ ποδὸς ἐξ ἀτελῆς τῷ ἐλπίδι.* Δάκνει aliquando de graviffimis uſurpatur malis aut morbis, qui aliquem mordent & urunt: ita *Menander* ἐν Ὀργῇ. Ὁ λιμός ἐμῶν τὸ καλὸν τῶτοι δακνὼν Φιλίππιδω λιπρότερον ἀπιδείξει νεκρόν. *Catullus*: *multis languoribus peresus.* & *Apulej.* *Metam.* VI. *Cupido amore nimio peresus.* Sed lethalis ille morſus leniendus eſt molliore huius verbi & meliore notione: τὸ γὰρ μὲν ἔρωτικῶν ἡμέρων, ita *Lucianus* ſcribit in *Amoribus*, ſeu quis alius iſtius libelli auctor, καὶ αὐτὸ τὸ βαρυνίζον εὐφραίνει, καὶ γλυκὺς ὁδὸς ἐστὶ πόθου δάκνη. & *Heliod.* lib. II. p. 71. ἀλλ' εἰ μὴ τί με δακνομένην ἔρωτι ὑπονοεῖν μέλλει. Multa egregia obſervat de δάκνει *Gataker.* ad *M. Anton.*

P. 14. [Ἐστὶ δέ τις &c.] Sane *Lucillius Anthol.* lib. II. c. 50. de avariſſimo *Hermocrate* ita canit: Κεῖτο δὲ γ' εὐδὲν ἔχων ὀβολοὺς πλέον· οἱ δὲ τὰ κοῖνα χρήματα πληρόνομοι ἤρπασαν ἀσπασίως. Obolum ori mortuorum inſertum· μισθὸν τῷ περὶ μὲν res eſt notiſſima: vide *Lucianum* lib. de *Lucio*: in numero

mero dissentiunt; duos enim obolos memorat *Aristoph. Acbarn. Act. 1. Sc. 2.* Sed illo in loco Comicum alluisse putat *Scholias* ad judicium mercedem, quam & ipse ibi de duobus defunctorum ori obolis impositis, non de uno sane loquatur: aliam ob causam turris illa loquax & consiliaria apud *Apulej. Metam. lib. VI.* Psychæ jussu Veneris ad inferos descensuræ præcipit offas polentæ mullo contritas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes, ut alteram scilicet Charonti portorium exsolveret in transitu, alteram in reditu: sed quædam *Apuleji* non inficeta verba, nec ab hoc *Luciani* loco aliena ponere juvat: *Ergo & inter mortuos avaritia vivit, nec Charon ille Ditis pater* (f. portitor, vel, neque Ditis pater, pro, Dis pater) *tantus Deus quidquam gratuito facit, & pauper moriens viaticum debet quærere, & si forte præ manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore; pauloque post: ac deinde avaro navitæ data, quam reservaras stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum cœlestium siderum redies chorum: hic quidem ratio est manifesta, cur Psyche duos secum tulerit obolos, & a me jam exposita.*

Unius

Unius tamen oboli plerique omnes tantum meminerunt: *Lucianus* noster nunquam aliter: in *Colloquio Diogenis & Pollucis*: ὁ δὲ χρὴ ἵνα ὀβολὸν ἔχοντας ἔκων μετ' ὀλίγον· in *Cataplo*: ὁ δὲ τ' ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθημῖα καταβαλεῖν· sic etiam p. 11. *Antiphanes* apud *Stobensem*: Τεθνήξῃ; πλατῦσαι ἀφ' ἑς μεγάλῳ ἀλγυθῆκῳ, Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μᾶλλον ἐνισκάμεθ'· Vide etiam *Hesychium* & *Etymologum* in ναῦλον, *Suidam* in Δανακλῶ & καρπάδοιζα· duorum itaque qui mentionem faciunt, *Aristophanis* sequuntur exemplum, qui non ipsius rei veritatem, sed Comicam & consuetam in ridendo libertatem sectatus est: de hoc etiam portorio elegans est in *Juvenale* locus Sat. III. v. 267.

— nec habet, quem porrigat ore trientem.

sua etiam tum ætate illum morem apud Athenienses permansisse *Scholias* testatur, quem vide: & concinne *Propertius*:

Vota movent superos: ubi portitor æra recepit,

Obserat verbosos lurida porta rogos.

Ad hæc de portitore Charonte *Eruditissimus Broekhuis* legatur. Sed & nostra tamen ætate eundem de mortualibus obolis observant ritum Tatarum *Wogulskii*. Nauulum illud inferni portitoris πορθημῖα in primo dialogo nominabat *Lucianus*; simili modo literæ sunt expressæ in eo, quem
 14-

superius e *Cataplo* citavi loco, quamquam ibi *Scholiasta* πορθμεῖον habet: πορθμεῖα λέγει τὸ μιοῦν ἐπὶ τῷ Ἀλκιπρόταυ διδόμενον. Sed πορθμεῖον apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet: in hoc colloquio: νεωλήσας τὸ πορθμεῖον. *Dial.* 22, 23. & *Catapl.* p. 427. κινὸν γὰρ, ὡς ὀρέας, ἐπιβατῶν τὸ πορθμεῖον. *Dio* de *Julio Cæsare* narrat, illum ἐν πορθμεῖῳ τινὶ περιῦσθαι. Denique & in *Hesychio* πορθμεῖον ipsa navicula vel ponto exponitur: his prorsus contraria tradit *Eustath.* ad *Odys.* γ. ὦν, inquit, (πορθμῆιν vel πορθμευτῶν) καὶ ὁ μιοῦς ἦτοι ὁ ναῦλος ἢ ἐδιτέρως τὸ ναῦλον, πορθμεῖον λέγεσθαι, καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον καὶ ναῦς ἀπλῶς, ἀλλὰ παρωνύμως τῷ τόπῳ πορθμῆιον. ut dissensum Grammaticorum perspicias, addere volui ista *Suidæ*: Πορθμεῖον, τὸ πλοῖον, πορθμῆιον ἢ τὸ ναῦλον. etsi unicus hujus Lexicographi *Æsculapius L. Kusterus* ordinem inversum præferat: saltem patet ipsos in usu utriusque vocis hæsitasse Græcos, & aliud pro alio sæpe sumsisse: quod si *Callimachi* auctoritate res staret, acciperemus *Eustathii* distinctionem; sic enim ille apud *Etymologum* in Δανάκης & *Suidam* in πορθμῆιον. Τὸ νεκρὸν καὶ νέκυες πορθμῆιον ἔτι φέρονται πορθμῆιον. Ionum usu nascitur ex πορθμεῖον. nimirum per singularem Cereris benevolentiam *Ægiæ* incolis remissum erat vecti-

gal hoc mortuale, propterea quod illam edocuissent de raptu Proserpinæ. Hæc ple-
raque quamquam in *Stephani* Thesau-
ro postea repererim, inducenda tamen non
existimavi, quod ipse quibusdam illa re-
bus locupletassem. Multa cum hoc dia-
logo similia *Cataplus* habet p. 444. & 446.
ubi Charon itidem conqueritur de noxia
quorundam paupertate: at quo deferor?

P. 15. τ̃ καπη̃ς.] Locus parilis in *Ca-
taplo*: sic enim ibi Cyniscus ad Charon-
tem: τᾶς αὐτῶν ἡν ἀνελκύν ἐθέλεις, ἔτοιμα καὶ
ἀνέκατα εἶναι. Ad remos ipsas animas
regente clavum Charonte sedisse multi do-
cuerunt: Vide cultissimum *Braekbuiusum*
ad lib. IV. Eleg. 7. *Propertii*: quo loco
ad *Luciani* Dialogos Lectorem remittit.

καὶ αὐτὸς αὐτῶν μέλει.] *Marc.* XII. vs. 14.
Διδάσκαι, εἰδέναι ὅτι ἀληθὲς εἶ, καὶ ἡ μέ-
λει σοι καὶ ἡδονή.

P. 16. ἀπικναιέ.] *Arrodit, excruciat*:
Noster Catapl. ἔτι καὶ ἡ κρίσις ἡ τ̃ σκινω-
ζομένην εἰς τὸ δειπνῶν ἀπικναιέ με. *Aristoph.*
in *Vesp.* Ἄλλ' αὐτῷ μοι τῷ θυλίαν σὺν
ἀπικναιῶν ἀπικναιέ. ibi *Menandri* locum
*Scholias*tes notat: τί καὶ καθύδεις; σὺ μὲν
ἀπικναιέ, ἀπικναιέ. *Elegantissime Dionys.*
Halicarnass. lib. de *Admiranda Vi* dic.
in *Demost.* καὶ τ̃ ἀπικναιέ ἰκάσθαι δι' ἀντιθέ-
των κατεσκευάσθαι ὥς' ἀπικναιέ τῆς ἀπικναιέ
ἐνδία

ἀνδία καὶ κόρη· & *Heliod.* lib. III. p. 136.
 καὶ σὶ δ᾽ ἀποκταίνει αἰὲθλου· & lib. IV. p. 163.
 V. 134. Apud *Hesychium* vitiose legitur
 Ἀποκταίνω pro Ἀποκταίνω, λυπεῖ, φοιεύω·
 quæ in eo sequuntur tentata sunt a Sal-
 masio & ex parte restituta: Tu vero no-
 biscum omnia sic refice: Ἀποκταίνω, δ᾽ ἀ-
 κάμνω, δ᾽ ἀπολλύω, δ᾽ ἀπτερίζω, δ᾽ ἀπκρίνω· Ἀ-
 πολλύω e *Suida*, apud quem eam vocem
 e MSS. restituit acutissimus *Kusterus*, de-
 sumsi: alias arrideret sane δ᾽ ἀπξούω· cui e-
 mendationi momentum adderet hic e *Ga-
 leni Glossis* locus: Ἀποκταίνειν, μάλιστα μὲν
 τὸ δ᾽ ἀπξούειν, ἥδη δὲ καὶ τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ
 κατακταίνειν· ex isto. tamen Ἀπολλύειν &
Galen καταφθείρειν patet significationem
 Ἐ φοιεύειν huic etiam verbo posse conve-
 nire; ipse quoque *Hesychius* Ἀποκταίνεις,
 ἀναιριῖς· Vide & δ᾽ ἀποκταίνεις.

Τὸ δὲ πρῶτον ὑπέροφρον ἦν] *Sed hæc res
 prævaluit pondere*: sic reddidit fatis ob-
 scure *Benedictus*: sensus, si quidem hæc
 stare posset lectio, talis est: meus autem
 amor multo gravior est, quam ut aqua
 Lethes hausta extingui potuerit: meus in
 conjugem amor majoris ponderis fuit atque
 virium, &c. rarus in hoc sensu nominis
 ὑπέροφρον usus: *Hesychius* ὑπέροφρον, μέ-
 γα, ὑψηλόν, ὑπερμεγέλον· omnia quæ mo-
 dum magnitudinis mole excedunt ὑπέροφρον
 Græ-

Græcis dicuntur: ut ὑπέρβουλον ἢ σώματι in *Æliani* V. H. ὑπέρβουλοι κλάδοι, ὑπέρβουλον φωνή, ὑπέρβουλον πόλεις apud *Pollucem*. Observa itaque hanc vocis illius notionem. *Heliodorus* singulari etiam ratione ὑπέρβουλα vocare solet quæcunque sunt magnifica atque extraordinaria, spectantiumque animos admiratione tacita perfundunt; ut cognosces ex sequentibus exemplis: lib. V. pag. 214. ὑπέρβουλον τὸ τέλος ἢ δρόμον· paulumque aliter idem lib. VIII. p. 299. τὸ φρόνημα ἐξ ἐὺχρησίας ὑπέρβουλον. p. 314. κομπείαν ὑπέρβουλον τινὰ σοφίαν· p. 334. οὐκ ὕλαια ὑπέρβουλα· p. 335. φρόνημα μέγα καὶ ὑπέρβουλον καὶ βασιλείαν.

P. 17 ἐν τῇ ῥάβδῳ] Ne credas hominibus eruditissimis, qui deleri jubent ἐν vel restitui μὲν. Attica venustate redundat: quid enim alias hoc *Æliani* loco futurum esset V. H. lib. XIII. c. 1. καὶ ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρίῳ τῇ τροφῇ? aut isto *Philonis* Βελοποικ. V. ἐν ὑπερώοις ἀγλαημιμνῆοις ἐν ἀμόργῳ? Plures ita sunt loquuti: *Polemo Phisogn.* I. c. πρὸς ὀφθαλμοῖν· πειθόμενον ἐν δώροις ἀνῆρ· *Aristotel. Histor. Anim.* lib. IV. λευκῆναι ἐν τῷ τελευθῶντι· *Arrian. Expedit. Alexandri* lib. III. c. 30. ἐν κλειῷ δῆσαι· quod apud *Xenophontem* simpliciter κλειῷ δῆσαι· & *Nostrum de Merc. Cond.* p. 482. *Manetho* lib. I. ἐν κατοχαῖσι θείων πεπιδημένοι αἰεὶ· præter hæc exempla quæ-

quædam commoda notavit *Pfochen. de Ling. Græc. N. T. puritate* §. 47. & plura melioraque tam e Græcis quam Latinis scriptoribus *Munker. ad Hygin. Fab. XX. D. Heinsii* opinio hanc loquendi rationem deteriori ævo adscribentis non est comprobanda: vide tamen ipsum ad *Hesiodi* Interpretes p. 119. similia vero vel ex solo *Hesychio* centena possent proferri. Dixit tamen Auctor noster: τέχα δ' ἂν τινὲς καθίκετο τῇ βασιλείᾳ *Lapith. p. 854.*

[P. 19. Καὶ καλὸς ἦν &c.] Ad rem levissimi momenti similem a Te, Lector, attentionem requiro: tria in sequentibus enumerat Diogenes, quorum causa magnum spirabat Mausoli umbra, τὴν βασιλείαν, τὸ πᾶλλον, καὶ τὸ βάρυν & τάφον. eadem illa itaque tria rite distincta velim in ipsius Mausoli verbis; quod fiet, si una vocula diminutam orationem hoc pacto suppleas, καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. ut mox τὸ δ' μ. Ὅτι &c. nam illa ἐπηγαγόμενῳ & ἐπίβλῳ pendent ab ὁς ἐβασίλευσα, ἡρξά, ἐπηγαγόμενῳ, ἐπίβλῳ. omnia sunt liquida & ordine conjuncta: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ &c. καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. τὸ δ' μέγιστον, ὅτι &c. Alio etiam loco voculam illam perbene restituit Eruditissimus J. Jensonius Lect. Lucian. p. 116. De Mausolci magnificentia multi scripserunt, quos ad *Philonem Leo Allatius* congeffit? Vid.

Necyom. p. 414. mihi perplacuit semper
suavissimi *Propertii* sententia, qua omnia
docet temporis ictu subruenda, si solum
ingenio quæsitum nomen exceperis, cujus
stat sine morte decus lib. III. Eleg. I.

*Nam neque Pyramidum sumtus ad sidera
ducti,*

*Nec Jovis Elei cælum imitata domus,
Nec Mausolei dives fortuna sepulchri
Mortis ab extrema conditione vacant.*

Quis autem admirabili tam splendidi se-
pulchri structura gloriatos fuisse Halicar-
nassenses miretur? attamen & hoc & ce-
tera mundi miracula ad Cæsaris amphi-
theatrum comparata famam mereri nul-
lam *Martialis*, seu quisquis alius, affir-
mare non veretur: hæc inter alia:

*Aëre nec vacuo pendentia Mausolea
Laudibus immodicis Cares ad astra ferant.*

P. 20. πάλω εἰ μὴ] Notavit hanc lo-
cutionem ipse *Lucianus* in *Solæcista*: pu-
riores enim dixerunt πάλω εἰ vel εἰ μὴ, ut
egregie docuit Eruditiss. *Grævius* p. 741.
sed *Samosatenfis noster* hanc suam præce-
ptionem ipse sæpe non servavit.

Αὐτῷ] Αὐτῷ scribe: nihil hoc leviculo
errore in *Luciano* aliisque frequentius,
ni-

nihil itidem, quod facilius animadvertatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitaverit & Mathematicos super *Aratei* versiculi sensu *Phænom.* vf. 23. lege, sis, in *Commentario Theonis*.

P. 21. *Ἐμίλιος*] *Grævii* conjectura in margine notata irrepsit in textum: illa quidem summopere placet, & confirmari potest hoc *Apollodori* loco *Biblioth.* lib. I. p. 56. καὶ τὸ πισῦσαι χάριν κείνῳ μελίσσασα καὶ καθιψήσασα ἰποίησεν ἄνα· vide tamen quæ *Grævius* de MS. lectione disputat.

P. 22. *ἰπάρυρ*] Artificium *Luciani* nostri laudatissimum est in alludendis veterum poëtarum locis; *Homerum* ita plerique literis humanioribus dediti terunt, ut vix effugere queant quæ ejus loca respexit *Lucianus*: hic totos principis poëtæ versiculos in suam transfudit orationem, quod ideo noto, quoniam & *Plato* de *Republ.* lib. III. iisdem utitur in re non prorsus dissimili.

P. 23. *Ἰσηγορία*] *Ἐν ἰσηγορίᾳ πολιτεύεσθαι* apud *Dionysium Halicarnassensem* lib. II. c. 19. Ἀργεῖοι δ' ἄτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες· Manium *ισοτιμίαν* & *ισηγορίαν* ubique noster depingit, apud quos *Lydus Dulichio non distat Cræsus ab Iro*, ut venuste canit eadem in re *Propertius* lib. III. El. 3.

Αὐτὸν πεποιθέναι] αὐτὸ legendum : mox :
καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάχοντες.

P. 24. Ἐπεσέλευες αὐτῷ] Huc facit *Longini* locus Περὶ ὕψους cap. 43. Ὅπως δὲ ἡμῶν
ἐκάστη τῆς ἑλκὸς ἥδη βίως δεκάσμοι βραβεύω-
σι, καὶ ἀλλότεια θῆρα θανάτων καὶ ἱερῶν
ἀλγεθῶν &c.

P. 25. Ἀνασρέφεται] *In contrarium
converti, aliter prorsum se habere*: pa-
rissime in *Cataplo*: εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ
περίμαλα εἰς τὸ μπαλιν ἀνετραμμένα.

Κορύζης &c.] *Senium non injuria vete-
res appellare malam ætatem consueverant,
in quod tanta malorum incubuerit cohors*:
Noster eadem ferme senectutis incommoda
recensuit *Dial.* 5. sed ibi καὶ λημῶναι ποσῖτι
καὶ κορυζῶναι, aliquanto brevius quam hic,
dixerat. Κορυζῶν vocari *mucum illum &
humiditatem seu ætatis seu naturæ vitio
e naribus destillantem*, pernotum est: *He-
sych.* Κορυζα, μύξα, κατάρρις, πρὸ κεφα-
λῆς πᾶσθαι· ita distingue: si cui provectæ
parum ætatis homini præter modum nares
fluere viderent, & mucos oppletas, id ex-
istimabant indubitabile torpentis ingenii,
& stultæ simplicitatis signum: εἰς μωρίαν
διέσκαπτον τὰς ρεομβῶντας ἐκ τοῦ μυκῆραν, in-
quit *Eustathius* ad *Od.* x. in homine e-
nim sene hoc ætatis potius culpa continge-
re ponebatur: meminerunt etiam *Physio-
gnomones*: hinc voces apud Græcos *mu-*

cum seu pipitam designantes venuste solent pro stultitia & inani vanitate usurpari: Luciano sane id in hac significatione vocabulum placuisse constat: nullius tam accurata fuit in exemplis colligendis diligentia, ut omnia potuerit exhaustire: illis igitur, quæ Stephanus in *Thesauro*, & perfectæ vir eruditionis Gatakerus ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 29. congesserunt, hæc præterea ex *Auctore* nostro accedant: *Adversus Indoctum* p. 553. προσδύτις ξένῃ αὐτῷ τὰ ληθῆς εἰπῶσα ἵπαντες αὐτῶν τῇ κερύ-
ζῃ. *De Morte Peregr.* initio: πολλὰ τοί-
νυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε χελῶναι ἐπὶ τῇ κερύζῃ ὅ-
τι ἐστὶν. eleganter & sæpe de senibus hac
vocis istius notione utitur *Lucianus*: non
prætereundus insignis in *Navigio* locus
pag. 699. καίτοι ἐνός ὅ ἀναγκαιοχάτης πρὸς-
δῶ, ὃς ἀφελῶνόν σε παύτῃ μαρμαίνοντα τῷ
πολλῷ ταύτῃ κέρυζαν δαπνύσας: venusta lo-
quendi ratione, & more Luciano ad *Ho-*
meri exemplum conformata: ille enim
poëtarum ocellus ll. 1. Γῆρας ἀποξυσας θή-
σιν νέον ἡδονῶντα, quod est ἀφελῶν, inter-
prete *Hesychio*. Potuisset etiam pure scri-
psisse *Nasser* & ad *Platonem* δαπνύσας. Sic
enim magnus ille Philosophus p. m. 582. B.
ὅτι τοί σε κερυζῶντα πειροῶ, καὶ σὺ δαπνύ-
τῃ δειρόμεν. & *Pollux* ll. 78. τὸ δὲ ρεῦμα
(τῇ ῥινοῦ) μύξα καὶ ἰσπεκράτῃ. κέρυζα καὶ
Ἀλτικῆς τὸ ταύτῃ ἀφαιρεῖν, δαπνύειν.
Dio-

Diogenes ad illum, cui servus caiceos induebat, apud *Laërtium*, Οὐπω μακάρις εἶ, ἀν μή σε καὶ ἀπαιμύξῃ. Præterea nomen idem *fastum ridiculum*, & *inani gloria inflatum animum* significat, quæ certissima mentis male sanæ sunt indicia: egregie Dial. 21. has enumerat causas *Lucianus*, quæ *Empedoclem* in *Ætnam* insilire compulerint: κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κέρυζα. minus a nostra ætate remoti scriptores usum hujus vocabuli avide captarunt: inter eos politissimus *Cinnamus* *Histor. lib. IV. de Demetrio*: Οὐτὸς πολλάκις περὶ τῶν ἰατρῶν καὶ ἔθνη πρὸςθεύσας Ἑλλήνων καρύζης μετὰς ἐκείθιν ἐπαυήκει, καὶ ἱερατεύετο ἄλλας τε πολλὰ &c. & frequenter *Nicetas Choniates*. Inde κερυζᾶν, quod apud *Nostrium* sæpe indicem senilium annorum mucum significat: ita facetissime in *Jove Tragædo*: ἀλεκληρόνα μόνον κατέβουσι γέροντα κείνον ἔδῃ καὶ κερυζῶντα. ut alia præteream: Grammatici, *stolidum atque insulsum esse* exponunt: *Hesych.* Κορύζη, χαίνη, μαραινέ. Κορύζων, μεμωραμυδρός. malit *Martinius* Κορυζᾶ, & κερυζῶν. id enim & a *Suida* confirmari videtur: Κορυζῶν, μεμωραμυδρός ἢ μυξάζων. Ne tamen immerito quis damnet τὸ κερύζειν, *Polybii* intercedit auctoritas: sic enim *Ecl. 144.* Περὶ Πρὸςβ. scribit: πᾶσαι μὲν ἀκέρυζοι αἱ πόλεις, παιδημαὶ δὲ, καὶ μάλιστα πᾶς ἡ τῇ Κορινθίῳ. est

autem hoc loco, *superba quadam indignatione sese efferebant*: nonnemo tamen, ut credo, hic malit *ἐκρούζαν* restitui: male itidem in *Glossis* scribitur: *Pipitat*, *κρουζία*. Sed illud in *Hesychio* *χαίνω* me sollicitat, prorsus enim illius notio cum *κρουζᾶν* disconvenit: *μαρξίνειν* & *μυξάζειν* in *Suida* videmus conjuncta: quid itaque si pro *χαίνω* legamus *μυξάζω*? sed me rem acutegisse, ipse mihi non satis persuadéo: aliam in *Suida* dabo verissimam emendationem, quæ molestiam hujus incertæ compenset: *Βακρούζαν*, τὴν μεγάλῃ κρούζαν, καὶ *κρουζᾶν* ἢ *ἰχυρῶς κρούζοντα*. *Μένανδρος* primo *κρουζᾶν* debere legi non præterit *Eruditiſſ. Kuſterum*; quamquam & alterum, ut dixi, forte valeat: sed pro *κρουζᾶν* ponendum existimo *βακέρουζον*. huic enim lectioni concinne convenit addita interpretatio: confirmat *Hesychius*: *Βακέρουζον*, ἀναιίδητον ἀπύνητον. mirum, ni ipsum præ oculis habuerit *Menandri* locum. Quæ apud *Atticos* *κρούζα*, a communi dicitur & recentiori *Græcia* *μύξα*. *μύξαν* enim, si *Medicos* excipias & *Aristotelem*, apud veterum neminem, qui puritati *Atticæ* studuerunt, reperies: de *Aristotele* vero notatur, illum non tantum in philosophia populares opiniones, verum etiam in scribendo communem vocabulorum usum fuisse sequutum: utitur autem varie voce deducta

μυζώδης de omni re, quæ *mollis* & ex len-
to humore composita; hinc ὑγρότης & γλι-
 γρότης μυζώδης plus una vice, & μαλακὸν
 καὶ μυζώδεις conjunxit. Μύζαν translate pro
fastu posuit & *arrogantia* M. Antoninus
 de *Rebus suis* lib. IX. § 29. φιλοσόφως
 πρακτικὰ ἀνθρώπια μυζῶν μεσά· erudita ad
 eum locum est & lectu digna Gatakeri no-
 ta. De *Blenno*, quæ vox *mucidum* & *in-*
sulsum significat, ejusque origine inspicere
Vossium quoque in *Etymologico*: addenda
 est *Hesychii* Glossa: Λέμφοι, αἱ πεπηγμένα
 μύζαι· Λέμφος, ὁ μυζώδης καὶ μάταιος, δη-
 λοῖ ὅτι ἀνόητον καὶ ἀπὸ πλεον· rem plenius
 illustrat *Eustath.* ad *Od.* z. p. 1761. Δήμη
 sequitur in *Luciano*, quæ *pituitam* &
concretum oculorum liquorem designat:
 hoc modo cum visus impediatur, λημῶν fre-
 quenter apud *Nostrum* pro *cacutire* sumi-
 tur: ut in *Jove Trag.* ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λη-
 μῶ λίθω & λευκῷ πεντέληθεν οἶμας λιθοτομη-
 θεῖσα· *Adversus Indoctum*: εἶγε καὶ χύ-
 τραις λημῶνες τυγχάνοιεν· dicitur enim pro-
 verbio κολοκύθαις καὶ χύτραις λημῶν, ut
 observatunt *Hesychius* in *Λημῶν* & *Χύτραις*
λημῶς, *Suidas* & *Paræmiographus Vaticanus*: hunc ipsum vero *Luciani* locum
 respexit *Scholias* *Aristoph.* ad *Nub.* vs.
 327. ubi phrasin a *Luciano* usurpatam χύ-
 τραις λημῶν ut raram & audacius adinven-
 tam notat: in *Timone*: λημῶς ὅτι ἐμβλυώ-

τεις · liquidius etiam in *Fugitiivis*: Οὐτε ἡμᾶς
 ἀτενίσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενοι, ἀλλ'
 οἷον λημῶντες ὑπὸ τῷ ἀμβλυώττειν ἀσάφεις τε
 καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόν-
 τες ἄν · Quo plura? suavissime *Comicus* ad
 mentis & ingenii cæcitatem verbum hoc
 transtulit *Pl.* vi. 581. Ἀλλ' ὃ Κερνικαῖς γνώ-
 μαις ὄντως λημῶντε τὰς φρένας ἄμφω · Sed
 Attice & argutissime *Pericles* τῷ Αἰγινῶν
 ἀφελεῖν ἐκέλευσε τῷ λήμῳ τῷ Περαιῶς, te-
 ste *Aristotele Rhetor.* III. c. 10. Præterea
 γλαμᾶν Attici usurparunt, ut ex *Aristopha-
 ne*, qui γλάμωνια dicit, *Scholias*te ejus, *Hes-
 sychio*, *Suida* & *Etymologo* patet: *Hes-
 sychius* etiam: Γλαμῶς, μύξα, quæ vox ab
 eadem pendet origine: in *Etymologo* men-
 dum residere arbitror cum scribit: Γλαμυρὸν
 καὶ γλαμῶδες ὑγρὸν καὶ καιόμενον δακρυοῖς
 ὄμμα · nihil succurrit melius quam ρεόμενον ·
 Attici vero uti multa e dialectis sumserunt,
 ita quoque a Doribus & Æolibus hoc ipsum
 γλαμᾶν & γλάμων · Inde Romani, docente
Vossio in *Etymol. græcias* derivarunt &
gramiosos: Glossæ veteres habent, *Gram-
 ma*, λήμη. Rem ipsam non ineleganter
 expresit apud *Rutilium Lupum Lycon* in
 illo characterismi exemplo prorsus egregio:
*Primum oculis mero madidis, humore ob-
 cæcatis, visu gravidis lucem constanter
 intueri non potest: vident' oculos humore
 obcæcatos, id est, λημῶντας?* Sed quid fa-
 cias

cias oculis visu gravidis? legendum iudico, *visu gravidus: oculi visu graves*, qui visus integrum non habent usum: alterum non placet.

Ἄνω γὰρ ποταμῶν] Expositum a *Paræmiographis* proverbium: recte *Hesychius*: Ἄνω ποταμῶν, παρρημία ἐπὶ τῇ ἐπ' ἐναντίον ἡσορῶν. κέχρωται καὶ Αἰχὺλῶ καὶ Εὐεπίδης. nequicquam igitur *Euripidi* in *Medea* originem assignant huius proverbii, si jam ante hunc *Tragicum* *Æschylus* eo fuerit usus: quos alii laudarunt auctores addatur *Libanius* ad *Theod.* qui singulari ratione & eleganti hanc usurpat paræmiam: ἢ ἂν ἴτερον δὲ σε ἡλίσσας σήμερον, καὶ ἄνω τῷ ποταμῶν πορευθῆναι τὸ πρᾶγμα, id est, *naturam ipsius rei prorsus inserit.*

Ἐπιχαίρει] Genuinam germanam lectionem in *Luciano* reposui, quod fieri iusserat *Grævius*: nam nullius est pretii ἐπιχαίρει, nec ullum adfert momentum illud *Jamblichi* in *Protrept.* μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν ὅτε ἐπιλυπῆται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ὅτε ἐπιχαίρει κακοῖς καὶ πένεσι. considera potius supra p. 5. μάτρω ἐπιχαίροντες, & in *Timone*: ἐπικελῶντες μόνον τῷ χρητίῳ. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐσχαίνειν simili sensu legitur de *Mort. Peregr.* p. 754. C. & paulo post, πένετες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς Ἀνατομὰς κεκνηότες. egregia de χαίρειν notat *Fronto Duceus* ad hunc *Chrysostomi* λό-

cum *Hom. II. ad pop. Antioch.* p. 32. Β. Δὲ τῶτο ὁ βασιλεὺς ἔπεινῃ ἰδεῖτο, καὶ ὥς τὸ σῶμα ἐκεχρήνῃ ἔμηνεν πλέον μὴλω-
τῆς ἔχον· ὁ τοσούτον χρυσίον ἔχων· diceret
cum *Lucretio*, *ἔμηνεν in corpus pauperis in-*
bians adspexit.

Τοῖς ἀτέκνοις &c.] Loci sensus in versio-
ne minus recte repræsentatus est; facile
vero ex iis, quæ dicam; patebit: Εἰσποιεῖν
τινα, aliquem sibi filium adoptare: sic
Isæus pro *Euphiletō*, *Demosthenes*, *Ly-*
sias, alii: inde εἰσποίησεν, filius adoptatus;
Ἀφάρειος εἰσποίησεν Ἰσοκράτη γελοιοῦντα,
apud *Dionysium Halicarnassensem* *Judic.*
de Isocr. *Suidas*: Εἰσποίησεν, θετὸν, ὃ γνή-
σιον· καὶ εἰσποιεῖτο, ἀντὶ ἑπιτιμῆ· *He-*
sych. Εἰσπειποιημένη, ἔξωθεν γελοιοῦμένη· Εἰσ-
ποιητὸν, θετὸν, νόθον· Postea male habent
editiones αὐτὰς pro αὐτὰς· leve vitium,
sed non levis momenti; vid. ad p. 20. Par-
ticipium φέρων venuste aliquando abundat,
ut præter alios docuit *Eruditiss. Perizonius*
ad *Ælian.* lib. VIII. c. 14. Exemplis a Vi-
ro summo allatis unum alterumque e *Lu-*
ciano nostro adjicio: in primis *Fugitivis*:
ὡς ἐμβάλοι τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ· in *Sa-*
turnal. εἰς τὴν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε. *De*
Merced. Cond. p. 488. εἰς οἶον βάρβαρον
φέρων αὐτὸν ἐνέσπεικα· Sed hæc observatio
non consummat omnem vim & elegantiam
verbi hujus hoc in loco: φέρειν enim αὐτὸν
est,

est, cum significat, *semet ipsum insinua-
re, commendare, & tacito quodam leno-
cinio irrepere*: attende verba *Luciani*,
quæ ponam ex ejus libello *Adv. Indoct.* p.
551. εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς ἑ γέροντες
ἐκείναις ἀσθέναις ἐνέγραψας. Simillima vi-
des: itidem in *Lapithis* p. 858. ὅσους ὅση-
μέρας πολλῶν ἐνοχλήσῃων ὧν πολὺ σε πλε-
νιωτέραν, ὅμως εὐδὲ πάποτε φέρων ἑμαυτὸν
ἐπέδωκα. concinnam hujus locutionis no-
tionem nulli intellexerunt Interpretes: nunc
autem liquere arbitror, quæ sit & quam ar-
guta loci, quem tractamus, sententia: *quid
vero causæ est, quod alienis avidissime bō-
nis inbietet, & blandis illapsi artibus vos-
metipsos adoptetis filios senibus illis prole
carentibus, cum scilicet hac ratione vos
vel sæpissime decipiamini, vel id absque
eorum fiat consensu atque voluntate?*

Τῶν ἐρωμάτων] Quas vidi editiones, o-
mnes sic habent: mihi tamen plenissime
persuadeo, ab Auctoris fuisse manu, ἢ μὴ
vel οὐκ ἐρωμάτων. animum adverte ad legi-
timum sententiæ nexum. *Rem quandam
& artem novam excogitastis, senum ac
vetularum amorem, præcipue si prole ca-
reant: quibus enim liberi sunt, vos non
curatis, nec prosequimini: quamquam
jam multi eorum, quos non amatis, in-
tellecta vestri amoris astutia, etsi liberos
babeant, illos tamen odio se habere fiti-*

gunt, &c. Quos nimirum modo dixerat ἀνεργάες, hic vocat μὴ vel ὅτι ἰσαμύνας, qui summo opere nituntur, ut & ἰσὺν habeant ἰσατάς. Confer *de Merced. Cond.* p. 464. κηλοκύνθαις λημᾶ, in tam clara luce qui nihil videt.

P. 26. Ἀποσφυγίης] Varia cogitationum hoc in loco divortia mentem meam distraxerunt: equidem existimabam juxta cum Eruditiss. Grævio insolentissimam esse hanc locutionem, & a Luciano non alibi certe usurpatam: sed ea in parte Doctissimi Viri opinioni non accedo, quod præferat e MS. καταγελασθέντες in textum restitui, cum satis mihi liquidum videatur, illud e margine glossema in antiquum Codicem irrepsisse; nam in Græco Scholiasta ἀποσφυγίης exponitur καταγελασθέντες, derisui habiti: sane non tam solliciti sumus de vocis genuina significatione, quam usu: illam enim non incommode Stephanus in *Thesauro* declaravit, *præ dolore ardescunt vel exardescunt*: quod autem adjicitur minus opportunum est: *Nisi malis, extabescentes, macerati & confecti dolore*, nam σμόχα significat non solum καίω, verum etiam μαρμαίνω. convenientius est, ut is, cujus pectus ardet ira, dentibus infrendeat: & multa quidem adferuntur a Stephano, quæ ad hujus vocabuli faciunt illustrationem, ex Apollonio Rhodio, Theocrito, Phalaride,

de, *Gregorio*; sed poëtæ id sibi totum videntur vindicasse: in *Heliodoro* tamen, qui consinem jucundis poëtarum fictionibus scribendi materiam elegit, quinquies occurrit cum propria significatione, tum translata: illa loca collegisse juvabit, & paulum perpendisse: lib. II. p. 79. καλὰ-
 μας, εἴπη τινὲς ἵτι σμυχόρμοι περιλείφθη-
 σαν, ἀψάμεν· observandum vero, σμύγειν non proprie de igne dici, qui flammam spargit, eaque ratione conspicuus est, sed qui tacitis alimentis in corporis visceribus nutritus fumo se tantum prodit: ad animi dolores & cruciatus transtulit hoc verbum lib. I. p. 33. ὡς πάλαιγε σμυχόρμῳ ἑμαυτῷ καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχων, ἀπο-
 εἶα ᾧ ἑλίσχων ἡσύχαζον· hic scribendum judico σμυχόρμῳ ἐν ἑμαυτῷ, quod facile linguæ Græcæ periti probabunt: alio modo VIII. 394. ὁ δὲ καὶ φύσιν μὲν τῶν εὐδ-
 χων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόρμῳ δὲ καὶ πά-
 λαμ καὶ τῷ Θεαγένης· *occulta in Theagenem ardens ira*: commaculatus est lib. X. p. 484. locus, quem obiter emendare insti-
 tuam, totumque repræsentabo: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρχικείᾳ τὰς χεῖ-
 ρας ἄγειν μὲν ἐπὶ τὰς βωμὸς καὶ τῶν ἐπ' αὐ-
 τῶν πυρεκαίων ἐνδεινύμεν· πλείοι δὲ αὐτὸς πρὸς τῷ πάθῃ τῶν καρδίας σμυχόρμῳ &c.
 hæc posteriora, quippe dissimilia, Interpretes callide præterierunt: paucis expedi-
 diam:

diam: e Vaticano Codice pro ἀρῆσις reficien-
 dam est πυρί· quo facto, per se patebit,
 quam inutile sit & reficulus τῷ πάθει· sic
 sensum habes elegantem & acutum: *ipse*
majori, quam in aris ardebat, sollicitu-
dinis igne cor exustus: tandem prorsum
 insolens est & mira locutio, quam adhibuit
Heliodorus lib. VII. 342. ἡ δὲ Χαρικλεία
 σισυήρης τι καὶ κατισχυρῶτον ὑποβλήψατα
 &c. quod ita vertunt: *Chariclea vero tor-*
ve & ardentem contuita: malim: *Chariclea*
vero vultu torvo, & qui tectam indigna-
tionem quodammodo significaret, in illam
intuita: sed in istis loquendi formulis, ubi
 nos exempla deficiunt, aut quas licenter
 amœnum Græci hominis ingenium con-
 finxit, cœcutimus aliquando. In verbis au-
 tem affinis similis elegantie quam multa
 reperiuntur: *Noster* in *Cataplo* p. 438. ἐγὼ
 δὲ ἐπιπυρρῶν μὲν, ὅτε εἶχον δὲ ὅμως ὁ,
 τι καὶ δρᾶσαι αὐτόν· *Aristophanes* in pri-
 ma *Lysistr.* Ἀλλ' ὦ Καλονίκη, κάομαι τῷ
 καρδίαν· paulum aliter & alia in re *Plato*
 de *Legib.* lib. VI. p. 875. Τεῖτη δὲ ἡμῖν
 καὶ μεγίστη χρεία ἔσται ἔξυταλῶ, ὕσταλῶ μὲν
 ὀσμᾶται, ἀπυρρῶτάτης δὲ τὴν ἀνθρώπου με-
 νίαις ἀπεργάζεσθαι πάντως ὁ πᾶσι τῷ ἔχθρος
 ἀπορῶν ὑβρί πλείστη καὶ ὀρμῶ· sic *ira totus*
ardeo apud *Plautum* & *Terentium*. Quam-
 vis autem tali modo vulgata muniri possit
 lectio, maximopere tamen placet pulchra

Viri summi *Lud. Kusteri* conjectura, qui rescribendum monebat unius literulæ detrimento ἀπικυλῶτες, *delusi, decepti, emuncti*: florem in ea voce Comicum agnosco, & multa mihi sese offerunt, quibus hæc emendatio possit confirmari: primum Grammatici plerique verbi istius explicationem non præterierunt: *Hesychius* Ἀπομύττειν, ἑξαπατᾶν, γοητεύειν, *Pollux* Lib. II. S. 78. ἤδη δέ τινες τῷ κωμικῶν τὸ ἐπὶ κίε-
 δδ ἑξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. *Eustath.* ad Od. ε. Ἀπομύξαί τινα, τὸ ἑξαπατῆσαι. notionem apud Romanos parum diversa frequentatur *emungere*: præter notissima *Plauti Terentii*que loca, *Sidonius Apollin.* veteres æmulatum sic usurpassē observo lib. VII. Ep. 2. *diligenter, quæ ad socrum pertinuerant, rimatis convasatisque, non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentia socrualis emungens* &c. lib. IX. Ep. 7. *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit*: *Hieronymus* etiam studiosus antiquitatis imitator non uno in loco. Præterea *Scholias*tes aut hanc ipsam lectionem, aut certe ἐπικυλῶτων videtur invenisse, siquidem exponat καταγελασθέντων. illa enim interpretatio nihil ad ἀπικυλῶτων facit, cum probe conveniat utriusvis lectioni: nam ἐπιμύσσειν est *nasō aduncō*

suspendere, deridere: Suidas Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκλήσειεν· ἦχον Δὲ τῶν ῥινῶν ἰποίησεν·
Hesychius: Ἐπέμυξαι, ἐπεμυκλήσασαι, ἐπε-
 μύχθηται, ἐξεφάυλισαι· Corruptum & male
 distinctum locum hoc pacto refice: Ἐπέ-
 μυξαι, ἐπεμυκλήσασαι· Ἐπεμύχθηται, ἐξε-
 φαυλίωθαι· vel, quod minore mutatione
 concilietur. Ἐπεμύχθισαι, ἐξεφάυλισαι ab
 ἐπιμυχθίζω· igitur ἐπιμυχθίνες vel ἐπιμυ-
 χύτες sunt ἐκφαυλιθέντες· Majus etiam
 huic emendationi Eruditiss. *Kusteri* pondus
 accedet e simili vitio, quod in *Hesychio* de-
 prehendi, & unice ad hanc facit rem: suo
 ordine hæc habet: Ἐπισμυκλῶν, ἐπισμυκλη-
 ρισμὸν· clarissime liquet ex dictis, illud
 ἐπισμυκλῶν non posse pertinere ad ἐπισμύ-
 χειν, qua enim ratione? sed commodè ad
 ἐπιμύσσειν· quapropter ἐπιμυκλῶν ab ἐπιμέ-
 μυσμαι reformandum esse non dubito: cre-
 didi aliquando in alio *Hesychii* loco Ἐκνι-
 ψις, δῶπσμουξις, κάθασις parili commissum
 errore & scriptum pro δῶπμουξις· sed postea
 priores curas ipsumque *Hesychium* hac e-
 mendavi restitutione, δῶπσμηξις· *Suidas*:
 Ἀποσμήχῃ, δῶπκαθαίρῃ· Ex eodem fonte
 derivatum Μυχθίζειν, μυκλητολίζειν, χλευάζειν
 apud *Hesychium*: tandem aptissimus est &
 concinnus in hac lectione sensus: *illi vero*
hereditetæ spe sua excidentibus & misere
decepti dentibus infrendent. seu *malis,*
hereditate, quam ad se certo deventuram
spera-

ſperabant, emuncti. De dentium ſtudioſe indignationis atque iræ indicio lege *Gataker. Poſthum. c. 47.* μὲν μεγάλα βρυγμὲν τρύξεν τὰς ὀδόντας eſt in *Macario Alexandr.* apud *Palladium H. L.*

P. 28. ἐν καταδίκῃ] Sic etiam de *Mort. Peregr.* τὸ πῦρ ᾧ αὐτὸ εἰ μόνον Ἡρακλῆους καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῷ ἱεροσύλῳ καὶ ἀνδρῶσι, εἰς ὅραν ἐστὶν ἐν καταδίκῃ αὐτὸ πάχυνται. De altera huius loci parte lege *Doctiff. ſenſium Lect. Lucian. pag. 275.*

Ἀποτίσιν τῷ ἀξίῳ] *Noſter de M. Peregr.* ὃν ἔχρω πάλας εἰς τὸ τῷ Φαλάροιο ταύρῳ ἐμπιστόντα τῷ ἀξίῳ δαπνιστικῆς· in *Revivifcentibus* eſt δίδοναι τῷ ἀξίῳ, *meritas dare pœnas.* ad initium, & ὑπὲρ τῷ ἀξίῳ· καὶ ταῦτα εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι &c. ὑφ' ἑξω δηλαδὴ τῷ ἀξίῳ· pauloque poſt: ὡς ὑπόχρη τῷ ἀξίῳ, ὡς δίδωκε.

Ἐπιδαψιλεύει τῷ παρῳ.] Interpretis verſionem prudenter caſtigavit Vir Doctiſſim. *Lamb. Bos Obſervat. Critic. c. 9.* & ita ſoltrati verba fecit Latina: *Bene facis Minos, quod exemplo etiam corollarium ſeu auctarium addis:* qua ratione *Longinus c. 43.* ſcripſit εὐαῖνο μίτροι λοιπὸν ἐκ ἐκνήσομαι ἐπιπαροδεῖναι. Sed ut de re tota liquidius conſtet, quædam hoc de verbo notare juvat in Lexicis non reperiunda. Primum *δαψιλεύειν* ſignificatione rariore apud *Philon. de 7. Orb. Mirac. cap. de*

Pyram. Ægypt. pro abundare ponitur : ἀγίλας ἐλεφάντων ἢ Λιβύῃ δαψιλεύεται · *gregibus elephantum Libya abundat* : sic enim ibi legendum , non δαψιλεύσεται · Pari ratione uti τῇ πενία opponitur πλεῖον in *Macarii Apophthegmat.* sic τῇ εὐδείᾳ , ἢ δαψίλειᾳ · *Agathemer. c. 7. τῷ φουρμῶν ποικίλῃ δαψίλειᾳ* · venuste mellitissimus *Heliodorus VIII. p. 398. κῆλον ποικίλῃ πᾶν καὶ χίλον ἄφθονον ἐν δαψιλεύσασθαι κλίνεισι νομῶν ἀπαυτοματίζοντα* · Sed allatis Auctorum exemplis evolvere libet propriam & primam Ἐπιδαψιλεύεται notionem : *Hesychius* : Ἐπιδαψιλεύει , μεγαλοψυχίῃ · Ἐπιδαψιλευόμενος , μεγαλοψυχόμενος , ἐπιχορηγῶν πλεονεξίᾳ μεγαλόψυχος aliquando idem est quod μεγαλοπρεπής , *splendidus* : atque ita ἐπιδαψιλεύεται · *splendidum esse vel in aliquo excipiendo vel in omni vitæ genere* : *Herodoti locum e Musa quinta Suidas citavit in Ἐπιδαψιλευόμενος* · μεγάλως ἀφπρατόμενος · τὰς δὲ μητέρας καὶ ἀδελφάς ἐπιδαψιλευόμεθ' ἡμῖν · *Idem* : Ἐπὶ κλυταί , ἐπιδαψιλευταί · & in Ἐπικλύτασα · vocabulum φιλοτιμεῖται *Etymologus* exponit , ἐπιδαψιλεύεται , μεγαλοφροσύνῃ , σωφροσύνῃ , ἀγαπᾷ · Amœnissime vero *Xenophon Cyrop. lib. II. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως, ἴφθιμ, ἐν τοῖς δὲ τοῖς φίλοις τέτταρ' ὀλίγα ἀξία γέλωτος ἐπιδαψιλεύει* · nobis autem omnino , dixit *Cyrus* , in amicorum consortio de ista ri-

den-

*dendi voluptate largiter aliquid imper-
ties : hinc significatione translata ἐπιδαψι-
λεύεσθαι ἐν τινί, est in aliqua re luxuriari
& ingenio fræna laxare : sic usurpavit
Dionysius Halicarnassensis Art. Rhetor.
c. 6. §. 2. ἐπὶ μὲν ἂν τῷ ἐν πολέμοις πεισόντων
καὶ ἐπιδαψιλεύσασιν τις ἐν τέτοις. Hæc
opponitur in sequentibus ἐν βραχὺ εἰπεῖν.
notabilis etiam in Epistola Synesii ad Epi-
scopos de Andronici perdita malitia locus :
illum hominem ab Ecclesia propter com-
missa removerant : sed cum supplex ad me-
liorem se frugem rediturum promisisset, ea
fuit admissus conditione, ut vere vita san-
ctiore ostenderet se pœnitundine duci facto-
rum : ἴδοξε ταῦτα, inquit Synesius, καὶ
πεῖραν αὐτός τε ἔφη δάσκειν καὶ ἡμᾶς λήψεσθαι.
δίδωκε καὶ εἰλήφασκεν. ἐπιδαψιλεύσατο ταῖς
ὑποθέσει τῷ ἀποκηρύξεως, id est, petulantius
se effudit in illa scelera, propter quæ fue-
rat condemnatus : Attulit hunc Synesii lo-
cum Suidas in ἐπιδαψιλεύσατο, quod red-
didit κατακόπως ἐχρήσατο. & id quidem non
male videtur congruere : meo itaque arbi-
tratu ἐπιδαψιλεύεσθαι ἢ ἐν τινὶ & ἐν τινί, quod
idem iudico, significat multum esse in ali-
qua re & copiosum : quapropter Luciani
loci sensus : Recte vero Minos, quod co-
piosius etiam & latius exemplum a me pro-
ductum explices : si quis alterum malit, non
acriter repugno : hoc tamen videbatur
aptius*

aptius usui Linguae Graecae convenire.

P. 31. Ἐκάτης δεῖπνον] *Consimilis in Cyparloglo locus: πῦρ δ' ὁ φιλότορος κύνισκε, δὲν ἔδδ' ἢ Ἐκάτης τι δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ καθαρσίῳν ὡὰ, καὶ ὥς τέτοις γε σηπίαν ὠμῶν, λῦθαιεν; lege vetustum Commentatorem.*
 De Hecates cœna, quam pauperes in trivio positam diripiebant, cum alii, tum etiam *Aristoph. Plut. vi. 594. & Scholiast.* Hinc explicui *Sophoclis in Polluce X. 81. locum: Ἐκαταίας μαγίδας δορκῶν.* Ovorum in lustrationibus usus a multis jam observatus: *καθάρσια* enim *lustrationes: Noster in Atmoribus: καθαρσίῳν δεῖναι ὥς τὸ θυχερὲς ἔτω νόσημα.* id enim fieri solebat, ut, si quis gravissime decumberet, lustrationibus uteretur, cuius ritus vestigia sunt relicta apud Pontificios: & postea: *καθαρίῳ χρῆναι ὥς τὰς παιδικὰς ἔρωτας* apud *Pausaniam* non uno in loco occurrit. Ad *τεισέωιον πολύθυρον* seu *multifore* facit illud *Aristophanis Plut. vi. 715.* ubi Carion pleaque se vidisse narrat, quæ ab Æsculapio agebantur, *atqui, scelus, inquit hera, qui potuisti, cum te palliolo dixeris involutum?* tum Carion: *ἀλλὰ τῷ τεισέωιῳ, Ὅπας γὰρ ἔχειν σὺν ὀλίγας, μὰ τὴν Δία.* Ibi *Scholias*: *ὁπας δ' τὰς τρώγλας.* recte quidem, nam in *Apophthegm. Macarii: σιχάριον λιγὲν τρώγλατον*, est *sticharium lineum & scissum*, seu *πολύθυρον* ut *Noster* inquit.

Ἐρω.

Ἐρωτᾶν] Non video, qua possit ratione palato non insipienti placere hæc lectio: quid enim, διδάσκειν τὸ νῦν ἐρωτᾶν? ut paucis complectar, legendum cenſeo ἐρωτᾶν, quod apte de mente dicitur, non itidem ἐρωτᾶν. *Petrus Faber* in *Luciani* margine notarat τὸς νῦν pro τὸ νῦν, quod acceptum refero humanitati Doctissimi Viri Du Soul: argute profecto: neque id meæ conjecturæ anteponi indignabor: minus opportune *Menagius* τὸ νῦν. Sæpe *Noster* irrisit futilibus philosophorum syllogismis, quibus se invicem petebant: ut in *Gallo* p. 244. εἰσὶτε καὶ κέραια ἔφασκον εἰναί μοι. *Fugit*. p. 297. αἱ κρυψαὶ καὶ ἀπορη καὶ ἄτοποι ἀπαρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαθυσυνώδεαι ἐρωτήσεις. *Sympos.* vel *Lapith.* pag. 859. ἵνα μὴ τὸ ἀπὸ τοῦ εἶπω τι, κεραιῖναι ἢ σαρκεῖ τινι ἢ διεξέζοντα λόγον. plura contulit & erudita *Menagius* ad *Laërtium* & *Harduinus* ad *Themist.* p. 380.

P. 32. Τιμωρεῖσθαι ἑαυτοὺς] Ad exemplum *Menandri*, qui scripserat Ἐαυτὸν τιμωρέμενον, quod *Terentius* in eadem reddit Comœdia, seipsum cruciantem. Megilli hominis formosissimi, de quo mox, etiam meminit in *Cataplo* p. 446.

Οἰκτεροῦντις τὴν ἀπρίαν] *Lugentes*, deplorantes inopiam suam: moneo Græcæ Linguae tirones, ut phrasin attendant, cujus rara apud Auctores, in Lexicis

xicis etiam nulla occurrunt exempla.

Ἐκλειῶθαι αὐτὸς] De corruptis sensum Lacedæmoniorum moribus non pauca possent notari, nisi brevi decurrere gyro constituissem: id unicum tango, ad hanc rem exstare arguti sensus literas *Apollonii Tyanensis*, quibus Ephoris significat, viros ex iis ad se missos non credidisse se Lacedæmonios ex habitu corporis & vestitu, qui mollis erat, & a severis Laconum institutis alienus, sed id demum ex epistola, quam adferebant, didicisse.

P. 33. ἡ ἀνεμνήθω] Probo Eruditissimum *sensum*, qui sensus elegantiam fulcit inserta particula ὅτι, quæ, si quis me audit, in textum est recipienda: conferri cum hoc dialogo meretur *Ælian. V. H. lib. XII. c. 64.*

P. 35. μέρϑον] Variam auctores antiquos observare formam in absoluta structura nemo nescit: *Lucianus* accusativum absolute hic adhibuit, ut alibi sæpe: similis in nominativo usus convaluit. Vid. *Nostr. p. 51. l. 36.* Ex solo *Pausania* plura notantem exempla lege *Sylburgium*, hominem optime de Græcis literis meritum, in Præfat. ad Lectorem.

P. 36. πρὲς πειθείας] Esse aliquid Veteres existimabant apud inferos honorari *πειθεία*, nec rem tam optabilem contingere nisi initiatis: insignis est apud *Lærtium*

τιμήν in *Diogene* locus: ἀξιάνων Ἀθλωαίων
 μυθῶναι αὐτὸν, καὶ λεγόνων, ὡς ἐν ἄλλῃ
 πωροδείας οἱ μεμνημένοι τυγχάνουσι, Γελοῖον,
 ἴφη (Διογένης), εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ Ἐπα-
 κινώνδας ἐν τῷ βορβόρῳ ἀλέξωσιν, εὐτελεῖς
 δέ τινες μεμνημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις
 ἵστοιται Dial. quoque 22. Menippo viro-
 rum optimo πωροδεῖαν adsignat honoris er-
 go Mercurius in Charontis navicula.

Ἐν μέρει] Nota de hac locutione perele-
 gans est Eruditissimi Gronovii ad *Arrian.*
de Exped. Alex. lib. III. c. 26. Sic apud
Nosstrum in *Timone* n. 143. & *Revivisc.*
 pag. 390. δίδοναι λόγους καὶ δέχεσθαι ἐν τῷ
 μέρει. *Achill. Tatius* lib. I. p. 53. τὰ δὲ
 αἰετὶ ποικίλῳ ἔχοντα τὴν χροιάν ἐν μέρει συνε-
 ξίζαντε τὸ κάλλος. latuit ibi Interpretem
 genuina voculae significatio.

Ἐξεσμήσας] Obliviscitur ipse sui præcep-
 ti *Lucianus*, observante *Grævio* ad *So-
 læcist.* p. 742.

Ἀντιξέταζόμενοι] Recte & ad amussim
 purioris Atticismi: vide *Phrynichum* p.
 58. & ad eum *Notas Dav. Hæschelii*: sic
 etiam *Pausan.* in *Att.* Θεακῶν δὲ τὸ πάντων
 ὑδίνες πλείους εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κέλαιοι
 πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιξέτάζοντι. *Noster* de
Merc. Cond. p. 481. *Heliod.* lib. VII. p.
 326. aliique: posteriorum pauci regulam
 hanc observant.

Τῶν πατρίων] Addubitat de veritate le-
 ctio-

ἐτι mis vulgatæ summus *Grævius* ad *Solæc.* p. 737. oportuisset enim pure scripsisse τ πατρίων. Sed cum apud alios etiam Scriptores hic abusus convaluerit, tuto retinebitur τ πατρίων. præterquam quod *Lucianus* sua sæpe cædit vineta; & locutionibus utitur a se in *Solæcista* damnatis.

τῆς Διδύκης] Malim τῇ Διδύῃ. id enim usitatius & ἑλληνικώτερον. *Ælian.* V. H. lib. XII. cap. 61. Θερσίους ἐπέπλη Διονύσιον.

P. 38. τῇ γιῶμῃ πλείον] Parilem *Polybii* locum adscribere lubet de *Eumene* in *Collectedanis Constantini* a *Valesio* editis p. 166. Ταῖς μεγίσταις τ καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίητε τῷ ἰδίῳ δόχῳ, ὃ τύχῃ τὸ πλεον συνέργω χρώμενοι, ὃδ' ἐν ἀειπετείᾳ, ἀλλὰ διὰ τ' ἀσχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι ἢ πρὸξενος τ' ἰαυτῶ. Eadem apud *Suidam* in *Eumenes*.

P. 41. ἀεινήγησά μοι] Proprie ἀεινήγησαι est per omnia aliquem deducere, ea-que quæ visu digna, monstrare atque enarrare. quod hospitibus officium & peregrinis præstari solet: ita in primo *Navigio*: ὃ ἀεινήγησά μοι τὸ πλοῖον. quo loco stolidum Interpretis errorem bene eruditi viri castigarunt: in *Contempl.* Charon inquit ad *Mercurium*: ἀεινήγησά μοι τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανελθοίμι. hic *Scholias* non satis recte: λεπτομερῶς εἰπέ. nam antea quoque Charon dixerat: ξεναγήσεις γὰρ εἰ οἶδ' ὅτι ξυμπειροσῶν καὶ δείξεις ἑκά-

ἐκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἀπαντα. quæ lucem cum altero loco composita huic verbo affundunt: Vide etiam *Suidam* in περηνγεῖτο. hinc desumpta translatione ἀνεγχεῖται significat *accurate & per singulas aliquid partes enarrare*, quæ est hujus loci notio: *Ælian.* V. H. lib. III. c. 18. περηνγεῖται τινὰ θεόπομπῃ συνστάσι Μίδην & Φρυγὸς καὶ & Σελῶν. & alibi in fragmine a *Suida* conservato: αὐτὸς δὲ διῶπνιθεὶς τῷ παιδὶ ἀνεγχεῖται, ὃ τε εἶδε καὶ ὅσα ἤκουσε, καὶ ἄτινα εἶπεν. eleganter itaque apud *Nosirum* ἀνεγχεῖται εἰρηγῶ, pictæ tabulæ enarrator, *Non tem. Cred. Cal.* p. 565. & μύθων ἀνεγχεῖται fabularum explanator, ut *Benedictus Philops.* 465. Mox sensum planiorem feci, ἔτι σὺ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, εἶδεν. distinctione mala, quæ locum intricabat, ad Doctiss. *Jensii* mentem emendata.

P. 42. παραλύομαι] Hæc lectio in omnibus comparer libris, nec ulli eruditorum hominum aut Interpretum suspicionem vitii præbuit: ego primum manifestum in ea voce mendum ostendere conabor, deinde veram & veterem scripturam unius literulæ mutatione reducam: negotiaque recte dici & Græce παραλύομαι τινι, quod hoc solo *Luciani* loco decepti crediderunt Lexicographi: aliter sane noster *Auctor* Dial. Fab. 2. ὁ Ἀφροδίτης μὲν

τὴν κλεψὶν ἐκλεψὶ παρὰ τὴν ἀμύνην αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 νύκτι · & *Achilles Tatius* scriptor politissimus
 lib. V. pag. 295. παρὰ τὴν ἀμύνην με πολλὰ
 ἐρίλα · Simili modo παρὰ τὴν ἀμύνην τινὰ ·
Tatius lib. V. p. 303. καὶ τὸν τε Κλεονίαν
 παρὰ τὴν ἀμύνην · nam quod apud eundem
 lib. IV. p. 241. legitur ἐγὼ παρὰ τὴν ἀμύνην
 αὐτῇ δεσμός ἐσομαι · αὐτῇ referri oportet
 ad sequentia: *ego vero amplexu stringens
 vinculi in modum ipsi adhaerebo*: neque
 unquam nisi quartum casum in hoc etiam
 verbo politi scriptores usurparunt, quam
 in rem, ut eorum, qui aliter existimarunt,
 error emendetur, exempla proferre con-
 sultum duxi: *Heliod.* lib. III. pag. 140.
 καὶ περὶ τὸ πατέρα τὰ εἰωθότα παρὰ τὴν ἀμύνην ·
 lib. VI. p. 286. ἰδὲ σε καὶ παρὰ τὴν ἀμύνην ·
 VII. 343. X. 492. & 514. Sic & *Basil.* de
 Abrahamo, τὸ παῖδα παρὰ τὴν ἀμύνην · *Theo-
 phyl.* Ep. 15. θάλασσα τὴν γείτονα χέρσον
 ἀπαλῶ παρὰ τὴν ἀμύνην ρείθρων · *Bion.* Ὡς σὲ
 παρὰ τὴν ἀμύνην καὶ χεῖλα χεῖλεσι μίξω · alias &
 παρὰ τὴν ἀμύνην in *Hesychio* & *Suida* reperi-
 tur. Hæc cum fatis sint liquida, proclivi
 emendatione reficio παρὰ τὴν ἀμύνην · vel sal-
 tem παρὰ τὴν ἀμύνην μὲν γε siquidem insolentior
 videatur verbi Medii usus: ξ & ζ pro-
 pter asinitatem figuræ librariorum incogi-
 tantia sæpe commutari, vel sexcentis e so-
 lo *Polluce* exemplis approbari potest: ve-
 nuste autem παρὰ τὴν ἀμύνην τινὲ cum propria
 tum

tum translata significatione: *Galenus* in *Protrept.* historiam referens & impudentiam *Diogenis Cynici*, qui ad cœnam vocatus hospiti faciem turpiter conspuebat, ita scribit: ἐσιώμετο παρὰ τινι (Διογένης) τὸ μὲν ἑαυτῷ πάντων ἀκρεβῶς αἰσθηνοσημῶν, μὴ δ' ἑαυτῷ παντάπασιν ἡμεληκῶτι, χρεμψάμετο ὡς πλύσαν, εἴτ' ἐν κύκλῳ θεωρηγήσας, εἰς ὅδ' ἐν μὲν τὸ πῆριξ ἐπλυσσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ αἰσθίπλυσσε τῷ δευτέρῳ τὴ οἰκίᾳ. *Diogenes* in eadem re εἰς τὴν ὅψιν πλύνει dixit: scilicet summæ ignominie loco deputabatur in os alicujus inspuere: inde αὐτὸς τὸ αἰσθίπλυνον αἰσθίπλυνον inter injuriæ vocabula ex *Hyperide Pollux* enumerat lib. VIII. Segm. 76. itemque rem aliquam prorsus abominari, & , ut *Romani* loquebantur, consputare, αἰσθίπλυνον τινι elegantissimus *Aristænetus*, seu quis alius illarum epistolarum Auctor lib. II. Ep. 20. καὶ βδελύττειται ταῖς δεξιῇς αἰσθίπλυνον αἰσθίπλυνον. *superbique studio quæstas nuper consputatis cupidines*, ut optime *Josias Mercerus* homo doctissimus. *Catullus*:

Nunc audax, cave, sis, precesque nostras
Oramus, cave, despuas ocello.

Lucianus noster de *Merc. Cond.* p. 489. καταφρονεῖν conjunxit & ἀπλύνει. idem in *Catapl.* p. 438. τίλει δὲ πλεῖστον χρεμψάμετο καὶ καταπλύσας με δεξ. sed istis de lo-

***

cu-

cutionibus eleganter a Græcis usurpatis plura non addam: nunc si animum adverteras ad Luciani loci sensum: optime lectionem hanc congruere perspicies: colaphum mollissimo mortalium Sardanapalo infligere parabat Menippus; at Æacus, capitis ejus fragilitati metuens, periculosissimam hanc alapam inhibuit: Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: nullum enim in hac ignominie nota frangendæ calvarie periculum; cum, si Sardanapalum imprudenter & κυνικώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte osseam larvam longo luxu emollitam confregisset.

[Οὐδὲν ἴσον κύμα &c.] Præterit hic locus diligentiam Eruditissimi *Rittersbusii* ad *Porphyr. Vit. Pythag.* ubi plurima de hoc Pythagoræ præcepto studiose collegit: notissimum versiculum alludit *Lucianus*, ut inde discas, ἴσόν τοι κύμας τρώγειν, κεφαλὰς τε τοκήων.

[Ταῖς φλυκταῖναις] *Φλυκταῖνας* & ἀσταργῆς dictas fuisse pustulas ab igne in subcineritiis panibus excitatas, monstratum est ad *Polluc. VII, 23.* ubi ad hunc ipsum *Luciani* locum respicitur: vide quoque Doctissimum *Gataker. Possib. c. 22.* de ἀστροφίᾳ. Belle vero Empedoclem cum pane subcineritio comparat, qui clam omni-

bus

bus in Ætnæ crateres infiliens Deus videri voluit : hiftoria , feu fabulam potius existi- mes , e *Diogene Laërtio* notiffima. *Noster* fæpiffime eo nomine Empedocli illufit : fic in Veræ Hift. lib. II. illum ἀείφθον καὶ τὸ σῶμα ἔλον ἀπληγμόν a philofophorum con- fortio protelat : legendum etiam princi- pium *De Mort. Peregr. & Fugitiv.* p. 787. quo itidem loco reperitur ἀπαιθε- κῶταί . ἢ τι τὸ ἀγαθὸν ἀπαιθεκαθεῖναι ἐμ- πιστόν τε εἰς τὸ πῦρ ; Χαλκῶπι autem cur dixerit Empedoclem , hæc e *Diogene* peti poteft ratio : χαλκαῖς γὰρ κρηπίδι εἴθετο ὑποδείκται.

P. 43. ἄνθρωπος εἶ .] Sanior erit , me iudice , hic locus fic diftinctus : εὐδαίμων , ὁ Σώκρατες , ἄνθρωπος εἶ τά γε τοιαῦτα πάντες εἰν &c. a me fiat ufus particulæ εἶν , quæ poft primam a principio aut fecun- dam certe vocem inferi folet : nihil etiam eo modo de fenfu deteritur. Modo poft ἀρετῇ φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ in *Luciano* re- tuli egregium MSti fupplementum , quod *Grævius* produxit.

Pf. 45. ὁ δὲ τὸ πνεῦμα] Hujus Elli- pfeos elegantiam multis e *Luciano* exemplis illustravit Doctiff. *Jenius* L. L. p. 110. Adde e *Cataplo* p. 429. εἰ γὰρ μὴ ὁ θνητοί- τατος ἦτο , ὁ τὸ ξύλον , συήργησέ μοι . & in *Timone* n. 120. ὁ νεόπλητος , ὁ τὰς ὅλας ἐκπτόμενος , παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἰορτά-
 *** 2

ζειν Διάττα. Quamquam e MS. Eruditiss. Grævius proferat ὁ ἀλαργὸς pro ὁ βλοσυρός. Illa scribendi venustate Attici summo perire sunt delectati, ut acumini lectoris aliquid supplendum relinquerent: *Æschyl.* in *Prom.* vs. 68. — ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτε. *Schol.* β. ὅρα. Ἀγρικῶς. illam scilicet intelligendam esse voculam ex Atticis more significatur: nihil est in *Euripide* frequentius: *Aristoph.* *Pl.* vs. 550. Ὑμεῖς ὃ οἵπερ καὶ Θεασυεῖλα, Δισύσιον εἶνα ὁμοιον. sc. censetis, existimatis.

P. 46. Τὰς τῶ ἀνδραγῶν ἐπιγραφὰς] Statuas eorum fuisse nominibus & titulis inscriptas, quorum in honorem erant positæ, tum ex testimoniis antiquorum, tum ex istis, quæ temporis injuriam tulerunt, imaginibus res est manifesta. *Tibullus* ad *Messalam*:

Nec quæris, quid quaque index sub imagine dicat,

*Sed generis præcos contendis vincere honores,
& mox:*

At tua non titulus capiet sub nomine facta.
Dio Chrysostomus ingenio florentem & eloquentia orationem habuit ad Rhodios, qui pessimo exemplo titulis antiquorum heroum erasis, nomina recentiorum publicis imaginibus subscribebant, atque adeo hoc facto hominum bene de republica meritum decus & memoriam delere instituerant:
in

in hac cum multa reperiantur, quæ huic
 Luciani loco apprime conveniunt, ea col-
 ligere, operæ duxi: p. 312. D. εἴτα τὸ μὲν
 αὐτῶν ἔσθης ἐπιγραφῆς ἀναιριθείσης, ἑτέρω
 ὁ νόμος ἐλχασθῆναι πέρους εἶχε τὸ τιμῆς· p. 314. D. οἱ δὲ ἄνθρωποι δέοντα καὶ
 εἰσάγει καὶ εἰσὶν καὶ ἀποδείξας καὶ τὸ μνημο-
 νεύσασθαι· καὶ πολλοὶ καὶ ἀλλὰ ταῦτα ἤδη τεθνή-
 κασιν, ὥπως ἀνδράντων τύχασιν καὶ κηρύμα-
 τῶν, ἢ τιμῆς ἑτέρας· p. 316. ἢ γὰρ εἴλη
 (sic optime *Casaubonus* pro εὐλοῖ) καὶ τὸ
 ἐπιγράμματα καὶ τὸ χαλκῶν ἐσάσαι, μέγα δοκεῖ
 τοῖς ἡλιεῖς ἀνδράσι· iterum: τὴν ἐπιγραφ-
 φὴν τὴν ἐσομένην Ὀλομπιάτι ἢ Πυθαῖ τὴν νι-
 κῆς· 318. G. καὶ ἐπιγραφῆς τινὲς αὐτῶν
 ὡς τιτυχεῖς· 315. A. ἢ δὲ εἰς ἐπιγί-
 γραφῆς ἢ μόνον τὸ νόμον, ἀλλὰ καὶ τὸ χα-
 λκῶν σῶσαι τὸ λαβόντων· 329. G. τὸ ζῆν
 ἐπιγράμματα τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν· ita
 etiam 336. B. 337. A. 338. & 353. B. non
 enim omnia juvat exscribere: vides ubique
 εἰσὶν vel ἀνδράντων ἐπιγραφὴν dici titu-
 lum, qui non tantum nomen, cujus ho-
 nori statua erat erecta, sed & virtutis no-
 tas atque brevem contineret descriptio-
 nem: *Ælian.* V. H. lib. IX. c. 11. ἐπι-
 γράμματα ἐπὶ πολλῶν εἰκόσιν αὐτῶν· adeun-
 dus quoque *Pollux* lib. VIII. c. 10. segm.
 131. *Corn. Nepos* in *Vita Attici* cap. 18.
Noster Necyom. p. 314.

P. 47. Βριθυρίδων] Tironum in gra-
 tiam

tiam pauca notare animus est. Verbum a veteribus ipsoque *Luciano* nisi in re faceta raro usurpatum, quod popolare fuisse atque vile videatur: sed junioris ævi scriptores, qui ab illa vere antiqua & nativa puritate deflecebant, cupidius adhibuerunt & frequentius: id enim hi elegans & eruditum judicabant, si vocabula a veteribus neglecta & ad scenam delegata studiose colligerent, scriptisque suis quasi tessellas infererent. Probamus traditam a Grammaticis notationem a *Βρέθιον* æstimatissimo *Lydii* unguenti genere, quod *Pollux* testatur VI, 104. bene itaque *Etymologus* & *Hesychius*: *Βρέθιον, μύρον ἢ παχέον, ὡς ἡ Βάχχαρις*. Baccharis enim, ut habent *Glossa Galenica* & *Erotianus*, *Λυδῶν τι μύρον*. hæc observare debui, quia ea in re lapsum video Virum doctissimum, qui hac eadem de voce *Βρέθιον* quædam ad *Lucianum* fuit commentatus, nec satis intellexisse, quid esset *Βάχχαρις*. Sciendum quoque, nusquam aliter in antiquis scriptoribus, *Athenæo*, *Eustathio*, *Clemente Alexandrino*, aliis, hoc vocabulum inveniri exaratum, quam *Βρέθιον* vel *Βρέθειον*. unde inferimus, illam esse vocis hujus genuinam scriptionem, adeoque in *Luciani Scholiaste* *Βρέθιον* aut ignorantia confictum, aut a librariis corruptum, quod posterius potius comprobatur *Etymologus*, ex quo sua desumfit.

fit. Hinc populus Atheniensis solenni libertate verbum βρειθύεσθαι efflinxit; quod idem est ac τρυφᾶν, & divitum in morem cum fastu aliorumque contemptu incedere: & ea quidem est hujus loci Luciani significatio: sic etiam *Libanius* Oratione XV. in *Lucian.* καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαινον, ὃ δ' ἐβρειθύετο. *Aristophanes* in *Pace*: βρειθύεσθαι, καὶ φαγεῖν σὺν ἀξιοῖ. & in *Nubibus* de *Socrate.* v. 361. Ὅτι βρειθύει ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸν φθαλμὸν ὡς δαμάσκη. *Schol.* ἀπὸ τρυφῆς τῷ χέμει, καὶ ταυρηδὸν ὀρεῖ. quae iisdem verbis transcriptit *Suidas*, monstrante ingeniosissimo *Kustero*: *Diogenes* in vita *Socratis* hunc *Aristophanis* de *Græcorum* sapientissimo locum appositurus talia præfatur: τῷτο δ' αὐτῷ τὸ ὑπερπληθὲν καὶ μεγαλόφρον ἰμφαίνει καὶ Ἀεισοφάνης &c. quod ipsum egregie verbi significationem declarat: est autem hic *Comici* locus celeberrimus, quo nobilissimi scriptores alluserunt: *Plato* in *Conv.* p. 1206. & *Marcus Antoninus* de *Rebus suis* lib. VII. §. 66. quod utrumque ab *Eruditiss. Menagio* ad *Diogenem* præterminissum miror: *Gatakerus* certe *Angliæ* eruditæ decus & *Aristophanis* & *Platonis* locum commode ad *Antoninum* notavit: præterea *Lucianus* *Timone* p. 128. singulari structuræ ratione dixit βρειθύεσθαι τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito & gravi profundæ meditationis speciem præ se ferre,

qualis philosophorum ejus temporis figura
 nusquam non ab Auctore nostro perstrin-
 gitur: hinc etiam concinne significat, *tor-
 vi & non bene constituti vultus indicio
 animi indignationem prodere*: ita capien-
 dum est τὸ βρενθύεσθαι in eo *Luciani* loco
 de *Merc. Cond.* p. 496. ἀπαντες δ' ἐν ἀπαλ-
 λάττονται ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείων
 ἤδωκας, & diversa paulum ratione *Comi-
 cus* in *Lysistrata*: καὶ ἂν δυσηλαίνῃ πρὸς ἐμὲ
 καὶ βρενθύει· tandem καταβρενθύεσθαι τι.
 & cū injurioso despectu famam alicujus
 & bonorem ledere: vides amœna quadam
 affinitate conjunctas has significationes ex
 una deduci origine. Dixi junioris ævi scri-
 ptores præ veteribus usum hujus verbi af-
 fectasse; idque verum est: cui præ ceteris
 in deliciis fuerit, *Theodoretum* reperio:
 vide, ne dubites, Prol. *Εκλῶ. Θεοφ.* p.
 463. D. Serm. V. ejusdem operis p. 557. D.
 Serm. VI. p. 571. B. Serm. X. p. 628. D.
 lib. I. Αἵρετοκακῶν. c. 2. alia prætereo ex e-
 jus de Providentia divini numinis Sermoni-
 bus, in quorum quibusdam *Aristophanem*
 respexit. Post hunc pono *Agathiam* scri-
 ptorem pro ea ætate styli puri & eruditi, ex
 quo duo produxit loca *Suidas*: nos alia de-
 cem, eoque amplius, addere possemus.
Theophylactus etiam Hist. lib. I. c. 3. ita
 scribit: Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῶ μᾶλλον
 κατεβρενθύει, οἷα αὐτοπληκτιζόμενος τῷ ἀνα-
 ξίφ

ξίω τῷ δωρήματι. quem locum eo adduxi, ut indicarem, *Suidam* inde decerpisse, quod primum apud eum invenitur in βρενθόειδαι. Id. Ep. 69. βρενθόειδαι τῷ κάλλι. Hæc sufficiunt: Mox eleganter ἐπὶ τῷ φρεντίδων. simili modo *Heliodor.* lib. III. p. 144. νῦν δὲ βούτιόν τι καὶ ἀπερφάσιθον ἐπιδείναι, ἄξιον μὲν κατηφῆς τι καὶ ὥσπερ ἐκ ἐνοίας. & *Noster Chronos.* p. 818. ἐπὶ συνοίας βαδίζουσι.

P. 48. πέλεκυι τῷ ναυπηγικῶν] *Priscave-*
nustate dictum pro πέλεκυι ναυπηγικῶ.
consimili modo *Theophrastus Charact.* cap.
6. βακτηρίαις τῷ σκολιῶν. *Epicarmus* in fa-
bula *Scirone*: καὶ τῷ πηλίνων λεκίς. & *Ari-*
stophanes in *Γέραι*: κατὰ τῷ μαγειρικῶν,
quod est κατὰ μαγειρικῇ. posteriora sug-
gessit exempla *Pollux* X, 87. & 104. apud
quem hujusmodi sunt plura: est autem ele-
gantis locutionis ratio non obscura: nam
πέλεκυι τῷ ναυπηγικῶν est, ac si dixeris, se-
curim ex istis, quibus ad ædificandas na-
ves utuntur: Quæ sequuntur ἐπικύπτω τῷ
ἀναβάθρῃ χρησάμεν optime *Grævius* ex-
pedivit: vox autem ἐπικύπτω vel ἐπικύπτειν
eo magis in hoc loco est observanda, quo
rarius apud ipsos auctores occurrit: Gram-
matici notare non præterierunt: *Etymolog-*
us: Ἐπίξλων, ξύλων, ἐφ' ὃ κρέα κόπτουσι, τὸ
νῦν ἐπικύπτω. τὸ νῦν apud Grammaticos non
tantum istius, quo vivebant, temporis usum

significat, sed sæpe etiam novæ Comediae.

Men. Εὖγε &c.] Menippi personam male hic collocatam vere videor posse contendere: res erit, si sensum perpendas, manifesta: securiculæ loco ad radendam philosophi barbam risus captandi causa ferram Menippus petit: sed, inquit Mercurius, Menippi procacem jocandi libidinem reprimens, securis est idonea: ex eo Menippus Mercurii jussis obsequutus utitur securi: detonsa itaque barba continuat sermonem Mercurius: euge vero, nunc ipsum homini similiorem reddidisti, tantis illius sordibus abrasis: exinde iterum Menippus: Vinne vero, ut & quiddam de superciliis deteram? sic igitur personas constitue: Ἐρ. Ὁ πέλεκυς ἰκανός· εὖγε ἀνθρ. γὰρ νῦν ἂν ἀπ. α. τ. κινάβραν· Μέν. Βάλῃ μικρὸν &c. egregio vero donatum tonsore philosophum. Componere p. 67. τὶ γὰρ &c. ubi similiter sermo ab eodem Vulcano post rei peractæ intervallum repetitur.

P. 49. Λύε τὰ λήγια &c.] Similem infernæ apparatus naviculæ fere vides sub initium *Catapli*: illud autem εὖ πάθωμεν nauticum est epiphonema omnia sibi prospera deprecantium: ἡμεῖς δὲ εὖ πλοῶμεν· sic in *Cataplo* p. 444. ubi *Scholiasten* lege: pauloque post: εὐδὲν ἔστιν ἰφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι εὖ πλοῶν· in hujus dialogi fine Menippus: εὖ πλοῆτε, ὦ Ἑρμῆ·

Μεταξὺ λόγων] Loquendi formula, quam usurpabant, si quid ab instituta oratione alienum sermonibus interféreretur: *Apol- lodorus* apud *Pollucem* X, 93. Μεταξὺ τῶν λόγων ὃ τέτι μοι δοκεῖ· ubi a me quaedam sunt observata.

Συνέχεσθαι] Hæc quidem scriptura non temere videtur improbanda: erat tamen cum cogitarem, συνάσχεσθαι, vel hoc si videatur ab usu communi remotius, ἀπάσχεσθαι· id enim magis convenire arbitrabar indignationi sævientis in tyranni uxorem feminarum turbæ. Vid. *Dial.* 26.

Ἐξέρχεται τῷ θρόνῳ] Scite; nam ἐξέρχεται verbum rei musicæ debitum: qui primus cantionem incipit & voce moderatur sua, ἐξέρχεται dicitur: *Hesiod.* Ἄσπ. v. 205.

— θειὴ δ' ἐξέρχεται ἀοιδῆς

Μῦσσαι Πιέραιδες —

quem poëtæ locum citavit *Athenæus* lib. IV. p. 180. ubi & hæc inter alia: τὸ γὰρ ἐξέρχεται τῷ φόρμιγγι ἴδιον· potuisset idem jure de omni cantione dixisse: *Archilochus*: Αὐτὸς ἐξέρχεται αὐτὸς αὐτὸν Λέσβιον παιήονα *Xenoph.* *Cyrop.* l. IV. non procolinitio: ἀποιδὸς τοῖς θεοῖς ποιῶσθε, καὶ παιῶνα ἐξέρχεσθαι· sed notabilior est locus lib. VII. pag. 103. ὅταν ἤδη ὁμῶς ἀσπιδόνοιοι ἀπὸ πάλαι χιγνώμεθα, παιῶνα ἐξέρξω, ὑμεῖς δ' ἐφίπτεσθε· ἐφίπτεσθαι itaque qui moderatoris vocem sequuntur. Sed hæc alibi fuisse.

P. 50. Εὐθὺν ἢ καθόδῃ] Hæc pertinent ad ἄτιμῶν, non ad περπατήσοντας: *quid non recta properamus ad ipsum Averni descensum?* non bene quidam secus existimarunt, elegans enim est & Atticum εὐθὺν ἢ καθόδῃ. ante nos in *Polluce* IX, 12. vitiole scribebatur εὐθὺς ἢ ἀγρῶν ἀπελθεῖν pro εὐθύ. & segm. 47. εὐθὺν ἢ ἀρωμάτων: *recta in forum aromatarium.* Plato in *Lyside*. ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺν Λυκείῃ. plura reperies ab Eruditissimo *Kühnio* notata ad *Ælian*. V. H. lib. IX. c. 18. sic igitur resciciendum in eodem scriptore Atticarum Venerum observantissimo H. A. lib. I. c. 2. εὐθὺν ἢ κύρῃ pro εὐθὺς, quod & in *Pollucem* malum intulerat pedem: εὐθὺς enim hoc usu a Grammaticis merito damnatur.

Ὁμοῦ ἀντιβαίνειν] Egregia vox & hæc notione rara, ἀντιβαίνειν, *o' firmato pede in terram niti*: pariter reperio in *Arriani Indicis* c. 16. ubi Indorum sagittandi rationem exponit: καὶ τῷτο (τόξον) κάτω ἐπὶ τῷ γῆν θέντες καὶ τῷ ποδὶ τῷ ἀριστερῷ ἀντιβαίνες ὅπως ἐκτοξεύουσι, τῷ νεύρῳ ἐπὶ μέγα ἐπίτω ἀπαγαγόντες. idem de Arabibus memoriae prodit scriptor apud *Suidam* incertus in Ἀραβίς & ἀντιβαίνειν. ἀντὶ ἢ χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνειν εἰς τῷ νεύρῳ, κυκλῶσι τὸ τόξον. quem locum summi viri *Lud. Kufteri* indicio acceptum refero: rem venuste *Virgilius* præpinxit *Æneid.* l. III. vs. 38.

— *genibusque adversæ obliſtor arenæ*: nec minus eximie *Noster Catapl.* p. 429. καὶ τῷ ποδὶ ἀντερίδων πρὸς τὸ δαφνῶν ἢ πακτελῶς εὐάγων· ἦν· quod huc perbene facit. Οὐδὲν δέον, *inutili labore*, ἔ· *quem fieri non oportebat.* *Xenoph.* *Cyrop.* IV. p. 66. ὁ δ' ἐμὸς παῖς βαλὼν, ἔδεν δέον, καταβάλλει τὴν ἄρκλον· *meus autem filius, quod infectum præstitisset, sagitta immissa, ursam conficit*: sic enim concinna simplicitate hac locutione Græci utuntur. ita δέον p. 21. l. 12. & *Catapl.* p. 427. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαυ παρῆται δέον· pau-
loque post: ἐπεὶ ἔδ' ἡμεῖς ποτὶ αὐτὸν ἀπιέ-
ται δέον κατερχήκαμεν· talia sunt in *Luciano* multa, neque ad hanc formulam exempla congerere institui.

P. 52. μέλις βαδίζουσι] De Hunnis similia prodit scriptor, nescio quis, apud *Suidam* in Ἀκροφθαλμῶν· αἶεν γὰρ ἢ ἰσπανὶ ἢ ραδίως ἂν οὖν τὴν γῆν πατήσκειν· notam ad ea lege *Præstantissimi Kufferi*, cui hæc ipsa debeo.

P. 53. Ἀπισκληκίαι] Quæcunque longa tabe vel ætate confecta atque exsucca vigorem & vires amiserunt, a Græcis dicuntur ἀπισκληκίαι vel κατεσκληκίαι· inde *Hesychius*: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθητῶς ἔχων· & *Suidas*: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθητῶς ἔχων, καὶ ἀπισκληρυμῶν, ἐξηραμῶν· lege lintera duplicata ἀπισκληρυμῶν· quomodo

in veteri *Leonide* versiculo: Πήρην καὶ δέ-
ψηρον ἀπισκληρυμμόρον αἰγὸς Στέρφθ· ut
intelligamus tribus vocabulis expositionem
perfecisse primæ vocis ἀπισκληρῶς *Sui-*
dam: sic enim & lexicographorum prin-
ceps: Κατισκληρότα, κατισκληρωμένα, nulla
est inter ἀπισκληρύνειν & κατασκληρύνειν disse-
ritas: ab eadem enim origine, ut & ἀπι-
σκληνέτω, pendent: V. *Galen. Gloss. Hip-*
procr. in Ἀποσκληρύνειν & Ἐπισκληροῖς, *Sui-*
dam in Ἐξισκληρῶς & Κατισκληρῶς, *He-*
sych. in Ἀποσκληαίη, ut alios ne memorem;
nam celebres sunt apud Grammaticos istæ
voces. Sæpe vero Græci his verbis uti so-
lent de iis, in quibus flos corporis & vi-
res vel nimis vigiliis ac laboribus, aut
etiam senectutis incommodo sunt exhau-
stæ. *Lucian. Hermot.* p. 531. ὥχρον ἀεὶ
ὑπὸ φρογιδῶν καὶ τὸ σῶμα κατισκληρότα·
adeo venustum faciei decus deformat assi-
duis impallescere chartis: sic Momo in fe-
nis habitum & vultum effecto, & baculo
gressus sustentanti κατισκληρῶς adscribitur
βάρθ in *Anthologia*: *Heliod.* V. p. 239.
ὄναρ μοί τις πρεσβύτης ἐφαίνετο, τὰ μὲν ἄλλα
κατισκληρῶς &c. lib. VIII. p. 379. τότε καὶ
πλείον εἰς γηραιὸν σῶμα καὶ ὥπισκληρῶς ἤδη
ὠροστομιλῆσαι. Cum autem cuncta, quæ
exarescunt, duritatem quandam nanciscan-
tur, eleganti translatione τὸ Ἔβριον κατι-
σκληρῶς *durum atque quæstum vite genus*
ap-

appellatur apud *Suidam* in κατισκληρώς.
 nec minus egregie *Basilii* in *Vita Thecle*.
 p. 18. βία μὲν γὰρ ὅτε οἶδεν εἶπεν ποτὶ τὰ
 αὐθάδεις τὰτο καὶ ἀπισκληρὸς τὴ γνώμη, *sui*
judicii & obstinata animi sententia.

P. 55. Τεφρ. τί ἐν] *Amphilochi* per-
 sona in quibusdam & editis & MSS. Co-
 dicibus a dialogi fronte deest: error exin-
 de natus, quod *Amphilochum* in hoc to-
 to Colloquio non invenirent: errorem ju-
 re dixi, quoniam *Amphilochus* pro Tro-
 phonio hic substituendus est, quod ex ipsius
 oratione satis liquet: cum enim in sequen-
 tibus suam divinitatem contra *Menippum*
 valide tutetur *Trophonius*, hic tamen stu-
 pidæ hominum opinionī res ista tribuitur:
 hoc a *Trophonii* prorsus alienum esse per-
 sona vides, quod commode dixerit *Am-*
philochus: hunc itaque repone.

Μαντιύομαι] Lege *Grævium* ad *Solac.*
 p. 755. Postea nitide *Lucianus* persequitur
 omnem in antrum *Trophonii* descendendi
 ritum: scripsit etiam *Dicaearchus* integrum
 περὶ τῆς εἰς Τροφωνίαν καταβάσεως librum, ut
 ex *Athenæo* aliisque cognitum habemus:
 eorum autem, qui supersunt, nemo *Pau-*
sania melius & latius horrorem antri sa-
 crum, & decipiendis hominibus aptissimam
 vaticinandi rationem exposuit in *Bæot.* c.
 39. quæ perfectissimi *Commentarii* vice his
Lucianæis esse possunt: illa μάλιστα, quam
 in

in adytum descensuri deferebant, proprio nomine vocabatur *μαγίς*, ut ex *Hesychio* liquet & *Etymologo*, quos in hac voce conatus sum emaculare ad *Polluc.* X, 81. videndus etiam *Aristophanis Scholiastes* ad *Nubes*. Opportune veterem *Luciani* Commentatorem inspicio: ex cuius ad hunc dialogum nota hæc aberrantis librarii signa deme: *εἰσιόντες ἐξήρχοντο* non *εἰσῆρχοντο* & *μοχ*: ἢ *ἀπαντα* ἢ *ζωῆς χρόνον* pro *τρόπον*.

P. 57. *Γάμους τοιούτους* | Quod hic *Alexandro* vitio vertitur, id alia paulum ratione & iisdem verbis laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* l. VII. c. 10. *γάμους ἃ ὑμῖν τὰς αὐτὰς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συλθεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς* in eodem scriptore præstantissimo cap. 8. *ἔκων σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαι, ἀλλὰ πάντας ᾧ ἀπαλλάττειν ἢ στρατίας ἐκέλευον, αὐτὸν ἢ μὴ ἢ πατὸς στρατεύεσθαι, ἢ Ἀμμωνία δὴ τῷ λόγῳ ἐπικερτομῆνες* quibus accurate convenit, quod apud *Nostrum* infra: *ὅσα οἱδὲ πολλὰς εἶναι σὺς τῷ παραπονήτι ἐκείνῳ ἐπικερτομῆνας*.

P. 60. *ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ* | *Ἀντιτάττεσθαι* & *ἀντιπαρετάττεσθαι* verba sunt a remilitari ducta; qui adversam hostibus aciem instruit, *ἀντιτάττει* vel *ἀντιπαρετάττει*. Sic sæpe apud *Polybium*, *Diodorum Siculum*, & *Dionysium Halicarnassensem* atque alios: aureum *Dionis* os in *Rhod.*

p. 315. τῷτ' ἦν ποιῆσαι Λακεδαιμονίων τινὰς
 ἐν τοῖς σπαιοῖς ἀντιτάξασθαι πρὸς τοσαύτας
 Περσῶν μυριάδας· *elegantèr Heliodor. lib.*
V. p. 258. ἀρπάσσει τις τῷ ἐλχέοντι ἀφαιρεί-
 ται τὴν χάριν, πρὸς δὲ οὐκ ἔστιν ἀξίωμα καὶ ἀν-
 τιτάξασθαι· Hinc concinnæ apud Græcos
 translationes sunt enatæ: νότῳ ἀντιπαρε-
 τέλεισθαι, *animi bilaritate morbi viribus*
resistere: Epicurus Ep. ad Idomeneum:
 ἀντιπαρετάλλειτο ὃ πᾶσι γέντοισι (σφαλγυρεῖα
 καὶ δυσεντερικαῖς πάθεσι) τὸ πρὸ ψυχῇ καὶ ἔργῳ
 ἐπὶ τῇ τῷ γεινομένῳ ἡμῖν ἀφελουσιμῶν μνήμῃ·
Pfellus de Lapid. inter alias salpidis dotes
 hanc quoque reponit: λοιμικαῖς ἀντιτάλλεσθαι
 πάθεσι καὶ ἐπιληπτικαῖς· Denique aptissimus
 est in *Achille Tatio* locus lib. II. p. 35.
 quem adscripsisse operæ erit pretium: κά-
 ταβιν δ' ὥσπερ ἐκ τῆς καρδίας ὁ ἔρως ἀντιφθεί-
 γειτο· ναὶ, τολμηρὲ, κατ' ἐμὴν σφατεῖν καὶ
 ἀντιπαρετάλλει; quæ belle cum *Luciano*
 congruunt: neque vero sacer scriptor hu-
 jus usum vocabuli refugit ad *Roman. XIII.*
vf. 2. ὁ ἀντιπαρτόλμων τῇ ἐξουσίᾳ· & pro-
 fus eximie cap. VII. *vf. 23.* βλέπω δ' ἕτερον
 νόμον ἐν τοῖς μέλισσι μὲν ἀντισφατευνόμενοι τῷ
 νόμῳ τῷ νόμῳ μὲν· quam sæpe locutionem
 æmulati sunt Patres. Mox ἐνλαβόμενος τῷ
 νεογάμῳ γυναικὸς, cum *Horatio* dicas, *te-*
neræ conjugis immemor.

Ἰδὲ δὲ] Argumentum parile uti frequen-
 ter *Lucianus* tractavit, ita præcipue in
Ne-

Necyom. p. 312. si quis autem primam *Homeri Iliada* perlegerit, facile perspiciet, cui plerumque dialogi partem debeat *Auctor*. Mox ad Eruditiss. *Grævii* mentem verba *Lucianea* distinxī.

P. 61. Ἐγὼ δὲ, ἀβλίπτω] *Equidem ex iis judico, ea considero, quæ oculis apparent, quæque jam nunc habes: qualis autem fueris, istius temporis homines novērunt: sensum explicui, ut ostenderem, non injuria me existimare, unam alteramve vocem hinc periisse: forte tamen Elliptica fuerit locutio, ubi non inepte intelligas, cognosco, video, aut aliud istiusmodi: eo ducunt sequentia οἱ τότε ἴσασιν.*

P. 62. ἐν τῷ μεταχῆν] *Sententiæ vincula me non fugiunt: non in eo, inquit Chiron, quod iisdem semper rebus fruamur, sed in continua rerum & varia commutatione sita est voluptas: neque hoc Interpretes latuit: sed quod me sollicitat, id nimirum est, non apte hunc sensum reddi per illa verba ἐν τῷ μεταχῆν: quibus cum non habeo quod substituam, alios velim rogatos, ut de loci salute cogitent: interim considerari fas est, si vulgata lectione præstet, ἐν τῷ μεταλλάττειν; quod quidem arbitror: verbum enim illud in vetustis Codicibus sic scribi solitum μεταλλάττειν facile degeneravit in μεταχῆν. In præcedenti oratione quiddam itidem ἀνακόλouth animad-*

animadvertitur, quod a Grammaticis præ-
 dentius adhibitum probari solet: in *Xenophonte* istius formæ leguntur non pauca:
 In extremo dialogo καὶ δεινὴ μεταβολὴ γε
 ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν (scu καὶντεῦθεν) εἰς
 ἄλλον βίον: male in prioribus editis maiore
 distinctionis nota divellebantur: parum ab
 Auctoris nostri facetia distat illud *Agathar-*
chidis in *Excerptis Photii*: τὸ δ' ἔχαιον ᾧ
 ἐκίτι ὄντων τὰς τύπας ἐν πορθμίδι ἀπεπλάττει
 ἔχοντες Χάρωνα ναύκληρον καὶ κυβερνήτην, ἵνα
 μη κατασφραγίης ἀνφορᾶς ἐπιδιδώμεν πάλιν.
 Cum maximam in rerum vicissitudine dul-
 cedinem constare fancierit Chiron, nos
 quoque jam nunc præcepti ejus memq-
 res, Acheronte relicto, ubi constituto
 diutius confedimus, ad superos cœli bea-
 tissimos incolas adire juvat.

P. 65. Ὀξύχει] Qui manibus agilis est
 & promptus, huic convenit id nominis:
Pollux itaque componit, εὐκλείαν, λυγισ-
 μὸν, ἀδραγυγλή, κάμψιν, ἀδραφορῶν, ἔξυ-
 χειρίαν, εὐποδίαν &c. lib. IV, 97. nescio,
 an idem intelligi debeat II, 149. Ὀξύχει
 γὰρ καὶ Ὀξύχειρία, τὸ μὲν ἀδρα Μενάνδρῳ εἴρη-
 ται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι: utraque vides Co-
 micorum nomina, quod in eam me ducit
 opinionem, non alia *Alexidem* & *Menan-*
drum adhibuisse notione hanc vocem,
 quam nostrum *Auctorem*, qui Mercurii de-
 signavit furacitatem: apud illos sane, qui
 CX

ex corporis iudiciis animi coniectant statum & affectus, acutæ & oblongæ manûs furandi notant cupiditatem; ita quoque, si qui συνισαλμύρας ἔχοιεν τὰς δακτύλους, ut apud *Adamantium*, seu, quomodo in *Polemone* lego συνισαλμύρας, πανῶργοι, κακῆθεις, φιλοχρέμκτοι. Artes Mercuriales scite *Noster* enumerat primo *Cataplo*.

P. 66. καλλάβεας] Reduxi MSS. lectionem pro καλάβεας, quod malum huc intulerat pedem: agnoverat etiam καλλάβεας *Scholias*τα: Καλλάβεας, inquit, τὰ τῷ χορδῶν ἐπιτόνια· sic enim plerique, non καλάβεας· quanquam κλόπεες & κλόαβοι simplici a *Thoma Magistro* scribantur: vox hæc in antiquis rarior, κλόοπας enim dicebant, a recentioribus civitate fuit donata: *Jamblichus* de *Vita Pythag.* segm. 118. τὴν δὲ πέντε ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῷ καλλάβων ἀνωθεν σύμμετρον ὡς εἰς ὁφθαλμῷ· ibi vide *Eruditiss. Kusterum*. *Scholias*tes *Homeri* vetus, quem *Didymum* vocant ad *Il. I.* Ζυγὸς] ὁ πῆχυς τῷ κιθάρας, ὃν ἔκεινται οἱ κλόαβοι· ἔγω δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι, ὧν ἐξάπλωνται αἱ χορδαί, ὡς καὶ τὸ κεκλιμένον· quæ ad verbum descripsit *Etymologus* in *Zyγός*· ne alios memorem: plurimum tamen κλόοπας *Lucianus* dixit, *Jove Trag.* p. 195. τὰς κλόοπας τῷ κιθάρας ὡς εἰς οὐλημῶν· *Adv. Indoct.* κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνης δὲ κλόοπας ἐπικειμένον· c Do-
ri-

ridis & Galatææ colloquio aliud præterea notavit summus *Grævius*: ut usum horum verticillorum ne declarem, curiosa cavet Grammaticorum diligentia, qui omnes satis bene. In ipsa re, quam *Lucianus* denarrat, dissentiunt *Auctor Argumenti* in *Pindari Pythion*. quem erit cum emendabo, & *Apollodorus Biblioth.* lib. III. p. 169.

P. 68. κ̅ τ̅ε̅το] Asperi nescio quid in hoc loco latet, quod aliqua me ratione offendit: *cæruleos habet oculos, sed illud ipsum galea decorat*: quodnam enim ornamentum cæruleis oculis imposita capiti galea confert? in his me fluctuantem cogitationibus opportune *Nicol. Heinsius* expedit ad lib. II. *Artis Ovid.* vs. 659. quam notam perelegantem omnino velim legas.

P. 69. τ̅ π̅ή̅χ̅υ] Risi jocosam Interpretis simplicitatem, qui *penem* verterit, ubi minime ista *Luciani* contaminatione opus erat: quis nescit Cybeles sacerdotes & Belonarios convulneratis brachiis aliisve corporis partibus elicuisse sanguinem, eoque Dearum honori litasse? quam multi sunt patres in exagitando hoc Gentilium sacrificulorum scelere? commodo *Benedictus* sui fuit oblitus in *Dea Syria* p. 910. ita *Lucianus* (nisi quis alius istius scripti Auctor potius sit habendus, Assyrium enim in principio se dicit) de *Gallis*: τ̅ά̅μ̅νο̅ι̅α̅ί̅ τε̅ τ̅ὸ̅ς̅ π̅ή̅χ̅ε̅ας̅, κα̅ὶ̅ το̅ῖ̅σι̅ ἰ̅ά̅τοι̅σι̅ ὡ̅ς̅ ἀ̅λλ̅ή̅λ̅ω̅ς̅ τ̅ὸ̅ π̅ῶ̅τε̅.

πτονται. hic aliquanto castius Interpres : cubitosque incidunt : præstitisset etiam in hoc loco non tam obscœne cogitasse : *Propert.* lib. II. El. 18. *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Tremendam Cupidinis potestatem vivide Venus deformat, qui non tantum vulgus Deorum, sed ipsum quoque Jovem ludum facit, & emeritam amori Rheæ senectam novis ignibus suscitatur : componi cum his merentur acerba Veneris ad Cupidinem increpatio apud *Apulejum* ad finem lib. V. *Metamorph.* & blandum Jovis ad eundem alloquium lib. VI. An paulo post potius scribendum? δέδιά τι τοῦτον.

P. 70. Βεβίωται ἡμῖν] Verbi elegantia non latuit Interpretes : hoc pacto τὰ βεβιω-
 ρμένα res in vita gestæ dicuntur ab *Æschine*
 Ep. 7. Μελανώπω ἢ σὺν ἐπανελθὼν μόνον ὡς
 οὐκ ἔστι νομίζω τοῖς βεβιωμένοις αὐτῶν πρέπυσαν
 ἀποδώσειν χάριν. Mox ἀκαθαίρων τὸ βίον,
 vitam, id est, illam hominum ætatem,
 seu homines illa ætate viventes expur-
 gans : hanc loquendi venustatem polite *Cas-
 saubonus* exposuit ad *Athen.* XV, 5. eru-
 ditissimi Viri observatis multa vel ex solo
Luciano adjungi possent : ut in *Fugit.* p.
 787. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ὦ τί ἀπολι-
 πῆσα τὸ βίον ἐλίλυθας; relicta vita obscure
Benedictus : melius dixisset; relicta terra,
 ἢ incolentibus eam hominibus p. 788. οὐ
 γὰρ κατιδὼν τὸ βίον ἀδικίας καὶ ἀδυναμίας μέσθον

p. 790. ὁρμήσατα εἰς Ἰνδὸς τοπρῶτον. ἔθι-
 μέγιστον ἔ ἐν τῷ βίῳ p. 799. ἄπιτε ὡς τά-
 χιστα εἰς τὸ βίον· recte versum: *ad homines*
ite quam celerrime. Hæc ex uno libello
 appolui, cetera præteriturus. Non aliter
 etiam *Longin.* Sect. 43. τοσαύτη λογικῶς
 κρημνικὴ τις ἐπέχῃ τὸ βίον ἀφορία· ad quæ
 commodum ex *Herodiano* locum notavit
Doctiss. Tollius: Basil. V. Th. p. 58. ἵνα
 ἡρώμευ τετραγῶδια τῷ βίῳ· Hymnus in Vir-
 tutem antiquus: Ἀρετὰ πολύμοχθι βρυτείῳ
 ἡρώ, κάλλιπον θήραμα βίῳ· βρότειον ἡρώ
 & βίῳ comparia sunt: non autem simpli-
 cter ipsos homines significat viventes, sed
 modum etiam vitæ aliquando & consuetu-
 dines inter eos receptas: unde εἰσηγήσασθαι
 τῷ βίῳ· *in usum humane vitæ communem*
interre: Euseb. Παρπαροσκ. l. I. εἶτα ἡ
 τὰς ὡρὰς πᾶσι βοιωμάτων θεοποιίας τε καὶ θεο-
 γονίας εἰσηγήσασθαι τῷ βίῳ· quibus apposite
 congruunt illa *Basilii in Vita Theclæ* p. 32.
 τελετὰς ἡ λίγα καὶ μυστήρια καὶ ζωοθυσίας καὶ
 ἀνδροκλονίας διὰ μύθων μὲν τινῶν καὶ λόγων
 εὐπρεπεσίρων ἐπεισκωμάσαντα τῷ βίῳ τέταρ-
 τῳ παραδιδόναι τῷ ἐξῆς βίῳ posteris tradere, in
Cinnamo Histor. lib. I. Heliodor. ipsos la-
 trones λεηστῶν βίον vocavit *Æthiop. lib. I.*
 διὸ καὶ συρρεῖ ἐκ' αὐτῷ (λίμνῳ) ὁ τοιῦτο
 βίος· hinc explicare conatus sum obscu-
 ram apud *Pollucem* locutionem IX, 33.
 τελαίνης κρείττω ἔ βίῳ, *publicanorum vulgo*

Ἐὖ φέρε μελιόρ. Jungi aliquando solet ἡ
 βίη τῷ ἀνθρώπῳ. *Porphyr. de Abstin.* 1.
 27. Πρῶτον μὲν τοῖνυν ἰστέον, ὡς ἔχει παντὶ τῷ
 βίῳ τῷ ἀνθρώπῳ ὁ λόγος μὲν τῷ ὀφείλει
 εἶναι, non cujuscunque generis hominibus.
 Ab hac autem eleganti locutione non ab-
 horruerunt Romani, qui, si qua fieri po-
 tuit, Græcorum flores in hortulos detu-
 lerunt suos: *Lucret.* I. 64. *Humana ante*
oculos sæde cum vita jaceret In terris op-
pressa gravi sub religione. humana vita,
 ὅ τῷ ἀνθρώπῳ βίη. *Phædr.* Ἐὖ prudenti
 vitam consilio monet: hic jam ab eruditis
 hominibus notatum, qua debeat significa-
 tione sumi *vita*, pro ipsis scilicet homini-
 bus: alias certe, me quidem judice, mi-
 nus commode diceretur & Latine, *vitam*
monere consilia, si proprie capias. *Plinius*
etiam H. N. XXVIII. c. 2. In universum
vero omnibus horis credit vita nec sentit:
 ex hoc autem scriptore plura sunt a *Casau-*
bono collecta. Audacius aliquanto *Cælius*
Aurelianus Siccensis omnem medicorum
vitam pro ipsis posuit Medicis; tandem
Propertius lib. I. El. 2. His tu semper eris
nostræ gratissima vitæ: cum ad modum
 intelligi posse puto *Ælian.* V. H. I. c. 34.
 Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, τὰ βλάπτοντά τῷ
 ἐμῷ οἰκίῳ καὶ τῷ ἀδελφῶν βίῳ, εἶπε,
 θειῶν ἀποκέρματα. ipsos fratres eorumque
 vivendi rationem. Ἐκκαθαίρειν simili ra-
 tio-

tionem de Hercule dixit *Synesius* in Epist.
 εἰδείτω ἢ ἐπὶ ποιητῆς ἄνδρος ἢ Ἡράκλειος
 τρόπον ἐκκαθαίρει αὐτῶν τὴν πατρίδα.

P. 72. Ἐπεβλήντε] *Lucianus* habet
Græviani Codicis lectionem, quæ omni
 orationis asperitati commodo medetur. Sæ-
 penumero fabulam *Hyacinthi* Scriptores
 Christiani infectantur: *Tatianus* gravis au-
 ctor & eruditus: λέγω μοι νῦν ὁ ἱκατή-
 βολος, πῶς Ἰάκινθος διεχρήσατο Ζέφυρος;
 Ζέφυρος αὐτὸν νίκηκε καὶ τὴν τραγωδοποιῶν
 λίγον, Ἀῦρα θεῶν ὄχημα τιμωτάτον, ὑπὸ
 βαρχειᾶς αἰῶνος νικηθεὶς ἀπάλεσε τὸν ἱρώμενον.
 Orat. ad Græc. §. 14. *Theophilum* & *Cle-*
mentem prætereo: accurate congruunt illæ
Luciani Dial. seq. αὐτὸς γὰρ ὁ μάλιστα ἡγνός,
 ὅτι φο. εὐσεβ. μὲν ἱρώμενοι τῷ δίσκῳ &c. multa
 habet comparia *Oenomaus* apud *Eusebium*.

P. 73. Ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς] Ἀπάτης
 ἰργαστήρια has easdem oraculorum officinas
 appellat *Clemens* in *Protrept.* Sed ire juvat
 in rem præsentem: diffors est in hac voce
 a communi notione usus: proprie quidem
 ergastula vocantur, quo mancipia detrudi
 solent, vel etiam prostibula & tabernæ me-
 rettricæ, unde *Theramenes* a *Demosthene*
 Ep. 4. ἐν ἰργαστηρίῳ τειθεαμμένῳ ἐν παιδὶ
 dicitur, quoniam vitam duxerat turpem, &
 juvenilem nequitiam ad seram continuarat
 ætatem: illam autem nitidiorem, quam
 respicio, vocabuli significationem, potius

***

in

in exemplis malo, quam mea cognoscas descriptione: *Demosth.* Orat. I. adv. *Bæotum*: καὶ μεθ' ἑαυτῷ κατασκευάτας ἐργαστήριον συκφρατῶν. quæ paucis mutatis re, e-tantur ad initium Orat. II μεθ' ἑαυτῷ κατασκευαστάδην ἐργαστήριον συκφρατῶν. *Liban.* Pro *Saltator.* οἷμαί μιν εἰς Σπάρτην ἐργαστήριον ἐποιήσω τῆ τέχνης, εἰδὲ ὅσα τῷ Εὐρώταν βεῖν ἀφῆκας τὰς λόγους. non equidem existimo, te Spartam elegisse quasi scenam & theatrum quoddam artis tue oratorie: summopere vero arridet illud *Heliodori* de Delphis, urbe cultissima, ἱερὰν μὲν Ἀπόλλωνος, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων τέμενος, ἀνδρῶν δὲ σοφῶν ἐργαστήριον esse confirman-tis: idem *Æthiop.* lib. IV. p. 235. περι-τιχὸν ἐργαστήριον ipsos piratas homines ergastulis & si quid his pejus, dignissimos, ita vocat: cetera in aliud tempus asservabo.

P. 75. Ὑπὸ τυμπάνοις] Hæc arma to-tumque Bacchi bellicum apparatus repe-ries itidem in *Baccho*: non sine fructu con-ferri potest *Arrian. Ind. Hist.* c. 7. expe-ditiones autem & res Bacchi gestas multo venustissime præpinxit *Horat.* lib. II. Od. 19.

P. 76. Οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο] Malim: εἰδὲν ἂν ἐργάσαιτο τοιοῦτον εἶδος τῶν ξυμπότων. ut exempli raritate facinus hoc apud Juno-nem Jupiter excuset: ξυμπόται non sim-pliciter de sodalibus Icarii, sed de quibus-vis vino deditis intelligendi.

τὴν Ἑραν] Relege, quæso, cuncta veterum fabularum vestigia, de Junone certe non invenies, illam Cupidinis unquam ludibrio fuisse expositam: quid ergo? responde Πέαν, cui jam vetulæ pudendum amoris ignem adflaverat Cupido. Vid. Dial. 4. Hanc scriptionem editio Juntarum expressit, cujus ab Eruditissimo du Soul admonitus sum.

P. 79. καὶ τὴν θαλ.] Καὶ τὴν θαλ μο-
ris enim non est καὶ eo modo repetere.

Ἐπεβέλευσαι ξυδῆσαι] Integras aliquando e *Luciano* voces incuria librariorum omisit, ut illustri docuimus exemplo ad p. 6. hic tale quid admissum, fuit cum suspicarer: ita scilicet supplebam propter phraseos, ut opinabar, duritatem: ἐπεβέ-
λευται ξυδῆσαι αὐτὸν βελόμην λαβόντες· ut
p. 94. ἐπῆλθον ἐπικλῦσαι θείαν· non au-
tem ἐπῆλθον ἐπικλῦσαι· sed nihil invitis ho-
minibus doctis constituo: tolerabilis enim
est in *Auctore* nostro quædam scribendi
libertas. Παντοῖς dicitur εἶναι qui metu
perculsus varias induit formas, emoti &
trepidantis animi indicia: egregiam horum
picturam vides apud *Nostrum Eunuchum* p.
981. Βαγῶας ὃ μάκρον ἐταράττει, καὶ παν-
τοῖς ἢ εἰς μυρία τροπόμενος χρώματι καὶ
ψυχρῷ τῷ ἰδρωτί ριόμενος· Similiter *Ta-
tius* lib. V. Τῆταις ἐντυχὼν πάντεσσι ἐχθρόμην,
ὁμῶς ἀνιφλεγόμενος, ὠχέων, ἐθαύμαζον, ἢ
**** 2 πῖσαν,

πίσαν, ἔχαιρον, ἡχθόμην & ad initium lib. VIII Ταῦτα ἀκύντας ὁ Θέρισανδρος πατο-
δαπὸς ἦν, ἡχθίλο, ἀργίσιλο, ἐβλαύελο &c.

P. 81. Ἀπηγόρευκα] In notissima locutione, iis saltem, qui veteres scriptores non incuriose tractarunt, *Benedictum* impigisse jure quis miretur: tirones itaque mihi monendi sunt, dici aliquem ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκίαι, qui laboribus periculisque ferendis non sufficit, eorumque gravitate victus fatiscit & animum despondet. *Noster* in *Hermot.* 551. αὐτὸς τὸ μῆνεν ἔχρονεν ἀπαγορεύειν. hic tamen recte idem *Benedictus*, ob temporis prolixitatem animum despondere: *Libanius* ad *Theod.* p. 380. ἀνήμεχα τὴν ἰδὸν καὶ εὖτα ἀπειποι. plura peti possunt ex *Isocratis* Ep. 1. ἀπαπείρηκα, *Platone* p. 598. B. *Arrian.* de *Venat.* c. 17. *Pausan.* 350, 561. *Polluce* VII. 186. *Luciano* T. 1. p. 444. *Synes.* Ep. 4. *Achill. Tat.* p. 159. qui ante oculos habuisse *Synesii* locum videtur, aliisque: attamen ego plures in eodem hæsisse luto interpretes animadverto. *Servis*, qui immiti dominorum & intolerabili sævitia pressi, herum mutare constituerant, jus erat πρᾶσιν αἰτεῖν. ad quem *Atheniensium* morem in sequentibus alludit *Mercurius*: rem ipsam declarat *Pollux* VII. 13. ubi laudanda *Commentatorum* industria, ad quos *Lectorem* ablego.

P. 83. τὰ ἰχνη τῶν τραυμάτων] Quæ caestuum vulnera *Plinio* dicuntur, cui hanc vocem pereleganti emendatione restituit Vir summus *Job. Frider. Gronovius* p. 780. adducto insuper *Auctoris* nostri loco: adde quoque doctiss. *Lamb. Bos Observ.* ad N. T. p. 98. Sic ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἰσχυμάτων *Catapl.* p. 448. & *Diogenes* in *Zenone*: τῶν γινώσκων τινὸς παιδάρεος μεμώλωπισμένον διασάδρον πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη, εἴ τ' εὖ θυμῷ τὰ ἰχνη. Quale Castoras insignis capiti impositum habuisse memorat *Lucianus*, etiam nunc in nummis conspicitur: non dissona prodit *Codinus* in *Circi Constantinopolitani* descriptione, quem operæ est super hac re consulere. Hæc ut non tantum mente sed oculis etiam percipias, Benevole Lector, laudatissima fecit & ad augendas literas prona nobilissimi *Wildii* humanitas: quos enim adjeci *Antiochi* nummos, ad exemplaria representavi, quæ servat *Spectatissimi Viri incomparabilis nomismatotheca*. Postea præsens *Dioscuro*rum numen utilissimum nautis periclitantibus officium præstare, & tranquillandi maris provinciam sortito tanquam inter *Deos* iis obtigisse, *Mercurius* affirmat: perapposite ad veterum opinionem: hoc enim obeundi maris munere *Castoras* & *Hele*nam poëtæ venustissimi honorifice condecorarunt: *Euripides* in *Oreste*: Ζηὼς γὰρ

ἦσαν, ζῆν ἰὺν ἄφθιτον χρεῖον, Κάστορί τε, Πολυδεύκῃ τ' ὦν αἰθέρι πλῦχαῖς Σύνθακ' ἔσαι ναυτίλοις σωτήρι. iterumque in extrema fabula: Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς καὶ ταῖς μεδέουσα θαλάσσης. De Helena tamen contraria scripsit, notante *Scholiasista*, *Sosibius*: ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις καὶ θαλάσσαν ἐπὶ κρός ἐσι, καὶ Εὐρεπίδῳ σεσημείωται· ὁ μὲν τοι Σωσίβιδι ἔμπαλιν οἶεσθαι ὅτι εὐμνῶς αὐτῇ ἐπιφαίνεσθαι· etiam si de fausto Helenes numine dubitaverit *Sosibius*, de Castore saltem & Polluce res est certissima: eximium adscribam *Plutarchi* locum in *Lyfandro* pag. 439. ἦσαν δὲ τινες οἱ τὰς Διοσκόρας ἐπὶ Λυσάνδρῳ νεὺς ἑκατέρωθεν, ὅτι τ' λιμὸν ἐξέπλη πρῶτον ἐπὶ τὰς πολέμους ἄσπερ τοῖς οἶαζιν ἐπιλάμψαι λέγοντες· ut constant verba, & omnia rite cohaereant, vel post ἑκατέρωθεν addendum reor, εἶδον, vel ultima sic refingenda, ὡς ἄσπερ τοῖς οἶαζιν ἐπιλάμψαι ἔλεγον· prius tamen facilitate sua magis arridet: hanc igitur ob causam in Castorum honorem *Lyfander* Delphis consecravit χερσὺς ἀστέρας τ' Διοσκόρων, auctore *Plutarcho* p. 343. quin etiam Pollucis Græcum nomen eo trahunt Grammatici, quoniam δεῦκ· *dulcedinem* notat; nam & vitam duxit humano generi utilissimam, & in Deorum acceptus numerum suavissimam jactatis mari navigantibus salutem annunciare non de-

9
n
it
s
lie
e
e
e
A-
I-
I-
C-
S-
S-
er
J-
G-
L-
L-
S
X
ic
L-
m'
n-
er-

7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530

dignatur: vide *Scholiastam Apollon. Rhodii* ad lib. I. v. 1037. & *Etymologum* in Ἀδευκῆς. Similem Achillis benevolentiam ad insulam Achilleam memorie mandavit *Arrian. Perip. Pont. Eux.* Sed limitibus inclusus angustis, eos tantum curabat, qui ad hanc appellebant insulam, iisdemque præsens suum numen significabat indicis, quibus ipsi Castores: non indigna, quæ ponantur, *Arriani* verba: οἱ δὲ καὶ ὑπὲρ λέγουσιν φαίνεσθαι σφοδρῶς ἐπὶ τῷ ἱερῷ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κέρως τῇ Ἀχιλλείᾳ, καθάπερ τὰς Διοσκόρας. τοσοῦτε μόνον τῷ Διοσκόρῳ μᾶλλον ἔχειν τῇ Ἀχιλλείᾳ ὅσον οἱ μὲν Διόσκωροι τοῖς πανταχῶς πλωτίζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται, ὃ δὲ τοῖς πελάγεσσι ἤδη τῇ νήσῳ. Alibi forte plura, ubi simul, cur hanc præcipue Dioscuris provinciam veteres assignatam voluerint, explicabitur: istiusmodi certe stellularum in morem ignes per transtra navium oberrantes haud mediocri gaudio nautarum animos pertentant, & maris ad austrum se componentis tranquillitatem prædicunt: causas horum naturales multi recentiorum enuclearunt, qua in re nos minime commorabimur.

P. 88. Ἰδὼν εἶδον.] Sanctissima lectio & bene Græca: e *Pausania* monstravit hanc similesque loquutiones præstantissimus *Sylburgius* in eruditissima illa ad Lectorem præfatione: usurparunt etiam LXX. In-

terpretes *Exod.* III, 7. ἰδὼν εἶδον τὴν κἀ-
 πωσιν τὸ λαὸν μου. quæ a *Stephano* repetun-
 tur *Actor.* VII, 34. in hac autem scri-
 bendi formula lapsi sunt Viri doctissimi,
Pfocbenius Diatr. §. 52. quod Hebrææ
 phraseos æmulationem negaret, & *Gata-
 kerus* de *N. T. Stylo* c. IX. quod *Pfocbe-
 nio* adversarius insolens hoc esse Græcis
 loquendi genus confirmaret, & *Luciani*
 loci vim frustraneo conatu eludere nitere-
 tur: etsi enim phrasis quædam native Græ-
 ca sit, a LXX. tamen & *N. T.* scriptori-
 bus adhibita ad locutionem Hebræam ac-
 curate exprimendam aliam utique induit
 formam: quare prudenter *Sylburgium*
 scripsisse judico: *cujusmodi phrasēs occur-
 runt etiam in sacris literis ex Hebraica
 consuetudine petita.* De polypo legatur
Theophrast. de *Color.* *Ælian.* H. A. plu-
 ribus in locis, & V. H. lib. I. c. 1. *Bas-
 silius* & *Eustath.* in *Hexaëm.* ad quem po-
 steriorem multa congeffit *Leo Allatius.*

P. 89. Ἐπιλέξατο] *Prælegit*: rarissimi
 usus significatio, quam observandam mo-
 neo: in historia parili *Antoninus Libera-
 lis* c. 1. scripsit: ὃς δὲ ἀνέλετο, καὶ ἀνέγνω.
 Sic tamen & *Eunapium* adhibuisse censo
 in extrema *Libanii* vita: καὶ ὁ νῦν ἔχων ἀ-
 νηλεγόμενος ἔκαστον αὐτῶν εἰσελαί. quam-
 quam aliter *Interpres* ceperit; & *Callima-
 chum Epigram.* XXIV. πλάττωντο τὸ ἔργον
 ψυ.

ψυχῆς γράμμι ἀναλιξέμεν. Paulo post, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίαν malim quam αὐτῆς. Jurgia Dearum alperrima nisi sedasset Jupiter, res ad manus venisset, quod ita *Lucianus*: καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστηεν αὐτῆς &c. veram agnovisse Lectionem videtur *Benedictus*: ac nisi Jupiter ipsas diremisset: αὐτάς. alias enim potius scripsisset, εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς αὐτὰς διέστηεν. neque decorum est, διέστηεν suo casu cedere.

P. 92. ἀπείληπτο] Sic tres quatuorve, quas oculis usurpavi, editiones: vitiose tamen: quis enim auribus defæcatis & Græcæ puritati assuetis toleret ἀπυλαμβάνεσθαι ἢ κερῶτων? nam nativa locutio est ἐπιλαμβάνεσθαι ἢ κερῶτων. ut in *Navigio* ἢ κερυγιάων ἐπειλημμένον. καλωδίον ἐπιλαβέσθαι apud *Max. Tyrium* Serm. V. & φιλοσοφίας ἐπιλαμβανόμενοι, *Philosophiæ studiosi* Serm. XXXI. *Artapanus* de Judæorum Rebus apud *Euseb. Prepar. Evang.* lib. IX. Τὸν δὲ Μώυσει ἦν εἶχε ῥάβδον ἐκβαλόντα ὅφιν ποιῆσαι. πλοηθέντων δὲ πάντων ἐπιλαβόμενοι τὴν ῥᾶν ἀνελίεσθαι καὶ πάλιν ῥάβδον ποιῆσαι. Igitur hoc etiam loco scribe ἀπείληπτο.

P. 94. Εὐτρεπῆ] Ante legebatur εὐπρεπῆ. quæ lectio sane parum erat εὐπρεπῆς. nos Grævio MSS. probanti sumus obsecuti, & meliorem unius literulæ muta-

tione lectionem *Luciano* redonavimus. Occurrit equidem in *Æschyli Choëphoris* ἐπικρεία εὐπρεπῶς, *auxilium paratum*, & ornate instructum: sed hoc damnatam a Codicibus scripturam nullo modo confirmat: cognosce potius hæc exempla aptissimos restitutæ lectionis tibicines: *Lucian.* in *Cataplo*: Εἶεν, ὦ Κλαυδί, τὸ μὲν σκάροϛ τῷτο ἡμῖν πάλας εὐτρεπής. *Æschines* in illa multo facetissima epistola X. καὶ ἡ λόχοϛ ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τῷ Κακίρρῳ εὐτρεπής. *Dionysius Halicarnassensis Antiq. Rom.* lib. IV. c. 72. πρὶν ἢ τὰ παρ' ἡμῶν εὐτρεπῆ γνῶσθαι. *Helysch.* Εὐτρεπῆ, ὑπομασμάρον. Hinc εὐτρεπίζειν, *apparare* apud *Aristoph.* Pl. vi. 626. alibique frequentissime.

P. 95. ἐκκαυμάταν Dubitabilis est hujus lectionis bonitas: nam superius p. 70. ἔτι σὺ τὰ ἐσκαύματα ἰασάμεν legebamus: breviter inquiram, utrum anteponendum videatur. Ἐσκαύματα notæ vocantur igne signatæ & iniustæ ἀπὸ τῶ ἐσκαίεσθαι, unde ἐσκεκαυμῶϛ, *iniustus* in *Glossis*: & μέλαν ἐσκαύσῳ μελαίνειν τῷ χάραξιν apud *Nonnum* *Συναγ.* Ἰσορ. ad *Stent.* II. *Gregorii* 15. *Noster Catapl.* p. 44. καὶ τοι, τὴ τῷτο; ἔχῃ μὲν καὶ σημεῖα τῶ ἐκκαυμάταν, ὥς οἶδα ὅ ὅπως ἐξαλήλιπται, μᾶλλον ὅ ἐκκαίεσθαι. insignia cognoscis literati servi, quæ vaser ille exciderat; ne conspicuas de-

dedecoris notas corpore præferrat. Legendæ, quæ hac de re eruditissime scriptæ *Rhodius ad Scribonium Largum. Eupapius in Aedesio* hos vocat ἀνδράποδα διδουλευότα κακῶς, καὶ μάστιγι καταδιδωπα-
τηνῶρα, καὶ τὰς τῇ μοχθηρίας ὠτειλὰς ἐν τοῖς
εἰδώλοις φέροντα. apud *Platonem in Timæo*
p. 1045. ὥστε οἷον ἐσκαύματα μοι ἀνεκπλύ-
τα γεγραφῆς ἔμμοιρά μοι γέγονε. quibus ad
κηρογραφίαν seu ἐσκαυσικὴν *Philosophum* re-
spexitte duco: *Chalcidius* interpretationis
liberiores mentem Auctoris sui expressisse
fuit contentus: Fors etiam quod studiosa
senis & assidua relatio meracam quan-
dam & inobsoletam impresserit animo no-
tam: simili modo τρωϊάππειο exponit *Ety-
mologus*, ἐσκαυμα ἴαπε γεγενητόν ἐπὶ τῇ
γιάτῃ, quod propterea πρὸς χάραγμα non
inconcinne vocat *Anacreon* Od. 55. Tan-
dem *Scholias* nostri *Luciani* ad *Lexi-
phanis* ista: καὶ ὅτι καύματα ἐν hæc adnotat:
ἔοικε τὰ ἀπὸ τῆς κρύως θλούμενα ἐσκαύματα εἶναι
τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. rectissime scripsit &
ex medicorum consuetudine, qui solent
ἐσκαύματα nominare signa, quæ frigus pe-
netrabile corporibus humanis impressit,
quamquam *Luciano* nihil faciat. At vero
ab istis ἐσκαύμασι multum distant ἐγκαύ-
ματα. bonis avibus illa vox in *Pollucem*
reducta est lib. VII, 110. & X. 110. ubi
opportuno *Diodori* exemplo ostendi signi-

ficare *cremia*, seu *ligna arida*, quæ focis imponuntur: quapropter vitii non expertem suspicor *Pollucem* meum VI, 91. τὰ δὲ ἱσκαύματα εὐσανα non tamen me præterit, & in *Hesychio* sic vulgatum: Εὐσανα &c. τὰ ἱσκαύματα · melius utriusque integritati consultum arbitror, si refingas *ἐσκαύματα* · discernant oculatiores, num rem acu tetigerim. Ex his satis liquet, & meliorem me ducere in priore dialogo lectionem *ἱσκαύματα*, eandemque hic etiam reduci malle, quoniam *ἐσκαυμάτων* ea nunquam est notio, quæ huic *Luciani* loco possit convenire.

P. 98. Πιτόμῳ] Vide *Grævium* ad *Solæc.* p. 751. In prima *Tritonis* narratione Ἡ Ἀθηναῖ μὲν τῷ ἀσπίδα παρφαίνεσθαι &c. ἡ Ἀθηναῖ δὲ ἐπὶ τῷ ἀσπίδι ὑποσιλβέσης · non bene digestus orationis nexusprehenditur, quæ Græcis ἀναγκασθία · dixi supra.

Ad *Timonem* accedimus, quod ego nobilissimum *Luciani* scriptum juxta cum eruditis hominibus admiror & permagnifico: quid enim eo purius est, & ad veterem eloquentiæ formulam magis compositum? quid itidem argutius habes, & ingemiosius? nam certe lectoris harum elegantiarum non expertis mentem inexpectata voluptate perfundit. In hanc itaque curam incubuerunt doctissimi viri, ut mel-

mellitissimum hoc ingenii Luciani monu-
 mentum expolirent atque illustrarent: ne-
 que adeo sua laude fraudanda est *Tana-*
quilli Fabri, hominis elegantis, opera,
 quam in hoc Luciani scripto utiliter col-
 locavit: hunc non passibus æquis & lon-
 go satis intervallo sequitur *Lambertus Bar-*
leus, cujus in *Timonem* labores diligen-
 tiæ gloriam certe & propensi in literas a-
 nimi merentur: ego post alios lineam in
 hac tabula ducere constitui, & fors operæ
 fecisse pretium videbor, si accuratius quæ-
 dam ex *Aristophanis* fabula *Pluto* loca
 commonstravero, quæ sibi proposuit imi-
 tanda *Lucianus*; non enim inde scripti
 præcipuum tantummodo argumentum,
 verum etiam locutiones nonnullas & sen-
 tentias desumfit. Sed post *Tanaquillum*
Fabrum restant, quæ de *Timone* prædi-
 camus: neque enim tanto nos hunc ho-
 minem odio, quanto ille genus omne hu-
 manum, prosequimur, vel propter hunc
 solum *Luciani* nostri libellum: nam hos
 ejus mores inficetos & ab hominum con-
 gressibus abhorrentes male nititur excusa-
 re *Faber*. Sane *Platonis Epistolæ* a *Leone*
Allatio publicatæ, sophistica potius sen-
 tentiarum ludibria, quam nativam prin-
 cipis philosophi gravitatem spirant: con-
 tra stat veterum auctoritas, sine qua ni-
 hil in hujusmodi rebus licet: *Aristopha-*

nes in *Lyfistrata* p. 887. ingenium Timonis inhumanum sale Comico defricat, & in *Avibus* deorum hominumque oforem vocat καθαρὸν Τίμωνα, merum Timonem: quapropter & merito μισάνθρωπος cognomen ipsi adhæsit: Cicero *Tuscul. Quæst.* lib. IV. §. 25. odium in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, qui μισάνθρωπος appellatur. Idemque obscurius de *Amicitia* §. 87. Quin etiam si quis ea asperitate est, & immanitate naturæ, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem accepimus &c. Plinius H. N. lib. VII. c. 19. ubi æquabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quandam torvitatemque naturæ duram & inflexibilem, affectusque humanos adimere, inter ceteros auctores maxime sapientiæ Timonem connumerat, hunc quidem etiam, ut inquit, in totius odium generis humani evectum: hunc tamen ipsum philosophis accensere non erubuerunt antiqui scriptores, quem insanientis potius sapientiæ, siquidem illa sit sapientia vocanda, consultum dixeris: particulam e *Diogene in Timonis Philiastii Vita*, sed alieno ibi loco positam, quæ breviter ingenium huius Misanthropi complectitur, excerpam: Γίγνεσθαι δὲ καὶ ἕτερον Τίμων, ὁ μισάνθρωπος, ὁ δ' αὖ φιλόσοφος, καὶ φιλόκηπος ἦν σφέδρα καὶ

καὶ ἰδιοπεράλμων, ὡς καὶ Ἀντίγονός φησι· λό-
 γῳ γὰρ εἰπεῖν ἱερώνυμον τὸ Περιπατητικὸν
 ἐπ' αὐτῷ, ὡς εἶχεν τοῖς Σκύβαις καὶ οἱ φεύ-
 γοντες τοξεύουσι καὶ οἱ διώκοντες, ἔγωγε τὸ φι-
 λασόφον οἱ μὲν διώκοντες θηρῶσι τὰς μαθητάς,
 οἱ δὲ φεύγοντες, καθάπερ καὶ ὁ Τίμων· alieno
 dixi loco positam, quoniam ex more *Dio-*
genis ad finem erat rejicienda: ut enim
 nunc est, narrationem de Timone Phila-
 sio non bene interrumpit & conturbat: sed
 observa mihi, Timonem nostrum fuisse
 φιλόκηπον: id nimirum ad *Lucianum* fa-
 cit, qui illum inducit agrum sarculo ver-
 santem: ne vero non de Timonis natura
 credat Lector, res erit ipsa testimonio,
 quam e Plutarcho satis ridiculam comme-
 morabo. Cum processisset aliquando no-
 ster homo in Atheniensium concionem,
 omnium animos rei novitate perculsos ad
 se convertit, magnamque sui expectatio-
 nem concitavit: ille vero ad attentos Athe-
 nenses hæc dixisse fertur: area mihi par-
 va est, in qua domum erigere decrevi: in
 hac ficus enata multorum suspendiis est
 nobilitata: non possum itaque non, quin
 publice significem, si quem Atheniensium
 vitæ ceperit tædium, me eum velle roga-
 tum, ut ex hac felici arbore se suspendat,
 antequam excindatur: & quis post hæc
 certius asperitatis morum ejus argumen-
 tum desideret? huic autem rigorem ex in-
 ju-

juriis amicorum videtur contraxisse, quorum ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eum opinionem præcipitavit, ut summam vitæ beatitudinem in universi generis humani odio definiret: *μόνον εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι θνήσκειν, πλὴν τὰς ἄλλας φεύγοντα ἄνθρωπος*, ut scribit *Pausanias*: neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* noster, sed ex ipsius historiæ veritate accepit: indicio *Plutarchus* est in *Antonio*, quem & ipsum refert hominum evitare congressus, καὶ τὸ τίμων ἀγαπᾶν καὶ ζηλῆν βίον ἔρασκει, ὡς δὴ πεπονθὼς ὁμοίᾳ καὶ γὰρ αὐτὸς, ἀδικηθεὶς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαριστοῦς, ἀπὸ τούτου πάντι ἀνθρώποις ἀπεστῆναι καὶ δυσχερῆσαι. Meminit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium celebritate e concione deductum sic alloquutus fuit: Euge vero, fili, macte sis isthoc honore; illis enim tu magnum aliquando malum conciliabis. Cum quo solebar, solus erat Apemantus, quem tamen ipsum ingratus perpetiebatur: nam quando simul una convivabantur, dixissetque Apemantus, Quam aptum est hoc nostrum atque pulchrum convivium, Siquidem, inquit Timon, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit Hieronymus Peripateticus, Timonem discipulos fugientem captasse, cui nihil æque fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. Vi-

tam

nam cognoscis sentam & morum torvitute horridam: jam nunc quis viri fuerit obitus, enarrare juvat: ceciderat bonus ille de pyro sylvestri, & cum crure fracto medici curaturam abnueret, computruit, atque adeo squalidam vitam indecora morte finivit. *Suidas* hoc e *Neanthe* refert in

Ἀπόρρων & Τίμων· ἀπὸ χαράδος περὶ τῆς.

Sed vetus ad *Aristophanis Lysistratam*

Commentator, quem eruditorum hominum oculis concredet singulare Musarum

decus *Lud. Kusterus*, ἀπὸ χαράδας habet;

quod mihi minus probum videtur & con-

veniens. Sepulchrum Timonis a reliqua

terra maris impetus avulsit, ne non vitæ

notas ipsum repræsentaret monumentum.

Memorabile est, quod in *Pausania* repe-

rio lib. I. cap. 30. Κατὰ τὴν τῆς χάρας (pro-

pe Academiam) φαίνεται πύργος Τίμωνος

&c. itaque *Lucianum* laudo, qui rei veræ

confictam eleganter subtexuit: αὐτὸς γὰρ ἦδη

πᾶσαν πελάγην τὴν ἰχθυίαν περιγίεν οἶκον·

δομῆσιν ὑπὲρ τῆς θησαυρῆ· nam de insperata

thesauri inventionem neminem habet aucto-

rem, vel saltem nullum inveni, id qui

memoriæ mandarit: quamquam me non

prætereatur, Commentatorem *Horatianum*

illud divitis istius exemplum, qui, dum

populus ipsum sibilabat, sibi plaudebat

domi, ad Timonem Atheniensem referre:

neque de nihilo est, quod scribit in extre-

mo

mo *Timone* : ὥς τι οὐκ ἐπὶ τῷ πέτρῳ
ταύτῃ ἀνελθόν· etenim illa regio maxime
faxosa erat, & collibus aspera, ut ex *Pau-*
sania liquet. Denique memoriam hujus
viri Epigrammatis æternarunt poëtæ: in-
ter alia, quæ in *Anthologia* reperiuntur,
hoc *Callimachi* est.

Τίμων, (ὃ γδ' ἔτ' ἰστέ) τί τοι, φάτο, ἢ
σκότος ἐχθρόν;

Τὸ σκότος, ὁμίον γδ' πλείονες ἐν αἰδῇ.
Vide *Callimachi Epigrammata* per *Rich.*
Bentlejum fidus eruditionis nobilissimum
collecta.

P. 99. Ὡ Ζεῦ Φίλιε] Multa vides in va-
tum dedecus cognomina Jovis cumulata,
quibus quasi tibicinibus & fulturis ruinam
meditantes versus sustineant: eadem illa &
aliquanto etiam plura studiose collegit &
apte explicuit *Diō Chrysostomus de Dei*
cognitione p. 216. Jupiter nimirum πάντης
ἐπάνυμ' ὃν φύσιός τε καὶ τύχης, ἅτε πάντων
αὐτὸς αἴτι' ὢν, tam varia nactus fuit a
diversis muneribus, quæ obire putabatur,
nomina, ut docet *Aristoteles*, aut quicun-
que alius certe vetus scriptor *de Mundo*
c. 7. Εἰς δ' ὃν πολυάνυμός ἐστι, κατονομαζό-
μεν τοῖς πάθεσι πάντων, ἅπερ αὐτὸς νοεῖται.
lege cetera: plura dabit *Cornutus de Na-*
tura Deorum, *Scholias* *Euripid.* in
Hecub. vs. 345. & *Pollux* lib. I. c. 1. cui
ad verbum fere conveniunt, quæ scribit
So-

Sophocl. Commentator in Ajac. Flagell. vñ. 492. Potuerat itaque & Jovem ostendisse πολυώνυμον Illustriss. Spanhemius ad *Callim. H. in Dian.* vñ. 7. ubi hunc *Luciani* locum tangit. Quæ vero *Noster* in ignominiam convertit Poëtarum, ex iis ipsis cumulum meritis eorum laudibus adstruit *Dio Chrysostomus* dicta *Orat.* pag. 213. qui locus in paucis eximius ab omnibus rei poëticæ amantibus cognosci debet & considerari.

Ἐμβρόντησι] Poëticum illum furorem, quem insaniam & non ingratum placeitis stultitiæ colorem Zoili denominare consueverant, sugillat hoc nomine *Lucianus*: Ἐμβρόντησιν enim apud *Hesychium*, παρεπεπληγμένον τὴν ἀλῆνοισαν, μαινόμενον iterum: Ἐμβρονηθέντες. ἐνεὸς θύομενοι, μαραιθέντες. Ἐμβρονηθέντες, ἀναϊσθηθέντες. apud *Suidam* μάταιον θύομενον. μάταιον enim γίνεσθαι recentiores sæpillime dicunt, quem repentino casu obstupidum animi corporisque vires defecerunt. Hinc non vane suspicor, labem in *Hesychio* hæsisse, ubi scribit: Ἐμβρονηθέντες, ἀναϊσθηθέντες, Ἐμβρόντησιν. quid enim facilius animadvertas, quam refici debere, Ἐμβρονηθέντες? quam enim alterum illud originem habeat? nam brutum judicabo, ad id vocabuli qui confugerit. Proprie posuit *Philostrotus* lib. III. de Vita A. T. Ἐμβρονηθέντες ὃ αὐ-

αὐτὰς ὑπὸ τοῦ σοφῶν, περὶ ἄλλων ἄλλως.
 eos autem a sapientibus fulmine tactos
 omnes vulgo cecidisse: scilicet ex hoc præ-
 ter alia loco pyrii pulveris usum, bellico-
 rumque tormentorum jam olim in India
 fuisse notum quidam contendunt. Vide &
Polluc. I. 118. venuste transtulit *Achilles*
Tatius lib. III. p. 191. μέτερον γὰρ ὥς ἔχον
 τὸ κακὸν ἐνέβροντήσέ με· immoderatum enim
 malum me reddidit attonitum: id enim
 in *Glossis* Græci vocabuli est interpreta-
 mentum: *Adamantius* de immobilibus
 oculis tractans, οἱ μὲν ὠχρότερον, inquit,
 ἐμβροντήτης σημαίνει· commodè declarat
Polemo in eadem re: οἱ δὲ ὠχρότερον μανι-
 χὺς ἄνδρας σημαίνει· insipientes igitur stu-
 pidos voluit *Adamantius*: *Hesychium* e
 scena detulisse censeo facetum illud βρόν-
 τημα pro ἐμβρόντη]·

P. 100. Ἐξω τῷ πατάγῳ] Nihil hic im-
 perfectum, ut *Barlaeus* putabat, modo
 veritas, excepto nominum strepitu: quæ
 locutio illum fugiebat. Ab eodem paulo
 ante *Propertii* versiculus prave est adhibi-
 tus; positas fulcire ruinas. præterquam
 enim quod ibi legendum docuerit pruinas
 elegantissimus *Broekhuysius*, aliam ibi longe
 notionem habet fulcire, ut ex eruditissimi
 hominis commentario discēs. Sed viri il-
 lius errores non paucos præterire constitui.

Τὸ τραύμα]· Immerito lites huic scri-
 pturæ

pturæ moverunt doctissimi Viri, quibus inerte de fulmine dici τραῦμα videbatur: seorsum ab iis sentio propter hunc *Euripidis* versiculum: Πολλὰς ὃ βροτῆς τραῦμα ἄναιμον ἄλσει· elegantissime profecto: conservavit *Theon Smyrnæus* Περὶ Μουσικῆς cap. 2. Hinc emaculabis itaque *Plutarchum* *Sympos.* IV. c. 2. ubi editum est πνεῦμα ἄναιμον, quod omni Venere caret: neque enim recte de βροτῇ πνεῦμα dicatur, nec rite conjungas cum ἄναιμον· admonuit me stator eruditionis veræ ac vindex *Lud. Kusterus*. In hac autem tota Jovialium fulminum irrisione ante oculos habuit *Noster* hæc *Aristophanis* in *Pluto* vs. 124. Οἶδ' ὅδ' εἶναι τὴν Διὸς τυρανίδα, καὶ τὰς κεραυνὸς ἀξίως τελευτᾶν· Hæc vero μόνον ὃ τῷτο εἶδαι &c. ad Iovis pertinere contemtores, extra controversiam meo arbitrato esse debet.

[Ἀπίθανον ἂν &c.] Inexpectata meis auribus accidebat hæc locutio: quapropter nescio quid meditabar; ἢ πάντῃ τοι ἀπίθανος, ὥς αὐτὸς ἔγωγε &c. quod molle est & bene Græcum. Salmoneum & Tantalum pro hominibus posuit impiis & Deos oppugnantibus *Heracl. Vit. Hom.* p. 408.

[ὑπὸ μανδραγόρῃ] *Leo Allatius* ad *Hexaëm. Eustath.* p. 57. ὑπὸ μανδραγόρῃ· quod ego potius probo, cum & vetustæ quædam editiones id agnoscant, & *Stephan-*

phanus Schediasm. lib. IV. cap. 6. comprobet; animus ad *Palmerii* notata non est advertendus: vim mandragoræ somnificam multis illustravit eruditionis non spernendæ Græcus d. l. *Hesychius*. Μανδραγόρας, εἶδος βοτάνης οἰκῆν καὶ ὑπνωτικόν· scribe ὑπνωτικόν· nam sic alibi: ὑπνωτικόν, ὁ μανδραγόρας· & *Suidas* ὑπνωτικὸς κάπνισμα· alterum me sollicitat οἰκῆν· neque enim perplacet *Sopringii* conjectura μανικόν· ψυκτικόν approbarem, nisi nimis a literis recederet; talem enim mandragoræ potestatem *Galenus*, *Paulus Aegineta*, aliique assignant; neque sane eo referri potest, quod vino mixtum assumeretur, teste *Theophrasto*: alii persanabunt: huc spectat nobile Cæsaris facinus, quod *Polyenus* narrat *Stratag.* lib. VIII. illum omnes interemisse, qui se ceperant, latrones, vino mandragora mixto inebriatos & in somnum delapsos: dissentiunt in hac historia *Suetonius*, *Plutarchus*, aliique, quos loci non est examinare. Eximie *Noster Adv. Ind.* p. 554. Ἀλλ', ὃ καταπέχων, εἰς τοσούτον μανδραγόραν κατακίχυνται αὐτοῖς, ὡς ταῦτα μὲν ἀκέραια, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδμένα. οἷον μὲν ὅτι ὁ μεθ' ἡμέραν βίβω &c. sed tantam in eo, effeminate, ingenii torpedinem esse putas: non aliter usurpasse censeo innominatum Auctorem apud *Suidam*: καὶ φαίνεται πολὺν μανδραγόραν ἐκπιπῶνός·

quæ

quæ ex *Demosthene* & *Xenophonte* ab aliis adducta, non récoquo.

P. 101. *κατηνῆδον*] Reperis hoc apud *Suidam* & *πετρῆδον*, *σαρῆδον* apud *Hesychium*: præceps autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rem, quas exprimunt, imitationem in auribus efformat: *Philo Judæus* aduersus *Flaccum* pari orationem colore variavit: *παντευχίαι σαρῆδον ἀπεικμιζοντο* &c. *συνδεδυμένων δοράτων φορμηδόν* &c. *αἱ τοιχῆδον ὑπὸ μίαι ὄψιν*.

Φορτικῶς] Nimis acute *Faber* de vilitate vocis *ῥαλδαῖο* notanda cogitasse *Lucianum* putabat: quid existimem paucis dabo: poëtarum ridiculam antea verbositatem obiter irrississe *Nostrium*, nemo dubitabit: hic verba sunt Tragica & grande sonantia: præterea horridum quid & incomtum in istis *ποταμὸς ἰκάσῃ τὰ γόνυ*. accedo igitur ad *Eruditissimi Jensii* sententiam hæc est Tragico quodam antiquo desumpta suspicantis, cujus in fabulis, ut conjecto, numerosis vocibus insulsus suberat sensus: hinc jure videtur infirre, *φορτικῶς παρ' ὑπόλοιπων* Comicis oppido familiarem poni pro *ποιητικῶς* vel *τραγικῶς*, & *Lucianum* simul ineptum illius poëtæ sensum perstrinxisse.

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ] Est in *Aristophanis Pluto* vi. 244. *Noster* p. 113.

Εἰς ἴθι τι ἀρχαῖον] Simulatam illam in ob-

obeundis sacris religionem sæpe designat. *Plato*: vide lib. II. de Rep. ubi multa his affinia.

Ἀναστῆσαι τὰς κύνας] Somniat *Barleus* de canibus οἰκεργῆς: scilicet illum hominem latuit antiquos adhibuisse canes ad templorum custodiam: hac nimirum tutela ipse Deorum vigilacissimus indigebat: belle facit. ad *Lucianum* historiola non inficeta. de cane, cujus utilem vigilantiam publicis honoribus Athenienses condecorarunt, in *Æliano* de *Animal.* lib. VII. c. 13. quam ibi cognosce: Idem canes *Vulcano* sacros in ejus templo victitasse refert lib. X. c. 2. *Philostratus* etiam canes ad valvas templi *Dictynnæ* in *Creta* invigilasse narrat de V. A. T. lib. VIII. cap. 12. De canibus, qui *Scipioni* in *Capitolium* ingredienti nunquam allatrarunt, memorat *Gell.* N. A. VII, 1. Possem e *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De vicinis, qui in auxilium advocantur, parile, quod apud *Aristophanem* in *Thesmophor.* vñ. 248. Ὑδωρ ὕδωρ, ὦ γείτονες.

P. 102. Πόσοι Φαίβοις.] Operæ est *Libanium* audire scribentem T. II. p. 391. οἱ δ' εἴποιτο πᾶσιν ἀμαρτήμασι δίκαι, σφόδρα αἰνέσιμον ἦν τὸ σωζόμενον: ὅστις ἐν τοιαύταις βλάβαις θεοῖς, ἀφιεῖς τιμωρίας χαιρέτω μᾶλλον ἢ λαμβάνων. Est itaque cum tardus ad vindictam *Jupiter* iracunda ponit fulmina.

Πᾶσι

·Πᾶσι τοῖς διορδοῖς] Colorem duxit *Noster* ex *Aristophane* Pl. vf. 830. quæ si conferre neglexeris, minus perspectam habebis horum omnium elegantiam. Miseret me sane Timonis, quem, effusis culpanda liberalitate divitiis, omnes noti atque amici deseruerunt, ut purpura Terentiana panniculos meos exornem.

Δυσάντηλον καὶ ἀποτρόπαιον] Quarumdam venustate locutionum captus *Lucianus*, easdem scriptis sæpius inseruit, sibi quodam suo jure vindicavit: adverte vero: *Eunuch.* p. 978. δυσανήσιον τι ἀποφάναι καὶ δυσάντηλον διάμα, εἴ τις ἴωθι ἐξίωσεν τὴν οἰκίαν ἴδοι τοιούτον τινα· *Pseudol.* p. 590. ἐκτρέπεισθαι τὸ δυσάντηλον διάμα· Proprie dixit ἐτέραν (ἴδον) ἐκτρέπεισθαι· inde deductum ἐκτρέπεισθαι τινα, fugere alicujus & abominari conspectum: *Aristoph.* Pl. Οἱ δ' ἐξετρέπεισθαι καὶ σὺν ἰδέσθαι ὁρᾶν μ' ἔτι. *Philo Judæus*: παρθένοι δὲ αἰδῶ τὰς ἀνδρῶν ὄψεις καὶ τὴν οἰκειοτάτην ἐκτρέπόμεναι.

P. 103. ἀναρρίπισθαι τὸ κεραυνὸν] Bona de hoc verbo Interpretumque errore notavit Doctiss. *Lamb. Bos Observ. Crit.* cap. 8. Dixi quoque ad *Pollucem* X. 94. Concinne solent alio transferre Scriptores Græci: *Stasimus* Cypriorum Auctor: Ζεὺς δ' αἰδῶν ἐλήγχε καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσι Σύνθετο καὶ φρίσσει ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν, ῥιπίσας

*****

π 0 1

πόλεμος μεγάλῳ ἔχει Ἰλιοντιοῦ Δῆμον ἀναβρίπτειν inter alia Pollux habet: *populi animos inflammare* dicas cum Livio: parum abest illud *Plutarchi* in *Demosth.* αἱ δὲ πόλεις, πάλιν δὲ Δημοσθένος ἀναβρίπτουσι αὐτάς, συνίστατο. & *Theopompus* apud eundem: ἡ δὲ δὲ ῥήτορος δυνάμεις ἐκλείπτουσι τὸ θυμὸν αὐτῶν, καὶ ἀφκαίνοσιν τὴν φιλοθυμίαν. Detestabile *Epheli* *Pythagoræ* vitium scite culpat *Bato* apud *Suidam*: ἀφβολαῖς ταῖς εἰς πλησίον ἐκλείπτουσι καφότηας ἐν *Tzetzes* ad *Hesiod.* v. 226. αἱ μικρᾶς ἀφορμῆς ἀναβρίπτουσι πόλεμοι: sic vetultæ; namque improbo φόνος, quod *Daniel Heinsius* expressit. Mox *Αἴτιης* restitui; de qua emendatione, ne quid scrupuli supersit, vide p. 110. ubi Cyclopus ex *Ætna* Jupiter advocari jubet ad rescindendum fulmen; & p. 121. hæc sunt discedentis *Mercurii* verba: ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτιαν εἰς ἔργον ἀναπλήτομαι. Postea deprehendi convenire mihi cum *Fabro*, quod lætor, quanquam ille hæc rationum momenta non attulerit.

Ἐπίτελεψι] *Perdidi*: frequens in *Aristoph.* fabula *Pluto*: ut, v. 120, 351, 1120. & alibi. *Noster*. n. 169. & *adversus Indoct.* ὁμῶς τινὰς ἀνθρώπους ἐπιτελείψοντάς σε. Sic etiam in *Pseudol.* p. 600. & *Fugit.* p. 800.

Ἐύθρα.] *Mores* nimium simplices & fa-

faciles hominem aliorum ludibrium faciunt
& risum; degeneravit itaque vocabulum
hoc in stultitiæ significationem: centies
apud *Palæphatum*: rara est & observanda
notio, cum ῥέως εὐήθεις *Hippocrates* vocat
τὰς εὐτρέπεις: qui facile mutantur, nec
medici curam longa pertinacia detrectant:
docuit *Galenus* in librum ἀεὶ ἀγίτης
ἐξείων. Idem tamen Ἰπποκρ. β in *Prognost.*
quem locum forte totum *Barleus* non in-
spexerat, in bonam quoque partem hoc
nomen sumi ostendit prolatis e *Dinarcho*,
Demosthene, & *Platone* exemplis. Hos
æmulatus *Theon Smyrnæus* cap. 1. scripsit:
ἄσπε μόνον ἂν εἴη μουσικὸς ὁ κυρίως εὐήθης.
Non vacat similia describere plura e *Pla-*
tone. *Thucydides* lib. III. c. 83. κακοτρο-
πίαν & τὸ εὐήθεις, & τὸ θυμαῖον πλεῖστον μετέ-
χου ut contraria & adversis frontibus pu-
gnantia ponit: doctè *Scholias*tes: τὸ ἀπλῆν,
τὸ ἀπίνητον σημαίνειν τὸ εὐήθεις ἐπὶ καλῷ.
hæc ipsa *Thucydidis* verba voluit *Suidas*
in *Εὐήθεις*.

P. 104. Τοσαῦτα μετρία] Verissima est
illa lectio, quam e MSS. Reg. *Tanaq.*
Faber reduxit; neque hac emendatione
carere debuit *Timon Lucianus*: opera
vero danda est, ut clare liqueat barbaram
esse locutionem & e Græcarum numero
delendam τοσαῦτα πióταξε ταύρων καὶ αἰγῶν,
quoniam aliter eruditissimis viris persua-

sum video: nam inepte proscō Int rpres
tot pinguiſſimos tauros & capras, cujus
 imperitiā superavit *Barleus*, cum αἰγῶν
 πῖστα & Atticā esse constructionem afir-
 mat pro αἰγας πῖστας· vellem equidem,
 ille dignum habuisset testimoniis auctorum
 istam loquendi formulam probare. Sed
 eamus in rem præsentem: vel significabit
 hæc locutio *tot partes taurorum pinguiſſi-
 mas*, vel, quod arbitrati sunt, *tot tauros
 pinguiſſimos*: utrumque ab ingenio linguæ
 Græcæ alienum est: de primo, quis ali-
 quanto natutior ferat hanc phrasin, τοσαῦ-
 τα πῖστα ταύρων δύοι? τοσῶτ· enim nun-
 quam adjectivis simpliciter adjungitur, sed
 nomina substantiva desiderat expressa,
 quod puto nullis contrariis posse debilitari
 exemplis. Quoad alterum, Græci sane non
 dicerent τὰ πῖστα & ταύρων, sed οἱ πῖ-
 σται & ταύρων· quo loquendi usu potissi-
 mum utuntur, cum res aliqua potest in
 varias separari species: sic *Isocrates* οἱ παρ-
 δαῖοι & γονεῖων· *Sextus Empiricus*, οἱ με-
 γαλοφυνεῖς & ἄνθρωποι lib. I. c. 6. reperiu-
 tur enim & inhonesti parentes & homines
 animi atque eruditionis expertes: est ita-
 que, ac si dicas, illi ex parentibus, qui
 honesti sunt & boni: scio tamen non ubi-
 que eodem valere modo hunc compara-
 tionis respectum: sic enim in procœmio
Thucydides: καὶ τὰ πλεῖστοι βίβω ἐν τεύθει
 ἐποιεῖτο·

ἰποικῆς· apposite *Scholias* : Θυκυδίδης, καὶ τὸ πλεῖστον τὸ χρόνος· nimirum hanc locutionem *Thucydidi* familiarem notat, qui & alibi dixerit τὸ πλεῖστον τὸ χρόνος pro πλεῖστον χρόνον· minus itaque recte *Valla* : maximam videlicet partem : concordat illud *Herodoti* in *Clione* : τῶν τὸ Ἀείονα λέγουσι τὸ πολλὸν τὸ χρόνος ἀφαιρούμενα ἀπὸ Περσέων· illum memorant *Arionem* lostringuum contrivisse tempus apud *Perian drum* : & *Aristophanis* in *Eir.* vs. 166. Καπιφορήσεις τὴ γῆς πολλῶ· hujus rei ignorantia in errorem dedit *Henr. Stephanum* : de *Tiberio Cæsare* tradit *Zosimus* : τῆς ἐπὶ τῶν τῶν (Ὀκλαδίων) ἀφαιρούμενα τὸν χρόνον εἰς ἑκάστην ὁμότητα· ἐν τετραπείς &c. Scribo, inquit *Stephanus*, ἑκάστην ὁμότητα vel ἑκάστην ὁμότητα· non intellexit, quod pace viri magni dixerō, Græcam phrasin, eamque in *Zosimo* frequentem; nam & alibi apud eum ἑκάστη κινδύνος, & ἀρετῆς καλλίστη, pro ἑκάστη κινδύνου, & ἀρετῇ καλλίστῃ· Paria sunt apud *Aristeam* de *LXX.* Interpretibus : εἰ τὴν ἀγαθὴν τὴν ἀνθρώπων ἐπιεικείαν καθεστῆς· *Epicurum* *Ep. ad Herodotum* : ἵνα παρ' ἑκάστης τὴν καιρῶν ἐν τοῖς κυριωτάτοις βοηθῶν αὐτοῖς δύναται· *Sextum* *Empir.* *Pyrrh.* *Hypot.* lib. I. c. 14. καὶ γὰρ καταπαίζουσιν τὰς δογματικῶν τετυφωμένων καὶ ἀφαιρουμένων τῶν ἀποδοκιμάζοντων τῆς πραγματικῆς τῆς λόγου·

γαν· alia contulit & proba Doctissimus *Jensius* Lect. Luc. lib. III. cap. 14. Neque hunc scribendi nitorem repudiarunt Romani: in *Tertulliani Pallio novum vitii* & *endromidis solocem* legimus. Vide *Salmas.* p. 311.

P. 105. Ἐπιβυσάρμον] Vide me ad *Poll.* X. 172. *Hesych.* Βύς, καμύς, φράσς τὰ ὦτα· *Noster* in *Gall.* ὑπαυχένια φειβύειν.

Λήρης ξυνειρόντων] *Ξυνείρειν* debito sibi loco positum est: crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant: *Dio Chrysost.* ad *Alex.* p. 363. de Cynicis: ὦτοι ἔτι τε τελείοις καὶ γυναιξὶ καὶ πτωχοῖς ἱερῶν ἀγείρουσι παιδάκια καὶ ναύτας, καὶ τοιῶτον ὅχλοι σκώμματα καὶ πομπὰς ἀπερμολογίαι ξυνείργουσι καὶ τὰς ἀγορεύσεις ταῦτας ἀπικρίσεις· *Philo* in *Flaccum*: χλευάζοντες τὴ βασιλίαν καὶ σκώμματα συνείργουσι· Vide *Nostrum* p. 2. *Revivisc.* p. 400. ξυνείργετε τῷ κατηγόρῳ καὶ διελίχεται· & *Gall.* p. 244.

P. 106. *Mercurii* personam ex *Aristophanis Pluto* desumpsisse *Nostrum* liquet: præ ceteris conferenda moneo, quæ leguntur *Act.* V. sc. 1. Ἀέτικα μάλα in *Pl.* VI. 432.

Δικροταίους ἐξιώθη] Vide *Scaliger.* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi verba quædam *Cedreni* adduxit, quæ huc apte quadrant.

P. 108. Διψαλίον θρυαλλίδιον] Hinc *Lucerna* dicitur πύκνιον τῶν λαίων, ut ipsa facetissime

sime testatur in *Catapl.* 452. καίτοι πολλὰ-
 κς ἐκὼν τῷ λαίῳ σὺν ἑπινὸν δόξω ἔχονα θέλων.

P. 109. Ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γηγτίων] Ex
 formula legum Atticarum, ut docuit *Pe-
 titus* ad *Leg. Att. Jamblich.* de *Vit. Pyth.*
Segm. 210. ἡνίοσις appellat τὰς ἐπὶ τεκνο-
 ποιῆσά σάφροσι τε καὶ νομίῳ ἡνωρῆσας. Ibi
 eruditissimus *Kusterus* *Isidorum Pelusio-
 tam* emendat, apud quem prave fuerit
 expressum ἐπ' ἀρότρῳ. *Aristan.* lib. I. Ep.
 19. καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γηγτίων ἐρωμένῳ
 ἀγάχιστο γαμικῷ. eundem errorem vides,
 quem equidem effugisse perspicaciam Do-
 ctiss. *Josia Merceri* miror: adde *Gataker.*
 de *N. T. Stylo* cap. 11. Ornate rem ipsam
 & splendide *Theognis* præpinxit: Ἐχθέρῳ
 ὃ γυναικῶν ἀείδομαι, ἀνδρα τε μέγρον Ὅς
 πλὴν ἀποτείλω βέλτε' ἄρ' ἔργον ἄρ' ἔν. *Dio-
 genes* etiam in adulterio comprehensus ro-
 ganti quid faceret, respondit, Ἀνθρώπον
 φυτεύω, seu, ut alii, ἀτείρω: talia facile
 sexcenta reperias. Mox ἀποτέλλω ἑοδα' sen-
 sum turpiculum speciose occultat: multa
 congescit *Doctiss. Gataker.* de *N. T. Stylo*
 cap. 11.

- Κατακλείσας παρθενοῖς] Extraordinariam
 Græci curam virginum habuerunt, ut eas
 a virorum consortio remotas in thalamis
 concluderent: eo *Noster* alludit n. 247.
 & 277.. Hinc κατακλείσας, de qua voce
 docta notat *Salmas.* ad *Tertulliani Pal-*

lism: Philo in Flaccum γύναια κατάκλει-
τα μηδὲ τ' αὐλεία πωρεχόμην, καὶ θαλα-
μειόμην πάροισι. Adde Hieronym. in
Jes. c. VII.

P. 110. Εἰσρυῆται] *Isocrat. de Permut.*
Πόσον ὃ πλῆτον εἰς τὴν πόλιν εἰσρυῆσεσθαι,
δι' ἡμῶν ἀπάσης τ' Ἑλλάδος σαζομένης.

Τί τῆτο ὑποσκάζεις;] *Distingue*: τί
τῆτο; ὑποσκάζεις; quod & *Benedictus* in
versione vidit.

P. 111. ἐπὶ λευκῷ ζεύγῃ,] *Albedinem*
in mulorum bigis & equorum maximi ve-
teres faciebant, vel ipso teste *Homero*:
Chrysostomus περὶ τελείας ἀγάπης inter pre-
tiosas principum delicias in primis laudat
ζεύγῳ λευκῶν ἡμίονων χρυσῷ καλῶπιζόμε-
τον. In illo beatissimo somnio *Micyllus* sibi
videbatur ἐξελαύνειν ἐπὶ λευκῷ ζεύγῃ in
Gallo p. 245. καὶ ἦν ἰδητὲ ποτε ἐξελαύνοντάς
ἐπὶ λευκῷ ζεύγῃ κεχήμεναι καὶ πωρεκνέειν.
Epist. Saturn. p. 834.

P. 112. ὑπερέττειν] *Ut meretriculæ*
καερίζεσθαι, sic *deliciæ* dicebantur ὑπερε-
τεῖν, cum se viris præbebant. *Pseudolog.*
καὶ ὡς ὁ δαδὺς σεαυτὸν τῷ ὀλίθῳ ἀκείνῳ τρα-
σιώτῃ συμπεριεφθείρε πάντῃ ὑπερετῶν. læ-
pius *Aristophanes*. Utraque tamen non
raro confusa: nam apud *Athenæum* *Mattho*
de feminis τῷ ὑπερετεῖν usus est, uti de
deliciis τῷ καερίζεσθαι *Noster* p. 9. ἡδὴ
μαθήτω, ἢ τίνα σοι ἀκείνῳ ἐκαερίζο.

Πυρρίης &c.] Servorum nomina e Comœdia derivata, unde postmodum, ut existimo, ad domesticos etiam servos devenerunt: haud raro invenias apud *Lucian.* ut de *Saltat.* pag. 925. ἡ κομωδία ἧ καὶ τῷ πρῶτῳ αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέ-
 ρον ἔτερον αὐτῇ νεμένην, οἷα Δάων καὶ
 Τιβίων καὶ μαγείρων πρῶτα. ad hæc quæ
 observavit *Gravius*, erudita sunt & lectu
 digna. De *Merc. Conluct.* p. 482 ἀλλ' ἔρ-
 ρει μετελάτρεσαι πρῶτα καὶ τῷ Δρόμῳ
 καὶ Τιβίῳ πρῶτα. *Pyrrias* occurrit
 in *Philops.* p. 486. & p. 492. janitoris no-
 men est *Tibius*: hæc autem nomina totis
 mancipiis apta, liberis hominibus nun-
 quam imponebantur: quamvis ætate de-
 teriore hæc liberorum hominum & man-
 cipiorum per nomina distinctio obsolevisse
 videatur: eo nos ducit *Olympiodorus* in
Platonis Alcibiad. πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι
 διακρίναντο οἱ ἐλεύθεροι τῷ δούλῳ καὶ ταῖς θραξί-
 Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ἀνεμάζοντο· νῦν
 ἧ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Si quis horum
 originem pernoſcere cupiat, ad *Salma-
 ſium* ablego *Exercit. Plin.* p. 34. & 559.
 obiter & quædam tetigit *Reinesius* V. L.
 lib. III. ad finem cap. 6.

Εὐμορφότερον Νιρέως] Omnium, qui sub
 Ilium venere, Græcorum longe formosis-
 simum fuisse *Nireum*, posteris *Homerus*
 persuasit: hinc faceta illa inter *Nireum*

& Therfitem altercatio apud *Nostrum* p. 60. Eadem vero, quæ hic, ferme reperias p. 9. *Horat.* Epod. 15. *Formaque vincas Nirea. Achill. Tatius* lib. VI. p. 387. ἐμοὶ δ' εἰδὲν μέλει τῶτων, εἴτε ἐστὶ καὶ Κόδρου εὐχλείας, εἴτε Κροῖου πλεσιώτερος. Cecropis enim & Codri nobilitatem proverbii celebrarunt: quapropter *Synestus* Ep. 3. ὑπὲρ εὐχλείας ἀμφοισθητῆν τῶ Κίεργκι de homine ipsi splendido genere nato: ut in *Calvitiei Encomio* τῶ Βαλκεργφόνη τωφροσύνης ἀμφοισθητῆν de singulari castitate dixit: eo respexit *Themistius* in Βασανίσῃ τῆς αἰγόνης, ἀνιερυνῶνις Διοτρεφῆς καὶ Διοχλεῖς καθάπερ Ὀμηρῷ λέγει, καὶ τῇ παρρησίᾳ πρέποντας τῇ δὲ Κόδρου. Alia quædam non dissona conjunxit *Philo* πρὸς Περγολίας apud *Euseb.* Περπαρασκ. lib. VIII. c. ult. πλεσιώτερος Κροῖου, Λυκίως ὀφθαλπίστος, ἀνδρείοτος δὲ Κρυτανιάτω Μίλων, καλλίων Γανυμήδης. Possem aliquanto plura e *Maximo Tyrio* atque aliis: sed operæ non est.

P. 113. εἰδ' ὁ Λυκίως] *Aristophanis* hic est versiculus in *Pl.* 210. βλέπειτ' ἀπὸδείξω ε' ὀφύτρεσσι δὲ Λυκίως. *Apulej.* *Metam.* lib. II. *Vides hominem perspicaciorem ipso Lynceo vel Argo* εἰς oculum totum: & cui non notum illud *Horatii*: ne corporis optima Lynceis (vel Lyncei) Contemplerè oculis.

P. 114. Πρωτακείον] *Lucian. Pro Imagin.* ὡς περ ἂν εἴ τιμι ἀμόρφω πρωτακείον εὐμορφον ἐπιθείη τις φέρων.

P. 115. Λαθὼν ὁ τύφος] *Paucis hanc totam orationem complexus est Plutus apud Aristoph. vi. 107. Ad unguem cum Auctore Nostro concordant, quæ Longinus scripsit* Δεὶ Ὑψης c. 43. p. 236. Τὰ συμφυῆ τῷ πλῆτῳ καὶ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπεισίοντα μὴ ὀρθόχειστα &c.

P. 116. ἰχατιαὶ] *Agellum mari adfinem, quem colebat Timon, hoc appellat nomine in sequentibus etiam Lucianus. Æschines adversus Timarch. Οἰκίαν μὲν γὰρ ὅπισθεν τῆ πόλειως, ἰχατιαὶν δὲ Σφητοῖ·* ad ea quæ notat *Scholias* antiquus & ineditus, cum erudito *Lectore* communicare constitui : ἰχατιαὶ εἰσι τόποι ἰχθῆες τῆ χώρας περὶ τέρμῳ ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλασσαν· τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶ δήμου ἰχατιαὶ ἐκαλεῖτο· ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπολαμβάνοντα ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν. παρὰ αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶ, οἱ ἰχατιαὶ καλεῖται· hæc sunt præter propter, quæ hic illa de voce scribit; nam nonnulla, quæ minus cum ingenio linguæ Græcæ concordabant, ex *Harpocrate* & *Suida* in melius mutavi. *Paucis Hesychius* : ἰχατιαὶ, ἄκρα, τὸ ἰχθῆον μέρος· χωρία, τὸ συνάπτον τοῖς ὄρεσιν, ἐρημία·

P. 117. Πρωτακείον] *Conferre ne refu-*

gias, quæ *Aristophanes* habet in *Plut.* vi. 558.

ῥάκⓈ] Proverbii formam habet de re inutili & nullius pretii, quod si *Brodeio* non latuisset, melius esset hunc locum interpretatus: *Noster* in *Pseudol.* pag. 566. ἄχει δὲ σε τὸ ἔ λόγῳ τῷτο ῥάκⓈ πολυχιδὲς ἰργασάμηνⓈ ἐξέωσι. & de *Merc. Cond.* p. 496. Inde sumserunt in metrica pauciorum collectione: consimile judicavi illud *Aristophanis* apud *Pollucem* X, 33. Τί με, ὦ ποιητὴ, ἐξοείζεις ὡςτις κλητῆραν. nonnihil accedit ponderis explicationi meæ ab hoc *Senecæ* edicto: *Qui hujuscemodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos*: vilissimos nimirum & artis admiratione nulla dignos.

P. 121. ἀγῖραγῶσι] A Græcis sumferat *Virgilius*: *Invidia rumpantur ut ilia Codro*: *Cicero* paulum aliter lib. III. ad *Quint.* Ep. 9. ut his malis reipublicæ licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem. *Aristides* de *Momo*, qui nihil in *Venere* culpandum inveniebat: ὃ ἡ ΜῶμⓈ διεῖρήγνυτο ὅσα ἔχον ὅτι αἰτιάσειται. ut alia ne memorēm, ὅσα κόνις.

Τῇ εἰρεσίᾳ τῶ περιῶν] Dithyrambica libertate *Pindarus* aves dixit ἐρέσειν περὶ τοῖς. quæ translatio familiaris apud Græcos in usum concessit Romanorum: *Plau-*

*tus in Amphitr. non ocius quivi, sive
Dædaleis tulissem remigiis. Apulej. lib.
V. Metamorph. Sed ubi remigio plumæ
raptum maritum proceritas spatii fecerat
alienum.*

[Εγὼ δὲ ὅμην ὑποτίθεμαι] Ut aliorum
opinionum refellere in proclivi est, sic, quid
voluerit Auctor, constituere, difficile ju-
dico: ingeniosa *Tanaquilli Fabri* conje-
ctura Codicum aliqua ex parte auctoritate
nititur, si vera est *Brodae* observatio: ta-
men deterit aliquid *Thomas*, qui vulgatam
confirmat lectionem: quod arbitratur Vir
Eruditissimus, sic exponenda esse hæc ver-
ba: *Ego vero vobis suppositus ero, vel,
substabo*, ignoscat, si dixerò, id mihi
quidem videri disconveniens: is enim ipse
locus, unde sibi præsidium petebat homo
doctissimus, aliter est capiendus: nam ibi
Plutus neutiquam cum Thesaurò suo con-
funditur, aut ejus personam adsumit, sed
contra a Mercurio monetur, ut ad lignem
Timonis effodientis ex intimis terræ vi-
sceribus thesaurum protractum adducat;
hunc enim ipsi inclamanti obtemperatu-
rum: hæc, uti decebat, ad amussim con-
gruunt cum iis, quæ explicuit *Lucianus*
p. 116. ibi sollicitum Mercurii animum,
quod Thesaurum secum non adduxissent,
scite sedat Plutus, nihil in ea re periculi
esse confirmans, siquidem ipsum in terra

relictum intus jusserit manere; nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem: itaque *Magistri* potio-rem hactenus existimo interpretationem, ut ὑποθήσομαι sumatur pro ὑποχωρήσω. *Suidas* etiam Ὑποθήτω, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω. *Hesychius*; Ὑποθήτω, ὑποταγήτω, εἰξάτω, παρχωρησάτω. jure nimirum poterat cedere *Plutus*, tali suorum munerum relicto sponfore: præterquam quod nulla *Pluti* in sequentibus sit mentio, unde rite illum abiisse concludas: vel, si quis hoc forte malit, levi mutatione, ἐγὼ δὲ τῷ τῷ ὑποθήσομαι. ego vero hunc thesaurum Tibi sub ligone constituam, aut, ὑποθήσω σοι, sponforem pro me dabo: nam apud *Hesychium* Ὑποθήσω, ὅταν τις ἐκλάβῃ τὸν θῆσιν ἐπὶ τῷ ἀνέσασθαι τι. Si quid commode dixi, gaudebo, me vindicem hujus fuisse nodi, sin minus, una possunt litura emendari.

Ὁ χρυσὸς] Utrique versus in scriptis antiquorum sunt pervulgati: nescio quid causæ sit, cur in *Luciani Gallo* Euripideus versiculus ita repræsentetur: Ὁ χρυσὸς δὲ ξίωμα κάπνισον κλέρος. nam vera scriptio est βροτοῖς, quam *Sextus Empiricus* adservavit adversus *Matbemat.* p. 55. *Clemens Alexan.* alique plures. Postea *Noſter* facete addidit καὶ νόκλῳ καὶ μεθ' ἡμέρων. nam ita *Pindarus*: — ἐὶ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῶρ Ἄτι δ' ἀπράπτῃ νόκλῳ μάγισσῃ ἐξοχῇ πλάττει.

P. 122. Ἀναθήνας] Compone *Aristoph.*
Plut. vf. 843.

Ἐνδαιτᾶδες] In Philosopho cognomine *Diogenes*: ὅτι καὶ τὰς Ἀθῴαις ἔφασκε·
 δεινὸς τὴν τῷ Διὸς εἶναι, καὶ πομπῆων αὐτῶν
 πατεσκενακίαν ἐνδαιτᾶδες· ἐνδαιτῆμαξ
Græci plerumque vocant *amœnia*; ubi
 jucunde vivitur, ad littus vel in campis
 virentibus constructa. Liberius aliquanto
 vitam humanam τὸ πλείονος ἐνδαιτῆμα δι-
 xit *Theoph.* *Simoc.* Ep. 10.

Δεδόχθαι] Ἐσθ', δεδόχθαι propositum im-
 mutabile designant; sæpe *Aristænetus*,
 quem in istis formulis emendavit *Erudiriss.*
Josias Mercerus p. 243. & 272.

P. 123. Στέφανον ἐπεειπὼν] Mortuis
 tanquam victoribus vitæ stadio egregie de-
 curso corona solebat imponi: *Suidas* in
 Μεμνητῶτα· Meminit & *Aristoph.* in *Ec-
 clesiaz.* Vide præterea *Kirchmannum*. Le-
 ve autem, sed non levis momenti vitium
 implicuit sententiam: scribe: ἢ ὃ δὲν δα-
 θανεῖν, καὶ αὐτῶν εἶφαιον ἐπεειπὼν· si vero
 in hoc vitæ tam felicitis statu moriendum
 sit, memet ipsum quoque coronare con-
 stituo: ridicule, quasi post mortem sibi
 solus nemine advocato *Timon* exequias ire-
 cuperet. Modo ἐκασίαν τ' ἄλλαν illustri e-
 mendatione persanavit ingeniosissimus *Fa-
 ber*.

Ἀ[χόνη]· Similiter in *Pseudol.* p. 597.

Τὸ δὲ ἐλέγχεσθαι &c. βρόχῳ ὡς ἀληθῶς ἐπί
σοι· & *Heliod.* lib. VII. πνιγμὸς τοίνυν εἶχε
τὴν γράψιν.

Ὅσφραινόμυροι] *Aristoph.* Pl. 783. Βάβ'
ἱς ἡρέακας, ὡς χαλεπὸν εἶσιν οἱ φίλοι οἱ
φαινόμυροι ὡς ἀχρήμ' ὅταν πρὸς τῇ τις εὔ &c.
cogitet quis Ὅσφραινόμυροι· sed frustra.

P. 124. Νεοδιδάκτων] *Terpander* apud
Euclid. *Introd. Harmon.* p. 19. νέας κε-
λαδίσσορθμ ὕμους·

Εἰς Ἀρείον πάγον] *Noster* in *Amorib.*
pag. 1047. χεδὸν γὰρ ὡς εἰς Ἀρείῳ πάγῳ ὡς
φύει καὶ πυρκαϊὰς ἢ τῇ Δία καὶ φαρμάκων ἀγνο-
νισόμυροι ὑπερφυῶς ἀπεφάνητο· Vide *Poll.*
VIII. 117. & notas: de ὡσεύκλειος obiter
Salmasius ad *Tatium* p. 683. & 742.

P. 126. Μίγα ὄφελος] *Decus tui ge-
neris* & *præsidium* ex *Horatio* recte dicas:
viri enim illustres & bene de republica me-
riti, concinne dicebantur a Græcis ὄφελος
& πόλεως; præter alios *Aristophanes* in *Ec-
clesiaz.* Πολλὰς πάνυ Γυναῖκας, ὅτι περ εἶσιν
ὄφελος ὡς τῇ πόλει· id est, exponente *Scho-
liasta*, εὐχνοῖς, cui consentit *Suidas*. ex-
pectabimus autem omnem istius phraseos
elegantiam penitus illustratam ab Erudi-
tissimo *Kustero*.

Κολυτρεῖς] Adduxit *Suidas* in ea voce:
psephulimatis exemplum apud *Diogen.* in
Zenone comparare non fuerit inutile, plu-
ra sunt apud *Demosthenem*.

Ἐν τῷ καταλόγῳ] *Commentarii vice Polluc. legas VIII. 115. ibique Eruditorum observata.*

P. 128. Αὐτοβορέας] *Comice: verus Boreas: sic in Philops. p. 480. αὐτοανθρώπων ὅμοιοι· Αὐτοκασιγνήτης est apud Hesychium, & Αὐτόμαζης, quod male sollicitat Salmasius.*

Ζωροτέρῳ] *Phrynichus improbat pag. 24. tanquam poetis proprium, pro quo meliores usurpare amant εὐζωρον & εὐζωρότερον· alterum tamen frequentatur a probatis scriptoribus.*

Παρασκευασόμενος] *Hoc itidem verbum præfero vulgatæ lectioni in Revivisc. p. 411. sæpius est in Heliodoro cum propria tum translata significatione: lib. VII. pag. 312. ὡς περ τινα τῶν ἀγειρομένων καὶ ἀληθῶς ἀληθινὸν διαδέχτο καὶ παρασκευάζετο· pag. 319. ὡς ἱταλίδιον τὸ ἰθιλάσειον ἐκείνο καὶ μάτην θρυπτόμενοι παρασκευασόμενοι. 359. τὸ μέγεθος ὀνόματι· ἀξίωμα ἡμῶν παρασκευασόμενοι. lib. VIII. p. 370. πᾶσαι δὲ γυναικίαι αἰδῶ παρασκευασαμένη· lib. X. p. 515. πᾶσαι τὴν ἐν φύσει αἰδῶ καὶ ἡλικίας αἰδῶ παρασκευασαμένη·*

P. 129. Ἐν ταῖς λοπαῖσι] *Refutat Thomam hoc inter alia loco Doctiss. Jensus L. L. p. 11. est etiam proverbium & titulus Satyræ Varronis Menippeæ: εὐρὴ καὶ λοπαὶ τὸ πᾶμα· Ceterum ablego Lectorem*

rem ad Gruterum in *Phenom. Ciceronis*, ubi hæc & illa *Luciani* superiora ἐκπετάσας γὰρ τὸ πάγωνα &c. e *Persio* illustrat.

Τότε δὲ μάλιστα] Rejice majoris distinctionis notam post κύλικι, ut intelligas αὐτὴ σωφροσύνης καὶ κατμιότητης λόγοι πολλοὶ οἷσι hoc si displiceat, omnino censendum est, vocem esse omissam ἀλάγελας aut simile quid post κατμιότητης. alias enim hæc non commode cohærent: notandum vero ὑποτρυννίζων γελοίας, id enim antepono receptæ lectioni γελοῖ; *Metrodorus*, teste *Diogene*, hoc linguæ vitio impeditum fuisse Epicurum memoriæ mandavit, qui fortunatam verè philosophi vitam luxuriæ & voluptatis finibus includisse existimabatur.

P. 130. Μάζα] Prorsus cum his congruit Persarum victus, quorum inemtas dapes polite describit *Xenoph. Cyrop. lib. I.* sale pauperculi victitabant opsonio; unde scitum illud in *Apollonii Tyanensis Litteris*: ἐμοὶ δὲ εἴη τὸ αὐτὸν τρυπᾶν ἐν Θείμειδῃ οἴκῳ mihi vero sit in pauperie juste vivere atque honeste. Ἐνεάκριν nomen erat fonti Athenis, unde vilioris homines fortis aquam ad potum hauriebant: de *Diogene* fortunæ injurias viriliter eludente *Laërtius*: meminerunt *Thucydides*, *Polux*, *Hesychius*, alii.

Κυματογῆς] Codicibus antiquis & hos pro-

probantibus eruditis morem gessi: *Hesych.* Κυματογῆ, ῥαχία, αἰγιαλὸς ὑπαγωγῆ· *Herodot. Calliop.* κηρυκῆιον ἐπὶ τῇ κυματογῆς κείμην· & *Agath. lib. III.* quem *Suidas* citat: sumitur etiam pro ipsa fluctuum ad littus allisione: *Noster* in *Navig.* pag. 670. καὶ φοβερωτάτῳ ποιεῖ τὴν κυματογῶν καὶ τὴν ἤχον μέγαν· atque ita intellige in altero, quem apposuit *Suidas*, loco: non penitus tamen damnandam esse lectionem vulgatam docet *Longus Pastor*, III. pag. 95. καὶ ἐπὶ τῇ ψάμμῳ πλησίον τῇ κυματογῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τριχιλίας· quanquam & ibi nescio quo jure *Mollis* venerit in mentem τῇ κυματογῆς· Ἄλλ' ὅσοι crebro apud *Pausan.* sed infinito modo junctum: ut lib. I. cap. 23. Ἐστὶ δὲ λίθος ὁ μέγας, ἄλλ' ὅσοι καθέζεσθαι μικρὰ ἐνδοχα.

Ω δὲ] Spuriam hanc formulam & alienam ab Atticæ locutionis norma statuit ipse *Lucianus* in *Solæc.* Grammaticorum decretis scilicet obsequutus: utitur tamen & hic & alibi *Noster*, ut docuit erudite summus *Grævius*: *Polyb. Hist.* lib. I. αἱ μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, αἱ δὲ ἀπίσφαξαν· sed purius idem paulo post: τὰς μὲν ἐνοβαλόντες, τὰς δὲ ἀπισφάκτες τῶν πολιτῶν. *Soranus* in *Hippocr. Vita*: ἀφ' ὧν εἰρησὶς, ἀφ' ὧν δὲ συνέσπαινεσθαι· *Menandrum* si majori habemus in pretio, quam *Pbry-*
n.

nichus, valebit hæc formula: ejus hoc est: Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δὲ ἀφαιρεῖται τό-
χη· Vide *Thomam*.

Τὴν πῆραν] Vide *Nostrium* de *Mort. Peregr.* p. 775. *Diogenis* erat: μηδὲν ὑπερ-
τὴν πῆραν φερεῖν.

P. 131. Κονδύλων] Elegans est *Tollii* no-
ta ad *Longin.* p. 232. κόνδυλον ἐντερίδαν
μάλα σερεόν· *Ælian.* V. II. XIII. 38. hoc
summi dedecoris loco deputabatur. *De-*
mosth. adv. *Midiam* & *Laërt.* in *Diog.*

Ὡς δημοκρατία] *Aristoph.* Pl. vi. 950.
Ὅτι καταλύει ἀφαιρῶς εἰς ὃν μόνον τὴν δη-
μοκρατίαν· crimen hoc invidiosissimum iis
objiciebant, qui insigni aliquo facinore
populi libertatem sollicitare videbantur:
 sæpius in *Aristophane* & Oratione *Demo-*
sthenis adversus *Midiam*, ad quam videas
Ulpianum.

Ἐπιχαλαζῶ] Persimile est in *Gallo*:
Κατεχалаζήσας αὐτῶν ἀφθόνως τὰς λίθους·

A D D E N D A.

P. 3. Iis, qui Menippi cum laude men-
tionem fecerunt, nunc adjunge *Eunap.*
de *Vita Sophist. Proœm.* Καριεύδης δὲ ἦν
κατὰ τὴν τῶν χρόνων, καὶ τὴν κατὰ κνισ-
μὸν ἐκ ἀφανῆς, εἰ τινα καὶ κνισμὸς χρὴ λό-
γον ποιεῖσθαι, παρ' οἷς ἦν Μισσάνιος καὶ Δη-
μήτριος καὶ Μένιππος, καὶ ἕτεροι γέ τινας
πλείους·

πλείους· *Luciani* autem dialogis ad fine
quid reperio in *Eris Armenii Apologo* ju-
cundissime ficto apud *Platon.* de *Rep.*
lib. X. inter alia defunctorum animas ad
campos *Elyfios* & lætissima florentibus
herbis prata venientes narrat οἷον ἐν πανη-
γύρῳ κατασκηνῶσθαι καὶ ἀσπάζεσθαι τε ἀλ-
λήλας, ὅσας γινώσκειν, καὶ πυνθάνεσθαι τὰς
τε ἐκ τῆ γῆς ἡμέσας ὧν τὰ ἑτέρων τὰ ἐκεῖ,
καὶ τὰς ἐκ τῆ ἕρην τὰ παρ' ἐκείναις· διη-
γεῖσθαι δὲ ἀκρόασις, τὰς μὲν ὀδυρμύδας τε
καὶ κλαίεσας, ἀναμιμνησκημύδας ὅσα τε καὶ
οἷα πάθουσιν καὶ ἴδοιεν ἐν τῇ ὑπὸ γῆς πορείᾳ·
εἶναι δὲ πορείαν χιλιετῇ· τὰ δ' αὖ ἐκ τῆ ἕρην
εὐπαθείας διηγεῖσθαι καὶ θείας ἀμηχανίας τὸ
κάκον· non itaque nonnulla caret specie,
colloquia scribere mortuorum.

P. 8. l. 4. *Noster* in *Timone* : ἐμὲ δὲ
οἱ ἐπιελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ·

L. 11. *Lucian.* in *Gallo.* prope finem
ἔτι γὰρ σὺ ἀνεργπολεῖς τὴν πλῆθον· eleganter
vero *Sextus Empiricus* sapientem a *Stoi-*
cis confictum, quem si omnia perlustres
vanam tamen quærendi operam perdid-
eris, appellat τὴν παρ' αὐτοῖς ἀνεργπολέμενον
σοφόν· P. H. lib. I. *Theophyl. Simoc.* Ep.
9. τὴν σὺν ἀνεργπόλῳ ἐπ' ἀνόδον.

P. 20. l. 1. ad *Dionysii* locum facit *Eu-*
napius in *Jamblic*o : ὅτι γὰρ κατέχῃ τὴν ἀ-
κροατικὴν καὶ γοητεύει τοὺς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀπὸ
ἀπερίφρου καὶ ἀπικναιῖν τὴν ἀκρόασιν ἵσκειν.

P. 26.

P. 26. l. 24. *Homeri* locum respexit & *Eunapius* in *Libanio*: δέσπονα νεόπλαστο καὶ τὸ γῆρας ἀπεξισμύνη. *Theophanes* etiam non invenuste *Hom.* 14. de *Thamare*: αἱ δὲ ἀνδρασίαις ὑπερβολῶς ἀπεξύσασαί τ' αὐτὰς παῖσαν αἰδῶ.

P. 29. l. 14. legendus etiam *Thomas*, qui ab *Atticis* hominem senem & gravidine laborantem λεμφὸν dici notat: inde *Menander* γέροντα λεμφὸν vocat, ut *Ammonius* habet: *Lucilium* appellat *emunctæ naris* *Horatius* Sat. IV. l. I. ad quæ proba est *Acronis* nota: significat sapientem, quia e contrario *mungosum stultum* appellamus: vox meis auribus inexpectata *mungosus*; neque tamen obelo configendam puto, etsi cogitarem de *mucoso*, quod in *Philoxeni* *Glossis* legas: *Mucosus*; μύξαι: paulo aliter commentator ineditus: *tersæ vel munde, emunctæ naris est, qui deridet alios fortiter*: *Horatium* cum in hac loquendi ratione tum in aliis sæpius imitatum esse *Hieronimum* scio. Vid. *Erasm.* Chil. II. Cent. VIII. Ad. 59. Idem non præteriit alterum illud ἀσκῶνι ἀπρυτταῖς, cui congruit, quod *Horatio* quidam acerbo convicio exprobravit, *Quotiens vidi patrem tuum brachio se emungentem?* ut in suavissimi poetæ vita narratur.

P. 30. l. 7. versiculum *Aristophanis*
vulgo

vulgo placuisse, ex imitandi studio patet: *Gregorius Palama*, mentem inducens corpus in jus vocantem, αὐτὴ δ' ἐγὼ, inquit, κορινθαῖς λήμας ἐπισκοπεῖμαι. & *Theophylactus* in *Epistolis*: hinc etiam Epicurus ridicula corruptione Democritum appellare consueverat Δημόκριτον, teste *Hesychio Illustri*.

L. 9. & *Plutarcho* in *Pericle* p. 156. ubi *Interpretis* errorem ex dictis non difficulter emendabis.

P. 36. l. 14. Tentare juvat, si quid in *Hesychio* a me possit emendari: ὑποσμούχῃ (ὑποσμούχῃ) θλίβῃ, ἀνία, καταπονεί· ἐκ μεταφορῆς τῆ τραυμάτων· de vulnere dici proprie ὑποσμούχην, unde hæc derivari possit metaphora, equidem ignoro: conjectabam: πει τραπεζῶν· ut translate nescio quis Auctor de vulneribus usurparit ὑποσμούχην· nisi præferas: τῆ καυμάτων· sequitur in eo ὑποσμούχουσα, ἵδου ἐπιθίζουσα· quovis iudice contendam ita scripsisse *Suidam*, pro ἐπιθίζουσα, quod vulgatas editiones occupavit: Idem: Διασμούχων, ἀλαξάν, ἀλακαίων· *Hesychio* sponfore rescindendum, ἀλαξάν· nam & ζῆα actionem designat: Idem: Ζείδ, φλέγδ.

P. 41. Veteres æmulatur *Nicephorus*. *Gregor. Hist. Byzant.* lib. II. c. 7. ὁ μόνον δ', ἀλλὰ καὶ τοσοῦτοι καὶ πλεονεκτήματα τοῖς τότε καιροῖς ἐπεδαψιλεύσαντο.

P. 46. l. 19. Haud poenitebit inspexisse *Salmas. Plinian. Exerc. p. 68.*

P. 51. l. 14. Præteriiit me Doctissimum *Jensium* eadem notasse.

P. 56. l. 8. Huc refer *Hesychii*: Βεβρενθυῖς, ὡς Ἰαπώνιακι, ἐργιζόµηται· an, βεβρενθυῖς; sed nihil mutandum videtur propter ὀργιζόµηται.

P. 58. l. 27. Zenonis est, Νῦν εὐπλόη· πα, ὅτε νευαύγηκα· teste *Diogene & Suida* in Voce.

P. 61. l. 2. Pulchre *Eunapius* & significatione metaphorica in *Prisco* πρὸς τὴν δύναμιν τῆ ἀληθείας ἀντιβαίνειν· in *Chrysanthio*: τοῖς φανθεῖσι σημείοις ὡς τῷ θεῷ ἀντιβαίνων.

P. 64. l. 3. Et inprimis *Maximus Tyrius* Διαλ. κς. qui omnem vaticinandi modum luculenter proponit.

P. 68. l. 13. *Theon Smyrnæus Mathem.* p. 8. ταῖς καρδαῖς πρῶτα παρίχουσι ἐπὶ τῷ καρδαίων σρεβλῶντες.

P. 70. l. 15. Et *Eunapio* in *Proem.* τὰ πλεῖστα τῷ βιβιωµένῳ αὐτοῖς·

P. 71. l. 6. Eleganter *Heraclides Vit. Homer.* p. 408. ὁ δεισιδαίμων βίῳ pro superstitionis hominibus posuit, & p. 495. αἱ ἐντεµόρθεα τῷ ἀνθρώπινον βίον κακία.

P. 95. l. 26. Adde *Hadr. Junium* virtum laudabilem Cent. I. Ad. I.

I N D E X

A D

N O T A S.

- A.**
Achilles apparens nautis circa insulam
 Achilleam salutis est signum, 81, 84.
Achilles Tatius, 8, 11, 45, 48, 65, 77, 78.
Acron in Horat. 120.
Adamantius, 68, 94.
 Adjectivum masc. aut fœm. cum genitivo
 casu substantivi more constructum, 103.
 Ægialenses edocuerant Cererem de raptu
 Proserpinæ, hinc eis vectigal mortuale
 remissum, 18, 19.
Ælianus, 2, 12, 14, 21, 31, 44, 46,
 47, 52, 72, 82, 98, 118. tentatus, 60.
Æschines, 12, 70, 84, 109.
Æschylus, 84.
Agatharchides, 67.
Agathias, 56.
ἀσχηρόν, *res molesta atque ingrata*, 113.
 Alexander M. peregrinas nuptias non spre-
 vit: Ammone se natum prædicavit, 64.
Ammonius, 7, 120.
Anacreon, 85.
ἀναπρίσκειν, *inflammare, excitare*, 99,
 100.
ἀνασπρίσκειν, 25.
Anthologia, 15, 62.

*****

24

ἀνθοσμίας οἶος, 10, 11.

ἀντιξέταξις ἀφ' τινι vel πρὸς τινα, 45.

ἀντιβαίνειν, *refragari, adversari*, 60.

Antiochi nummi, Castorum imaginem præferentes, 79.

ἀντιπαρετάλλεσθαι & ἀντιτάλλεσθαι τινι, 64.

Antiphanes, 17.

Antonius propter acceptas injurias omnibus dissidebat & irascebatur, uti Tīmo, 90.

οἱ ἄνθρωποι, *qui sunt in vivis*, τοῖς κάτω ὀπποῖται, 13.

ἄνθρωποι ποταμῶν, Proverb. 31.

ἀπαγορεύειν, 78.

ἀπεικῆν, 78.

ἀπειρηκέναι, *lassitudine vel curis confectum labori cedere*, 16.

Apemantus unicus erat, cujus consuetudinem toleraret utcunque Tīmo, 90.

ἀπεισκληκέναι, *exarescere & vigorem amittere*, 61, 62.

ἀπικναίειν τῷ ἀνθρώπῳ, 19.

Apollodorus, 24, 69.

Apollonius Tyaneus, 44, 116.

ἀπιδύξαι, 26, 27, 37.

ἀπιδύειν τὸ γῆρας, τῷ αἰδῶ, 26.

ἀπιδυγῆναι, *dolore confici*, vel etiam *ardere ira*, 34.

Apulejus, 15, 16, 70, 111. tent. 16.

Arabum sagittandi ratio, 60.

Aratus, 24, 115.

Ar-

Archilochus, 59.

ἄρχιλοχος παρ', 114.

Aristænetus, 12, 49, 113. emendatus, 105.

Aristæas de LXX. 103.

Aristides, 110.

Aristophanes, 8, 10, 17, 19, 30, 36, 42, 52, 56, 57, 84, 88, 91, 95, 98, 99, 109, 112, 113, 114, 118.

Aristoteles, 12, 21, 28, 29, 30, 92.

ἀριστοτέλης παίδων, *liberorum habendorum cura*, 105.

Arrianus, 10, 21, 45, 64, 76, 78, 81.

Atbenæus, 1, 59, 63, 70, 106.

Auri præstantia, 112.

Ausonius, 4.

αὐτοβορέας, αὐτοάνθρωπος, 114, 115.

τὴν ἀξίαν δεικνύειν, 39.

B.
Baccharis, unguenti Lydii genus, 54.
Bacchi arma, 76.

Basilus, 48, 62, 71, 82.

τὰ βιωφόρα, 70. *res in vita gestæ*.

Bion, 48.

βίος, & *vita* pro ipsis hominibus, 70, 71, 72.

Blennus, 29.

βυκόρυξ, 28.

βρένθεον μῦθον, 54.

βρένθεον, variae significationes, 53. seqq.

C.
Cælius Aurelianus, 72.

Cæsar's amphitheatrum, 23.

I N D E X

Cæsar latrones, a quibus captus fuerat,
interemit mandragora incubriatos, 96.

Caëlimachus, 83, 92, 93.

Canes custodes templorum, 97.

Canis ob vigilantiam honore affectus ab
Atheniensibus, 98.

Catullus, 15, 49.

Cebelis τὸ ἐν ἁδὲ διήγησις, 1.

Cedrenus, 104.

Chalcidius in Timæum Platonis, 85.

χαεῖζεσθαι, viro se præbere, 106.

Charontis nautum, 16.

Chrysostomus, 11, 31, 106.

Cicero, 88, 110, 115.

Cinnamus, 27, 71.

Clemens Alexandrinus, 8, 112.

Codinus, 79.

Codro generosior, 108.

Consputare, 49.

Cornelius Nepos, 52.

Cornutus de Natura Deorum, 92.

Cybelæ Sacerdotes lancinabant sibi cor-
pus, 69.

D.

Δάκειν, urere, molestiam asferre, 15.

δαψιλεύεσθαι, & *ἐπιδαψιλεύεσθαι*, 39.

Democriti, τὰ περὶ τὸ ἐν ἁδὲ, 1.

Democritus ab Epicuro vocatus Δημόκρι-
τος, 121.

Demosthenes, 14, 32, 75, 76, 96,
101, 118.

apud

apud Dianæ in Creta canes vigilabant, 98.

Ἀφφάγῃαι, *invidia rumpi*, 110.

Dicæarchus ὡς ἔς Τροπονίαν καταβάντων scripsit, 63.

Didymus, 68.

διχαίνοις ἐξελθεῖν, *furcillis ejicere*, 104.

Dinarchus, 101.

Dio Chrysostomus, 10, 52, 64, 92, 93, 104.

Diogenianus, 11.

Diogenes in adulterio comprehensus quid responderit, 105, faciem consputavit illi, a quo ad cœnam vocatus fuerat, 49.

Diogenes Laërtius, 1, 2, 3, 55, 79, 88, 115, 116, 118, 122.

Dionysius Halicarnassensis, 19, 24, 32, 40, 84.

Dioscure in capitibus habent stellas: benigna sunt sidera nautis, 79.

δυσάντητον δίαμα, 99.

E.

Ἐγκύματα, *inuste notæ*, 84, 85.

εἰρεσία πληρῶν, 110.

εἰσπολεῖσθαι, *adoptatus*, 32.

εἰσρυῖναι, *de divitiis dicitur*, 106.

Ἐκάτης δειπνον, 41.

ἐκκαθαίρων, 72.

ἐκκαύματα, *cremia*, 84.

ἐκτρέπεσθαι, *abominari*, 99.

ἐν ἀκαρεῖ, 97.

ἐν μέρῃ, *vicissim*, 45.

***** 3

ἐν τῇ ῥάβδῳ καθικεύσθαι, & similes locutiones, 21.

Ellipticos exempla, ubi ἐν redundat, 51.

ἐμβρόντησθαι, attonitus, 93, 94.

Empedocles in Ætnam insilit, 50. Cur χαλκῶπης dictus, 27, 51.

Emungere, 37.

ἐννεάκρηνσθαι, fons Athenis, 116.

ἐξάσχειν αἰοιδῆς, 59.

ἐπελπίζειν, spe lactare, 7.

ἐπιβυσσάδυσθαι, 104.

ἐπίκρηπον & ἐπικρύπαιον, truncus sive mensa in quo lanii carnes concidunt, 57.

Epicurus, 103, 116.

ἐπιλαμβεσθαι, 82.

ἐπιρρέειν, & ἐπιρροή, de divitiarum affluentia, 12.

ἐπιτερίζειν, 100.

ἐπιχαίρειν, inhiare, 31.

Epicarmus, 57.

ἐπιχαλᾶζα λίθοις, 118.

Equi & muli albi in pretio, 106.

ἐργασήσειν, 75.

ἐρχεσθαι & ἔχειν, de rebus lucro appositis, 10.

Erotianus, 54.

ἐχατιά, agellus mari proximus, 109.

Etymologus, 6, 8, 40, 54, 63, 68, 81, 85. tent. 30.

Euclides, 114.

ἐνέθεια non stultitiam tantum, sed morum etiam

etiam bonitatem notat. 100, 101.

Eunapius, 82, 85, 118, 119, 122.

Euripides, 31, 52, 79, 95, 112. Vid.
Schol.

Eusebius, 71, 75, 83.

Eustathius, 18, 25, 29, 37, 82.

ἐμπρεπὴς, *paratus*, 84.

Formæ pro Formosis, 13.

G . . . G.
Galenus, 20, 96, 110.

γλαμαῖν, *lippire*, 30.

Glossæ, 48, 84, 95. emend. 28.

Galenî, 20.

Philoxeni, 120.

Gregorius Palama, 120.

H . . . H.
Helenæ fidus prosperum nautis, 79.

Heliodorus, 8, 10, 20, 21, 34, 45,

48, 57, 62, 65, 71, 76, 113, 115.

emend. 35.

Heraclides de Vita Homeri, 122.

de Inferis, 1.

in Hermocratem avarum *Lucilii* epigram-
ma, 15.

Herodianus, 71.

Herodotus, 40, 103, 117.

Hesiodus, 22, 59.

Hesychius, 18, 20, 25, 27, 29, 31, 37,

40, 45, 61, 62, 63, 94, 97, 104,

109, 112, 115, 116, 121. & alibi. tent.

86, 121. emend. 20, 38, 93, 96.

***** 4

He-

Hesychius Illustris, 121.

Hieronymus, 106.

Hieronymus Peripateticus, 90.

Hippocrates, 101.

Homerus, 24, 26, 65, 106, 119, 120.

Horatius, 9, 65, 76, 91, 114, 120.

Humani ubique utebantur equis, 61.

Hycinthi Fabula, 75.

Hymnus in Virtutem, 71.

Hyperides, 49.

L

Jamblichus, 31, 68, 105.

Jaspidis dotes, 65.

ἔχρη, 78.

ἰδὼν εἰδὼν, bene. Græca formula, 81.

Indorum sagittandi ratio, 60.

Jovis epitheta multa, 92.

Isæus, 32.

ισσηαεία, 24.

Isidorus Pelusiota, emend. 105.

Isocrates, 78, 102.

Juno casta, 77.

Juvenalis, 17.

K.

Καταβάδειν, pretium solvere, 6.

Καταβάδειν, ῥίπτειν ἑαυτὸν, 14.

κατάκλις, conclusa in thalamo virgo, 105.

κατάλογος, 114.

κῆλας, 68.

κῆλοπις, 68.

κόρυς, *colapbus*, 118.

κέρυς, κερύειν, eorum propria & metaphorica significatio, 25, 26, 27.

κέρυειν, 27.

κυματώγη, litus arenosum, in quo se fluctuum marinorum ira frangit, 117.

L.

Lacedæmoniorum mores corrupti, 43.

λέμψ, 29, 120.

Leonidas, 61.

λήμας κερύειν, 121.

λήμα, λημαίν, 19.

Libanius, 9, 31, 55, 76, 78, 98.

Livius, 100.

Longinus, 2, 25, 70, 118.

Longi Pastoralia, 117.

λοπάς, *patella*, 115.

Lucianus, 9, 11, 12. passim.

Luciani dialogis simile quid in veterum Scriptis haud facile invenias., 1.

Lucianus videtur æmulatus Menippum, 2.

Lucianus quod ipse reprehenderat, alibi committit, 9, 23, 45.

Lucilii Epigrammata, 15.

Lucretius, 72.

Lydorum unguentum, Baccharis, 54.

Lynceo perspicacior, 108.

Lyfander aureas stellas dedicavit Diofcuris, 80.

Lyfias, 11, 32.

***** 5

Ma-

M M.
Macarius, 39, 42.

μαγίς, 63.

μάζα, 63.

Mandragoras herba soporifera, 95, 96.

Manes, 14.

Manetho, 21.

μαστεύομαι, 63.

Marcus Antoninus, 2, 3, 29, 55.

Martialis, 23.

Mausoleum, 23.

Maximus Tyrius, 83, 122.

Megillus formosus, 43.

Menander, 15, 19, 28, 117, 120.

Menippi primæ partes in Dialogis Lucianis, 3.

Menippi Scripta qualia fuerint, 2, 3.

Menippeæ Satyræ Varronis, ib.

Menippi Arcesilaus & Symposium, 3.

Menippi Νεκρία ad cuius imitationem videntur compositi Dialogi mortuorum *Luciani*, 2.

μιταξὺ λόγων, 58.

Momus, 62, 110.

Mortuis Corona imponebatur, 15.

Mortuorum Colloquia quinam videantur scripsisse, 1, 2.

Mungosus, mucosus, 120.

μάξα, 28.

N. **N**icephorus Gregoras, 121.

Nicetas Choniates, 27.

Nireo formosior, 108.

Nonnus, 84.

O. **O**bolus Mortuorum ori impositus, unus-
ne fuerit, an duo, 15, 16.

Oenomaus, 75.

Olympiodorus in Platonem, 107.

ὄνειροπολεῖν, somnia sibi fingere, 8, 119,
120.

ὀξύχειρ, 67.

ὄρελθ' ὁ πόλιος, homo illustris, & de
civitate bene meritus, 114.

Orphei εἰς ἄδυ κατὰσσις, 1.

ὄσων, 117.

Ovidius, 69. emend. 14.

P. & Φ. **P**alæphatus, 101.

Palladius, 38.

παντοῖα γίνεσθαι, metu percellitur, 77.

ᾤδυσσεως ἰξιδεῖσθαι, cubito repellere, 115.

Paræmiographus Vaticanus, 29.

Paulus Ægineta, 96.

Pausanias, 44, 45, 63, 78, 81, 90,
91, 98, 117.

Peresus dolore, 15.

ἀκριβοῶς εἰπεῖν, accurate aliquid enarrare,
46, 47.

ἀκριβοῶς εἰπεῖν, 48.

Per-

Persarum victus, 116.

πήρε· μηδὲν ὑπὲρ τῶν πέρων, 118.

Πέρων, aliquando abundat, 32.

Philo, 21, 39, 97, 104, 105, 108.

Philostratus, 93, 98.

φλύκταινα, 50.

Photius, 67.

Pbrynichus, 45. repr. 115, 118.

Plato, 5, 12, 24, 26, 36, 55, 60, 78, 85, 101, 118. *Ejus Epistolæ*, 87.

Plautus, 110.

Plinius, 72, 88.

Plutarchus, 1, 80, 89, 90, 96, 100, 121. emend. 95.

Poëtæ epitheta Deorum cumulant, 92, 93.

Polemo, 21, 86, 94.

Pollux, 21, 37, 48, 49, 50, 53, 54, 57, 67, 71, 78, 86, 92, 94, 110. emend. 60.

Pollux sive Πολυδεύκης unde derivetur, 80.

Polyænus, 96.

Polybius, 27, 117. *Collectaneis Constantini*, 46.

Polypus, 82.

πορθμεῖον & πορθμίον, quid differant, 17, 18.

Porphyrius, 50, 71.

Propertius, 12, 17, 19, 23, 70, 72. emend. 14, 15, 94.

προσπύειν τι, adversari, 28, 29.

Proverbia, 31, 41, 110, 103, 108, 115.

Psellus de Lapidibus,

Pul-

Pulveris pyrii usum jam olim apud Indos
fuisse, 94.

Pythagore præceptum de fabis, 50.

Pythagorei, 8.

R.

"*Pax*, nullius momenti homo, 110.

Religio, 97.

Rhodii ex statuis eradebant nomina He-
roum antiquorum, & recentiorum quo-
rundam inscribebant, 52.

πίστευ εμυρόν, 14.

Rumpi invidia, 110.

Rutilius Lupus tent. 30.

S.

Salmoneus, 95.

Scholiastes Æschini ineditus, 191.

Æschyli, 52.

Apolonii Rhodii, 81.

Aristophanis, 19, 29, 30, 55,
114. emend. 64.

Euripidis, 80, 92.

Hesiodi, 22.

Homeri, 68.

Juvenalis, 17.

Luciani, 6, 18, 34, 54, 58,
68, 85. repr. 10, 46.

Sophoclis, 92.

Thucydidis, 7, 101, 102.

Scipionem noctu canes non allatrarunt, 98.

Scribonius Largus, 85.

Seneca, 110.

Ser.

Servus literatus, 85.

Servorum nomina in Comœdiis, 106, 107.

Sextus Empiricus, 102, 103, 112, 119.

Sicula & Sybaritica mensa, 11.

Sidonius Apollinaris, 37.

σύνχρηται, 35.

Socratis incessus & gestus, 95.

Sophocles, 42.

Soranus, 117.

Sosibius, 80.

Stasimus Cypriorum auctor, 99.

Statuæ eorum nominibus inscribebantur,
quibus erectæ erant, 52.

Stobæus, 17.

Suetonius, 96.

Suidas, 2, 7, 11, 18, 20, 27, 28,

29, 37, 38, 40, 41, 55, 56, 62,

91, 93, 96, 97, 100, 101, 112,

114, 117, 122. emend. 1, 2, 61, 121.

Superi, & *superos relinquere pro mori*,
13.

Synefius, 13, 41, 72, 78, 108.

συνπῶν, & similis terminationis adverbia,
97.

T T. **T**

antalus, 95.

Tatari Wogulskii obolum mortuorum
oribus imponunt, 17.

Tatianus, 75.

Terpander, 114.

Tertullianus, 8, 104.

Themistius, II, 108.

Theodoretus, 10, 56.

Theognis, 135.

Theon Smyrnaeus, 101, 122.

in *Aratum*, 21.

θεὸς Μασικῆς, 95.

Theophanes, 119.

Theophilus, 75.

Theophrastus, 57, 82, 96.

Theophylactus, 48, 66, 120.

Simocatta, 113, 119, 191.

Theopompus, 100.

Therames, 75.

Thomas Magister, 5, 6, 68, 118, 120.

repr. 7.

Thucydides, 7, 101, 102.

Tibullus, 52.

in *Timonem Epigramma*, 92.

Timonis ingenium & mores, 87, 88, 89.

Timo cur tanto odio cunctos persecutus fuerit, 90.

Timo turrim sibi ædificat, 91. an thesaurum invenerit, *ib.*

Timonis verba ad Athenienses, 89.

ad *Alcibiadem*, 90.

ad *Apemantum*, *ib.*

Timonis mors & sepulcrum, 91.

Timo Phliasius, 88.

τραῦμα βροντῆς, 95.

Trophonii antrum, 63.

Tzetzes ad Hesiodum, 100.

Var.

V. **V**arrovis Satyræ Menippeæ, 3.
Vellejus Paterculus, 13.
Virgilius, 8, 60, 110.
 Virgines in thalamis conclusæ, 105.
 Vita, pro ipsis hominibus, 72.
 in Vulcani templo canes, 98.

X. **X**enophon, 21, 40, 59, 61, 66,
 116.

ἐντέρεον σκώμματα, 104.

Y. **Y**πίεξις, 20, 21.
 ὑπερεῖν, deliciæ dicuntur amatoribus
 suis, 106.

ὑπὸ χεῖρας, 8.

ὑπορρεῖν, 12.

ὑποσέσωμα, 111, 112.

Z. **Z**enonis dictum, 122.

ζῆω, 121.

Zosimus, ejus locus assertus, 103.

ζωρότερον ἐμβάλλειν, 115.

LECTORI BENEVOLO S. D.
TIB. HEMSTERHUIS.

Quid in hac Luciani Dialogorum præstitum sit editione, paucis accipe.
R. WETSTENIUS Ejusque filius **JACOBUS**, ac **Gener G. SMITHUS**, qui, præstantissimis Scriptoribus prælo renovatis, paternum avitumque juvandæ eruditionis atque ornandæ studium imitantur, in rem esse Scholarum existimarunt delecta Luciani Colloquia luci donare, quorum nativo lepore, & facilitate venustissima capti pueri libentio rem Græcæ linguæ operam navarent. Præiverant hoc institutum non sine publica laude **David Sertorius**, **Ingolstadtii MDLXXIII**, **Stephanus Moquot Nivernensis**, qui ad usum collegiorum **Ignatianæ Societatis** sæpius Auctoris nostri dialogos exquisitos recudi curavit, **Henricus Stephanus**, **Gulielmus Du Gardus Londini**, & plures alii, quorum plerorumque nomina in obscuro latentia tanti non est commemorare. Hujus autem editionis quum cura mihi fuerit commissâ, secutus sum editionem **Stephani Moquot Lugdunensem**, Colloquiorumque ordinem, quem ille probaverat, expressi, quoniam parum interesse arbitrabar, qua serie dialogi ponerentur: verum ne mendæ priorum Editionum, satis interdum graves, moram & difficultates legentibus objicerent, veras Lectiones in Lucianum revocare consul-

tum duxi, quæ vel Codicum auctoritate, vel judicio Virorum Eruditissimorum fuerant probatæ. Adjunxi Timonem Luciani, Cebetis Tabulam, quam ad perfectissimum editionis Gronovianæ exemplar repræsentavi, & arguta brevitate commendabiles Menandri sententias, quas aliorumque Comicorum uno volumine Henr. Stephanus collegit. Quæ quidem omnia nemo inficias eat esse perutilia cum ad cognoscendum Græcæ linguæ ingenium, tum ad formandos puerorum mores. Separata est a Græcis Latina versio, ne laboris, ut fieri solet, fugientes pueri interpretationem ex adverso positam adhibendo suam ipsi utilitatem defraudent: eam, in Dialogis præsertim, ferme novam confeci: quamquam enim laudandæ Benedicti aliorumque industriæ multum deberi consitear, quot tamen errores illi commiserint, præter alios eximie commonstravit Doctiss. Jensus. Ad finem denique subjeci Notas, quibus Lucianum qua correxi, qua illustravi: si quid in iis, quod alii ante me præceperint, reperias, velim tamen existimes B. L. nullius me scrinia compilasse: illorum enim summo opere mores abhorreo, qui ut inertes fuci indecoro eruditionis alienæ furto partas opes ostentare non erubescunt: omnia vero posse perscrutari terminos humanæ viæ multum superat. Vale.

I N D E X

DIALOGORUM LUCIANI.

- Æacus. Protefilaus. Menelaus. Paris.
 p. 59. lat. p. 61.
 Agamemnon. Ajax. 21. 22.
 Alexander. Annibal. Minos. Scipio. 36. 38.
 Antilochus. Achilles. 22. 23.
 Apollo. Mercurius. 83. 86.
 Charon. Menippus. Mercurius. 14. 15.
 Charon. Mortui. Mercurius. Menippus.
 Charmolaus &c. 44. 46.
 Cnemon. Damippus. 18. 19.
 Crates. Diogenes. 9. 10.
 Croesus. Pluto. Menippus. Midas. Sar-
 danapalus 1. 1.
 Cyclops. Neptunus. 85. 88.
 Diogenes. Alexander. 34. 35.
 Diogenes. Antisthenes. Crates. Pauper.
 50. 52.
 Diogenes. Mausolus. 19. 20.
 Diogenes. Pollux. 30. 32.
 Doris. Thetis. 95. 92.
 Iris. Neptunus. 93. 96.
 Juno. Jupiter. 75. 77.
 Juno. Latona. 73. 75.
 Jupiter. Æsculapius. Hercules. 70. 72.
 Jupiter. Mercurius. 64. 66.
 Jupiter. Sol. 81. 84.
 Mars. Mercurius. 71. 81.
 Menelaus. Proteus. 87. 90.

Index Dialogorum Luciani.

- Menippus. Æacus. Pythagoras. Empedocles. Socrates. 41. 43.
Menippus. Amphiloclus. Trophonius. 55. 57.
Menippus. Cerberus. 13. 14.
Menippus. Chiron. 62. 64.
Menippus. Mercurius. 12. 13.
Menippus. Tantalus. 27. 28.
Mercurius. Apollo. 71. 74.
Mercurius. Charon. 2. 3.
Mercurius. Maja. 79. 82.
Minos. Softratus. 28. 30.
Neptunus. Delphines. 90. 93.
Neptunus. Nereides. 91. 94.
Nireus. Therfites. Menippus. 60. 63.
Panope. Galene. 88. 91.
Philippus. Alexander. 56. 58.
Pluto. Mercurius. 4. 4.
Protesilaus. Pluto. Proserpina. 16. 17.
Simylus. Polystratus. 7. 7.
Terpsion. Pluto. 24. 25.
Timon. 99. 103.
Triton. Nereides. Iphianassa. 97. 100.
Venus. Cupido. 68. 70.
Venus. Cupido. 76. 79.
Vulcanus. Apollo. 65. 67.
Vulcanus. Jupiter. 67. 69.
Xanthus. Mare. 94. 97.
Zenophantes. Callidemides. 5. 6.
Cebetis Tabula. 132. 137.
Gnomæ Menandri Morales. 156. 160.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ.

Διάλογος α.

Κροῖος, Πλάτων, Μένιππος, Μίδας,
Σαρδανάπαλος.

Κρ.

Υ' φέρωμεν, ὦ Πλά-
των, Μένιππον τε-
τοιόν τ' κύνα παρρι-
κῆντα. ὥς ἢ ἐκείνόν
ποι κατὰσπασον, ἢ 5
ἡμεῖς μετοικήσομεν

εἰς ἕτερον τόπον. Πλά. Τί δ' ὑμᾶς δεῖνόν
ἐργάζεσθαι, ὁμόνεκρον ὦν; Κροῖ. Ἐπειδὴν
ἡμεῖς οἰκώσομεν καὶ εἰσομεν, ἐκείναι με-
μνημένοι τ' ἄνω, Μίδας μὲν ἕτοσσι, 10
τ' χρυ-
σίῃς, Σαρδανάπαλος δ', τ' πολλῆς τρυφῆς,
ἐγὼ δ', τ' θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξονει-
δίζω, ἀιδρόποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀπι-
καλῶν· αἰόλοισι δ' καὶ ἄδων ἐπιταράττω ἡμῶν
τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως, λυπηρὸς εἰσι. Πλά. 15
Τί ταῦτα φασίν, ὦ Μένιππε Μέν. Ἀλη-
θῆ, ὦ Πλάτων· μισῶ γὰρ αὐτὰς ἀχλυνεῖς,
καὶ ὀλιβεῖας ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιω-
ται κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέ-
μνηται, καὶ παύειχονται τ' ἄνω· χαίρω 20

Λ

τοι-

- τοιγαρὲν ἀνιῶν αὐτὰς. Πλύ. Ἄλλ' εἰ
 χρή· λυπεῖται γὰρ εἰ μικρῶν σεργάμε-
 νοι· Μέν. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλῦτων,
 ὁμόψυχον ἂν τοῖς τέττοις σεναίμοις;
 25 Πλύ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ὅτι ἂν ἰθιλήσαιοι
 τασιάζειν ὑμᾶς· Μέν. Καὶ μὲν, ὦ κά-
 κισοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυ-
 ρίων, ἔτω γινώσκετε, ὡς εἶδ' ἐπ' αὐτοῖς
 ἄνθρωποι· ἔτι γὰρ ἂν ἦν, ἀκολυ-
 30 θήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγε-
 λῶν. Κρ. Ταῦτα εἰς ὅρας; Μέν. Οὐκ·
 ἀλλ' ἐκεῖνα ὅρας ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε
 πρὸς τὴν ἀντιπαράστασιν, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράσιν ἐν τρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ το-
 35 παρὰ πάντας ἐμνημονεύοντες· τοιγαρὲν οἱ-
 μώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημεῖς. Κροῖ.
 Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μίδ. Ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ.
 Ὅσον δ' ἐγὼ τρυφῆς. Μένικ. Εὖγε, ἔτω
 40 ποιεῖτε· ἐδύριστε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δ', τὸ
 γινῶθι σαυτὸν πολλαῖς συνείρων, ἐπάσο-
 μαί ὑμῖν· πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
 οἰμωγαῖς ἐπαδόμηνον.

Διάλογος β.

Ἑρμῆς, Χάρων.

Ἑρ. **Λ**Ογισάμεθα, ὦ Ποσειδών, εἰ δο-
 καῖ, ὅποσον μοι ὀφείλεις ἤδη,
 ὅπως

ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμῆν τι πρὸς αὐτῶν. Χά. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ ἄμεινον γὰρ ὀρίσασθαι πρὸς αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέσερον. Ἑρ. Ἄς-5 κυραν ἐντελαμῶν ἐνόμισα πέντε δραχμῶν. Χά. Πολλὰ λέγεις. Ἑρ. Νὴ τῇ Ἀἰδωνείᾳ, ἥ πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπατηῆρα δύο ὀβολῶν. Χά. Τίθῃ πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὸς δύο. Ἑρ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ 10 ἰσίᾳ. πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. Χά. Καὶ τέτταρς πρῶτῃ. Ἑρ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσας 15 σκαφιδίᾳ τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἤλκῃς 3, καὶ καλώδιον, ἀφ' ἧς τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἀπαντα 15 Χά. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Ἑρ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἐν ταῦτ' ἀπδώσειν φῆς; Χά. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν 3 λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ 20 θρόνος τινας, ἐνέστα τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει πρὸς ἀλογιστόμους τὰ πορθμῖα. Ἑρ. Νῦν ἐν ἐγὼ καθιδέμαί τὰ κάκιστα ἐυχόμενος γηύεσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. Χά. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. 25 νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρας, ἀφικνῶνται ἡμῖν εἰρλῶν γάρ. Ἑρ. Ἀμεινον ἔστω, εἰ καὶ ἡμῖν πρᾶτείνοιτο ὑπὸ σὺ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοί, ὦ Χάραν, οἶδα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἀπαντες, αἵματι 30 πλεον, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί. νῦν 3 ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ 3 παιδὸς ἀπθανόντων, ἢ ὑπὸ 3 γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξαρθε-

πῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ
 35 ᾧ ἄπαντες, καὶ ἀγλυεῖς, εἰδὲ ὅμοιοι
 ἐκείνοις· οἱ ᾧ πλείεσι αὐτῶν διὰ χρή-
 μαζα ἤκουν, ἐπιβυλεύοντες ἀκήλοισι,
 ὡς εἰκάσι· Χά Πάνυ γὰρ ἀειπόθητά
 ἴσι ταῦτα· Ἐρ. Οὐκ ἔν· εἰδ' ἐγὼ δόξα μὲν
 40 ὅτι ἀμαρτάνει πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ἐρε-
 λόμματα αὐτοῦ.

Διάλογος γ.

Πλάτων, Ἐρμῆς.

ΠΛ. Τὸν γέροντα εἶδα, τὸ Πάνυ γε-
 γνηρακότα λέγω, τὸ πλῆσιον
 Εὐκράτεω, ᾧ παῖδες μὲν ὅκ· εἰσὶ, οἱ τὸ
 κλῆρον ᾧ θνητῶν, πεντακισμῦριοι· Ἐρ.
 5 Ναὶ, τὸ Σικυνώνιον Φῆς· τί ἔν; ΠΛ.
 Ἐκείνον μὲν, ᾧ Ἐρμῆ, ζῆν ἴασον ἐπὶ τοῖς
 ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἀβεβίωκεν, ἐπιμετρή-
 σας ἅλλα τοσαῦτα, εἴ γε οἷόν τε ἦν, καὶ
 ἔτι πλείω· τῶς δέ γε κόλακας αὐτοῦ,
 10 Χαεῖνοι τὸ νέοι, καὶ Δάμωνες, καὶ τῶς
 ἄλλας, κατὰσπατον ἐφιζῆς ἄπαντας.
 Ἐρ. Ἀτοποι ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον Πλ.
 Οὐδὲν, ἀλλὰ δικαιοτάτον· τί γὰρ ἐκεῖ-
 νοι παθόντες εὐχοντο ληθιστὶν ἐκείνοι; ἢ
 15 τὸ χρημάτων ἀντιποιεῖσθαι, εἰδὲν ὅσοι-
 ῶντες; ὁ ᾧ πάλλον ἐστὶ μιαινότατον,
 ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θερραπιεύ-

ἔτιν ἔν γε τῷ φανερῷ καὶ νοσῆσι, ἃ
 μὲν βυλεύοντα, πᾶσι ἐσθλὰ· θύσεν
 ἢ ὅμως ὑπὸ χιῶντα, ἢ ῥαίση· καὶ ὅ-20
 λως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶ ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔγω ἀθάνατος, οἱ ἢ
 παρὰ πύκνωσιν αὐτῶ μάττω ἐπιχαλόντες.
 Ἐρ Γελοῖα κείτοιντα, πανουργοὶ ὄντες·
 πολλὰ ἢ καὶ κείνῳ εὖ μάλα ἀφ' ἑαυτοῦ 25
 αὐτῶς, καὶ ἐπιελπίζῃ καὶ ὅλως, αἰεὶ
 θανόντι· εἰκότως ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῷ
 νέῳ· οἱ ἢ, ἤδη τῷ κληρῶν ἐν σφίσι διη-
 ρημένοι βόσκοντα, ζῶντες μακαρίαν αἰῶ-
 ἐκ τῶς τιθέντες. Πλ Οὐκ ἔστιν ὁ μὲν ἀπὸ 30
 θυγάτηρ τὸ γῆρας, ὥς περ ἰόλεως αἰη-
 ῖται· οἱ δ' ἀπὸ μίσθων τῶ ἐλπίδων τῷ
 ὀνειροποληθέντι πλεῖστον ἀπληρόντες, ἢ
 κίτῳσιν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀπθανόντες.
 Ἐρ Ἀμίλητον, ὦ Πλάτων μετελεύσο- 35
 μεν γὰρ σοι ἤδη αὐτῶς καὶ ἕνα ἐξ ἡς·
 ἐπὶ αὐτῷ οἷμά μοι εἰσι· Πλ Κατάσπα· ὁ ἢ,
 ὡς ἀπέμψῃ ἕκαστον, αἰεὶ γέροντος αὐτοῦ
 πρὸς τὴν γῆρας.

Διάλογος δ.

Ζηνοφάνης, Κακιδημίδης.

Ζη Σὺ γάρ, ὦ Κακιδημίδη, πῶς
 ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γάρ, ὅτι πα-
 ρέσι, ὡς Δεινὸς πλέον τῶ ἱκανῶ ἐμ-
 φα-

Φαγὼν ἀπεπνίγην, οἶδα· παρῆς γὰρ ἀ-
 5 ποθνήσκοντί μοι. Καλ. Παρῆν, ὦ Ζηλό-
 φαντες· τὸ δ' ἐμὸν παρὰδοξόν τι ἐχέτω·
 οἶδα γὰρ καὶ σύ παρ' Προϊόδωρον τ' γέ-
 10 ροντα. Ζη. Τὸν ἄτεκνον, τ' πλῆσιον, ὥ-
 σε τὰ πολλὰ ἤδην συνόντα. Καλ. Ἐκεῖ-
 15 νον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπὸ χυμῶν ἐπ' ἐ-
 μοὶ τεθιγξέσθαι· ἐπεὶ ἡ τὸ πρᾶγμα εἰς
 μέγιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τ' Τιθωνὸν
 ὁ γέρον ἐζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τ'
 20 κλῆρον ἐξεῦρον· πελάμην γὰρ φάρμακον,
 15 αἰτέπειτα τ' οἰνοχόον, ἐπειδ' ἂν τάχιστα ὁ
 Προϊόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνῃ δ' ἐπιεικῶς,
 ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἐτοιμον ἔ-
 25 χεν αὐτὸ, καὶ ἐπιδῆναί αὐτῷ· εἰ ἡ τῆ-
 το ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφή-
 20 σαι αὐτόν. Ζη. Τί ἔν ἐγένετο; πάνυ γάρ
 τι παρὰδοξον ἐρεῖν ὅσikas. Καλ. Ἐπεὶ τοί-
 νυν λευσάμηναι ἤκομην, δύο ἤδη ὁ μεира-
 30 κίσκος κύλικας ἐτοίμας ἔχων, τῷ μὲν
 τῷ Προϊοδώρῳ τῷ ἔχοντι τὸ φάρμακον,
 25 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐμοί, σφαλεῖς ἔκτισθ' ὅπως,
 ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Προϊοδώρῳ ἡ τὸ
 ἀράσμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν,
 30 ἐγὼ ἡ αὐτίκα μάλα ἐπιδῶν ἐκείμην ὑπο-
 βολιμαῖον ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τῆτο
 30 γελαῖς, ὦ Ζηλόφαντες; καὶ μὲν ὅση ἔδῃ
 γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. Ζη. Ἀσῆα
 γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέποιθας· ὁ γέρον
 35 ἡ τί πρὸς ταῦτα; Καλ. Πρῶτον μὲν
 ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα εἰς
 οἶ-

οἶμαι τὸ γεληνημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς 35
οἶά γε ὁ οἰνοχόῃ ἐργασαι. Ζη. Πλὴν,
ἀλλ' ἔδδ' ἐπὶ τὴν ἐπίτομον ἐχρῶ τραπεῖδαν·
ἦκε γὰρ ἂν σοι λῆξ' ἡ λεωφόρος ἀσφαλίστε-
ρον εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερ' ἦν.

Διάλογος ι.

Σίμυλος, Πολύστρατος.

Σί. ἮΚεις πότε, ὦ Πολύστρατε, καὶ
σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ἔπο-
λὺ λυπδένοντα τ' ἑκατὸν βεδιωκῶς. Πο.
Ὅκλῳ ἐπὶ τοῖς ἀνενήκοντα, ὦ Σίμυλε. Σί.
Πῶς ᾗ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐοῖας τεράκον 5
τα; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σε
ὄλ' ἀπέθανον. Πο. Ὑπερήδισα, εἰ καὶ
σοι παρὰ δόξον τῷτο δόξῃ Σί. Παρὰ δό-
ξον, εἰ γέρον τε, καὶ ἀσθενῆς, ἀτεκνός τε
πρῶσέτι, ἠδεώσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο. 10
Πο. Τὸ μὲν πρῶτον, ἀπαντα ἐδυνάμην
ἔτι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ
γυναῖκες ἀσφόδαται, καὶ μῦρα, καὶ οἶ-
ν' ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν
Σικελίᾳ. Σί. Καὶ νῦν ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε 15
πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. Πο. Ἀλλ'
ὑπὲρ ῥέ μοι, ὦ ἡλικίᾳ, παρ' ἄλλων τὰ-
γαθὰ· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοί-
των μάλα πολλοί· μὲν ᾗ, παντοῖά μοι
δῶρα πρῶσθ' ἔγχετο, ἀπανταχόθεν τ' ἡγεῖτο 20

- κάλλισα. Σί. Ἐτυρόνητας, ὦ Πολύ-
 ηρατε, μετ' ἑμέ; Πο. Οὐκ' ἀλλ' ἐρχ-
 τὰς εἶχον μυρίας. Σί. Ἐγέλασα· ἐρα-
 τὰς σὺ τηλικῶτ' ὦν, ὁδοίως τέττα-
 25ρας ἔχων. Πο. Νῆ Δία τὰς ἀείρας γε
 τ' ἐν τῇ πόλει· καὶ γέροντά με, καὶ
 φαλακρόν, ὡς ὄρας, ὄντα, καὶ λημῶντα
 παρτίτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερέδοντο θερα-
 πεύοντες, καὶ μακάρεσ' ἦν αὐτῶν, ὃν τι-
 30να ἂν καὶ μόνοι παρτέβλεψα. Σί. Μῶν
 καὶ οὐ τίνα ὅσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτῳ
 ἐκ Χίᾱ διεπάρθμευσας, εἴτά σοι εὐξαμῶν
 ἔδωκε νέον εἶναί, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς,
 καὶ ἀξίερχσον; Πο. Οὐκ' ἀλλὰ τοῦ-
 35τ' ὦν παρόθησ' ἦν. Σί. Αἰνίγματα
 λέγεις. Πο. Καὶ μὴ παρόδηλός γε ὁ ἔρως
 ἔτοςι πολὺς ὦν ὁ παρὶ τὰς ἀτέκνης,
 καὶ πλετίως γέροντας. Σί. Νῦν μανθά-
 νω σὺ τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι πα-
 40ρὰ τ' χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. Πο. Ἀτὰρ,
 ὦ Σίμυλι, ὅση ὀλίγα τ' ἐρχσῶν λη-
 λείλαυκα, μοινοῦχι παρσकुनῶντα ὑπ'
 αὐτῶν· καὶ ἐθροπτόμεν καὶ πολλὰκις, καὶ
 ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε οἱ καὶ, ἡμι-
 45λῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν
 τῇ παρὶ ἑμέ φιλοτιμίᾳ. Σί. Τέλος δ' ἔν
 πῶς ἐβλαύσω παρὶ τ' κημάτων; Πο.
 Ἐς τὸ φανερόν μὲν ἕκαστοι αὐτῶν κληρό-
 νόμοι ἀπλῆπεῖν ἔφαττον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε,
 50καὶ κελαευτικώτερον παρσकुनῶντα ἑαυ-
 τόν· ἀλλὰς καὶ τὰς ἀληθεῖς ἀλθῆκας ἐκεί-
 νας

νας ἔχων κτελίπον, οἰμάζειν ἅπασι
 φράσας Σί. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τ'
 κληρονόμον ἔχον; ἔπε τιὰ τ' δὴν ε'
 γήρας; Πο. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώη 55
 τόν τινα τ' μερακίων τ' ἀρχίων. Φρύγαι.
 Σί. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύερκτε; Πο.
 Σχιδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Σί. Ἦδη μαν-
 θέω, ἅ τινα σοι ἐκ τῶν ἐχρεώζετο. Πο.
 Πλῶν, ἀλλὰ πολὺ ἐκείνῳ ἀξιώτερον κλη- 60
 ρονομεῖν, εἰ καὶ βάρυτερον ἦν, καὶ ὀλε-
 θρον· ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύ-
 οντι· ἐκείνῳ τοίνυν ἐκληρονόμησέ με· καὶ
 νῦν ἐν τοῖς εὐπατερίδαις ἀειθμεῖται, ὑπε-
 ςζημῶν μὲν τὸ γήρην, καὶ βαρυβαλίζαν, 65
 Κόδραν δ' εὐχλύεσσαν, καὶ Νιρέως καλ-
 λίων, καὶ Ὀδυσσεύς σνιετώτερον λεγόμε-
 νον εἶναι. Σί. Οὐ μοι μέλει· καὶ στρα-
 τηγητάτῳ τ' Ἐκκάδῳ, εἰ δοκεῖ· ἐκείνοι
 δ' μὴ κληρονομεῖταισι μόνον. 70

Διάλογος ε.

Κράτης, Διοχάρης.

Κράτ. **Μ**οίειχον τ' πλάσιον ἐγγίγνω-
 σκες, ὦ Διοχάρης, τ' πάντ'
 πλάσιον, τ' ἐν Κορίνθῳ, τ' τὰς ποικί-
 λας ὀλκάδας ἔχοντα, εἰ ἀντιπὸς Ἀρεσίας,
 πλάσιον καὶ αὐτὸς ἀνι, τὸ Ὀμηρικὸν ἐ- 5
 κείνο κῶδι ἐπιλέγειν, ἢ μ' ἀνιέρ', ἢ ἐ-
 γώ

- γὰ σε. Διο Τίν' ἔϊκα, ὦ Κρότης,
 ἐθεράπευον ἀκμήλῃς; Κρό. Τῷ κλήρῳ
 ἔϊκα ἑκάτερον, ἡλικιώται ὄντες καὶ τὰς
 10 Διὰ θῆκας εἰς τὸ φανερόν ἐτιθέντο Ἀρσείαν
 μιν ὁ Μοίριχος, εἰ ὠθαποθάνοι, δεσπότην
 ἀφίεις τ' αὐτῷ πάντων, Μοίριχον δ' ὁ
 Ἀρσείας εἰ ὠθαπέλθοι αὐτῷ ταῦτα μὲν
 ἐγγέγραπτο οἱ δ' ἐθεράπευον ἀκμήλῃς,
 15 ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ καὶ οἱ μάν-
 τεις εἴτε ὑπὸ τ' ἄστρον τεκμαιρόμενοι τὸ
 μέλλον, εἴτε ὑπὸ τ' οἰειράτων, ὥσπερ
 Καλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐ-
 τὸς, ἄρτι μὲν Ἀρσείᾳ παρέιχε τὸ κρά-
 20 τος, ἄρτι δ' Μοιρίχῳ καὶ τὰ τάλαντα,
 ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνῳ ἔρ-
 ρεπε. Διο. Τί ἔν περὶς ἐγλύετο, ὦ Κρό-
 τῃς; ἀκούσῃ γὰρ ἄξιον. Κρό. Ἀμφω
 πεθιῶσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας οἱ δ' κληροῖ εἰς
 25 Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλῆα περὶ ἡλθον ἄμφω
 συγγλυῖς ὄντας, εἰδὲ πάποτε περμαντενο-
 μένους ἔτω γλυῖσθαι ταῦτα. Διὰ πλέοντες
 γὰρ ἀπὸ Σικυῶν εἰς Κίρραν, καὶ μέ-
 σον τ' πόρον πλαγίῳ περὶ πεισάντες τῷ Ἰά-
 30 πυγι, ἀνιετράπησαν. Διο Εὐ ἐποίησαν
 ἡμεῖς δ', ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, εἰδὲν
 τοιῦτοι ἐνενοῦμεν περὶ ἀκμήλῃν ἔτε πά-
 ποτε εὐξάμεν Ἀντιοφένῳ ἀποθανεῖν, ὡς
 κληρονομήσαιμι τ' βασιλείας αὐτῷ. εἰ-
 35 χεν δ' πάντῃ καρτερὸν ἐν κοτίνῃ ποιησά-
 μεν ἔτε οἶμας σὺ, ὦ Κρότης, ἐπιθύ-
 μες κληρονομήν ἀποθανόντ' ἐμῷ, τὰ
 κλη-

κλήμαζα, καὶ τὸ πίθοι, καὶ τὴν πῆ-
 ραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν Κρά.
 Ἐδὲν γάρ μοι τῶτων ἔδδ, ἀλλ' ἔδδ σοί, 40
 ὦ Διόλῃες· ἀ γὰρ ἐχρῶ, σύ τε Ἀντιοθέ-
 νης ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολ-
 λῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῷ Περσῶν δρ-
 χῆς. Διο. Τίνα ταῦτα φῆς; Κρά. Σο-
 φίαν, αὐτάρχειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, 45
 ἐλευθερίαν. Διο. Νὴ Δία μέμνημαι τῷ-
 τον ἡραδέξω τὸ πλῆτον παρ' Ἀντι-
 οθέως, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπόν.
 Κρά. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλει τῷ τοιούτων
 κλήματων, καὶ ἔδδεις ἐθεορᾷ πεινὴν ἡμᾶς κλη 50
 ροιομύσειν πυθοδοκῶν εἰς τὸ χρυσίον πά-
 τες ἔβλεπον. Διο. Εἰκότως, καὶ γὰρ εἶ-
 χον ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν,
 διεργηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σα-
 ρῶ τῷ βαλάντιον· ὥστε εἴ ποτε καὶ 55
 ἐμβάλλοι τις εἰς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ
 διεργᾷ, τῷ πυθμῶ εἰσγίνει καὶ δυναμέ-
 νος· οἷόν τι πάχυνται αἱ τῷ Δαναῶ αὐ-
 τὰ παρθένοι εἰς τὸ τετρυπημένον πίθοι ἐπ' 60
 αἰτλῶσαι τὸ τῷ χρυσίον ὁδοῖσι, καὶ ὀνυ-
 ξι, καὶ πάτη μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρά.
 Οὐκ ἔν ἡμεῖς μὲν ἔξωθεν καὶ ταῦτα τὸ πλῆ-
 τον· οἱ δὲ, ὅσοι οὐκ ἔχουσι κομίζοντες, καὶ
 τῷτον ἄχου τῷ πορθμέως.

Διάλογος ?

Μένιππος καὶ Ἑρμῆς.

Μέ Π ⁵ οἱ καλοὶ εἰσιν ἢ αἱ καλά ,
⁶ ὦ Ἑρμῆ , ξενάγησόν με νήλυν
⁷ ὅδε . Ἑρ . Οὐ χολὴ μὲν , ὦ Μένιππε ,
⁸ πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ δάπνισσον , ὡς ἐπὶ
⁹ ἑτὰ δεξιὰ , ἔβα Ἰάκινθος τέ ἐστι , καὶ ὁ
¹⁰ Νάρκισσος , καὶ Νιρεὺς , καὶ Ἀχιλλεύς ,
¹¹ καὶ Τυρῶ , καὶ Ἑλένη , καὶ Λήδα , καὶ
¹² ὅλως τὰ δόχαια κάκῃ πάντῃ . Μέ . Ὅ-
¹³ σῶ μένον ὁρῶ , καὶ κρατὶά τ' σαρκῶν
¹⁴ ἰσχυρινά , ὅμοια τὰ ποδά . Ἑρ . Καὶ μὲν
¹⁵ ἐκείτ' ἐσιν , ἀ πάντες οἱ ποιητὰί θ' αὖτά-
¹⁶ ζῃσι , τὰ ὅσα , ὧν σὺ εἰκας καταρρο-
¹⁷ νεῖν . Μέ . Ὅμως τῶν Ἑλένων μοι δαῖξον ἔ-
¹⁸ γ' ἂν ἀγνοοῖν ἔγωγε . Ἑρ . Τετὶ τὸ
¹⁹ ἰσχυριὸν ἢ Ἑλένη ἐστίν . Μέ . Εἴτα αἱ χί-
²⁰ λιαί νῆες ἄλ' αὖτε πληρώθησαν ἐξ ἀπά-
²¹ σης τ' Ἑλλάδος , καὶ τοσῶτοι ἔπιστον
²² Ἑλλήες τε καὶ βάρβαροι , καὶ τοσαῦται
²³ πόλεις ἀνάσταλοι γιγόνασιν ; Ἑρ . Ἀλλ'
²⁴ ὅσον εἶδες , ὦ Μένιππε , ζῶται τῶν γυναι-
²⁵ κα ἔφης γ' ἂν καὶ σὺ ἀνεμίσσητον εἶναι
²⁶ τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικί πολὺν χρόνον ἄλγεια
²⁷ πάχειν , ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴτις
²⁸ βλέπει δάπνιστον τὴν βαφὴν , ἄμορ-
²⁹ φον δηλοῖότι αὐτῷ δόξῃ . ὅτε μέντοι ἀνθεῖ,
³⁰ καὶ ἔχῃ τῶν χροῖων , κάκιστα ἐσιν .
³¹ Μέ .

Μέ. Οὐκ ἔνι τῷτο, ὦ Ἐρμῆ, θαυμάζω,
εἰ μὴ συνίεσαι οἱ Ἀχαιοὶ πρὸς πρᾶγμα ἅ-
ντως ὀλιγοχρονίᾳ καὶ ῥαδίᾳ ἀπανθῆναι
πονῶντες. Ἐρ. Οὐ χολή μοι, ὦ Μένιππε, 30
συμφιλοσοφεῖν σοι ὥς ἐπιλεξάμεν τό-
ποι, ἔνθα ἀνιθέλης, κείσο καταβαλὼν σε-
αυτὸν· ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη μετ-
ελεύσομαι.

Διάλογος η.

Μένιππος καὶ Κέρβερος.

Μέ. ὦ Κέρβερε, συζήτης γάρ εἰμι
σοι κύαν αὐτὸς ὢν, εἴπέ μοι
πρὸς τὸ Στυγὸς, οἷός ἦν ὁ Σωκράτης, ὁ-
πότε κατήντα πρὸς ὑμᾶς; εἰκὸς δέ σε θεὸν
ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀν-5
θρῶπικῶς φθίγεισθαι, ὅπότε ἰθέλοις. Κέρ.
Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν
ἐδόκη ἀτρέπῳ πρὸς ὅπῳ πρὸς οἷόν τι, καὶ
ἐπ' ἀνὺ δεδιέναι τὸ θάνατον δοκῶν, καὶ
τῷτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τῷ σομῆς ἐσθ-10
σιν ἐυέλων· ἐπεὶ δὲ κατέκνυψεν εἰς ὅσον
χάσμα, καὶ εἶδε τὸ ζόρον, καὶ γὰρ ἔ-
τι Διὰ μέλλοντα αὐτὸν δακνὼν τῷ κινήσει
κατέσπασα τὸ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη
ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παῖδιά ἀδύρετο, 15
καὶ παιτοῖς ἐχλύετο. Μέ. Οὐκ ἔνι σοφι-
στὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατ-

εφρόνῃ ἔ' πράγματι ; Κέρ. Οὐκ· ἀλλ'
 ἐκείτερ' ἀναίκαῖοι αὐτὸ ἰώρα, κατεθρα-
 20 σύνετο, ὡς δὴθεν σὺ ἄκων πειζόμεν', ὃ
 πάντως ἔδῃ παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ
 διατμή· καὶ ὅλως, πρὸ πάντων γὰρ ἔ'
 τούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως ἔ' σο-
 μέτω τολμηροὶ, καὶ ἀνδρείοι, τάδ' ἔνδοθεν,
 25 ἔ'λεγχῃ ἀκαρίους· Μὲ Ἐγὼ ἧ πῶς σοι
 κατεληλυθέναι ἔδοξα Κέρ Μόν', ὦ Μι-
 νίππε, ἀξίως ἔ' χυσε, καὶ Διοχάρης
 πρὸ σῆ· ὅτι μὴ ἀναίκαζόμενοι ἐνῆατε,
 μηδ' ὠθέμενοι· ἀλλ' ἐβέλτεροι, γελῶντες,
 30 οἰμώζοντες ὡς ἀγγέλωντες ἄπασι.

Διάλογος θ.

Χάρων, Μένιππος, Ἑρμῆς.

Χά. Ἄ Πόδ', ὦ κατάρχτε, τὰ πορθ-
Α μία· Μὲ Βόα, εἰ τῷτό σοι
 ἤδιοι, ὦ Χάρων Χά Ἀπόδ', φημί, ἀνθ'
 ὦν σε διαπορθμευτάμην. Μὲ Οὐκ ἂν λά-
 5 βοις ὡς ἔ' μὴ ἔχον'. Χά Ἐστὶ δέ
 τις ὁβολὸς μὴ ἔχων; Μὲ. Εἰ μὲν καὶ ἄλ-
 λ' τις, σὺ οἶδα· ἐγὼ ἧ, σὺ ἔχω Χά.
 καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ ἔ' Πλάτωνα, ὦ
 μίαιρ', ἢ μὴ ἀποδῆς; Μὲ. Καὶ γὰρ τῷ
 10 Ἰοξύλῳ σε πατάξας, ἔ' αλύσω τὸ κρανίον·
 Χά Μάτῳ ἐν ἴσῃ πιπλευκῶς τοσῶτον
 πλῆν; Μὲ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἡμῶν σοι ἀ-

ποδότην, ὃς μὲ παρίδωκέ σοι. Ἐρ. Νὴ Δία
 ὀναίμεν, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκλίνειν τῷ
 νεκρῷ. Χά Οὐκ ἀποστήσομαι σε Μί. 15
 Τῆτιςγε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον,
 παρὰρμε· πλὴν ἂν ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς
 ἂν λάβοις; Χά Σὺ δ' ὅκῃ ἦδεις, ὥς κο-
 μίζειν δέον Μί ἦδεν μὲν, ὅκῃ εἶχον δέ·
 τί ἐν ἰχρῶν; 20 Χά τῆτο μὴ ἀποθανεῖν;
 Χά Μόνι· ἐν αὐχέσῃς προῖκα πεπλευ-
 κίαν; Μί. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτις· καὶ
 γὰρ ἦντλησα, καὶ τῷ κώπῃς ἱπιλαβό-
 μεν, καὶ ὅκῃ ἔκλαιον μόνι· τῷ ἄλλων
 ἐπιδατῶν. Χά Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ 25
 πορθμῖα· τῷ ὅσον δὲ πρὸς τὴν αἰ-
 γῶν θέμις ἄλλως γινέσθαι· Μί Οὐκὲν
 ἀπάγαγέ με αὐθις εἰς τὸ βίον· Χά. Χω-
 εῖεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τέτρῳ
 πρὸς τὴν Αἰακῷ προσλάβω; Μί. Μὴ 30
 ἐνόχλη ἐν Χά Δεῖξον τί ἐν τῇ πύρῃ
 ἔχεις· Μί. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῷ
 Ἐκάτης τὸ δαῖπνον· Χά Πόθεν τῆτον ἡ-
 μῖν, ὦ Ἐρμῆ, τῷ κύνα ἡγάγες, οἷα ὅ
 καὶ ἐλάλη πρὸς τὸ πλῆν, τῷ ἐπιδα 35
 τῶν ἀπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώ-
 πων, καὶ μόνι· ἄδων οἰμαζόντων ἐκείνῃ;
 Ἐρ. Ἀγνοῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα δι-
 πόρθμευσας, ἐλευθέρων ἀκρίβῃς, κῆδεός
 αὐτῷ μέλη ὑπὸς ἐστὶν ὁ Μένιππος· Χά. 40
 Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτὶ· Μί. Ἄν λά-
 βῃς, ὦ βέλτις; οἷς ὅ ὅκῃ ἂν λάβοις.

Διάλογος ι.

Πλάτων, Πρωτεσίλαος, Περσεφόνη.

Πρω. **Ω** Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ
 ἐμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμη-
 τροσ θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃς δέησιν ἱρωτι-
 κῶν. Πλά. Σὺ ᾗ τίνος δέη παρ' ἡμῶν;
 ἥ τίς ἂν τυγχάνεις; Πρω. Εἰμὶ μὲν Πρω-
 τεσίλαος ὁ Ἰρίκλας, Φυλάκιος, αὐστρα-
 τιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀπὸ
 τῶν ἐκ τῆς Ἰλίου. δέομαι ᾗ ἀρεθεῖς, ὡς
 ὀλίγον ἀπαυθιῶμαι πάλιν. Πλά. Τῷ
 10 τοῦ μὲν τῶν ἱρωτῶν, ὃ Πρωτεσίλαε, πάν-
 τες νεκροὶ ἱρῶσι πλὴν ἑδείς ἂν αὐτῶν
 τύχη. Πρω. Ἀλλ' ἔτι ζῇ, Αἰδω-
 νεῦ, ἱρῶ ἔγωγε, τῆς γυναικὸς ᾗ, ἣν νεό-
 γαμοι ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν ὡ-
 15 χεύω ἀπὸ πλείων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῷ Ἐκτορῷ·
 ὃ ἐν ἱρώ τῆς γυναικὸς ἔμελλεως ἀπο-
 κταίει με, ὃ δέσποτα καὶ βύλομαι καὶ
 ὡς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.
 20 Πλά. Οὐκ ἔπιες, ὃ Πρωτεσίλαε, τὸ Λή-
 ρθης ἕδωρ; Πρω. Καὶ μάλα, ὃ δέσποτα·
 τὸ ᾗ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. Πλά. Οὐκ ἔν
 25 πέμμενον ἀφίξειαι γὰρ ἐκείνη ποτὲ,
 ἕδεις σε ἀνιλεῖν δέησιν. Πρω. Ἀλλ' ἔτι
 30 φέρω τὴν ἀφαιρῆν, ὃ Πλάτων· ἡρώδης
 ᾗ καὶ αὐτὸς ἦδη, καὶ οἶδα οἶον τὸ ἱερὸν
 εἶναι.

ἔσιν. Πλά. Εἴτα τί σε ὀνήσῃ μίαν ἡ-
 μέραν ἀναδιδῶναι, μετ' ὀλίγοι τὰ αὐτὰ
 ὀδυρμόν; Πρω. Οἶμαι πείσειν κακύνειν
 ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥςτις αἰθ' εἰς δύο 30
 νεκρὸς λήψῃ μετ' ὀλίγοι. Πλά. Οὐ θέ-
 μισ γλυόσθαι ταῦτα, εἰδὲ ἐλθῆτο πάπο-
 τε. Πρω. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλάτων· Ὁρ-
 φεῖ γὰρ δι' αὐτῶν ταύτῃ τῶν αἰτίων τῶν
 Εὐερίδι κῶν παρέδοτε, καὶ τῶν ὁμογενῶν 35
 Ἄλκῃσιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαλεζό-
 μμοι, Πλά. Θελήσεις ἢ ἔγω κρανίον
 γυμνὸν ὦν, καὶ ἄμορφοι τῇ καλῇ σε
 ἐκείνην ὁμῶς φαῖναι; πῶς ἢ κακύνειν ποσο-
 ὄψεται σε, εἰδὲ ἀγαγῶναι δυναμὴν; 40
 Φοβήσεσθαι γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ φύξεται
 σε καὶ μάτῳ ἔσθ' ἡ τοσαύτῃ ὁδὸν ἀνελη-
 λυθώς. Περ. Οὐκ ἔν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ
 τῆς ἰασθαι, καὶ τὴν Ἑρμῇ κίλευσαι,
 ἐπειδὴ ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος 45
 ἦ, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθύς
 καλὴν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷον ἦν ἐν
 τῷ πατρὶ. Πλά. Ἐπεὶ Περσιφόνῃ συν-
 δοκεῖ, ἀναγαγὼν τῆτον αὐτῷ ποιήσων
 νεμρίον. σὺ ἢ μέμνητο μίαν λαβὼν ἡ- 50
 μέραν

Διάλογος ια.

Κνήμων, Δάμιππος.

Κνή. **Τ**ῦτο ἐκείνο τὸ τ' παροιμία, Ὁ νεβρὸς τ' λέοντα Δά. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; Κνή. Πυνθάνῃ ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμοι ἀκύνει κα-
 5 σταλέλοιπα, κατασοφιοθεῖς ὁ ἄθλιος, ὅς ἐδολόμην ἂν μάλιστ' ἔχειν τὰ μὰ, ἀφθα-
 λιπών. Δά. Πῶς τῷτ' ἐγλύετο; Κνή. Ἐρμόλαον τ' πάνυ πλῆσιον ἄτεκνον ὄντα
 ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ κακύνει σὺν
 10 ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσέειπε. ἔδοξε δὴ
 μοι καὶ σοφὸν τῷτ' εἶναι, δίδωται ἀφθνήκας
 εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα
 τὰ μὰ πάντα, ὥς κακύνει ζηλώσει, καὶ
 τὰ αὐτὰ πράξει. Δά. Τί ἔν δὴ ἐκύνει;
 15 Κνή. Ὁ, τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς
 ἐαυτοῦ ἀφθνήκαις, σὺν οἷδα ἐγὼ γὰρ
 ἄφρω ἀπέθανον, ἔπειτα μοι ἐπιπεσόν-
 τος καὶ τῶν Ἐρμόλαος ἔχει τὰ μὰ, ὥστε
 τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκυρεῖν τῷ δελιάλι
 20 συγκατασπᾶσας Δά. Οὐ μόνον, ἀλλὰ
 καὶ αὐτὸν σε τ' ἀλίεα ὥστε σόρισμα καὶ
 σαυτοῦ συντέθεικας. Κνή. Εἴκα οἰμώ-
 ζω τοιγαρῶν.

Διάλογος ιβ.

Διογύνης, Μαύσωλ.

Διο. ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονῆς,
 καὶ πάντων ἡμῶν περ τιμᾶσθαι
 ἀξιοῖς; Μαύ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν,
 ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν
 ἀπάσης, ἤρξα ᾧ καὶ Λυδῶν ἐνὶ ἡ- 5
 σθεσὶ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρη Μι-
 λήτις ἐπέβλεψα τὰ πολλὰ τῇ Ἰωνίας κα-
 τασφροδύμεν. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας,
 καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγι-
 στον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμ- 10
 μέγεθες ἔχω ἐπικείμενον. ἡλίκον σὺν
 ἄλλῳ νεκρὸς, ἀλλ' ἔδὲ ἕως ἐς κάλλῳ
 ἐξησκημένον, ἱσπῶν καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ
 ἀχειδέεσθαι εἰκασμένων, λίθῃ δὲ καλ-
 λίστη, οἷον ἔδὲ νεῶν εὐρὴ τις ἂν ῥαδίως· 15
 εἰ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τέτοις μέγα φρο-
 νεῖν; Διο. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ
 κάλλει, καὶ τῷ βάρει δὲ τάφῳ; Μαύ.
 Νὴ Δί' ἐπὶ τέτοις Διο. Ἀλλ', ὦ καλὲ
 Μαύσωλε, ἔτι ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, 20
 ἔτι ἡ μορφὴ πάρεστιν· εἰ γὰρ τινα ἰλοί-
 μεθα δικαστῶν εὐμορφίας πείρει, σὺν ἔχω
 εἰπεῖν τίνῳ ἕνεκα τὸ σὸν κρεῖνόν περ τιμη-
 θείη ἂν δὲ ἰμῶ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω,
 καὶ γυμνά· καὶ τῆς οὐδότητος ὁμοίως περ- 25
 φαί-

φαίνομαι, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμε-
 θα, καὶ τὰς ῥίνας λήπσιτιμώμεθα· ὁ
 ἦ τάχα, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λί-
 θοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴτως εἶεν ἐπι-
 30 δέκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι ὥς τὰς
 ξένας, ὡς δὴ τι μέγα οἰκαδόμημα αὐ-
 τοῖς ἐστὶ· σὺ ἦ, ὦ βέλτιστε, ἔχ ὁρᾷ
 ὅ, τι ληλαυέας αὐτῶ, πλὴν εἰ μὴ τῶ-
 το φῆς, ὅτι μάλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑ-
 35 πὸ τηλικύτοις λίθοις πιεζόμεναι. Μαύ-
 Ἀντήτα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα· καὶ ἰσό-
 τιμοι ἔσσι Μαύωλ, καὶ Διοχῆς;
 Διο. Οὐκ ἰσότιμοι, ὦ γλυαιότατε· ἔγάρ.
 Μαύωλ μὲν γὰρ οἰμάξειται, μεμνη-
 40 μέναι τῆ ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονοῦν ὤε-
 το· Διοχῆς ἦ καταγελάσεται αὐτῶ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἐρεῖ ἐ-
 αὐτῶ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆ γυναικὸς καὶ
 ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διοχῆς ἦ,
 45 ἦ μὲν σώματι, εἰ καὶ τινα τάφον ἔ-
 χῃ, ὅσα οἶδεν· ἔδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῶ
 πύτυ· λόγον ἦ τοῖς ἀείροις ἀεὶ αὐ-
 τῶ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκᾶς
 ὑψηλότερον, ὦ Καραὶν ἀνδραποδωδέσασθε,
 50 ἦ σὲ μνήματι, καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χω-
 εῖν κατεσκευασμένον.

Διάλογος ιγ.

Αἴας καὶ Ἀγαμέμνων.

Ἀγ. **Ε**ἰ σὺ μακίς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν
 ἐφόνευσας, ἐμέλισας ᾗ καὶ ἡ-
 μᾶς ἄπαιζας, τί αἰτία τ' Ὀδυσσεύα; καὶ
 πρῶτον ἔτε πρὸς ἐβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἡ-
 κε μαντευσόμεν, ἔτε πρὸς αἰεῖν ἡξίω-5
 σας ἄνδρα συστρατιώτῳ, ἱταῖρον, ἀλλ'
 ὑπερσπλικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες.
 Αἴ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ
 μοι τ' μανίας αἰτίῃ κατέστη, μόνῃ
 ἀντιζετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. Ἀγ. Ἡ-10
 ξίς δὴ ἀναιταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀχο-
 νιτὶ κρατεῖν ἀπάντων; Αἴ. Ναί τά γε τοι-
 αῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ἀνε-
 ψιθ' γε ἔστα· καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ
 ἀμείνους ὄντες, ἀπέπαδε τ' ἀγῶνα, καὶ 15
 παρεχαρήσατέ μοι τ' ἄθλων! ὃ δὲ Λαέρ-
 τε, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔστατα κινδυεύουσα
 κατακεκόσθην ὑπὸ τ' Φρυγῶν, ἀμείνων
 ἡξί' εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερον ἔχειν
 τὰ ὅπλα. Ἀγ. Αἰτίῳ τοιγαρῶν, ὦ γῆν 20
 ναῖε, τλῶ θέτιν, ἢ δέον σοι τλῶ κληρονο-
 μίαν τ' ὅπλων ᾧ δίδόναι συγχεῖν γε
 ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐ-
 τά· Αἴ. Οὐκ· ἀλλὰ τ' Ὀδυσσεύα, ὃς
 ἀντιποιήθη μόνῃ. Ἀγ. Συγγνώμη, ὦ 25
 Αἴαν, εἰ ἀνθρώπων ὦν, ὠρέχθη δόξης ἐδί-

εμ πρέγμαλ', ὑπὲρ ἧς καὶ ἡμῶν ἕκα-
 ς κινδυνεύειν ὑπομνή, ἐπεὶ καὶ ἐνστάτη-
 σί σε, καὶ ταῦτα, ὧδ' ἄ Τρωσὶ δικα-
 30 σταῖς· Αἰ. Οἶδα ἰγὰρ, ἥτις με κατεδί-
 κασιν· ἀλλ' ἔθ' ἔμελλε λέγειν τι περὶ τῆς
 θεῶν· τὴ γὰρ Ὀδυσσεύα μὴ ἔχει μισεῖν ὅσην
 ὦν δυαίμελιν, ὧ Ἀγαμέμνων, εἰδ' εἰ αὐτῇ
 μοι Ἀθηνᾶ τέτο ἐπιτάττοι.

Διάλογος ἰδ'.

Ἀντίλοχος, Ἀχιλλεύς.

Ἀν. **Ο**ἶα πρώτῳ, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὴν
 Ὀδυσσεύα σοι εἶρηται περὶ τῆς
 θανάτου, ὡς ἀχλὺ καὶ ἀνάξια τοῖν δι-
 50 δασκάλοις ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοῖνι-
 50 κος; ἡγεσάμεν γὰρ, ὅποτε ἔφης βέλεσθαι
 ἐπ' αὐτῇ ὦν, θητεύειν παρὰ τῇ τῇ ἀ-
 κλήρῳ, ὧ μὴ βίολ' πολὺς εἴη, μάλλον,
 ἢ πάντων ἀνάσσειν τῇ νεκρῶν· ταῦτα μὲν
 ἔν ἀχλὺν τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα
 100 καλῶς ἔχοντι φιλόζωνος ἴσως ἐχρῆν
 λέγειν· τὴ Πηλέως ἢ ἡδὴ, τὴ φιλοκινδύ-
 νότατον ἡρώων ἀπάντων ταπεινὰ ἔχον πε-
 ς αὐτῷ ἀγνοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνῃ, καὶ
 ἐναντιότης πρὸς τὰ παρὰ τῇ σοι ἐν τῷ
 15 βίῳ, ὅς ἐξόν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυ-
 χρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν ἀφείλει τὴ με-
 τὰ τῇ ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἀχ. ὦ

παῖ Νέστωρ, ἀλλὰ τότε μὲν ἔπειρα
 ἔτι τ' ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
 νων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δὲ νῦν ἐκεί- 20
 νο δοξάσειον περὶ τῶν βίῃ νῦν ἢ συ-
 ἱήμι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀναφειλῆς, εἰ
 καὶ ὁ, τι μάλιστα οἱ ἄνθρωποι βραψωδῆσται·
 μὲν νεκρῶν ἢ, ὁμοτιμία· καὶ ἔτε τὸ
 κάλλος ἐκείνο, ὦ Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ ἰχθὺς 25
 πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῶ
 αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι· καὶ κατ' ἑαυτὴν ἀλ-
 λήλων ἀφαιρούμενοι· καὶ ἔτε οἱ τ' Τρώων
 νεκροὶ διδίασίν με, ἔτε οἱ τ' Ἀχαιῶν
 θρασυπέστοι· ἰσηγορία ἢ ἀκρίβης, καὶ νῦν 30
 πρὸς ὅμοιον, ἡμῶν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θη-
 τεύω ζῶν. Ἀν. Ὅμως τί ἔν' ἂν τις πάθοι,
 ὦ Ἀχιλλεῦ· ταῦτα γὰρ ἴδοξε τῇ φύσει,
 πάντως ληθιήσκει ἅπαντας· ὥστε χρὴ 35
 ἐμμενεῖν τῷ νόμῳ καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς
 ἀφαιρούμενοις. ἄλλως τε, ὅρας τ' ἐταί-
 ρων ὅσοι περὶ σὲ ἴσμεν οἶδα· μὲν μικρὸν
 ἢ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξειται πάντως· Φέρφ
 ἢ Πύρρῳ καὶ ἡ κοινοῖα τ' περὶ 40
 μάχης, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτοὶ πεποιθήσασθαι·
 ὅρας τ' Ἡρακλῆα, καὶ τ' Μελέαγρον,
 καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἄνδρας, οἱ εὖτε
 ἂν οἶμαι δέξαιτο ἀνελθεῖν, εἰ τις αὐτὸς
 ἀναπέμψει Σητεύσοινας ἀκλήροισι καὶ ἀ- 45
 βίοις ἀνδράσιν. Ἀχ. Ἐταίρεικα μὲν ἡ παρ-
 αίνεσις· ἐμὲ ἢ εὖτε οἶδ' ὅπως ἡ μήμηρ' ἔ-
 σται βίον ἀνιά· οἶμαι ἢ καὶ ὑμῶν ἔκα-
 σοι·

τον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χειρὸς
 50 εἶς, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάχοντες· Ἄν
 Οὐκ, ἀλλ' ἀμοίνης, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ
 ἀνωφελὲς εἶ λέγειν ὁρῶντων σιωπᾶν γὰρ,
 καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δίδουσαι ἡμῖν,
 μὴ καὶ γέλωτα ὀφλῶντων, ὥσπερ σὺ, τοιαῦ-
 55 τα εὐχόμενοι.

Διάλογος ιε.

Τερψίων καὶ Πλάτων.

Τερ. **Τ**αῦτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐ-
 μέμην τεθνάσκειν τελευτῶντα ἔτη
 γεγονότα, ἢ δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοια γέ-
 ροντα Θέλειον ζῆν ἔτι; Πλά. Δικαιοτάτον
 5 μὲν εἶναι, ὦ Τερψίων, εἶγε ὁ μὲν ζῇ, μη-
 δένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν ἢ φίλων· σὺ
 δὲ ὥρα πάντα τὸ χρόνον ἐπεθύλευες αὐ-
 τῷ, περιμῶν τὸ κλῆρον. Τερ. Οὐ γὰρ
 ἐχρῆν γέροντα οἶναι· καὶ μηκέτι χρήτα-
 10 θαι τῷ πλάτῳ αὐτὸν δυνάμηντες πρὸς
 ἡδονῇ, ἀπελθεῖν εἰς βίαν, ὥρα χωρήσαντα
 τοῖς νέοις; Πλά. Καὶνὰ, ὦ Τερψίων,
 νομοθετεῖς, ἢ μηκέτι τῷ πλάτῳ χρί-
 στασθαι δυνάμηντες πρὸς ἡδονῇ ἀποθῆσκειν·
 15 τὸ δὲ ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέτα-
 ξεν. Τερ. Οὐκ ἔν ταύτῳ αἰτιῶμαι τὸ
 ἀγατάξιως, ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶτον ἐξῆς
 πως γίνεσθαι, ἢ πρεσβύτερον πρῶτον,
 καὶ

καὶ μὲν τῆτοι, ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'
 αὐτόν· ἀνατρέφεισθαι ἢ μηδαμῶς, μη-20
 δὲ ζῆν μὴ τ' ὑπέργηρην, ὁδόντας τρεῖς
 ἔτι λοιπὰς ἔχοντα, μόγις ὀρώμεντα, οἰκί-
 ταις τέτλαρσιν ἐπιπεφυρότα, κερύζης μὲν
 τὴν ῥίνα, λήμης ἢ τῆς ὀφθαλμοῦς μετὸν
 ὄντα, εἶδέν ἔτι ἡδὺ εἶδόςτα, ἔμψυχόν τινα 25
 τάφον, ὑπὸ τ' ἰσὺν καταγελάσμενον, ἀ-
 ποθήσκον ἢ κακίης, καὶ ἔρρωμμε-
 γάτως νησιόσκον· ἄνω γὰρ ποταμῶν τῶ-
 τό γε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν,
 πότῃ καὶ τεθνήκειν τ' γερόντων ἕκαστον· 30
 ἵνα μὴ κατέλω ἀνὴρ ἐνὶ οὐκ ἐθερμάπτεον· οὐν ἢ
 τὸ τ' παροιμίας, ἢ ἄμαξα τ' βῆν πολ-
 λάκις ἐκφέρει. Πλὴν ταῦτά μὴ, ὦ Τερ-
 ψίων, πολὺ συνειτώτερον γίνεσθαι, ἢ περ σοὶ
 δοκεῖ· καὶ ὑμεῖς ἢ τί παθόντες ἀποτελείσθε 35
 ἐπιχαίετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τ' γερόντων
 εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτοὺς; τοιγαρὶν
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυ-
 τόμῳ καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδι-
 σον γίνεσθαι· ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνοις ἀπο-40
 θανεῖν εὐχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ πρὸς
 ἀποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν· καινὴν γὰρ τινα
 ταύτην τέχνην ἐπινοήκατε, γεράων καὶ
 γερόντων ἐρώμετες, καὶ μάλιστα εἰ ἀτέκνοι
 εἰσι, οἱ ἢ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι, καί-45
 τοι πολλοὶ ἡδὴ τῶν ἔρρωμμενων συνέντες
 ὑμῶν τὴν παινεργίαν ἔβρωτον, ἢ καὶ
 τύχασιν παῖδας ἔχοντες, μισοῖν αὐτοὺς
 πλάττειν, ὥς καὶ αὐτοὶ ἰσχυρὰς ἔχον-

50 οὖν· εἴτα ἐν ταῖς ἀλγέταις ἀπικλείεσθαι
 μὴ οἱ πάλα δωροφορήσαντες, ὁ δὲ
 παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον,
 κρητῶσι κείνῳ· οἱ δὲ ὑποκρίνται τὰς
 ὁδοῖς, ἀπομυγίνεις. Τερ. Ἀληθῆ ταῦ-
 55 τα φῆς· ἐμὲ γὰρ Θέκελι· πόσα κατ-
 ἴφαγι, ἀεὶ τιθήζεσθαι δοκῶν, καὶ ὁ-
 πότε ἐσίοιμι, ὑποείναι, καὶ μύχιόν τι,
 καθάπερ ἐξ ὧν νοσήτας ἀτιλῆς, ὑποκρά-
 ζων· ὥς ἔγνωγε ὅσοι αὐτίκα οἰόμενοι
 60 ἐπιβήτην αὐτὸν τὸ σοφὸν, ἐπιμκόν τε πολ-
 λὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντιρροπαί
 τῇ μεγαλοδωρίᾳ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φρο-
 ντίδων ἄγρυπνοι· ἐκείμην, ἀειμῶν ἔκα-
 65 σα, καὶ ἀγτάτῳ· ταῦτα γὰρ μοι καὶ τῷ
 65 ἀπιδανεῖν αἴτια γενήσῃ, ἄγρυπνία καὶ
 φροντίδες· ὁ δὲ, τοσούτοι μοι δέλιας κα-
 ταπίων, ἰφεισῆκε δακρυμῶν πρῶτον ἐπι-
 γελῶν. Πλὺ. Εὖγε, ὦ Θέκελι, ζῶης
 ἐπιμήκιστον, πλυτῶν ἅμα, καὶ τῷ τοιού-
 70 τῳ καταγελῶν· μηδὲ πρῶτερόν γε οὐ
 ἀπιδανέοις, ἢ ἀπιδανέοις πάντας τὰς
 κόλακας. Τερ. Τῆτο μὲν, ὦ Πλῦτων,
 καὶ ἐμὰ ἡδίστοι ἦδη, εἰ καὶ Χαιριάδης ἀπιδαν-
 75 τιθήζεσθαι Θεκέλι. Πλὺ. Θάρρῳ, ὦ
 75 Τερψίῳ· καὶ Φείδῳ γὰρ, καὶ Μίλῳ·
 καὶ ὅλως ἅπαντες ἀπιδανέοις αὐτῷ ὑπὸ
 ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. Ἐπαπῶ ταῦ-
 τα· ζῶης ἐπιμήκιστον, ὦ Θέκελι.

Διάλογος 15.

Μίνιππος καὶ Τάνταλος.

Μί. **Τ**ί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἤ τι σιαν-
 τὸν ὁδύρη, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑσῶς;
 Τάν. Ὅτι, ὦ Μίνιππε, ἀπώλωλα ὑπὸ τῷ
 δίψῃς· Μί. Οὕτως δόγος εἶ, ὥς μὴ ἐ-
 πικύψας πιῇν, ἢ καὶ τῇ Διὶ ἀρυσάμε-5
 νος κοίλῃ τῇ χειρὶ; Τάν. Οὐδὲν ἔφριλ-
 σι ἐπικύψαιμι· φεύγον γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπι-
 δὸν περσιόνοισι αἰσθηταί μιν· ἢν δὲ ποιεὶ καὶ
 ἀρύσσωμαι, καὶ περσιεύωμαι τῷ στόματι,
 καὶ φθάσω βρέξας ἄκροι τὸ χεῖλος, καὶ 10
 ἀπὸ τοῦ δακτύλου ἀφάρρυνεν ὅσιν οἶδ' ὅπως
 αὐτοῖς ἀπλείπει ξηρὸν τὸ χεῖρόν μου. Μί.
 Τερψίστιόν τι πάχνης, ὦ Τάνταλε· ἀτὰρ
 εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τῷ πιῇν; καὶ
 γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυ-15
 δία περ τίθαπται, ἔπειτα καὶ περὶ τὸ
 δίψῃς ἐδύνατο· σὺ δ' ἢ ἡ ψυχὴ, πῶς αὖ
 ἔτι ἢ διψῶς, ἢ πίνοις; Τάν. Τῷτ' αὖ-
 τὸ ἢ κόλασις ἐστίν, τὸ δίψῃς μου τὸ ψυ-
 χλὸν ὥς σῶμα ἦσαν. Μί. Ἀλλὰ τῷτο 20
 μὲν ἔγωγε πιστεύσομαι, ἐπεὶ φησὶ τῷ δίψῃ
 κολάζεσθαι· τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἔσται;
 ἢ δέδιαις μὴ ἐσθία τῷ ποτὶ ἀπώλειαν;
 καὶ ὁρῶ γὰρ ἄλλων μὲν τῷτο ἔδωκεν, ἢ
 θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. 25
 Ὁρθῶς μὲν λέγεις· καὶ τῷτο δ' ἔν μιν

ἡ καταδίκης, τὸ ἐπιθυμῶν πιεῖν μηδὲν
 δειόμενον. Μί. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ
 ὡς ἀληθῶς ποτὶ δαΐδαυ δοκεῖς, ἀπεφύγε
 30 γε ἱκετόρων ἢ Δία, ὅστις τῶναντίον τοῖς
 ὑπὸ λυγάνων κυτῶν δεδηγμένοις πέποι-
 θας, ἔ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τῶν δίψαι πιφο-
 ρημῶ. Τάν. Οὐδὲ τ' ἱκετόρων, ὦ Μέ-
 νιππε, ἀναίνομαι πιεῖν· γῆροί το μοι μό-
 35 νοι. Μί. Θάρρη, ὦ Τάνταλε, ὡς ἔτε
 σὺ, ἔτι ἄλλ' πείσαι τ' νεκρῶν· ἀδύ-
 ναλον γάρ· καί τοι μὴ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ
 καταδίκης δίψῳσι, ἔ ὕδαλ' αὐτὰς ἔχ
 ὑπομύοντ'.

Διάλογος ιζ.

Μίνως καὶ Σώστρατος.

Μί. **Ο** μὲν ληστὴς ἔστ' Σώστρατος ἐς
 τ' Πυριφλογέθοντα ἰμβριβλή-
 σθαι· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τ' Χιμαίρας ἀλγ-
 σπασθήτω· ὁ δ' ἔ τύραν, ὦ Ερμῆ, πα-
 5 ρεῖ τ' Τιτυὸν λαπταθεῖς, ὑπὸ τ' γυπῶν
 κερύσθαι καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δ' οἱ
 ἀγαθοὶ, ἀπὶ τῆς τάχ' ἐς τὸ Ἠλύσιον
 πεδίου, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε,
 ἀνδ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε ὧν δ' ἔ βίον.
 10 Σώ. Ἀκυσσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξαν
 λέγειν· Μί. Νῦν ἀκύσω αὐτίς; ἔ γὰρ
 ἐξελέλεγξαι, ὦ Σώστρατε, ποιηρὸς αἶν,
 καὶ

καὶ τοσούτως ἀπικλονῶς ; Σώ. Ἐλήλιστα
 μὲν· ἄλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι.
 Μί. Καὶ πάλιν, εἴ γε ληπτέον τῶν ἀ-15
 ξίων δικαίων. Σώ. Ὅμως ληπτέοναί μοι,
 ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἱρήσομαι σε.
 Μί. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὸς
 ἄλλους ἀφαιρέσωμεν ἤδη. Σώ. Ὅποσα ἔ-2
 πεσώτοισι ἐν τῇ βίῳ, πότιρα ἐκὼν ἔπρατ-20
 τον, ἢ ἐπικέκλωτό μοι ὑπὸ τῶν μοίρας;
 Μί. Ὑπὸ τῶν μοίρας δηλαδὴ. Σώ. Οὐκ ἔστι
 καὶ οἱ χρηστοὶ ἄπαισις, καὶ οἱ ποιητοὶ
 δοκῶσις ἡμῶς ἐκείνη ὑπεριτεῖσις, ταῦ-
 τα δρῶμεν ; Μί. Ναί, τῇ Κλυθῶϊ, ἣ 25
 ἐκάστῳ ἐπέταξε γνυνθίνῃ τὰ περ κλέα.
 Σώ. Εἰ μὲν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου
 φονεύσειν τινα, ἢ ἀνιάμενόν τι ἀντιλίσσεται
 ἐκείνῳ βιαζόμενον, οἷον δῆμιον, ἢ δο-
 ρυφόρον ; ὁ μὲν, δικαστῇ ποιηθεὶς, ὁ δ' 30
 τυραννῶν, τίνα αἰτιάσῃ ἔφονε ; Μί.
 Δῆλον ὡς τὸ δικαστῆν, ἢ τὸ τυράννον· ἐπεὶ
 καὶ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπεριτεῖ γὰρ τῷτο
 ὅργανον ἐν ὧς τὸ θυμὸν τῷ πρώτῳ
 ἀρχόντι τῶν αἰτίων. Σώ. Εὖγε, ὦ 35
 Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ ἀρχ-
 δείγματι· ἦν δέ τις ἀποστείλαντός τινος
 δισπότου ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρὰν
 κομίζων, τίτι τῶν χάριν ἴσῃον, ἢ τίνα
 εὐεργεσίῳ ἀναγκαστέον ; Μί. Τὸν πέμ-40
 ψαντα, ὦ Σώταρ· ἀφαιρέσει γὰρ ὁ κο-
 μίσας ἦν. Σώ. Οὐκ ἔστι ὅρα· πῶς ἄδικα
 ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπερίτας γνυομένους.

ὅτι ἡ Κλωθὴ ὠθεῖται, καὶ τῆς τι-
 45 μῶν τῆς Ζήκονησαμῶν ἀποτελείς ὡγα-
 θεῖς; καὶ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν,
 ὡς ἀτιλίγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μὲν πάσης
 ἀνάγκης ὠθεσεταιμῶν. Μί. ὦ Σώ-
 50 κρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα καὶ κτ'
 55 λόγον γινώσκω, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις·
 πλὴν ἄλλα τῆτο ἀπιδύσκεις τὸ ἐπερω-
 τήσεως, διότι καὶ ληστὴς μόνος, ἄλλα καὶ
 σοφιστὴς εἶναι δοκεῖς· ἀπιδύσει αὐτὸν, ὃ
 Ἐρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω· ὅρα ὃ μὴ
 55 καὶ τῆς ἄλλης νεκρῶς ἐρωτᾷ τὰ ὅμοια
 διδάξαι.

Διάλογος ιη.

Διοχῆς καὶ Πολυδεύκης.

Διο. ὦ Πολυδεύκης, ἐντίμομαί σοι
 ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης, σὸν
 γὰρ ἔστι οἶμα τὸ ἀναβιῶναι αὐτεῖον, ἦν
 πρὶν ἴδης Μένιππον τὸ κύμα (εὐροῖς δ' ἂν
 5 αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ καὶ τὸ Κορίνθιον, καὶ ἐν
 Λυκίῳ, καὶ ἐρεζόντων πρὸς ἀπὸ φιλ-
 10 οσόφω καταγελαῖον) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν,
 ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διοχῆς,
 εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται,
 15 ἵνα ἐνθάδε πολλῶν πλείων ἐπιγελασόμεναι
 ὅκα μὴ γὰρ ἐν ἀμφιβόλῃ σοι ἔτι ὁ γέλως
 ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅπως εἶδε τὰ
 με.

μὴ τ' βίαν; ἐνταῦθα δ' ἡ παύση βε-
 βαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μά-
 λιστα ἐπειδὴν ἑρᾶς τὰς πλυσίνας, καὶ 15
 σατεράδας, καὶ τυράννας, ἔτω ταπει-
 νὰς, καὶ ὁσῆμους ἐκ μόνης οἰκωγῆς Διόγυ-
 νασκομήμους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγρυ-
 νεῖς εἰσι μεμνημένοι τ' αἶνω· ταῦτα λέ-
 γει αὐτῷ, καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενοι τῶν 20
 πῆραι ἤκειν θέρμῳ τε πολλῶν, καὶ ἡ πε-
 εῦροι ἐν τῇ τελείῳ Ἑκάτης δ᾽ ἔπινον κεί-
 ρμεν, ἢ ὡς ἐκ καθαρσίης, ἢ τι τοιοῦτο·
 Πολ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ τοῦτα, ὦ Διόχλους·
 ὅπως δ' εἰδῶ μάλιστα, ὅποῖόν τις ἐστὶ τῶν 25
 ὄψιν; Διο. Γέρον, Φαλακρὸς, περιδάνιου
 ἔχων πολύθυρον, ἀπαιτι ἀνέμῳ ἀναπικτω-
 μένῳ, καὶ ταῖς ἐπιπλυχαῖς τ' ῥακίῳ
 ποικίλῳ· γελαῖ δ' αἶ, καὶ τὰ πολλὰ τὰς
 ἀλαζύνειας τέττας φιλοσόφους ἐπισκώπτει. 30
 Πολ. Ῥάδιον εὐρεῖν λόγῳ γε τέκτον. Διο.
 Βούλει καὶ πρὸς αὐτὸς ἐκείνους ἐντέλωμαί
 τι τὰς φιλοσόφους; Πολ. Δέγει· ἡ βαρὺ
 γὰρ ἔδδ' ἐτό. Διο. Τὸ μὲν ὅλοι, παύ-
 σασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῶσι, καὶ 35
 πρὸς τ' ὅλοι ἐρίζουσι, καὶ κέρως φέμ-
 σιν ἀλλήλοις, καὶ καρχαδάλως ποιῶσι,
 καὶ τοιαῦτα ἄπορον ἱρακτᾶν διδάσκουσι τ'
 νῦν. Πολ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμυθῇ καὶ ἀπαί-
 δευτοι εἶναι φέουσιν, κατηγορεύει τ' σα- 40
 φίας αὐτῶν. Διο. Σὺ δ' οἰμάζεις αὐ-
 τοῖς παρ' ἐμὲ λέγε. Πολ. Καὶ ταῦτα,
 ὦ Διόχλους, ἀπαγγελῶ. Διο. Τοῖς πλυ-

εἰς ἃ, ὃ φίλτατοι Πολυδεύκιοι, ἀπάγ-
 45 γεῖτε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι,
 ἢ χρυσὸν φυλάττετε; τί ἢ τιμωρεῖσθε
 ἑαυτὰς, λογιζόμενοι τὰς τόκους, καὶ τά-
 λαντα ἐπὶ τάλαντοισι συντιθέντες, ὥς χρὴ
 εἶναι ὅσοι οὐκ ἔχουσιν ἤκειν μετ' ὀλίγον.

50 Πολ. Εἰρήσειςτε καὶ ταῦτα ὥς ἐκείνους.

Διο. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰχυ-
 ροῖς λέγει. Μειγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ
 Δημοξένῳ τῷ παλαιῷ, ὅτι παρ' ἡμῖν
 ἔτε ἡ ξαυτὴ κόμη, ἔτε τὰ χαρσπὰ ἢ

55 μέλαινα ὄμματα, ἢ ἱρύθημα ἐπὶ τῷ ὤμῳ
 ὥστε εἶναι ἐστὶν, ἢ νιῦρα εὐτοια, ἢ ὦμοι
 καρτεροί· ἀλλὰ πάντες μία ἡμῖν κόνις,
 φασί, κορυφαὶ γυμναστῶν κάκως. Πολ.

Οὐ χαλεπὸν εἶδέν ταῦτα εἰπῆν ὥς τὰς
 60 καλὰς, καὶ ἰχυρὰς. Διο. Καὶ τοῖς πέ-
 νησι, ὦ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ

ἄχθόμενοι τῷ πρῶγματι, καὶ οἰκτιρόν-
 τες τὴν ἀπειρίαν, λέγει μήτε δακρύειν, μήτ'
 οἰμῶζειν, διηγητάρῳ τὴν ἀνταῦθα ἰσο-

65 τιμίαν· καὶ ὅτι ὄψοντα τὰς ἐκεί πλε-
 ούς εἶδέν ἀμείνους αὐτῶν· καὶ Λακεδαι-
 μονίοις ἢ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ'
 ἐμῷ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς.

Πολ. Μηδὲν, ὦ Διόχλεις, πρὸς Λακεδαιμο-
 70 οῖον λέγει· ἔγὼ ἀνέξομαι γε· ἀλλὰ ὥς ὥς
 τὰς ἄλλας ἔφησθα, ἀπαγγιλῶ. Διο. Ἐά-
 σωμεν τάς τε, ἐκεί σοι δοκεῖ· σὺ ἢ οἷς
 ὥσπερ, ἀπὸ τῆς παρ' ἐμῷ τὰς λόγους.

Διάλογος 19.

Διογένης κ' Ἀλέξανδρος.

Διο. **Τ**ί τῷτο, ὦ Ἀλέξανδρε, κ' σὺ τίθηκας, ὥσπερ ἡμεῖς ἄπαντες; Ἀλέ. Ὅρας, ὦ Διόγλιε; ἔ παρὰ-δοξοι ᾗ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέβαινοι. Διο. Οὐκ ἔνι ὁ Ἀμμων ψεύδετο, λέγων ἑαυτῷ5 σε εἶναι υἱόν· σὺ ᾗ Φιλίππου ὥρα ἦσθα; Ἀλέ. Φιλίππου δηλαδὴ· ἔ γὰρ ὢν ἰτιθῆ-κεν Ἀμμωνος ὢν. Διο. Καὶ μὲν κ' παρὶ τ' Ὀλυμπιάδου ὅμοια ἐλέγοντο, δόκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· 10 οἷα ἔτω σε τεχθῆναι· τ' ᾗ Φιλίππου ἐξηπατῆσθαι οἰόμενοι πατέρω σε εἶναι. Ἀλέ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουσ' ὥσπερ σὺ· νῦν ᾗ ὅρα ὅτι ἔδεν υἱεὺς ἔτε ἡ μήτηρ ἔτε οἱ τ' Ἀμμωνίῳ παρῶνται ἔλεγοι. Διο. 15 Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν ἐκ ἀχρεσίᾳ σοί, ὦ Ἀλέξανδρε, παρὰ τὰ πράγματα ἐλήβετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπληστοι θεῶν εἶναι σε νομίζοντες· ἄλλο ἐπὶ μοι, τίτι τῶν τοσαύ-τῳ ἀρχῶν καταλέλοιπας; Ἀλέ. Οὐκ εἶ-20 δα, ὦ Διόγλιε; ἔ γὰρ ἔφθασα ἐπισκεψαί τι παρὰ αὐτῆς, ἡ τῷτο μένοι, ὅτι ληθιῆσαν Περδίκκα τ' δακτύλιον ἐπέ-δωκα· πλὴν ἀλλὰ εἰ γελᾷς, ὦ Διόγλιε; Διο. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίη-25 ἡ Ἐλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τῶν δόχλων

κολακεύοντες, καὶ πρῶτον αἰρέματα,
 καὶ τεκνηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους, ἔτι
 καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσκυνήσαντες, καὶ
 35 οἰκοδομῆται, καὶ θύοντες ὡς δρυ-
 κήν. ἡμῶς ἄλλ' εἰπὶ μοι, πῶς οἱ Μα-
 κεδόνες ἔθαψαν; Ἀλλέ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι
 καίμας τρίτῳ ταύτῳ ἡμέραν· ὑπὸ χιτῶν
 καὶ Πτολεμαῖον ὁ ὑπασπιστὴς, ὃν ποτὶ ἀ-
 35 γάγῃ χολῶν δὲ τῷ θορύβῳ τῷ ἐν πο-
 σὶν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγόντι μεθάψαν
 ἐκεῖ, ὡς γηροίμῳ εἰς τῷ Αἴγυπτινῳ θεῶν.
 Διο. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλίξανδρε, ὁρῶν ἐν
 αὐτῷ ἔτι σε μωροῖοντα, καὶ ἐλπίζοντα
 40 Ἀπυθῆναι, ἢ Ὅσιον γηροῖσθαι; πλὴν ἄλλ' αὐ-
 τῷ μὲν, ὦ θεότατε, μὴ ἐλπίσης· ὁ
 γὰρ δέμης ἀνελθὼν τινα τῷ ἀπαξ ἀφ-
 πλευσάντων τῷ λίμνῳ, καὶ εἰς τῷ ἔσω
 τῷ τομῆς παρελθόντων· ὁ γὰρ ἀμειλὴς
 45 ὁ Αἰακὴς, ὃς ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος·
 ἐκείνη καὶ ἡδύς ἀνὴρ μάθοιμι τῷ σὺ, πῶς
 φέρεις ὁπότε ἀνὴρ ἐνοήσης ὅσῳ εὐδαιμονίαν
 ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφῖξαι, σωματοφύ-
 λακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας,
 50 καὶ χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη προσκυ-
 νῶντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκχον, καὶ
 τὰ μεγάλα θερία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
 καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἀφῆδιδι-
 κῆται ταυρία λευκῇ τῷ κεφαλῇ, πορφυ-
 55 εἶδα ἐμπροσθεν· ὁ λυπεῖ ταῦτά σε
 ὑπὸ τῷ μνήμῳ ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μά-
 ται; ὃ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης
 ἐπαί-

ἐπαιδεύετε μὴ εἶδαι βέλαια εἶναι τὰ
 ὧρα τὴ τύχης; Ἀλί. Σοφός; ἀπάντων
 ἐκείνῳ κολάκων ἐπιτετατότατον; ἐμὲ ὅ-
 μῳτοι ἴασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅτα
 μὴ ἦτησε παρ' ἐμῶ, οἷα ἡ ἐπίεσε μιν·
 ὡς ἡ κατεχρήτο με τῇ πρὸ παιδείαν φι-
 λοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν
 εἰς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τῷτο μέρῳ ὃν τὰ-65
 γαθῶ, ἄρτι δ' εἰς τὰς πράξεις, καὶ τὴ
 πλῆτον· καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τῷτ' ἀγαθὸν ἡ-
 γεῖται εἶναι, ὡς μὴ αἰχύνειτο καὶ αὐτὸς
 λαμβάνων γόνος, ὃ Διόγηνες, ἄνθρωπος,
 καὶ τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τῷτο γὰρ ἀπ-70
 λείκονα αὐτῶ τὴ σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι
 ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ὃ κατηραθμή-
 σω μικρῶ γὰρ ἐμπροσθεν. Διο. Ἀλλ' οἴ-
 στα, ὃ δρᾷσεις, ἄκῳ γὰρ σοὶ τὴ λύπης
 ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γὰρ ἐκείνορ· 75
 φύεται· σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδαρ χαιδὸν
 ἐπισπασάμεν πίε, καὶ αὐθις πίε, καὶ
 πολλάκις· ἔτα γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς
 Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμεν· καὶ γὰρ
 καὶ Κλεῖτοι ἐκείνοι ὄρω, καὶ Καλλιθέη, 80
 καὶ ἄλλες πολλὰς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς
 ἀφασπασαίντο καὶ ἀμύναιντό σε, ὡς ἔδρα-
 σαι αὐτὰς· ὥς τε κινῆσαι σὺ ταύτην
 βιάσῃ· καὶ πίνει πολλάκις, ὡς ἔφην.

Διάλογος κ.

Ἀλέξανδρος, Ἀντίστας, Μίνως, Σκηπίων.

Ἀλί. **Ε**Μὲ δὲ περικεῖσθαι σὺ, ὦ
 Λίβυ· ἀμύνει γάρ εἰμι. Ἀν.
 Οὐ μὲν γάρ, ἀλλ' ἐμέ. Ἀλί. Οὐκ ἔνι ὁ Μί-
 νως δικατάτω. Μί. Τί τις δ' ἐστί; Ἀλί.
 50 ὧτ' ἂν μὲν Ἀντίστας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ
 δ' Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μί. Νὴ Δία
 ἱπποδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ πρὸς τίνα ὑμῖν
 ἡ εἰς; Ἀλί. Περὶ περὶ εὐδαιμονίας· φησὶ γὰρ
 ὁ σὺς ἀμύνει περικεῖσθαι στρατηγὸς ἐμῶ,
 10 ἐγὼ δ' ὥσπερ ἄπαισις ἴσασιν, ἔχει τέττω
 μοῖον, ἀλλὰ πάντως χερδὸν τ' αὖ ἐμῶ
 φημι διεπύκνυν τὰ πολέμια. Μί. Οὐκ ἔνι
 ἐν μέρει ἰκάτερος εἰπάτω· σὺ δ' ἄρα πρώτος,
 ὁ Λίβυς λέγε. Ἀν. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ
 15 Μίνως, ἀνάμνη, ὅτι ἐνταῦθα καὶ Ἐλλά-
 δα φονικῶς ἐξέμαθον· ὥστε ἐδὲ ταύτη πλείον
 ἔστω ἐνέγκαιτό μιν· φημι δ' ὅτι τέττω μά-
 λιστα ἰκαίνας ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν
 20 ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα περὶ-
 χόρηται, δι' αὐτῶν δύναμιν τε περὶ βαλ-
 λόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαιτες ἀρχῆς· ἐγὼ
 γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσεως εἰς τὴν Ἰβη-
 ρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὼν ὡς τῷ ἀδελφῷ
 μεγίστην ἱξιώθην, ἄριστος κερθεῖς· καὶ
 25 τὸς γε Κελτικῆρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν
 ἐκράτησα τ' Ἑσπερίαν· καὶ τὰ μεγάλα
 ἔργα

ὄρη ὑπερβὰς τὰ πρὸ τῆς Ἡελανὸν ἀπαντᾷ
 κατίδρυμαι, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τοσαύ-
 τας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν
 ἰχειρωτάμην, καὶ μίχεται τῷ πρῶτον 30
 τῆς πρῆξις πόλιν ἤλθον· καὶ τοσάτης
 ἀπέκλεινα μίαν ἡμέραν, ὥστε τὰς θα-
 λησίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρήσαι, καὶ
 τὰς ποταμούς γεφυρῶσαι νεκροῖς· καὶ
 ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἀμμων 35
 πρὸς ὀνομαζόμενον, ὅτε θεὸς εἶναι πρῶτον
 ποιήμενον, ἢ εὐπνία τῆς μητρὸς διεξίαν,
 ἀλλ' ἄνθρωπον εἶναι ὁμολογῶν, σφρη-
 γοῖς τε τοῖς συνειτωτάτοις ἀντιζηταζό-
 μενον, καὶ σφρηγίσταις τοῖς μαχιμωτάτοις 40
 συμπλεκόμενον· ὁ Μήδης καὶ Ἀερμίδης
 καταγωνιζόμενον ὑποφύγοντας πρὸς διώ-
 κην τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι ὄφρα δίδον-
 τας εὐθὺς τὴν νίκην· Ἀλεξανδρῶν δ', πα-
 τρώων δόχῳ ὄφρα λαβῶν, ἠύξητε, καὶ 45
 ὄφρα πολὺ ἐξίτατε, χρητάμενον τῇ τῆς τό-
 χης ὀρεμῇ· ἐπεὶ δ' ἂν εὐκχεσέ τοι, καὶ τῷ
 ὀλεθροῖν ἐκείνῳ Δαρεῖον ἐν Ἰοσῶν τε καὶ Ἀρ-
 βήλοισι ἐκφύγηται, ἀπὸ τῆς πατρώων,
 πρὸς κενεῖσθαι ἐξίει, καὶ ἐς δίαίται τὴν 50
 Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἱερὸν, καὶ ἱμιαίφον
 ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς φίλους, καὶ συνε-
 λάμβανει ἐπὶ θανάτῳ· ἐγὼ δ' ἤρξα ἐπί-
 σης τῆς πατρίδος· καὶ ἐπειδὴ μετεπίμπε-
 το, τῷ πολυμῶν μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευ- 55
 σάων τῆς Λιβύης, ταχίως ὑπήκυσαν· καὶ
 ἰδιώτῳ ἱμῶντον παρέχον· καὶ καταδικα-

οὗς ἤνεκα εὐγυνόνας τὸ πρῶγμα καὶ
 ταῦτ' ἔπραξα βάρεσθαι ὦν, καὶ ἀπαί-
 60 διυλῶ παιδείας τ' Ἑλληνικῆς, καὶ ἔτε
 Ὀμηρον, ὡς περ ἔτῳ ῥαψωδῶν, ἔτε ὑπὸ
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μίση
 τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμεν· ταῦτά
 εἰσι, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημι εἶ-
 65 ναι· εἰ δ' ἴσι καλλίων ἔστι, διότι Δι-
 ἀμαχι τὴν κεφαλὴν διεδίδετο, Μακεδόσι
 μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σιμιά· ἑμὲν δὲ
 ταῦτ' ἀμείνων δοῖται ἂν θηναίων καὶ στρα-
 70 τηρικῶ ἀνδρῶν, τῇ γνώμῃ πλείον, ἥ περ τῇ
 τύχῃ χρηρμένα. Μί· Ὁ μὲν εἴρηκεν ἐν
 ἀθηνῶν τ' λόγοι, εἰς ὧς Δίαυσι εἰκὸς ἔν
 ὑπὲρ αὐτῶ· σὺ δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς
 ταῦτα φῆς; Ἀλέ· Ἐχρὲν μὲν, ὦ Μίνας,
 μηδὲν πρὸς ἀνδρα ἔτα θρασύν· ἱκανὴ γὰρ
 75 ἡ φήμη διδάσκει σε, οἷον μὲν ἐχὼν βασι-
 λεύς, οἷον δ' ἔτῳ λητῆς ἐχθρότερος· ἡμᾶς
 δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῶ διήκεστα· ὅς
 νῆον ὦν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πρῶγματα,
 καὶ τὴν δόχλῳ τιταναγμῶν κατέχει,
 80 καὶ τὸς φοίτας τῷ πατρὶος μετῴθον, κα-
 ταφορέσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θεβαίων ἀ-
 πωλείᾳ· στρατηγὸς ὑπὸ αὐτῶν χειροτονη-
 θεὶς, ὅς τ' ἐξίστα τὴν Μακεδόσιν δόχλῳ
 ποιεῖται ἀγαπᾷ ἄρχην ἀπόσω ὁ πατήρ
 85 κατέλιπε· ἀλλὰ πάσαν ἐπιπόνησας τὴν
 γλῶσσαν, καὶ δεινὸν ἠγασάμεν εἰ μὴ ἀπάν-
 των κρατήσασιν, ὀλέχης ἄγων ἐσθλάων
 εἰς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γραυικῶ ὀλεσθῇ-
 τη-

τησα μεγάλη μάχη, καὶ τῶν Λυδίων λα-
 βῶν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως 90
 τὰ ἐν ποσὶν αἰὲ χειρῶν ἦλθον ἐπὶ Ἴσ-
 σόν, ἵθα Δαρεῖ ὑπέμεινε, μυριάδας
 πολλὰς τραπὲς ἄγων· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου,
 ὦ Μίν, ὁρᾷς ἴτε ὅσας ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ
 μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα· φησὶ γὰρ 95
 πορθμῆες μὴ ἀφροκίσαι αὐτοῖς τότε τὸ
 σκῆφον, ἀλλὰ χεδίας ἀφρηξαμύνης τὰς
 πολλὰς αὐτῶν ἀφπλεύσαι· καὶ ταῦτα ὅ
 ἱπρωται αὐτὸς περικυκλῶν, καὶ τιτρώ-
 σκεισθαι ἀξιοῖ· καὶ ἵκε σοι μὴ τὰ ἐν Τύ-100
 ρῳ, μὴ ὅ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέλεις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸ Ὀ-
 κειανὸν ὅροι ἱποιστάμην τὴν ὄρχησ, καὶ
 τὰς ἐλίσφαινας αὐτῶν οἶλον, καὶ Πῶρον
 ἱχειρωτάμην· καὶ Σκύθας ὅ ἐν ἐνκατα-105
 φροήτως ἀνδρας ὑπερβὰς τὴν Τάναϊν ἐνί-
 κησα μεγάλη ἱππομαχία· καὶ τὰς φίλας
 εὖ ἱποίησα, καὶ τὰς ἱχθρὰς ἡμυνάμην· οἱ
 ὅ καὶ θιὸς ἰδοκῶν τοῖς ἀνθρώποις, συλ-
 γιστοὶ ἐκεῖνοι, ὡρᾷ τὸ μέγεθος 110
 πραγμάτων καὶ τοιαῦτά τι πισεύσαντες
 αὐτὸ ἱμῶ· τὸ δ' ἐν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν
 βασιλεύω ἀπίθαιον· ἔτ' ὅ ἐν φυγῇ
 ἐν ὡρᾷ Πρωσίας τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ
 ἄξιον ἦν, παινεργότατοι καὶ ἀμέταστοι 115
 ὄντα· ὡς γὰρ δὲ ἐπράττει Ἰταλῶν, ἐὼ
 λέγειν, ὅτι ἐν ἰαχῇ, ἀλλὰ ποιηρία,
 καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις· νόμιμοι ὅ, ἡ
 περφαῖς ὑδὶν· ἵππε δὲ μοι ὠνείδισι τῶν
 τρυ-

- 120 τρυφῶν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίῃ
 ἐν Καπύῃ, ἱταίραις συνὼν, καὶ τὴς ὧ
 πολέμου καιρῶς ὁ θαυμάσιος καθήδυνα-
 θῶν· ἐγὼ δ' ἵ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέριον
 δόξας, ἐπὶ τῷ ἔω μᾶλλον ἄρμησα, τί ἂν
- 125 μέγα ἱπράξα; Ἰταλίαν ἀναιματὶ λαβὼν,
 καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέγας Γαδείρων ὑπα-
 γόμην; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι
 ἐκείνη, ὑποπλήσοιζα ἤδη, καὶ δεσπότην
 ὁμολογῆσαι· ἄρῃκα· σὺ δ' ἦ Μίνως, δι-
- 130 καζι· ἱκανὰ γὰρ ἄπ' ποθέων καὶ ταῦτα.
 Σκη. Μὴ σφέτερον, ἢ μὴ καὶ ἐμὴ ἀκύν-
 ης. Μί. Τίς γὰρ εἴ, ὦ βέλτιστε, ἢ πό-
 θει ἂν ἱρεῖς; Σκη. Ἰταλιώτης Σκηπίων,
 στρατηγός, ὁ κατελὼν Καρχηδόνα, καὶ
- 135 κρατήσας Λιβύην μεγάλαις μάχαις. Μί.
 Τί ἔν καὶ σὺ ἱρεῖς; Σκη. Ἀλεξάνδρου
 μὲν ἤτλων εἶναι, ὧ δ' Ἀνίβας ἀμείνων·
 ὃς ἰδίῳ νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
 ταίαγκάσας ἀτίμως· πῶς ἔν ἀναισχυντός
- 140 ἔστι, ὃς ὡς Ἀλεξάνδρου ἀμιχᾶται,
 ὦ ὑδὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ νεικηκὼς αὐτοῦ
 ὡραβάζωμαι ἀξιώ; Μί. Νὴ Δι' εὐ-
 γνωμονα φῆς, ὦ Σκηπίων, ὥς πρῶτος
 μὲν κικερίσθαι Ἀλέξανδρον· μετ' αὐτὸν δ',
- 145 ὦ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀνίβας, ὑδὲ
 ἔστι ἐκκαταφρένητος ὢν.

Διάλογος κα.

Μίνιππος, Αϊακός, Πυθαγόρας,
Έμπεδοκλής, Σωκράτης.

Μέ. Πρὸς τὸν Πλάτωνα, ὦ Αἰακὲ,
ἀειήγησά μοι τὰ ἐν ᾧ περὶ πάντων.
Αἰ. Οὐ ράδιον, ὦ Μίνιππε, ἀπαντᾶν
ὅσα μίνοι κεφαλαιώδη, μάθαι· ὅτι οὐ
ρῶν ὅτι Κερειρός ἐστιν, οἶδ' αὖ καὶ τὸ
πορθμία τῶτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ
τὴν λίμνῃ, καὶ τὴν Πυριφλεγέθονα ἤδη
ἰώρακας ἰσίων. Μέ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ,
ὅτι πυλωρεῖς καὶ τὴν βασιλίαν εἶδον, καὶ
τὰς Ἑρηνῆς τὰς δ' ἀνθρώπους μοι τῶν
πάλαυ δούξοι· καὶ μάλιστα τὰς ἐπισήμους
αὐτῶν. Αἰ. Οὐτὸς μὲν Ἀγαμέμνων
ἦτορ δ' Ἀχιλλεύς· ἦτορ δ' Ἰδομενεὺς
πλησίον· ἦτορ δ' Ὀδυσσεύς· εἶτα Αἴας,
καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τὸν Ἑλλήνων. 15
Μέ. Βασίλει, Ὅμηρε, οἶά σοι τὸν ῥαψωδῶν
τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστον,
καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πο-
λὺς, ἀμύλῳ ὥς ἀληθῶς κάρλῳ· ἦτορ
δ', ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αἰ. Κυρὸς ἐστιν 20
ἦτορ δ' Κρεῖτος· καὶ παρ' αὐτῷ, Σαρδα-
νάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ πάντων, Μίδας· ἐκεί-
νῳ δ', Εἰρένης. Μέ. Εἶτα σὲ, ὦ κάταρμα,
ἡ Ἑλὸς ἔφειται ζευγνύει μὲν τὸν Ἑλλήσ-
ποντον, ἀλλὰ δ' ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυμῶντα; 25
οἶος

εἶϑ' ἢ καὶ ὁ Κροῖτός ἐστι; Ἦ Σπερδανάπαλον
 ἢ, ὦ Λίακὲ, πατάξαι μοι καὶ πόρρης
 ἐπίτρεψον. Αἰ. Μηδαμῶς· ἀλφειοὺς γὰρ
 αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. Μὲ Οὐκῆν,
 30 ἀλλὰ σφωπίζομαί γε πάντως ἀνδρο-
 γύνῳ ὄντι. Αἰ. Βέλῃ σοὶ ἐπιδείξω καὶ
 τὰς σοφάς; Μὲ. Νὴ Δία γε. Αἰ. Πρῶ-
 τ' ἔτος σοὶ ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μὲ. Χαῖ-
 ρε, ὦ Εὐφροσύνη, ἢ Ἀπολλών· ἢ ἔ, τι ἄν
 35 ἐθέλης. Πυ. Νὴ, καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε,
 Μὲ. Οὐκ ἔτι χρυσῆς ὁ μηρός ἐστὶ σοὶ.
 Πυ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴ τί σοι
 ἰδῶδιμον ἢ πῆρα ἔχῃ. Μὲ. Κυάμης, ὦ
 γὰρ, ὥς ἔ τῷτό σοι ἰδῶδιμον. Πυ.
 40 Δὸς μόνον· ἄλλα ὧδ' νεκροῖς δόγματ'·
 ἔμαθον γὰρ, ὥς ἔδ' ἴσον κύαμοι, καὶ
 κεφαλὰν τοκίαν ἐνθάδε. Αἰ. Οὐτ' ἢ
 Σόλων ὁ Ἐξηκείδης, καὶ Θαλῆς ἐκείν'·
 καὶ παρ' αὐτὰς, Πίρτακός, καὶ οἱ ἄλ-
 45 λοὶ· ἐπὶ δ' ἢ πάσις εἰσὶν, ὥς ὅρῃς. Μὲ.
 Ἀλυποὶ ἔσθι, ὦ Λίακὲ, μόντοι, καὶ παι-
 δροὶ ἢ ἄλλων· ὁ ἢ ποδῶ πλείως, ὥσπερ
 ἐγκρυφίας ἔσθ'· ὁ ταῖς φλυκταίναις
 ἔλ' ἐκλυθηκὼς τίς ἐστι; Αἰ. Ἐμπε-
 50 δοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίθε' ἀπὸ τ'
 Αἴτιης παρών. Μὲ. ὦ χαλκόπυ βέλτι-
 τε, τί παθὼν σκυτὸν εἰς τὰς κρατῆρας
 εἰσβαλῇς; Ἐμ. Μελαγχολία τις, ὦ Μέ-
 νιππε. Μὲ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενεδοξία,
 55 καὶ τύφ'· καὶ πολλὴ κόρυς. ταῦτά σε
 ἀπὸ κτηνάκωσι αὐταῖς κρυπίσιν ὅση ἄξιον
 ὄν-

ὄντα· πλὴν ἀλλ' εἰδέναι σε τὸ σόφισμα ᾧη-
 σιν· ἰφωράθης γὰρ τιθεάς· ὁ Σωκράτης
 ᾗ, ὦ Αἰακὲ, πῦ ποτε ἀρά ἴσι; Αἰ. 60
 Μετὰ Νέστορ, καὶ Παλαμῆδους ἐκεῖν
 ληρεῖ τὰ πολλὰ. Μί. Ὅμως, ἐβυλόμην
 ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπερ ἐνθάδε ἴσιν. Αἰ. Ὅραες
 τὸ φαλακρόν; Μί. Ἀπαντες φαλακροί
 εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τῷτο τὸ γινώ- 65
 ρισμα. Αἰ. Τὸν σιμόν λέγῃ. Μί. Καὶ
 τῷθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω.
 Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; Μί. Καὶ μάλα,
 ὦ Σώκρατες. Σω. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις; Μί.
 Πολλοὶ τὸ ἰὼν φιλοσοφεῖν λέγουσι· καὶ 70
 τὰ γε χήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα,
 οἱ θιάσασιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα
 πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἰώρακας, οἶμαι, οἷ-
 ῃκε ὡς οἱ σοὶ Ἀερίσιππος, καὶ Πλάτων
 αὐτοὺς, ὁ μὲν λήπιόν μύρον, ὁ δὲ τῷς 75
 ἐν Σικελίᾳ τυράννης θεραπεύειν ἐκμαθάν.
 Σω. Περὶ ἱμῶν δὲ τί φροῦσιν; Μί. Εὐ-
 δαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ· τὰ γε
 τοιαῦτα, πάντες ἂν σε θαυμάσιοι οἴοιτο
 ἄνδρα γεγνηῶτα, καὶ πάντα ἰγνωκῆναι 80
 ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάλῃθις λέγειν, εἰδέναι
 εἰδότα. Σω. Καὶ αὐτοὺς ἴφασκον ταῦτα
 πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνεῖαν φωνή το
 πρᾶγμα εἶναι. Μί. Τίνες δὲ ἄτοι εἰσιν οἱ
 αὖτε σί. Σω. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ 85
 Θεῖδρος, καὶ ὁ δὲ Κλεινίης. Μί. Εὐγε, ὦ
 Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μίτῃ τλὴν σαυ-
 τῷ τέχνῳ, καὶ ἐν ὀλιγαρχεῖ τῷ καλῷ.

Σω.

Σω. Τί γ' ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ
 90 πλεῖστοι ἡμῶν κατὰκειτο, εἰ δοκεῖ. Μί.
 (Οὐκ ἂν) μὰ Δί', ἐπὶ τ' Κροῖσον γ' ἢ
 Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλεῖστοι οἰκήσαν
 αὐτῶν· ἴσικα γὰρ ὅτε ὀλίγα γιγασίσθαι,
 οἰμωζόντων ἀκύν· Αἱ Καὶ γὰρ ἤδη ἄπει-
 95 μι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβη λείψυ-
 γών· τὰ πολλὰ δ' ἰσαῦθις ὄψῃ, ὃ Μίνιπ-
 πι. Μί. Ἀπίθι· καὶ ταυτὲ γ' ἰκανὸν,
 ὃ Λιακί.

Διάλογος κβ.

Χάρων, Νεκροὶ, Ἑρμῆς, Μίνιππος,
 Χαρμόλιος, Λάμπιχος, Δαρμασίας,
 Κρότων, Φιλόσοφος, Ῥήτωρ.

Χά. Ἀκύναι, ὡς ἔχῃ ὑμῖν τὰ
 πράγματα· μικρὸν μὲν ἡμῖν,
 ὡς ὁρᾷτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσταθρόν
 ἴσι, καὶ λείψυρα τὰ πολλὰ· καὶ ἢ τραπῆ-
 5 ἐπὶ θάτερα, οἰχέτης τε πετραπέν· ὑμεῖς
 δ', τοσῶτοι ἅμα ἤκειτε, πολλὰ ἐπιφερό-
 ρμοι ἕκαστος· ἢ ἢ μὲν τέτων ἐμβή-
 τε, δὲ λείψυρα μὴ ὑστερον μετανοήσεις· καὶ
 μάλιστα ὅποσοι νεῖν ὅτε ἐπίστασθε. Νε.
 Ἰσθῶς ἢ ποιήσαντες εὐπλοήσομεν; Χά. Ἐ-
 γὼ ὑμῖν φράσω· γυμνὸς ἐπιβαίνει χρῆ,
 τὰ πλεῖστα ταῦτα πάντα ἐπὶ τ' ἡίον
 καταλιπόντας· μόλις γ' ἂν καὶ ὕτω
 δι-

δέχαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον· σοὶ ᾧ, ὦ Ἑρ-
 μῃ, μελήσῃ τὸ δᾶπνόν τε μηδὲν ᾧ 15
 δέχασθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾦ, καὶ
 τὰ ἱπικλα, ὡς περ ἱφλῶ, ἀποβαλόν·
 ᾧ ᾧ τῶν ἀποβάσεων ἰσῶς, ἀφγίνω-
 σκε αὐτὸς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνὸς
 ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων· Ἑρ. Εὖ λέγεις, 20
 καὶ ἔγωγε ποιήσω μὲν· ὑποστὶ τίς ὁ πρῶτος
 ἴσι· Μί. Μένειππος ἔγνωγε· ἀλλ' ἰδὲ ἡ
 κῆρυξ μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς
 τὴν λίμην ἀπὸ ῥίφθων· ἡ τρέχουσα δ' ἔδ'
 ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. Ἑρ. Ἐμβαινε, ὦ Μί- 25
 νιππε, ἀνδρῶν ἄρει, καὶ τῶν αἰσιδεῖαν
 ἔχει ᾧ ᾧ τὸ κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλῶ, ὡς
 ἐπισκοπῆς ἀπαντᾶς· ὁ καλὸς δ' ἔστ', τίς
 ἴσι; Χαρ. Χαρμόλιος ὁ Μεγαρεὺς, ἐπεί-
 ρεσθ', ὅς τὸ φίλημα διτάλαιον ἦν. Ἑρ. 30
 Ἀπόδυθι τοιγαρὺν τὸ κάκ', καὶ τὰ
 χαίλα αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τῶν κόμην
 τῶν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῷ παρειῶν ἱρύθη-
 μα· καὶ τὸ δέρμα ὅλον· ἔχῃ καλῶς· εὖ-
 ζων· ὅς· ἐπὶ βαίνει ἤδη· ὁ ᾧ τῶν πορθν- 35
 εῖδα ὑποστὶ καὶ τὸ ἀλγύθημα (ἔχων) ὁ βλο-
 συρὸς τίς ἂν τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχ',
 Γιλῶν τέρεν· Ἑρ. Τί ἔστι, ὦ Λάμπιχε,
 τοσαῦτα ἔχων πάρῃ; Λά. τί ἔστι ἱχρῶν, ὦ
 Ἑρμῇ, γυμνὸν ἔκειν τέρεναι ἄνδρες; Ἑρ. 40
 Τύραννοι μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν ᾧ μάλα·
 ὡς δὲ δόθη ταῦτα. Λά. ἰδὲ σοὶ ὁ πλεῖστος
 ἀπὸ ῥίφθων. Ἑρ. Καὶ ἡ τέρεναι ἀπὸ ῥί-
 φθων, ὦ Λάμπιχε, καὶ τῶν ὑπερψίαν·
 βα·

- 45 βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνιμπισόντω.
 Λα. Οὐκ ἔνι ἀλλὰ τὸ ἀλγέδλημα ἱασόνι με
 ἔχειν, καὶ τὴν ἰφιστρίδα Ἐρ. Οὐδαμῶς·
 ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. Εἰν· τί ἔτι;
 πάντως γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀρέας. Ἐρ. Καὶ
 50 τὴν ἀμέτητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν
 ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.
 Λά. Ἰδὲ σοι ψιλὸς εἰμι. Ἐρ. Ἐμβαινε
 ἤδη· σὺ γὰρ ὁ πάχυς, ὁ πολύσαρκος, τίς
 εἶ; Δα. Δαρμασίως ὁ ἀθλητής. Ἐρ. Ναὶ
 55 ἔσικας· οἶδα γάρ σε πομπάκις ἐν ταῖς πα-
 λαίτραις ἰδάν. Δα. Ναὶ, ὦ Ἐρμῆ, ἀλλὰ
 παραδιξαί με γυμνὸν οἶτα. Ἐρ. Οὐ γυμνὸν,
 ὦ βέλτιτε, τοσαύτας σάρκας ἀφαιρέσει
 ῥῆμον· ὥστε λήθουσι αὐτάς, ἵκεν κα-
 60 ταδύσεις τὸ σκάφος, καὶ ἕτερον πόδα
 ὑπερθεῖς μόσιον· ἀλλὰ καὶ τὰς σιφάνους
 τέττας λήρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.
 Δα. Ἰδὲ σοι γυμνός, ὡς ὀρέας, ἀληθῶς
 εἰμι, καὶ ἰσοστάσι τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
 65 Ἐρ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρὴ εἶναι· ὥστε ἔμ-
 βαινε· καὶ σὺ γὰρ πλεῖτον λήθεις ῥῆμον, ὦ
 Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν γὰρ ὥσπερ
 καὶ τὴν τροφὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κηρύττει,
 μηδὲ τὰ ἔσθλα ἀξιόμαζα· κατὰ-
 70 ληπι γὰρ καὶ ῥῆμον, καὶ δόξαν· καὶ εἰποῖ
 σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλοῖόντι,
 καὶ τὰς ἑταίρας ἀνδραγάθων ἐπιγραφάς, μηδὲ
 ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχουσιν λέγει· βα-
 ρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύοντα. Κρά.
 75 Οὐχ ἱκὼν μὲν, λήρριψα δὲ· τί γὰρ αἰ
 καὶ

καὶ πάθοιμι· Ἐρ. Βαβαί· σὺ δ' ὅτι ἴσπλος,
τί βέλῃ, ἢ τί τὸ τρόπαιον τῷτο φέρεις;
Κρά. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἡρίτευ-
σα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ἐρ. Ἀφίς
ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν αὐτῇ γὰρ εἰρήνη καὶ 80
ἡδὲν ὅπλων δεήσῃ· ὁ σιμὸς δ' ἔτ' ἀπὸ
γε δ' χῆμα 70, καὶ βρεῖθυρόμηνον, ὁ τὰς
ὀδρῶς ἐπηρεκῶς, ὁ ἐπὶ τῷ Φροιντίδων, τίς
εἰσι, ὁ δ' βαθὺν πώγωνα καθεῖρῃ;
Μέ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῇ· μᾶλλον δ' 85
γόνος, καὶ τερατοῖας μετός· ὥστε ἀπὸδυ-
σον καὶ τῷτον· ὅψῃ γὰρ πολλὰ καὶ γι-
λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα· Ἐρ.
Κατάβηθ' σὺ τὸ χῆμα πρῶτον, εἴτα καὶ
ταυτὶ πάντῃ· ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν τῷ ἀλα- 90
ζοειῖαν κημίζῃ, ὅσῳ δ' ἀμαθίαν, καὶ
ἐλπίαν, καὶ κινεδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεως ἀπὸ-
ρρῆς, καὶ λόγους ἀκαινώδεις, καὶ ἐνοίας
πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μά-
λα πολλῶν, καὶ λῆροι σὺν ὀλίγοις, καὶ 95
ὕθλως, καὶ μικρολογίαν, ἐν Δία, καὶ
χρυσίον γε ταῦτ', καὶ ἡδυπάθειαν δ', καὶ
ἀναισχυντίαν, καὶ ἐργλῶν, καὶ τρυφλῶν, καὶ
μαλακίαν· ὦ λείλῃς γὰρ με, εἰ καὶ μά-
λα περικρύπτῃς αὐτά· καὶ τὸ ψεῦδος δ' 100
ἀπὸθε, καὶ τὸ τύφον, καὶ τὸ οἰεσθαι ἀ-
μείνω εἶναι τῷ ἄλλων· ὥς εἴγε πάντῃ ταῦτ'
ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πινηκόντορ δέ-
ξαιτο ἂν σε; Φιλ. Ἀποτίθεμαι τοῖνυν αὐ-
τὰ, ἐπέπερ ἔτω κελύεις· Μέ. Ἀλλὰ καὶ 105
τὸ πώγωνα τῷτον ἀπὸθείδω, ὦ Ἑρμῇ,

- βαρύν τε ὄντω, καὶ λάτριοι, ὡς ἑρᾶς· πέν-
 τε μῶν τεύχεα εἰς τεύχεα χιτοῖ. Ἑρ. Εὖ
 λέγεις· ἀπὸ καὶ τῆς. Φιλ. Καὶ τίς
 ΙΙ0 ὁ ἀπὸ κείρων ἴσας; Ἑρ. Μένιππος· ὅς τοι
 λαβὼν πέλεκυν τῷ ναυπηγικῶν ἀπὸ κείρων
 αὐτοῖς, ἐπικέκρωτῃ ἀναβάθρῃ χρησάμενος.
 Μί. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ πλείονά μοι ἀνά-
 δο· γυλοῖότερον γὰρ τῆς. Ἑρ. Ὁ πέ-
 ΙΙ5 λεκυν ἰκανός. Μί. Εὖ γε· ἀνθρωπινώτερον
 γὰρ τοῦ ἀνακρίφους, ἀπὸ κείρων αὐτῷ
 τῷ κινάδρῳ· βέλῃ μικρὸν ἀφίλωμα καὶ
 τῷ ὀφρύϊ; Ἑρ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέ-
 τωπον γὰρ καὶ ταῦτάς ἐπῆρκει, οὐκ οἶδ'
 Ι20 ἴφ' ἔτι ἀνατοίαν ἑαυτόν· τί τῆς, καὶ
 δακρύς, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς δάκρυον
 ἀπὸ κείρων; ἔμβρηθ' ἔν. Μί. Ἐν ἔτι τὸ
 βαρύντωι ὑπὸ μάλης ἔχῃ. Ἑρ. τί, ὦ
 Μένιππε; Μί. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, ποῦ
 Ι25 ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσας αὐτῷ. Φιλ.
 Οὐκ ἔν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπὸ κείρων
 ἰλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλο-
 ποι, καὶ τὸ ἡλιαῖον, καὶ τὸ γέλωτα· μό-
 τος γὰρ τῷ ἄλλῳ γέλωτι. Ἑρ. Μηδα-
 Ι30 μῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτά, καὶ οὐ γὰρ
 καὶ πάντ' εὐφορὰ ὄντω, καὶ πρὸς τὸ κα-
 ταπλῆν χρήσιμα· καὶ ὁ ἑαυτῷ σὺ, ἀπὸ
 κείρων τῷ ἑαυτῷ τοσαύτῳ ἀπειραντο-
 λογίαν, καὶ ἀντιβίωσιν, καὶ παρενώσιν,
 Ι35 καὶ φειδύς, καὶ βαρβαρισμὸς, καὶ
 τὰλλα βάρη τῷ λόγῳ. Ἑρ. Ἦν, ἰδὲ
 ἀπὸ κείρων. Ἑρ. Εὖ ἔχει, ὅτι λυσιτε-
 λῶ.

ἀπίγεια, τὴν ἀπιδάσθαι ἀνελόμεθα, τὸ
 ἀκύριον ἀναισώδω, πέτασον τὸ ἴσιον,
 εὐθυε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὖ πά-140
 θωμῶ· τί οἰμώζει, ὦ μάταιοι, καὶ μά-
 λιστα ὁ φιλόσοφος οὐ, ὁ δρῆσις τὸ πά-
 γωναδεδημῶν; Φίλ. Ὅτι, ὦ Ἐρμῆ, ἀθά-
 ναστον ὥμῳ τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. Μέν. Ψεύ-
 δελαι· ἔλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ἐρ. Τὰ 145
 ποῖα; Μέν. Ὅτι μηκέτι δειπνήσῃ πολυτελῆ
 δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἀπανθῆς λαιθά-
 των, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήτας
 πείσῃσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ
 ἔσθῃ ἐξαπατῶν τὰς νύκτας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ-150
 γύριον λήψεται· ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φίλ.
 Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅσον ἔχθῃ ἀπθαιῶν;
 Μέν. Πῶς, ὅς ἔσπευσεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ,
 καλίσαντο μηδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων,
 ἢ κρυψή τις ἀκρίβεια, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ 155
 γῆς βοῶντων; Ἐρ. Ναί, ὦ Μένιππε· ὅσον
 ἀπὸ ἐνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκ-
 κλητίαν συνελθόντες ἄσπεροι γελῶσι πάντες
 ἐπὶ τῷ Λαμπίχῳ θανάτῳ· καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτῆς συνέχειαι πρὸς τὴν γυναικῶν· καὶ τὰ 160
 παῖδιά τεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκείνη ὑπὸ
 τῇ παίδων βλάβειαι ἀφθόνους τοῖς λί-
 θοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαι-
 νῶσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίᾳ λόγους διε-
 ξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τέτῳ· καὶ τὴν Δία γέ, 165
 ἡ Δαμασίη μήτηρ κακύεσθαι ἐξέρχῃ τῇ
 θρήνῃ σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ·
 εἰ μὲν, ὦ Μένιππε, δακρύς, καὶ

- ἡσυχίαν ἢ εἶσαι μόνον ; Μέ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκρόστη κυνῶν μετ' ὀλίγον ἄρυσ-
 170 μόνων οἰκίσσον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῷ κοράκων
 τυπορμόνων τοῖς πλεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελ-
 θόντες θάψωσί με. Ἐρ. Γενιάδας εἰ,
 ὦ Μίνιππε· ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαρδον
 ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιε πρὸς τὸ δικαστή-
 175 ριον εὐθείαν ἐκείνῳ παρόντες· ἐγὼ δ', καὶ
 ὁ πορθμεὺς ἄλλως μετελευτόμεθα. Μέ.
 Εὐπλοῦστε, ὦ Ἐρμῆ· παρῶν μὲν ἢ καὶ ἡ-
 μεῖς· τί ἦν ἔτι καὶ μέλει, πάντως δι-
 κασθῆναι δεῖσθ' καὶ τὰς καταδίκας φασὶν
 180 εἶναι βαρεῖας, τροχὰς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους· δειχθήσεσθαι δ' ὁ ἑκάστῳ βίῳ.

Διάλογος πυ.

Διόλῃης, Ἀντιόχης, Κράτης, Πρωχός.

Δι. Ἀντιόχηνες, καὶ Κράτης, χολικῶν
 ἄγομα· ὥστε τί σὺν ἄπιμῳ
 εὐθὺ τῷ καθόδῳ παρκατήτοις, ὁψόμοι
 τῶς κατιόντας, οἷόντινες εἴσι, καὶ τί
 175 ξέκρεσθ' αὐτῶν ποιῇ ; Ἀντ. Ἀπίω μὲν, ὦ
 Διόλῃης· καὶ γὰρ ἂν τὸ δέσμα ἡδὺ γήσοι-
 το, τῶς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄρξην, τῶς
 δ' ἰκετεύοντας ἀφειθῆναι, εὐίας δ' μόλις
 κατιόντας, καὶ ἐπὶ τρέχῃλον ὠθῆναι τῷ
 180 Ἐρμῇ, ὅμως ἀντιέκκινοντας καὶ ὑπὸ τῶν
 ἀντερείδοντας ἑδὲν εἶναι. Κρά. Ἐγὼ

γὰρ καὶ διηγέσονται ὑμῖν, ἃ εἶδον ὁπό-
 τε κατήεν κ' τλήν ὁδόν. Διο. Διήγη-
 σαι, ὦ Κράτης· εἰκας γὰρ τινα παύγέ- 15
 λοις εἶναι. Κρά. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ
 συγκατέβαινοι ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίστη-
 μοι, Ἰσμελῶδωρός τε ὁ πλάσιον, ὁ ἡμέ-
 τερον, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχον,
 καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμύριον· ὁ μὲν ἔν Ἰσμηνί- 20
 ῶν, ἐπεφόνευστο γὰρ ὑπὸ ληστῶν ὡς
 τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἶμα, βαδί-
 ζων, εἰσέειπε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν
 χεροῖν εἶχε, καὶ τὰ παῖδιά τὰ νεογνά, ἃ
 κατελελοίπην, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ 25
 ἐπιμέμφετο τὴν τόλμης, ὥς Κιθαιρῶνα
 ὑπερβάλλων, καὶ τὰ πρὸς τὰς Ἐλευθεράς
 χωρία παῖνερμα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων
 διδοέων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο· καὶ
 ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμ- 30
 βία τέτταρα μίθ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δ' Ἀρ-
 σάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ ἡ Δί' ὅσην
 ἄσμενον τλήν ἔψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχ-
 θετο, καὶ ἡγαιάκῃ πεζὸς βαδίζων, καὶ
 ἡξίει τὴν ἰσχυρὰν αὐτῷ πρὸς αὐτὸν ἔλθαι· καὶ 35
 γὰρ ὁ ἰσχυρὸς αὐτῷ συνεισέθηκε μίαν πλη-
 γὴν ἀμφοτέροι ἀλγπαρένῃς ὑπὸ Θρακὸς
 τινος πελταστῆς ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀρσάκῃ πρὸς
 τὴν Κωππαδόκῃ συμπλοκῇ ὁ μὲν γὰρ Ἀρ-
 σάκης ἐπὶ ἡλαινεῖν, ὥς διηγέτο, πολὺ τῷ 40
 ἄλλῳ πρὸς ὑπερορμήσας· ὑποστὰς δ' ὁ Θραξ,
 τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὸς, ἀπὸ σείσας τὴν Ἀρ-
 σάκην κοιτόν· ἔτι δ' ὑποθείς τλήν σάελο-

σαν, αὐτόν τε Διὰ πείρῃ, καὶ τ' ἴσπων.
 Ἄντ' Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ
 45 τὸτο γνέσται; Κρά. Ῥᾶσα, ὦ Ἀντί-
 φωνες· ὁ μὲν γὰρ ἐπέλκυεν εἰκοσάπηχόν
 τινα κοντόν περὶ δολιχὴν· ὁ Θράξ δ'
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκράσατο τὴν περὶ δολι-
 χὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτόν ἡ ἀκακὴ, ἐς γό-
 50 νον ἐκλάσας δέχεται τῇ σαρείῳ τὴν ἐπέ-
 λασιν, καὶ τιτρώσκει τ' ἴσπων ὑπὸ σέξ-
 νοι, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι· ἐαυτὸν
 Διὰ πείραντα· διελαύνεται δ' καὶ ὁ Ἀρσά-
 κης ἐς τ' βυβῶνα Διὰ μπάξ ἄχρῃς ὑπὸ
 55 τὴν πυγὴν· ὁρᾷς οἶόν τι ἐχέτω, καὶ ὁ
 ἀνδρὸς, ἀλλὰ ὁ ἴσπων μᾶλλον τὸ ἔργον·
 ἡγανάκτει δ' ὁμοῦς ὁμότιμον ἂν τοῖς ἄλ-
 λοις, καὶ ἡξίει ἴσπων κατείνειν· ὁ δέ γε
 Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὸ
 60 πόδε, καὶ εὐδ' ἐσάται χαμαὶ, καὶ ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο· πάχυστι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὶ δ' ὁπῶσι τ' ἴσπων,
 ὥστε οἱ ἐπὶ τ' ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες
 ἀκροποδητοὶ, μάλ' ἐκ βαδίζουσιν· ὥστε ἐπεὶ
 65 καταβῶν ἐαυτὸν ἐκεῖ, καὶ εὐδεμῶς
 μηχανῇ ἀνίσταται ἔθειν, ὁ βέλτης·
 Ἐμῆς ἀρμόνῃ αὐτὸ ἐνόμισεν ἄχρῃ περὶ
 τὸ πορρμεῖον· ἐγὼ δ' ἐγέλω· Ἄντ. Καὶ γὰρ
 70 ὅτε κατήειν, εὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς
 ἄλλοις, ἀπ' ἀφείς οἰμώζοντάς αὐτάς,
 περὶ δ' ὁπῶν ἐπὶ τὸ πορρμεῖον, περὶ κατέ-
 λαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαι-
 μι περὶ τ' πλῆν δ', οἱ μὲν ἐδάκρυον τε,

καὶ

καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν
αὐτοῖς. Διο. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀν-75
τίθωνες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων·
ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πει-
ραιῶς, καὶ Δάμις ὁ πλέσιον ἐκ Κορίνθου
συγκατήεσαν ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ 8
παί-80
δος ἐκ φαρμάκων λήθανόν· ὁ δὲ Δάμ-
πισ, δι' ἔρωτα Μυρτίου τ' ἐταίρου λή-
σφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ
ἄθλιον ἐλέγετο ἀπισκληκέναι, καὶ ἰδὼν
ἄλλους ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὰ 85
ἀκρεβέστατον φαινόμενον· ἐγὼ δὲ, καίπερ
εἰδὼς, ἀνέκρινον ὅτι τρόποι λήθάνοι· εἴτα
τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμῶν τ' ἦν, ὅτι ἄδικα
μὲν τοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτῷ, ὅς τά-
λαια ἔχων ὁμῶς χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-90
τὸς ἐννεηκοσταέτης ὢν, ἐκλωκαὶ δεκάετη
νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρῆχας· σὺ
δὲ, ὦ Ἀκαρίαν, ἔστιν γὰρ καὶ ἐκείνῳ, καὶ
κατηγόρῃ τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτία τ' ἔρωτα,
σφατόν δ' ἔσθ'· ὅς τας μὲν πολέμιος εὐδὲ 95
πώποτε ἔτρεφας, ἀλλὰ φιλοκινδύως ἠγα-
νίζεσθαι τ' ἄλλων, ὑπὸ δὲ 8 τυχόντι
παιδισκαρίῳ, καὶ δακρύων ἐπιπλάσαν, καὶ
ἐπαιγμῶν ἰάλας ὁ χλευαῖον· ὁ μὲν γὰρ
Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῷ κατηγόρῃ φθὰ-100
σας πολλῶν τῶν ἀνοίαν, ὅτι χρήματα
ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν ὠφειλόμενοι κληρονό-
μοις, εἰς αἷμα βιάσεισθαι ὁ μάταιον νομί-
ζαν· πλὴν ἐμοίγε εὐτὶς τυχόντι τρεπω-

- 105 λὼ παρέχον τότε σίνοντες· ἀλλ' ἤδη μὲν
ἐπὶ τῷ σομίῳ ἐσμὲν· ἀπεβλέπειν χρὴ καὶ
ἀπισκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικυμνύσας·
βαθεῖ· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι καὶ πάν-
τες δακρύοντες, πλὴν τ' νεογνῶν τέτων,
110 καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγενησθῆτες
ὀδύρομαι· τί τῆτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐ-
τὸς ἔχει τ' βίη; τῆτον ἔν τ' ὑπέργη-
ρων ἔρεσθαι βύλομαι· τί δακρύεις τη-
λικῆτο· ἀπθανάν; τί ἀγανακτεῖς, ὦ
115 βέλτις, καὶ ταῦτα γέρον ἀφίμνυτο;
ἦγε βασιλεὺς ἦστα; Πλω. Οὐδαμῶς. Διο.
Ἀλλὰ σαυτοῦ; Πλω. Οὐδὲ τῆτο. Διο.
Ἄρα ἔν ἐπλήτεις, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολ-
λὴν τρυφῇ ἀπλιπόντα τεθιάναι; Πλω.
120 Οὐδὲν τοιῆτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγεγόνειν ἀμ-
φὶ τὰ ἐννεήκοιτα, βίον δ' ἀπορρὴν ἀπὸ κα-
λῆς καὶ ὀρμιᾶς εἶχον ἐς ὑπερβολὴν πτω-
χὸς ὢν, ὅτεκός τε, καὶ πρῶσέ τι χαλδός,
καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο. Εἴτα τοιῆτο
125 ὢν ζῆν ἠθέλεις; Πλω. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν
τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθιάναι δεινόν, καὶ
φευκτεόν. Διο. Παρρησίαις, ὦ γέρον, καὶ
μειρακτεῖα πρὸς τὸ χρεῖον· καὶ ταῦτα,
ἡλικιώτης ὢν τ' πορθημένος· τί ἔν ἂν τις
130 λίγη δαί τ' ἴαν, ὁπότε οἱ τηλικῆτοι
φιλόζωοί εἰσιν, ὅς ἐχρῆν διώκειν τ' θά-
νατον ὡς τ' ἐν τῷ γήρα κακῶν φάρμακον;
ἀλλ' ἀπίω μὲν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὶδῃται
ὡς ἀπὸδρασὶν βελεύοντας, ὁρῶν δαί τὸ
135 σόμιοι εἰλεμνύσας.

Διάλογος κδ.

Μένιππος, Ἀμφίλοχος, καὶ Τροφώνιος.

Μέ. Σ Φῶ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκέετε· καὶ οἱ μάταιοι τῷ ἀνθρώπων θεῷς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. Τρο. Τί ἔν ἡμεῖς αἵτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μέ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπερατεύετε, ὡς τὰ μέλλοντα πωρεσιδότες, καὶ πωρεπτεῖν δυνάμει τοῖς ἱερομένοις. Τρο. 10 ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ἔστ' ἂν εἰδείη, ὅ, τι, αὐτῷ δ' ἀποκρίτεον ὑπὲρ αὐτῷ· ἐγὼ δ' ἥρως εἰμι, καὶ μακτεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σύ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λιβαδείᾳ τοπαράπαν· 8 γὰρ 15 ἠπίεις σὺ τέτοιος· Μέ. Τί φῆς; εἰ μὴ εἰς Λιβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλκρόμαι ταῖς ὀβόταις, γελοῖως μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύτω ἀλλ' ὅσον σομίσταπενθ' ὄντ' εἰς τὸ πηγάδιον, οὐκ ἂν ἐδυ- 20 νάμην εἰδέναι, ὅτι νεκρὸς εἰ, ὥστε ἡμεῖς, μόνη τῇ γοητείᾳ ἀφάφωμεν; ἀλλὰ πρὸς τὴν μαντικὴν, τί δ' ὅ ἥρως εἶσι; ἀγνοῶ γὰρ. Τρο. Ἐξ ἀνθρώπων τι καὶ θεῶν σύμβολον· Μέ. Ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, 25 ὡς φῆς, μήτε θεὸς, καὶ συναιμφοτέρων

ἴσι· νῦν ἔν περ σὺ τὸ θεῶν ἐκείνων ἡμίτο-
 μον ἀπελήλυθε. Τρο. Χρῆ, ὦ Μένιππε,
 εἰ Βοιωτία Μέ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώ-
 300 με, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλῳ
 αἰ νεκρὸς, ἀκρωτῶς ὀρώ.

Διάλογος καὶ

Ἀλέξανδρος καὶ Φίλιππος.

Φί. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, σὺκ ἂν
 ἔξαρτος γένειο μὴ σὺκ ἐμὸς ἦς
 εἶναι· εἰ γὰρ ἂν ἐτεθήκης Ἀμμωνίος γει-
 ὶν. Ἀλέ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόων, ὦ πάτερ,
 5 ὥς Φιλίππε ὦ Ἀμύντῃς ἦς εἰμι· ἀλλ'
 ἐδεξάμην τὸ μάντευμα ὡς χρήσιμον ἐς
 τὰ πρῶτα οἰόμενος εἶναι. Φί. Πῶς λέ-
 γεις; χρήσιμον ἐδόκῃ σοι τὸ παρέχειν
 σιαυτὸν ἱξαπατησόμενον ὑπὸ τῶν περὶ αὐτῶν;
 10 Ἀλέ. Οὐ τῆτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
 πλάγησάν με, καὶ εἰδὲς ἔτι ἀντίστροφον,
 αἰόμενος θεῶν μάχεσθαι· ὥς ῥᾶον ἐκρά-
 τειν αὐτῶν. Φί. Τίνων ἐκράτησας σύ γε
 ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς δειλοῖς αἰὲν συνλωί-
 15 χθης, τοξάερα καὶ πελτάερα καὶ γέριρα
 εἰσύεινα περὶ βλημένοις; Ἐκλήων κρατεῖν
 ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων, καὶ Ἀ-
 θηναίων· καὶ τὸ Ἀρχαδῶν ἐπιδιτικὸν καὶ τὸ
 20 Θεσσαλικὸν ἵππον, καὶ τὸς Ἡλείων ἀποι-
 20 τιστῆς, καὶ τὸ Μαντινίων πελταστῆς,

ἡ Θραῦκας, ἡ Ἰκυρίας, ἡ καὶ Παίονας
 χειράσσομαι, ταῦτα μεγάλα· Μήδων ᾗ
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφό-
 ρων ἀνθρώπων, καὶ ἀδρῶν, σὺν οἷδα, ὡς
 πρὸς σὺ μύριοι μὲν Κλεῖα, καὶ ἀνελθόντες 5
 ἐκράτησαν, εἰς αἷς χεῖρας ὑπομεινάντων
 ἐλθόντων ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξονμα ἐξι-
 κνεῖσθαι φύγοντων; Ἀλλέ. Ἀλλ' οἱ Σκύ-
 θαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες
 σὺν εὐκαταφρόνητόι τι ἔργον καὶ ὅμως 30
 ἀλυσήσας αὐτὰς, εἰδὲ πρὸςδοσίαις ἀνέ-
 μωσιν τὰς νίκας ἐκράτην αὐτῶν· εἰδ' ἐπι-
 ὤρησα πώποτε, ἢ ὑποχόμωσιν ἐψευσά-
 μην, ἢ ἄπιστοι ἔπραξέ τι ἔνικαν ἔγε-
 κα· καὶ τὰς Ἑλλήνας ᾗ, τὰς μὲν ἀνχι- 35
 μωτὶ παρέλαβον, Θηβαίους ᾗ ἴσως ἀ-
 κέως ὅπως μετήλθεν. Φί. Οἶδα ταῦτα
 πάντα. Κλείτ' ᾗ ἀπήγγειλέ μοι, ὅν σὺ
 τῷ δορυφίῳ διελάσας μεταξύ δειπνῶντα
 ἐφώνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις 40
 ἐπαινέσας ἐτόλμησε· σὺ ᾗ καὶ τῷ Μακε-
 δονικῷ χλαμύδι καταβαλὼν, κίνδυνον ὡς
 φησι, μετειένδον, καὶ τίαραν ὀρθῶν ἐπέ-
 θες, καὶ πρὸς σκυμνέσθαι ὑπὸ Μακεδόνα,
 ὑπὸ ἐλευθέρων ἀδρῶν ἔξίς· καὶ τὸ πάντων 45
 γιλοϊότατον, ἐμὲ μὲν τὰ ἔνι νεικημῶν
 εἰδ' ᾗ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λίαν
 συγκατακλήων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ
 γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίῳ
 ὑπεργαπῶν· εἰ ἐπήνισα μόνον ἀκὴ 50
 σας, ὅτι ἀπείχεσθαι ἔνι Δαρτῶν γυναι-

κὸς καλῆς ἕως, καὶ τῇ μητρὸς αὐτῆς,
 καὶ τῇ θυγατέρων ἐπιμελήθης· βασιλι-
 κὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλλέ. Τὸ φιλοκίνδυνον
 55 ὦ πάτερ, σὺκ ἐπαινῆς, καὶ τὸ ἐν
 Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλωθαί εἰς τὸ
 ἐντὸς τῆς τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν
 τραύματα; Φί. Οὐκ ἐπαινῶ τῆτο, ὦ Ἀ-
 λέξανδρε· ἔχ' ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμα
 60 καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τῇ βασιλείᾳ, καὶ
 ἀποκινδυνεύειν τῇ στρατῷ, ἀλλ' ὅτι σοι
 τοῦτο ἥκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δο-
 κῶν, εἴ ποτε τραθείης, καὶ βλέποιέν σε
 φορέδῳ τῷ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἶμα-
 65 τι ρεόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι,
 ταῦτα γέλας ἢ τοῖς ὀρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων
 γόνος, καὶ ψευδόρακτις ἡλίσχετο, καὶ οἱ
 ἀσφῶνται κόλακες· ἢ τίς σὺκ ἂν ἐγέλα-
 σεν ὀρῶν τῇ τῷ Διὸς ἡὸν λειποψυχῶντα,
 70 διόμενον τῇ ἰατρῶν βοθεῖν, νῦν μὲν γὰρ
 ὁπότε ἤδη τέθηκας, σὺκ οἷον πολεμὸς εἶναι
 τὸς τῶν ἀσφαίων ἐκείνῳ ἐπικερτο-
 μῶντας τῇ νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκλάδῳ κείμενον,
 μυδῶντα ἤδη, καὶ ἐξωδηκότα καὶ νόμον
 75 σωματῶν ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρή-
 σιμον, ὁ ἔφη, Ἀλέξανδρε, τὸ ἄλ' τῆτο
 κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῇ δόξης ἀφη-
 ρῆτο τῇ κατορθωμάτων· πᾶν γὰρ ἐδόκει
 εὐδαίees ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκῶν. Ἀλλέ.
 80 Οὐ ταῦτα φρονεῖσιν οἱ ἄνθρωποι ἀδελφεῖ, ἀλλ'
 Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλοι τι-
 θίαςί με· καίτοι τῶν Ἀργίων ἐκείνῳ ἔθ'
 ἰτί-

ἐτέρῃς ἐκείνων λαβόντων ἐγὼ μόνῳ ἐχει-
ρωτάμην. Φί. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς ἦός
Ἄμμου λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διο-85
νύτῳ ὠχράδαίης σεαυτὸν· καὶ οὐκ αἰ-
σχύνῃ, ὧς Ἀλέξανδρε, εὐδὲ τὸ τύφον λῶ-
μαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη
νεκρὸς ὢν.

Διάλογος κς.

Αἰακὸς, Πρωτεσίλαος, Μενέλαος, Πάρις.

Αἰ. **Τ**ί ἄλγεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἐ-
λένην παρὰ τῶν Πρω. Ὅτι
Δὲ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμι-
τελῇ μὲν τὴν δόμον καταλιπὼν, κήρην τε
τὴν νεόγαμον γυναικᾶ. Αἰ. Αἰτίῳ τοίνυν
τὸ Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης
γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἔγαγεν. Πρω. Εὖ λέ-
γεις· ἐκείνόν μοι αἰτιατέον. Μέν. Οὐκ
ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικσιότερον τὸ Πά-
ρι, ὃς ἐμὲ τὸ ξένον τὴν γυναικᾶ ὠχρά-10
δανὰ τὰ δίκαια ὥχρητο ἀρπάσας· εἴτε
γὰρ ἔχῃ ὑπὸ σὺ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλ-
λῶν τε καὶ βαρβάρων ἄξιον ἄλγεος αἰ-
σέτοισι θανάτῳ αἰτίον γεληνῆρ' αὐτοῦ. Πρω.
Ἀμεινον ἔτω· σὲ τοιγαρὲν, ὦ δούταρε,15
οὐκ ἀφήσω ποτὲ λυτὸν τὸν χειρῶν. Πά.
Ἄδικα ποίω, ὦ Πρωτεσίλαε· καὶ ταῦτα
ὁμίτεχνοι ἔνθα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐ-
τός τις

τὸς ἑμὶ, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχημαι.
 20 οἶδα ὅς ἄν ἀχαιῶν τί ἐστὶ, καὶ τις ἡμᾶς
 δαίμων ἄγχι, εἴθ' ἂν ἐθέλῃ καὶ ἀδύνα-
 τὸν εἶναι ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. Πρω. Εὖ
 λέγεις· εἴθ' ἂν μοι τ' ἔρωτα ἐνταῦθα λα-
 βῇν δύνατ' ἦν. Αἰ. Ἐγὼ σοὶ καὶ πατρὶ
 25 ἔρωτ' ἀπικριῆμαι τὰ δίκαια· φήσῃ
 γὰρ αὐτὸς μὴ τ' ἔρ' ἂν τῷ Πάριδι ἴσως
 γεγρηῆσθαι αἴτιον· τ' θανάτῳ δὲ σοὶ
 εὐδὲνα ἄλλοι, ὃ Πρωτεσίλαε, ἢ σικαντόν·
 ὃς ἐκλαθόμην τ' νεογάμῳ γυναικὸς, ἐ-
 30 πεί περσεφέρεσθαι τῇ Τρωάδι, ἔτ' φιλο-
 κινδύνως καὶ ἀπνευστημένως περσέπδησας τ'
 ἄλλων, δόξης ἐρωθεὶς, δι' ἣν πρῶτον
 ἐν τῇ ἀπιδάτῃ ἀπέθανες. Πρω. Οὐκ ἔν
 καὶ πατρὶς ἐμαυτῆς σοὶ, ὃ Αἰακὲ, ἀπ-
 35 κριῆμαι δικαιοτέρῳ; ἢ γὰρ ἐγὼ τέτων
 αἴτιον, ἄλλ' ἢ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς
 ἔτ' ἐπικικλῶσθαι. Αἰ. Ὀρθῶς· τί ἔν
 τύτῃς αἰτία;

Διάλογος κς.

Νηρέως, Θερσίτης, Μένιππος.

Νη. ἸΔὲ ὅς, Μένιππος· ἔτοσι δικάσῃ,
 πότερόν· εὐμορφώτερός ἐστιν· εἰπέ,
 ὃ Μένιππε, ἢ καλλίων σοὶ δοκῶ; Μέ.
 Τίνης ὅς καὶ ἐγὼ; πρῶτον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
 5 εἶπετο εἰδέναι. Νη. Νηρέως, καὶ Θερσίτης·
 Μέ.

Μέ. Πότερ' ὁ Νιρέυς, καὶ πότερ' ὁ
Θερσίτης; εἰδέπω γὰρ τῆτο δῆλον. Θερ.
Ἐν μὲν ἤδη τῆτ' ἔχω, ὅτε ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ εἰδὲν τηλιχῆτον Διφθέρεως, ἡλίκος σε
Ὀμηρ' ἐκείν' ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάν-10
των εὐμορφώτατον ὡς πεπῶν· ἀλλ' ὁ φο-
ξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς εἰδὲν χείρων ἐφάνην
τῷ δικαστῇ· ὅρα ἢ σὺ, ὦ Μένιππε, ὅτ
τινα καὶ εὐμορφώτερον ἤγῃ. Νι. Ἐμέ-
γε τ' Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπ', ὅς κ' αὖ 15
λίσθ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. Μέ. Ἀλλ'
εἰ καὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς σίμαι, κάλλισθ'
ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὁμοία· τὸ ἢ
κακίον ταύτῃ μόνον ἄρα Διφθέροισι δὲ
Θερσίτῃ κακίον, ὅτι εὐθρυπλον τὸ 20
σόν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ εἰς ἀν-
δρῶδες ἔχεις. Νι. Καὶ μὲν ἔρ' Ὀμη-
ρον, ὅποι' ἦν ὁπότε συνεστράτεον τοῖς
Ἀχαιοῖς. Μέ. Οὐδένατά μοι λέγεις· ἐγὼ
ἢ εἰ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐπεὶ ἢ, οἱ 25
τότε ἴσασιν. Νι. Οὐκ ἔνι ἐγὼ ἐνταῦθα εὐ-
μορφώτερός εἰμι, ὦ Μένιππε. Μέ. Οὔτε
σὺ, ὅτε ἄλλ' εὐμορφ'· ἰστοιμίᾳ γὰρ
ὡς ἄδῃ, καὶ ὁμοιοὶ ἀπαντες. Θερ. Ἐμοὶ
μὲν καὶ τῆτο ἰκαίον.

Διάλογος κη.

Μένιππος καὶ Χείρων.

Μέ. **Ἡ**Κεσσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν
 ἐπιθυμήσεις ἀποθαιεῖν. Χεί.
 Ἀληθῆ ταῦτ' ἔκχτας, ὦ Μένιππε· καὶ
 τέθνηκα, ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἶναι δυνά-
 5 μῃ. Μέ. Τίς δέ σε ἔρως ἔδαιάτω
 ἔχεν, ἀνερχόμενος τοῖς πολλοῖς χρήμασι;
 Χεί. Ἐρῶ ὡς σὲ σὺν ἀνύμελον ὄντα· σὺ
 ἦν ἔτι ἰδὺν ἀπολαύειν τῆ ἀθικασίας. Μέ.
 Οὐχ ἡδὺν ἦν ζῶντα ὄραν τὸ φῶς; Χεί.
 10 Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺν ἔγωγε ποι-
 κίλον τι καὶ ἔχον ἀπλὴν ἡγῆμαι εἶναι·
 ἔγωγε δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων,
 ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἶψά ὦρα δὲ αἶψα
 αὐτὰ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπαντα ἐξῆς
 15 ἑκάστοι, ὥσπερ ἀκολουθεῖν θάτερον θα-
 τέρῳ· ἐντελέσσω γὰρ αὐτῶν· ἔγὼ δὲ ἐν
 τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχεῖν
 ὅλως τὸ τεργνὸν ἔν. Μέ. Εὖ λέγεις, ὦ
 Χείρων· τὰ ἐν ἀδῶ δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ἧς
 20 ὡσεὶ λόμῃ αὐτὰ ἔκεις; Χεί. Οὐκ ἀηδῶς,
 ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτι-
 κόν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔδεν ἔχει τὸ ἀφρο-
 ρον ἐν φωτὶ εἶναι ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε,
 ἔδεν διψῆναι, ὥσπερ ἄνω, ἔτι πεινῆν δεῖ,
 25 ἀλλ' ἀνεπιδεῖς τέτων ἀπάντων ἰσχυρῶς.
 Μέ. Ὁρε, ὦ Χείρων, μὴ περὶ πίπτης σεαυ-
 τῷ,

τῷ, καὶ εἰς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περὶ τῆς.
 Χεί. Πῶς τῷτο φῆς; Μέ. Ὅτι εἰ ἴ ἐν
 τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐχέτω
 σοι παροτρύνει, καὶ ὅντα ὅμοια ὄντα 30
 παροτρύνει ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει
 μεταβολῆναι γε ζητεῖν τινα, καὶ ἀντεῦθεν
 εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. Χεί.
 Τί ἂν ἂν πάθοι τις, ὃ Μένιππε; Μέ.
 Ὅπερ οἶμαι, καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα 35
 ἀρίσκειν, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι,
 καὶ μηδεὶ αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Μ Τ Θ Ω Δ Η.

Διάλογος α.

Ζεὺς καὶ Ἑρμῆς.

Ζ. Ἦν δ' Ἰνάχῃ παῖδας
 τῷ καλῷ οἶδα, ὃ
 Ἑρμῇ; Ἑρ. Ναί· ἰὼ
 λεγεις. Ζ. Οὐκ ἔτι
 παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ
 δάμκλις Ἑρ. Τιστρά-

5 τιον τῦτο· τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; Ζ.
 Ζηλοτυπίασα ἡ Ἥρα μετέβαλεν αὐτῷ·
 ἀλλὰ καὶ καὶνὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμη-
 χάνηται τῇ κακοδαίμονι· βυκόλον τινὰ
 10 πολυόμμητον Ἀργον τένομα ἐτίετησεν, ὃς
 νέμετ τῷ δάμαλιν, αὐπνῶ ὦν Ἑρ. Τί
 ἔν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ. Καταπλάμψῃ
 εἰς τῷ Νέμειαν, ἐκεῖ δέ περ ὁ Ἀργῶ
 βυκολεῖ, ἐκεῖνοι μὲν δόπλῃσι· τῷ δ'
 15 ἰὼ Διὶ δ' ἐπιλέγεις εἰς τῷ Αἰγυπτον
 ἀπαγαγὼν, Ἰσιν ποιήτοι· καὶ τοιοῖον
 ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τῷ Νεῖλον ἀναγέ-
 τω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ
 ἐκζέτω τὰς πλέονδας.

Διά-

Διάλογος β.

Ἡφαιστος καὶ Ἀπόλλων.

Ἡφαι. **Ε**ὐφρασκας, ᾧ Ἀπόλλων, τὸ ἔ-
 θεν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ παροργεῖν πᾶσι,
 καὶ δημοῖ τι ἤδη μέγα ἀγαθὸν ἀποδυσό-
 μῃον; Ἀπ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφους, ᾧ
 Ἡφαιστος, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ εἶ Ἰαπε-
 τῷ πρσιδύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ παιδε-
 γγίᾳ; Ἡφαι. Καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναι-
 το ἀρετίτοκον ὄν; Ἀπ. Ἐρώτα ἢ Ποσει-
 δῶνα, ἢ τὴν τεύειναι ἔκλειψεν, ἢ τὴν Ἀ-ΙΩ-
 ρη, καὶ τάτῃ γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν εἰς κε-
 λεῖν τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑαυτὸν λέγω,
 ὃν ἀφώπλισε εἰς τόξον καὶ τὴν βελῶν. Ἡ-
 φαι. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκπνέ-
 το ἐν τοῖς παρρυγίοις; Ἀπ. Εἴτη, ᾧ 15
 Ἡφαιστος, εἴ σοι παροργισθῇ μόνον. Ἡφαι.
 Καὶ μὴν παροργισθῇ ἤδη. Ἀπ. Τί ἔνι,
 πάντῃ ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ ἔδεν ἀπό-
 λωλεν αὐτῶν; Ἡφαι. Πάντῃ, ᾧ Ἀπολ-
 λων. Ἀπ. Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀχειρῶς. 20
 Ἡφαι. Νὴ Δία τὴν πυράγον ἐχ ὁρᾷ.
 Ἀπ. Ἀλλ' ὅψῃ αὐτῷ περ ἐν παρρυγίοις
 εἶ βρέφους. Ἡφαι. Οὕτως ὀξύχεις ἐστὶ,
 καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας
 τὴν κλειπτικῇ; Ἀπ. Οὐ γὰρ ἤκυσας 25
 αὐτῷ καὶ ἀπλῆν ἔδην σαρμύλα, καὶ
 ἐπί-

ἐπίτρεχα· ὁ δὲ καὶ ἀλγυνηϊσάμην ἐμὲν
 ἐθέλῃ· χθὲς δὲ ἀποκαλεσάμεναι τὴν Ἐρωτα,
 κατεπάλασσεν εὐθύς ὅσα οἶδ' ὅπως ὑφέλ-
 30 κων τὰ πόδε εἶτα μεταξὺ ἐπαινέμεναι,
 τὴν Ἀφροδίτης μὲν τὴν κερδὸν ἔκλεψε παρ-
 πλυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νύκτι· δὲ Διὸς
 δὲ γελῶναι, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βα-
 ρύτερον ὁ κερταυὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 35 εἶχε, καὶ κείνον αἶν ὑφείλετο· Ἦφαι. Γογγόν
 τινα τὴν παῖδα φῆς· Ἀπ. Οὐ μόνον, ἀλλ'
 ἤδη καὶ μουσικόν· Ἦφαι. Τῷ τῆτο τεκ-
 μαίρεσθαι ἔχεις; Ἀπ. Χελώνιν πεν-
 κτὰν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπέξα·
 40 το· πήχεις γὰρ ἐναρμότας, καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτα κολλάδας ἐμπέξας, καὶ μεγάλαιον
 ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινάρην ἐπὶ αὐτῇ χορδὰς,
 μελωδεῖ πάνυ γλαφυρόν, ὃν Ἦθαισε, καὶ
 ἐναρμόνιον, ὡς καὶ μετ' αὐτῷ φθοεῖν τὴν πά-
 45 λαν κιθαρίζειν ἀσκήναι· ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα
 ὡς εἰδὲ μέντοι τὰς νύκτας ἐν τῷ ἔργῳ,
 ἀλλ' ὑπὸ παρρησίας ἄχει δὲ ἄδῃ κατίοι,
 κλέψων τι κακῆσθαι δηλαδὴ· ὑποπτεροῦ
 δ' ἐστὶ· καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήσας θανυκ-
 50 σίαν τῷ δυνάμιν, ἣν ψυχαγωγεῖ, καὶ
 κατάγῃ τὰς νεκρὰς· Ἦφαι. Ἐγὼ ἐνεί-
 νῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι· Ἀπ. Τοι-
 γάρ ἐν ἀπέδωκέ σοι τὴν μισθὸν τῷ πυρ-
 γων· Ἦφαι. Εὖ γε ὑπέμνησας· ὥς βα-
 55 διῶμαι ἀπληψόμεναι αὐτῷ, εἶπε, ὡς
 φῆς, εὐρεθῆναι ἐν τοῖς παρρηγάνοις.

Διάλογος γ.

Ἡφαιστος καὶ Ζεὺς.

Ἡφαι. **Τ**ί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκαρ
 γῶ, ὅς κ' ἐκέλευσας, ἔχων τ'
 πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δίοι μιᾷ
 πληγῇ λυγτερεῖν. Ζ. Εὖγε, ὦ Ἡφαιστε,
 ἀλλὰ διελέ με τῷ κεφαλῷ εἰς δύο, κα-5
 τενεύκων. Ἡφαι. Πειρᾷ με εἰ μέμνηται;
 πρῶτα γὰρ δ' ἔν τ' ἀληθείας, ὅπερ θέλεις σοὶ
 γνέσθαι. Ζ. Δικιεθῆναι μοι τὸ κρανίον·
 εἰ δ' ἀπειθήσεις, ἔ νῦν πρῶτον ἐργιζο-
 μῶν πειράσῃ με· ἀλλὰ χρή καθικνεῖ 10
 ὦναι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλαιν· ἀ-
 πόλλυμαι γῶ ὑπὸ τ' ὠδῶν, αἶ με τ'
 ἐκέφαλον ἀνασρέφουσιν. Ἡφαι. Ὅρα,
 ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι ποιήσω μὲν· ὅξυς γῶ
 ὁ πέλεκυς ἐστὶ, καὶ ὅσῃ ἀναιμακτὶ, ἔδδ' 15
 καὶ τῷ Εἰλείθυϊαν μαίωσεται σε. Ζε.
 Κατένευκε μόνον, ὦ Ἡφαιστε, θάρρῳ·
 οἶδα γῶ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡφαι. Ἄκων
 μὲν, κατείσω δέ· τί γῶ εἰ χρή ποιεῖν,
 σὺ κελεύου; τί τῆτο; κόρη ἔνοπλος 20
 μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ·
 εἰκότως γὰρ ὀξύθυμος ἦν, τηλικαύτῳ
 ὑπὸ τῷ μήνι γὰρ παρθένον ζωγονῶν, καὶ
 ταῦτα ἔνοπλον· ἦπερ σφατόπιδον, εἰ κε-
 φαλῷ ἐλελήθεις ἔχων· ἠδὲ πηδᾷ, καὶ 25
 πυρρίχιδι, καὶ τῷ ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ
 δέ.

δόρυ πάλλει, καὶ ἐμβοισιᾶ· καὶ τὸ μέγι-
 στον, καλὴ πᾶν καὶ ἀκμαία γεγλήνηται
 ἤδη ἐν βραχέϊ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοτ-
 30 μεῖ καὶ τῆτο ἡ κόρυς· ὥς, ὦ Ζεῦ, μαίω-
 τρά μοι δάιδε· ἐγγύσας μοι αὐτῷ·
 Ζ· Ἀδύνατα αἰτέεις, ὦ Ἥφαιστε· παρθέ-
 35 νου γὰρ αἰεὶ θέλει μῦθεν ἐγὼ γὰρ τό γε
 ἐκ' ἐμοί, εἰδὲν ἀντιλέγω Ἥφαι. Τῆγ'
 35 ἔδραλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ
 ἤδη συναρπάτω αὐτῷ. Ζ Εἴ σοι βῆδιον
 ἔτω, ποίει· πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων
 ἔργα.

Διάλογος δ.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἀφρ. ὦ τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς·
 ἔτα ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα
 πρὸς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ
 κατ' ἀπῆλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν
 5 πῶ ἔραντο, ὃς τ' μὲν Δία πολύμορφον
 ἐπιδεικνύεις, ἀλλάτλων ἐς ὃ, τι ἂν σοι
 ἐπὶ τῷ καίρῳ δοκῇ· τὴν σελήην δὲ καθαι-
 10 ρεῖς ἐκ τῷ ἔραντο· τ' ἥλιον δὲ ὡς τῇ
 Κλυμμένη βραδόνει· εἰσὶν ἀνασκάζεις ἐπι-
 15 λελητημένον τ' ἰσπατίας· ἀ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ
 τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς· ἀλ-
 λά σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Πέην αὐ-
 τὴν γραῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσάτων θεῶν,
 ἀνέ-

ἀνέπειτας παιδερασεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον
μεῖράκιον ἐκείνο ποθεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέ-15
μηνεν ὑπὸ σῆς, καὶ ζευξαμένη τὰς λέοντας,
ᾤχευτο καὶ τὰς Κορύβαντας ἄτε μα-
νίας καὶ αὐτὰς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τῶν
"Ἰδῶν ᾤχιπολῶτιν, ἡ μὲν, ὀλολύγισσα
ἐπὶ τῷ "Αττῇ· οἱ Κορύβαντες δ', ὁ μὲν 20
αὐτῶν τέμνειται ξίφει τὴν πῆχυν, ὁ δ' ἀνεί-
κλινόμενος ἔλαμψε μεμηνώς ἀπὸ τοῦ ὀρώ-
ντος, ὁ δ' αὐλῆι τῷ κέρατι, ὁ δ' ἐπιβομβεῖ
τῷ τυμπάνῳ, ἡ ἐπικλυπεῖ τῷ κυμβά-
λῳ· καὶ ὅλως θόρυβον καὶ μανία τὰ ἐν τῇ 25
"Ἰδῶν ἅπαντά ἐστι· δέδωκε τοίνυν ἅπαντα·
δέδωκε τὸ τοιοῦτον ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν
τεκεῖσα, μὴ ἀπομαρτύνῃς ποτε ἡ Γεία, ἡ
καὶ μάλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ἔσσεια, κελεύσει
τὰς Κορύβαντας συλλαβόντας σὲ ἀπὸ 30
σαφείας, ἢ τοῖς λέγουσι ᾤχευτο καὶ τὰς
δέδωκε κινδυνεύοντά σε ὀρώσα. "Ερ. Θάρ-
ρος, μήτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέγουσιν αὐτοῖς
ἤδη ξυνήθης εἰμί· καὶ πολλὰκις ἐπαναβάς
ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τὴν κόμην λαβόμενος, 35
ἐνιοχῶ αὐτὰς· οἱ δ' αἰνέουσί με, καὶ
τῶν χεῖρα διχόμενοι εἰς τὸ σῶμα, ᾤχι-
πολῶται δὲ διδόντάς μοι· αὐτὴ μὲν
ἡ Γεία, τότε ἂν ἐκείνη χολῶν ἀγά-
γοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ἔσσεια ἐν τῷ "Αττῇ; καί-40
τοι τί ἐγὼ ἀδελφῶν, δεικνὺς τὰ καλὰ οἰᾶ
εἶναι; ὑμεῖς δ' μὴ ἐφίεσθε τὴν κακῶν· μὴ
τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τῶντων· ἡ θείεις σὺ,
ὦ μήτερ, αὐτὴ μὴκέτι ἐραῖν, μήτε σὲ δ'.
"Αριος,

45^ο Ἀρεως, μητ' ἐκείνόν σε; Ἀφρ. Ὡς δα-
νός εἰ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων· ἀλλὰ με-
μνήσῃ με ποτὲ τ' λόγων.

Διάλογος.

Ζεὺς, Ἀσκληπίος, Ἡρακλῆς.

Ζε. **Π**Αύσκοθε, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡρά-
κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους
ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ
ἀλόγιστα τ' συμποσίῃς τ' θεῶν. Ἡρα.
5 Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τυττονέ τ' φαρ-
μακεία πρὸς κατακλίνεσθαι με; Ἀσκ. Νὴ
Δία· καὶ αἰμείνων γάρ εἰμι. Ἡρα. Κατὰ
τί, ὦ ἐμβρόντητε, ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκ-
ραύνησεν, ἢ μὴ θέμις ποιῆναι, νῦν δ'
10 κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανατίας μετείληφας;
Ἀσκ. Ἐπιλέληταί γ' καὶ σὺ, ὦ Ἡρα-
κλεις, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι
ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; Ἡρα. Οὐκ ἐν ἴσῃ καὶ
ὅμοιᾳ βεβίωται ἡμῖν, ὅς Διὸς μὴ ἤός εἰ-
15 μι, τοσαῦτα δ' πεπόνηκα ἐκκαθαίρων τ'
βίον, θηρία καταγωνιζόμενός, καὶ ἀνθρώ-
πους ὑβριστὰς τιμωρόμενός, ἐν δ' ῥιζοτό-
μῳ εἰ, καὶ ἀγύρτης· νοσῶσι μὲν ἴσως ἀν-
θρώποις χρήσιμός ἐπιθήσεν τ' φαρμά-
20 κων, ἀνδράδεις δ' ἔδ' ἐν ἱπιδεδειγμένῳ.
Ἀσκ. Εὖ λέγεις· ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα
ἰασάμην, ὅτι πρῶτον ἀνῆλθες ἡμίφλεκός.

ἴω' ἀμφοῖν διεξβαρμύσθω τῷ σώματι, ὅ
 χιτῶν, καὶ μὲν τὸτο ὅ πυρός· ἐγὼ
 ἢ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτι ἐδύλευσα, 25
 ὥστε σὺ, ἔτι ἔξαινον ἔρις ἐν Λυδία,
 πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παιόρμω ἴω
 τ' Ὀμφάλης χρυσῷ σαιδάλῳ· ἀλλ' ἔδδ
 μελαγχολήσας ἀπέκλεια τὰ τέκνα, καὶ
 τὴν γυναῖκα. Ἡρα. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδο- 30
 ρήρμός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔπο-
 λὺ σε ὀνήσῃ ἡ Ἀλκίνοια· ἐπεὶ ἀργήρμός
 σε, ρίψω ἐπὶ κεφαλῇ ἐν ὅ ἔρξιν, ὥς
 μηδὲ τ' Παίονα ἰάσαοθ' αἶ σὲ τὸ κρηνίον
 συντερίνῃ. Ζ. Παύσαοτε, φημί, καὶ 35
 μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ
 ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς ὅ συμ-
 ποσίῃ· καίτοι εὐγνωμον, ὦ Ἡρακλῆς.
 περκατακλίνεσθ' αἶ σὲ τ' Ἀσκληπίδι, ἄ-
 τε καὶ πρῶτερον ἀπθανόντω. 40

Διάλογος.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Ἑρ. **Τ**ί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπόλλων;
 Ἀπ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυσυχῶ
 ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ἑρ. Ἀξιοὶ μὲν λύπης
 τὸ τοιῆτον· σὺ ἢ τί δυσυχῆς, ἢ τὸ κτ'
 τὴν Δάρνιν σε λυπεῖ ἔτι; Ἀπ. Οὐδα 5
 μῶς, ἀλλ' ἐράρμωσι πενθῶ τ' Λάκωια τ'
 Οἰβάλα. Ἑρ. Τέθνηκε γ', εἰπέ μοι, ὅ
 ἔτι.

Ὑάκινθῳ ; Ἀπ. Καὶ μάλα. Ἐρ. Πρὸς
 τίνῳ, ὦ Ἀπολλοῦ ; ἢ τίς ἔτι ἀνέρας
 10 ἦν, ὡς ἀπικρίναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μετρά-
 κιον ; Ἀπ. Αὐτῷ ἐκ τὸ ἔργον. Ἐρ.
 Οὐκ ἔνι ἐμάνης, ὦ Ἀπολλοῦ ; Ἀπ. Οὐκ
 ἀλλὰ δυσύχημά τι ἀκῆσιον ἐχλύει. Ἐρ.
 Πῶς ; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι τὸ λόγον. Ἀπ.
 15 Διοσκεύην ἐμάνθαι· καὶ γὰρ συνεδίοικεν
 αὐτῷ· ὃ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολύμνῳ
 ζέφυρῳ ἤρα μὲν ἐκ ποσσὶ καὶ αὐτὸς,
 ἀρελεύμνῳ δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπερ-
 ψίαν ἐπέδραμε· ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα,
 20 ὥσπερ εἰώθαμην, τὸ δίσκον εἰς αἶα· ὃ δὲ,
 ἀπὸ τοῦ Ταυγέτω καταπιεύσας ἐπὶ κεφα-
 λῷ τῷ παιδὶ ἐνέσκησε φέρων αὐτὸν, ὥτε
 ἀπὸ τοῦ πληγῆς αἵμά τι ρύψαι πολὺ, καὶ
 τὸ παῖδα εὐθὺς ἀπθανεῖν· ἀλλ' ἐγὼ τὸ μὲν
 25 ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας,
 φεύγοντι ἐπισπόμενῳ ἄχρη τοῦ ὄρου· τῷ
 παιδὶ δὲ καὶ τάφον ἐχυσάμην ἐν Ἀμύ-
 κλαις, ὅπῃ ὁ δίσκῳ αὐτὸν κατέβαλε καὶ
 ἀπὸ τοῦ αἵματός ἀνθὸς ἀναδῆναι τὴν γῆν
 30 ἐποίησα ἥδισον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ εὐαιθέτατον
 ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον
 ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ· ἀρά σοι ἀλόγως
 λελυπηόσθαι δοκῶ ; Ἐρ. Ναί, ὦ Ἀπολ-
 λου· ἥδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένῳ τὸ ἐρώ-
 35 μνον· ὥτε μὴ ἄχθῃ ἀπθανόντῳ.

Διάλογος ζ.

Ἦρα καὶ Λητώ.

Ἦρ. **Κ**Αλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διὶ. Λη. Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἦρα, τοιάτῃς τέκλειν διδάμεθα, οἷον ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. Ἦρ. Ἀλλ, ὦτῃ μὲν ὁ Χωλὸς οὕτως χρήσιμός γε ἐστὶ, 5 τεχνίτης ὢν ἄριστος· καὶ κατακεκόσμηται ἡμῖν τὸ ἔργον, τῷ Ἀφροδίτῃ ἔγχεμε, καὶ ἀπαράξεται πρὸς αὐτῆς· οἷον σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρας ἔμετρον, καὶ ὅρει· καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς 10 τῷ Σκυθίαν ἀπελθῶσα πάντες ἴσασιν οἷα ἐοδὶξ ξενοκλονῶσα, καὶ μιμημένη τῆς Σκύθας αὐτῆς ἀνθρωποφάγας ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων ὥσπερ οἰεῖται μὲν πάντας εἰδέσθαι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατροὺς 15 εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ κατασητᾶν· ἐργαστέρα δὲ μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τὰς χρωμένους, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτεροι ἐρω- 20 τήσεως ἀπκρινόμενον, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα· καὶ πλεῖν μὲν ἀπὸ τῶ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀιόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὰς καταγοητεύεσθαι· πλὴν ὅσον ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶ συνειτωτέρων τὰ 25 πολλαῖς τρεφεύμενον· αὐτὸς γὰρ ὁ μάν-

τις ἡγνόει, ὅτι Φονεύσῃ μὲν ἐρώμενον τῷ
 δίσκῳ, ἢ ἀποσεμαντεύεται; ὥς φεύξεται
 αὐτὸν ἡ Δάφνη καὶ ταῦτα ἔτω καλὸν καὶ
 3 κομῆτῳ ὄντι· ὥςτις ἔχῃ ὁρῶ, καθ' ὃ, τι
 καλλιτεκνοτέρῳ τῷ Νιόβης ἔδοξας. Λη.
 Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα ἡ ξυνοκλόνῃ καὶ
 ὁ ψευδόμανθις οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε ἐρώ-
 μενος ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ
 3 μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὃ ἡ κισσεύ-
 ζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενον ὑφ'
 ἀπάντων· Ἡρ' Ἐγέλασα ὦ Λητοῖ· οὐκ ἔ-
 νει θαυμαστός, ἐν ὃ Μαρούας, εἰ τὰ δέ-
 κια καὶ Μῦσαι δικάσω ἤθελον, ἀπείδειρεν
 4 ὅν αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ· νῦν ἡ
 κατατοφιοδὸς ἀθλῶν ἀπώλῃ, ἀδίκως
 αἰσῶ· ἡ ἡ καλὴ σε παρθένη, ἔτω κα-
 λή εἰσι, ὥςτις ἐπεὶ ἔμαθεν ἐφθεῖσα ὑπὸ τῷ
 Ἀχαιῶν, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος
 45 ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶμα αὐτῆς, ἐπαφῇκεν
 αὐτῷ τὰς κύνας. εἰ γὰρ λέγειν ὅτι εἰδὲ
 τὰς τεκέσας ἐμειῖτο παρθένη γε καὶ
 αὐτὴ ἔτα. Λη. Μίγα, ὦ Ἡρα, φρο-
 νῆς, ὅτι ζύνῃ τῷ Διὶ, καὶ συμφορῶσιλεύεις
 50 οὐτῷ, καὶ αἰὲν τῷτο ὑβρίζεις ἀδελῶς·
 πλὴν ἀλλ' ἔφομά σε μετ' ὀλίγον αὖθις
 θαυρήσαν, ὅπότεν σε καταλιπὼν, ἐς
 τὴν γῆν κατήϊ ταῦρος ἢ κύκνῳ γλυ-
 μένῳ.

Διάλογος η.

Ἦρε καὶ Ζεὺς.

Ἦρ. ἘΓὼ μὲν ἡχυνόμην αἰ, ὦ Ζεῦ, εἴ
 μοι τοιῶντος ἦν ἦος, θῆλυς ἔ-
 τω καὶ διαφθαερμῶντος ὑπὸ τῆς μέθης· μήτρα
 μὲν ἀναδεδεμμένη τὴν νόμῳ, τὰ πολλὰ
 δὲ μαίνομυρῶναις γυναιξὶ συγνῶν, ἀβρότερος
 αὐτῶν σκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς
 καὶ κυμβάλοις χορεύων, καὶ ὅλως παιτὶ
 μάλλον ἰοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρὶ. Ζ. Καὶ
 μὴν ἄνός γε ὁ θηλυμύτης, ὁ ἀβρότερος
 τῆς γυναικῶν, ὁ μόνον, ὦ Ἦρε, τὴν Λυ-10
 δίαν ἰχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῆσθαι
 τῆς Τρωάδων ἔλαβε, καὶ τὰς Θρᾶκας ὑπηγά-
 γειο. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ἰδῶς ἰλάτας τῷ
 γυναικίῳ τέττω τροπιατικῷ, τὴς τε ἰλέ-
 φαις εἶλε, καὶ τῆς χάρας ἐκράτησε, καὶ 15
 τῆς βασιλείας αὐτῆς ὀλίγον ἀντιστήναι πολ-
 μήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· ταῦτα
 ἅπαντα ἔπραξεν ὀρχώμενος ἄρα, καὶ
 χορεύων, θύρσοις κρώμενος κίττιναις,
 μεθύων ὡς φῆς, καὶ ἐνθεάζων· εἰ δέ τις 20
 ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ ὕβριστας ἐς
 τὴν τελευτὴν, καὶ τῷτο ἰτιμωρήσατο, ἢ
 καταδῆσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀλγασσάσθαι
 ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν·
 ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ σὺκ ἀνάξια 25
 τῷ πατρὶ; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφή αὐτο-

εἰν αὐτοῖς, εὐδαίμων· καὶ μάλισ-
 αὶ λογίσαιτό τις, οἷον ἂν νῆρον ἔ-
 ῃν ὅπως ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡρ. Σὺ
 30μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖρημα
 αὐτῷ τὴν ἄμπελον, καὶ τὸ οἶνον· καὶ
 ταῦτα ὁρῶν, οἷα οἱ μεθυδένεις ποιεῖσι
 σφαχτόμυροι, καὶ πρὸς ὕδατι τραπόμυροι·
 καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τῷ πότι· τὸ
 35γὰρ Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδωκε τὸ κλῆμα,
 οἱ ξυμπόται αὐτοῖς διέφθειραν παῖσι τὰς
 δικήδαις. Ζ. Οὐδὲν τῆτο φῆς· εἰ γὰρ
 οἷον ταῦτα, εὐδαίμων Διόνυσος ποιεῖ· τὸ δὲ
 ἄμετρον τὴν πόσιος, καὶ τὸ πέρα τῆ κα-
 40λῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τῷ ἀκράτῃ, ὃς
 δ' ἂν ἐμμετραπίη, ἰλαρώτερος μὲν, καὶ
 ἡδίων γήροισ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν,
 εὐδαίμων ἂν ἐγγάσαιο εὐδέναι τὸ ξυμποτῶν·
 ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας. ὦ Ἡρα,
 45καὶ τὴν Σαμέλης μνημονεύειν, ἥ γε ἀγ-
 βάδης τῷ Διονύσῳ τὰ κάλλιστα.

Διάλογος 9.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἀφ. **Τ**ὶ δέποτε, ὦ Ἔρως, τὰς μὲν
 ἄλλας κατηγωνίσσω ἅπαντας, τὴν
 Δία, τὴν Ποσειδῶν, τὴν Ἀπόλλωνα, τὴν Ἡραν,
 ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνος δὲ ἀπέχη τὸ
 5Ἀθλῶναι, καὶ ἐπὶ ἐκείνης ἀπυρρῶ μὲν σοι
 ἢ

ἡ δ' αὖς, κεινὴ δ' οἰσῶν ἡ Φαεῖτρα, σὺ δ'
 ἄτοξ' εἰ, καὶ ἄτοχ' ; "Ερ. Δίδια, ὦ
 Μῆτερ, αὐτὴν φοβερά γάρ εἰσι, καὶ
 χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική· ὁπόταν ἐν
 ἐντεινάρῳ τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ἐπι-10
 σείσασα τ' ἰόφον, ἐκπλήττῃ με, καὶ ὑπό-
 τρομ' γίνομαι, καὶ ἀπὸρρεῖ με τὰ το-
 ξεύματα ἐκ τ' χειρῶν "Αφ. Ὁ "Αρης
 γὰρ ὦ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώ-
 πλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. "Ερ. Ἀλλ' 15
 ἐκείν' ἐκὼν προσίεσθαι με, καὶ πρὸς κα-
 λῆται· ἡ Ἀθηναῖα δ' ὑφορῶται αἰεὶ· καὶ
 ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπ' ἡν πλησίον ἔχων
 σὴν λαμπάδα· ἡ δ' εἰ μοι πρὸς, φησὶ,
 νῆ τ' πατέρα, τῷ δορατίῳ σε λαβείρασα, 20
 ἡ δ' ὤ ποδὸς λαβομένη, καὶ εἰς τ' τάρτα-
 ρον ἐμβαλῶσα, ἡ αὐτὴ λαβασαμένη
 λαβερῶ· πολλὰ τειαῦτα ἠπέειλε, καὶ
 ὅρα δ' ὀδριμύ· καὶ ἐπὶ δ' εἴθεος ἔχῃ πρὸς
 ὦπὸν τι φοβερόν, ἐχίδναις κατάκομον, 25
 ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται
 γάρ με, καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐτό.
 "Αφ. Ἀλλὰ τί μὲν Ἀθηνῶν δέδιας, ὡς
 φῆς, καὶ τί μὲν Γοργόνας; καὶ ταῦτα μὴ
 φοβηθεῖς τ' κεραυνὸν δ' Διὸς· αἴ δ' Μῦ-30
 σαι δ' αὖ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βε-
 λῶν εἰσιν; ἡ καὶ κείναις λόφας ἐπισείουσι,
 καὶ Γοργόνας περφαίνουσιν; "Ερ. Αἰδῶμαι
 αὐτάς, μῆτιρ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ
 τι φροντίζουσι· καὶ πρὸς ὧδ' ἔχουσι καὶ 35
 ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, καὶ

λῆμν' ὑπὸ τῷ μέλει· Ἄφρ. Ἐὰ καὶ
 ταύτας, ὅτι σεμιά· τὴν δ' Ἀρτεμιν τί-
 ν' ἐνεκα ἢ τιτρώσκεις; Ἐρ. Τὸ μὲν ὅλον,
 40 ὅδ' ἐ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόν τι φεύγουσιν
 αἰὲν ἀπὸ τῶ ὀρώ· εἴτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα
 ἥδ' ἱραῖ. Ἄφρ. Τίν', ὃ τέκνον; Ἐρ.
 Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν
 τε ἰδιώκυστα καὶ κατατοξεύειν· καὶ ὅλως
 45 ὥς τῷ τοιούτῳ ἐστίν· ἵππ' ἐπὶ τόν γε
 ἀδελφὸν αὐτῆς καίτοι τοξότῳ καὶ αὐτὸν
 οἶα, καὶ ἐκηδόλον. Ἄφρ. Οἶδα, ὃ
 τέκνον, πολλὰ ἐκείνῳ ἐτόξευσας.

Διάλογος ι.

Ἄρης καὶ Ἑρμῆς.

Ἄρ. ἮΚωσας, ὃ Ἑρμῆ, οἶα ἠπείλη-
 σεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερ-
 πλικά, καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐβίλησω, φησὶν,
 ἐγὼ μὲν ἐν τῷ ἔργῳ στερὰν καθήσω,
 50 ὑμεῖς δ' ἢν ἀπικρεμνοδέντες καταπαῖν
 βιάζεσθ' ἐμε, μάτῳ ποιήσετε· ἢ γὰρ δὴ
 παθελκύσετε· οἱ δ' ἐγὼ θιλήσαιμι ἀνελκύ-
 σαι, ἢ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶ-
 ῤῃα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας με-
 10 ἰοτιωρεῖω· καὶ τὰλλα ἔσα καὶ σὺ ἀκύνεας·
 ἐγὼ δ' ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀμείναι,
 καὶ ἰχυρότερός ἐστιν, εἴη ἂν ἀρηθείω·
 ὁμῶ δ' ἢ τῷ τρώεσθαι ὑπερφέρειν ὡς μὴ κα-
 τα-

τάβαρῆσεν αὐτὸν, καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ
 δάλασαν ὡς θάλασσαν, ὥς ἂν πεσείλω. 15
 Ἐρ. Εὐφρόνη, ὦ Ἄρις, ὃ γὰρ ἀσφαλὲς
 λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν δαπ-
 ναύωμαι ἐφ' ὧν φλυαρίαις. Ἄρ. Οἶδ' γάρ
 με ὡς πάντας ἂν ταῦτ' εἶπῃν, ὅτι
 ὡς μόνον σὲ, ὃν ἐχειμυθεῖν ἠπιστάμην; 20
 ὃ γὰρ μάλα γε γέλοισι ἔδοξε μοι ἀκρόοι
 μεταξὺ ἐπ' ἀπειλῆς, ὥς ἂν δυσαίμων
 σιωπῇσαι ὡς σὲ· μέμνημαι γὰρ ὅτι
 ποτὶς, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα,
 καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαινασάντες ἐπεβόλευσαν 25
 ξυνοῦσαι αὐτὸν λαβόντες· ὡς παντοῖα
 ἦν διδίων, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας; καὶ ὅτι
 μήγε ἡ Θέτις κατελήσασα ἐκάλεισεν
 αὐτῷ σύμμαχον Βελάρειαν ἐκατόσχητον
 οἶον, καὶ ἐδίδετο αὐτῷ περσυνῶν, καὶ 30
 βροντῇ· ταῦτα λογιζομένων ἐπήν μοι γε-
 λᾶν ἐπὶ τῇ κακίρημοσύνῃ αὐτῶν. Ἐρ.
 Σιώπα, εὐφρόνη· ὃ γὰρ ἀσφαλὲς ἔστι
 σοὶ λέγειν, ὅτι ἐμοὶ ἀκρόοι τὰ τοιαῦ-
 τα.

35

Διάλογος ια.

Ἑρμῆς καὶ Μαῖα.

Ἐρ. Ἔστι γάρ τις, ὦ μήτηρ, ἐν ὧν
 θεῶν θεὸς ἀθλιώτερος ἐμῶν; Μα.
 Μὴ λέγῃς, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτοι μηδὲν. Ἐρ.
 Δ 4 Τὶ

Τί λέγω, ὅς τοσαῦτα πρῶτα ἔχω μό-
 5ν^ο κάμων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας
 ἀγασσάμεν^ο. ἴωθι μὲν γὰρ ἐξαισάντα
 σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ ἀφσώ-
 σαιτα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετήσαντα
 ἕκαστα παριστάναι τῷ Διὶ, καὶ ἀφθέρειν
 10τάς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτῷ ἄνω καὶ κάτω
 ἡμεροδρομεῖντα, καὶ ἐπανελθόντα ἔ-
 τι κεκοισμένοι ὠδρατιθίαι τὴν ἀμβρο-
 σίαν· πρὶν δὲ τὴν νεώηλον τῆτον οἶνοχόον
 ἦκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχειον· τὸ δὲ
 15πάνω δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς κα-
 θεύδω μόν^ο καὶ ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ
 τότε τῷ Πλάτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκρο-
 πομπὴν εἶναι, καὶ παριστάναι τῷ δικαστη-
 ρίῳ· ἔγωγε γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔρ-
 20γα, ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκ-
 κλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδά-
 σκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράτ-
 τειν μεμελεσμένον· καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λήδας
 τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερον^ο ἐν ἄραιῳ
 25καὶ ἐν ἄδῃ εἰσὶν· ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέ-
 ραν καὶ ταῦτα καὶ κεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον·
 καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήης καὶ Σεμέλης υἱοὶ ἐν
 γυναικῶν δυσήνῳ γρόμῳ εὐωχῶνται ἀ-
 φρόντιδες, ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀθλάν^ο ἀφ-
 30ροῦμα αὐτοῖς· καὶ νῦν ἄρτι ἤκουτά με
 ἀπὸ Σιδῶν^ο ὠδρα τῆς Κρόμης θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πίπομφέ με ὀψόμενοι ὅ, τι πρῶτ-
 τὴ ἢ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα πίπομφιν
 αὐτὸς ἐς τὸ Ἄργ^ο ἐπισκεψόμενοι τὴν Δα-
 γάλῃ.

τάλω· εἴτ' ἐκείθεν εἰς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλ-35
θὼν ἐν παρόδῳ τῷ Ἀντιόπῳ ἰδέ· καὶ ὅλως,
ἀπηγόρευκα ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατόν ἦν,
ἡδέως ἂν ἤξιῃσα πεπραῶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν
γῇ κακῶς δουλεύοντες. Μα. Ἐὰ ταῦτα,
ὦ τέκνον· χρη γὰρ πάντα ὑπερηρετῇ τῷ πα-40
τρὶ νεανίαι ὄντι· καὶ νῦν, ὥσπερ ἐπέμ-
φθης, σόβει εἰς Ἀργεῖ· εἴτα εἰς τῷ Βοιω-
τίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνας λάβοις·
ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

Διάλογος ιβ.

Ζεὺς καὶ Ἥλιος.

Ζ. **Ο**ἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκι-
σι· ἀπλώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ
ἅπαντα, μετράχῳ ἀνοήτῳ πισεύσας τὸ
ἄρμα, ὅς τὰ μὴ κατέρριξε ἀέσθουσι
ἐνεχθεῖς· τὰ δ' ὑπὸ κρύπτῳ ἀφ' ἁρπαγῆς5
ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀπαπάσας τὸ πῦρ
καὶ ὅλως, εἰδέν' ὅ, τι ἔξυνετάρραξε, καὶ
ξυνέχεει· καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνώ-
μην κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραιῶν, εἰδὲ
λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν· τοιῶτον10
ἰμὶν τ' καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτῳ ἐκ-
πέπομφας. Ἥλ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ
μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείθῃς ἡμῶς πομπὰ
ἰκετεύοντι· πόθει γὰρ ἂν καὶ ἔλπισα τηλι-
κῦτον ῥηήσεσθαι κακόν; Ζ. Οὐκ ἦ-

δεις ὅσῃς ἰδεῖτο ἀκρεβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ
 ὥς, εἰ βροχὺ τις ἐκβαίη τ' ὁδῷ, εἴχεται
 πάντα, ἡγνότες δὲ καὶ τ' ἵππων τ' θυμὸν,
 ὥς δὲ συνέχεν ἀνάγκη τ' χαλινόν; εἰ γὰρ
 20 ἐνδοίῃ τις, ἀφωλιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ
 ἀμέλει καὶ τῷτοι ἐξήνεσκαν ἄρτι μὲν ἐπὶ
 τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγοι δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ,
 καὶ εἰς τὸ ἐναντίον ἔδρῳμεν, ἐνίοτε καὶ
 αἶω, καὶ κάτω, ὅλως ἔνθα ἐβόλοντο αὐ-
 25 τοί· ὁ δὲ σὺν ᾧχεν ὁ, τι χρῆσαιτο αὐ-
 τοῖς. Ἥλι. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστά-
 μιν, καὶ διὰ τῷτο ἀντεῖχον ἐπιπολὺν,
 καὶ σὺν ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν·
 ἵππε δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ
 30 μῆτηρ Κλυμμένη μετ' αὐτῷ, ἀναβιβασά-
 μιν ἐπὶ τὸ ἄρμα, ὑπεθέμιν ὅπως μὲν
 χρὴ βεβηκίαια αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ εἰς τὸ
 αἶω ἀφέντα, ὑπερενεχθῆναι· εἶτα εἰς τὸ
 κάταγες αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὥς ἐκρατῇ
 35 εἶναι τ' ἡίων, καὶ μὴ ἐφείναι τῷ θυμῷ τ'
 ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκα· ὁ κίνδυνος,
 εἰ μὴ ὀρθλὴν ἐλαύνει· ὁ δὲ, παῖς γὰρ ἦν,
 ἐπιβὰς τοσούτω πυρὸς, καὶ ἐπικύψας εἰς
 βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη, ὥς τὸ εἶκος· οἱ
 40 δὲ ἵπποι ἡθοῖον σὺν ὄντα ἐμὲ τ' ἐπιβε-
 βηκότα, καταφρονήσαντες ἔμειρακίαν
 ἐξετρέποντο τ' ὁδῷ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦ-
 τα ἐποίησαν· ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, εἴ-
 μαί, διδιδῶς μὴ ἐκπίσῃ, αὐτὸς εἴχετο
 45 τ' αἰνυγῶ· ἀλλὰ ἐκείνός τε ἥδη ἔχεν
 τὴν δίπλυν, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ
 πέν-

πέιθε. Ζ Ἰκαῖον λέγεις, τοιαῦτα τολ-
μήσας· ἔν μὲν ἐν συγγνώμῃ δ' ἀπείμα-
σοι· εἰς δὲ τὸ λοιπὸν ἦν τι ὅμοιον ᾧ ῥατο-
μήσης, ἢ τινα τοιῦτον σεαυτῷ ἀλφειοχόου 50
ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ ὁπόσοι δ' εὖ πυ-
ρὸς ὁ κερκαυὸς πυρῶδες ἐστίν. ἄνδ' ἐκκῆνοι
μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτεταισαν ἐπὶ τῷ Ἡρα-
δαίῳ, ἵνα περ' ἴπισιν ἐκδιφρευθεῖς, ἡλικίῃ
ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι· καὶ αἰγυριοὶ γιγνέ- 55
σθαι ἐπὶ τῷ πάθῃ· σὺ δὲ συμπηξά-
μεν· τὸ ἄρμα, κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὶς
αὐτῷ, καὶ ἄτερ· τὸ τρηχῶν οὐντέ-
τρωπαι, ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τὰς ἱπ-
πας· ἀλλὰ μέμνησο τέτων ἀπάντων. 60

Διάλογος ιγ.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς.

Ἀπ. Ἐχες μοι εἰπεῖν, ᾧ Ἑρμῇ, πό-
τερ' ὁ Κάτωρ ἐστὶ τέτων, ἢ
πότερ' ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν
ἀφαιρέναιμι αὐτὸς. Ἐρ. Ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν
ἐυγλῆρόμεν· ἐκείν' ὁ Κάτωρ ἦν, αὐτὸς δὲ 5
Πολυδεύκης. Ἀπ. Πῶς ἀγαγιγιώσκεις;
ὅμοιοι γὰρ. Ἐρ. Ὅτι αὐτὸς μὲν, ᾧ Ἀπολ-
λον, ἔχῃ ἐπὶ τῷ περσώπῳ τὰ ἰχνη τῶ
τρηχυμάτων, ἀ' ἔλαβε ᾧ ῥα τὸ ἀνταγωνι-
στῶν πυκλιῶν· καὶ μάστιγα ὁπόσα ἐπὶ τῷ 10
Βέβρυκα· Ἀμύνε ἐτρώθη τῷ· ἰάτρῳ συμ-

πλείων· ἄτερ⊕ ἢ ἕδὲν τοιῦτον ἰμφαίφ,
 ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρῶσω-
 πον. Ἀπ. Ὠησας, διδάξας τὰ γνωρί-
 15 μαζα, ἰπὲρ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, ἔω ὦ
 τὸ ἱμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόν-
 τιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἱππ⊕ ἱκατέρω
 λευκός· ὥστε πολλὰκίς ἐγὼ τ' μὲν πρῶτω-
 πον Κάτορα, Πολυδεύκην ὄντα, τ' ἢ
 20 τῶ ἔξ Πολυδεύκης ὀνόμαζι. ἀτὰρ εἰπέ
 μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε σὺν ἄμφω
 ζύνετιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, ἄρτι μὲν
 νεκρὸς, ἄρτι ἢ θεὸς ἐστὶν ἄτερ⊕ αὐτῶν.
 Ἐρ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τῆτο ποιῶσιν· ἰπὲρ
 25 γ' ἔδφ' εἶνα μὲν τεθνήσκαι τ' Λίδας ἡέων,
 εἶνα ἢ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἕτως αὐ-
 τοὶ τλήν ἀθανασίαν. Ἀπ. Οὐ ξυνετλή, ὦ
 Ἐρμῆ, τλήν νομλή, εἶγε εἰδὲ ὁψοντα ἕ-
 τως ἀπῆλθες, ὅπερ ἐπόθεν οἶμαυ μάλιστα·
 30 πῶς γ' ὁ μὲν πρῶτα θεοῖς, ὁ ἢ πρῶτα
 τοῖς φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ ὥππερ ἐγὼ
 μαιτεύομαι, ὁ ἢ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ ἢ
 παλαίην διδάτεις, παιδοτερίβης ἄρι-
 35 Ⓞ ὢν· ἢ ἢ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τ'
 ἄλλων ἕκαστ' ἔχῃ τινὰ τέχνῳ, ἢ θεοῖς,
 ἢ ἀνθρώποις χρησίμῳ· ἔτοι ἢ, τί ποιή-
 σασιν ἡμῖν, ἢ ὄργοι εὐωχίσοντα τηλι-
 κῆτοι ὄντες; Ἐρ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ πρῶτε-
 τακτα αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι·
 40 καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγ⊕· καὶ ἂν
 πρὸς αὐτάς χερμαζορμῆς ἴδωσιν, ἰπικα-
 θίσαντες ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τῆς ἐμ-
 πλείον.

πλίνους. Ἀπ. Ἀγαθὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
σατήρειν λέγεις τὴν τέχνην.

Διάλογος ἰδ.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδών.

Κύ **Ω** Πάτερ, οἷα πέποιθα ὑπὸ Τ
κατάρσεν ξένον, ὃς μεθύτας
ἔξετύρλωσέ με, κοιμωμῶν ἐπιχειρήσας.
Ποσ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τελευτήσας, ὦ Πολύ-
φημε; Κύ. Τὸ μὲν πρῶτον, Οὐτὶν ἑαυτὸν
ἀπεκάλεε ἰπεί ᾧ δῖε Φυγε, καὶ ἔξω ἦν βέ-
λος, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔρη. Ποσ.
Οἶδα ὅν λέγεις· τὸ Ἰθακῆσιον· ἐξ Ἰλίου δ'
ἀνέπλεε· ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξε, καὶ δὲ
πάνυ εὐδαρσὴς ὤν; Κύ. Κατέλαβον ἐν τῷ 10
ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς νομῆς ἀσρέψας πολλὰς
τινας ἐπιβιβλύνοντας δηλονότι τοῖς ποιμ-
νίοις· ἰπεί ᾧ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα,
πέτραν ᾧ ἔστι μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ
ἀνέκαυστα, ἐναυ-ἀμρῶν δ' ἔφερον δένδρον 15
ἀπὸ Τ ὅρας, ἐφάνησαν ἀπεκρύπτειν αὐ-
τὰς περὶ ἄμφοι· ἐγὼ ᾧ συλλαβὼν αὐτῶν
τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς
ὄντας· ἐνταῦθα ὁ παινεργάταλ' ἐκείν',
εἴτε Οὐτίς, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι 20
πιεῖν φάρμακόν τι ἐλχίας, ἡδὺ μὲν, καὶ
εὐσμὸν, ἐπιβιβλόταλον ᾧ, καὶ ταρτα-
χιδέταλον· ἀπαιτῶ γὰρ εὐθύς ἰδέσθαι μοι

ἀειφέρεσθαι πτόνῃ· καὶ τὸ σπήλαιον
 25 αὐτὸ ἀνεγρέφετο· καὶ ὅτε ἔτι ὅλως ἐν
 ἑμαυτῷ ἦμην· τέλει δ' ἔτι, εἰς ὕπνιον κατε-
 παύεσθαι· ὃ δ' ἀποξύσας τ' μοχλὸν, καὶ
 πυράσας γε, παύσεται ἐτύφλωσέ με κα-
 θεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι,
 30 ὦ Πόσειδον. Πο. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ
 τέκνον· ὅς ὅτε ἐξείθορες μεταξὺ τυφλόμε-
 νου· ὃ δ' ἔν' Ὀδυσσεύς πῶς διέφυγεν; ἔ-
 γὼ δ' ἂν εἴ οἶδ' ὅτι ἐδυήθη ἀποκινῆσαι τὴν
 πύργον ἀπὸ τ' θύρας. Κύ Ἀλλ' ἐγὼ
 35 ἀφείλον, ὡς μάλα αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα·
 καὶ καθίσας ὡρᾷ τὴν θύραν, ἐθήρην τὰς
 χεῖρας ἐκπετάσας· μόνον παρὲς τὰ παύ-
 ρατα εἰς τὴν νομὴν, ἐντελέμενον τῷ
 κελῷ, ὅποσα ἐχρῆν πρότερον αὐτὸν ὑπὲρ
 40 εἰμῆ· Ποσ. Μαινάων, ὡς ἐκείνοις ὅτι γε
 ἔλαθεν ὑπεξελθῶν σε· ἀλλὰ τὸς ἄλλους γε
 Κύκλωπας ἔδωκεν ἐπιδοῆσθαι ἐπ' αὐτόν.
 Κύ Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον·
 ἵππῃ δ' ἤρηντο ἔπι ἐπιβλεπόντων τὸ ὄνομα,
 45 καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχό-
 λῳ οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπτόντες ἔτι
 κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρχων τῷ νό-
 μι· καὶ ὁ μάλιστα ἠίασέ με, ὅτι καὶ
 οἰκτιρίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὴν, ἔδωκε
 50 πατήρ, Φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται
 σε. Ποσ. Θάρσέ, ὦ τέκνον, ἀμυνέ-
 μαί γὰρ αὐτόν, ὡς μάλα, ὅτι εἰ
 καὶ πῆρυσίν μοι ὀρθοκλῶν ἰᾶσθαι ἀ-
 δύνατοι, τὰ γὰρ τ' πλεόνων τὸ σάξεν
 αὐ-

αὐτὰς, καὶ ἀποκλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρὸς σέ. 55
πλεῖ ᾧ ἔτι.

Διάλογος ιε.

Μειλᾶν καὶ Πρωτεύς.

Με. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ
Πρωτεῦ, σὺν ἀπίθανοι, ἐνά-
λιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φηρητόν· καὶ
εἰς λείοντα ὁπότε ἀπαγείης, ὅμως εὐδὲ τῷ-
το ἔξω πίστεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυ-
νατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῆντα, τῷτο πάνυ
θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. Μὴ θαυ-
μάσης, ὦ Μειλάει· γίγνομαι γάρ. Με.
Εἶδον καὶ αὐτὸς· ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσι-
ται γὰρ πρὸς σέ, γοητεῖαν τινα πρὸς αὐγαι-
10 τῷ πρᾶγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξαπα-
τᾶν ᾧ ὁράντων, αὐτὸς εὐδὲν τοιῦτο γι-
γνόμενον. Πρω. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ
τῷ ὅπως ἐναργῶν γήσοιτο; σὺν ἀντιφράμοις
τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, εἰς ὅτα μετεποίησαι
15 ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστοῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα
ψευδὲς μὲν εἶναι δοκεῖ, φαιτασία δὲ
τις πρὸς τῷ ὀφθαλμῶν ἰσαμρῇ, ἐπειδὴν
πῦρ γήσκωμαι, πρὸς ἐνίσταί μοι, ὦ γη-
ναιότατι, τὴν χεῖρα· εἴη γὰρ, εἰ ὁρῶμαι
20 μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρὸς σέ.
Με. Οὐκ ἀσφαλὲς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ.
Πρω. Σὺ δὲ μοι, Μειλάει, δοκεῖς εὐδὲ πο-
λύ-

λύπην ἐωρακίαναι πόπολε, εἰδ' ὁ πάχῃ
 25 ὁ ἰχθύς ἔτ' εἶδεναι Με. Ἀλλὰ τ' μὲν
 πολὺ πην εἶδον· ἂ πάχῃ ᾗ, ἡδέως ἂν
 μάθοιμι ᾧ ᾧ σῶ. Πρω. Ὅποια ἂν πέ-
 τρα περσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ
 περσεφὺς ἔχηται ἧ τὰς πλεκῆαιας, ἐκεί-
 30 η ὅμοιον ἀπεργάζεσθαι ἑαυτὸν, καὶ μετα-
 βάλλῃ τὴν χροάν, μιμνήσκῃ τὴν πέ-
 τραν, ὥς ἂν λάβῃ τὰς ἀλίεας, μὴ ἀλλο-
 λᾶττων, μὴ δὲ φανερὸς ἂν ἀλλὰ τῆτο, ἀλλ'
 εἰκὼς τῷ λίθῳ. Με. Φασὶ ταῦτα· τὸ ᾗ
 35 σὸν πολλῷ ᾧ ᾧ δόξοτερον, ᾧ Πρωτεῦ.
 Πρω. Οὐκ οἶδα, ᾧ Μενέλαε· τίη ἂν
 ἄλλω πισεύσας τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς
 ἀπιστῶν; Με. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα
 τεράσιον, τ' αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γί-
 40 γνέσθαι.

Διάλογος 15.

Παιόπης καὶ Γαλλίης.

Πα. **Ε**ἶδες, ᾧ Γαλλίη· χρεὺς, οἷα ἐποίη-
 σεν ἡ Ἐρεῖς ᾧ τὸ δεῖπνον ἐν
 Θερταλία, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς
 τὸ συμπόσιον; Γα. Οὐ ξυνεσιώμην ὑμῖν
 5 ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ᾧ
 Παιόπη, ἀκύμασθαι ἐν τῷ ὅτῳ φυλάττειν
 τὸ πέλαγος· τί ᾗ ἐποίησεν ἡ Ἐρεῖς μὴ
 παρῆσα; Πα. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπε-
 λη-

ληλύθεσαν ἐς τὸ θάλαμον, ἰπὸ δ' Ἄμ-
 φιτέιτης καὶ Ἐ Ποσειδῶντος ἀρξαπεμθέν-10
 τες· ἡ Ἐρως δ' ἐν τοτὺτω λαθῆσα πάν-
 τας, ἐδυήθη ἢ ῥαδίως, τὸ μὲν πινόων,
 ἐνίαν ἢ κορτέων, ἡ τῶ Ἀπόλλωνι κι-
 θαρίζοντι, ἡ ταῖς Μῦσαις ἀδύσαις ποσει-
 χόντων τὸ νῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον 15
 μῆλόν τι πάγκαλον, χρυτὲν ὅλον, ὃ
 Γαλλῶν· ἐπιγέγραπτο δ', Ἡ καλὴ λα-
 βίτω· κυλινδρόμορον ἢ τῆτο ὥππερ ἐξε-
 πίτηδες ἦκε, ἐνθα Ἦρα τε, καὶ Ἀφροδί-
 τη, καὶ Ἀθλῶν κατεκλίνοντο· καί περ δὲ 20
 Ἑρμῆς ἀνελόμορον ἐπελίζατο τὰ γεγενη-
 μένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεισιωπήσα-
 μιν· τί γὰρ ἔδδ' ποιεῖν, ἐκείνων παρυσῶν;
 αἱ δὲ ἀντεποιῶντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι
 τὸ μῆλον ἡξίαν, καὶ εἰ μὴ γὰρ ὁ Ζεὺς δίο-25
 σσειν αὐτὸς, καὶ ἄχρη χειρῶν πρὸς χάρησιν
 τὸ προῖμα· ἀλλ' ἐκείνους, αὐτὸς μὲν ἔ-
 κρινῶ, φησὶ, ὥς τῆς, καί τοι ἐκεί-
 ναι αὐτὸν δικάται ἡξίαν· ἀπίτε δὲ ἐς τὴν
 Ἰδλῶν ὡς τὸ Πελάμει παῖδα, ὃς οἶδέ τε 30
 ἀγνώωναι τὴν καλῶνα φιλόκλον ὦν,
 καὶ σὺν αὐτῷ ἐκείνους κρίναι κακῶς. Γα-
 τί ἐν αἱ θεῶν, ὃ Πανόπη; Πα. Τήμερον,
 αἶμα. ἀπίσσι πρὸς τὴν Ἰδλῶν. Πα. Καί
 τις ἡξί μὲν μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν 35
 κορτέων; Πα. Ἦδη σοι φημι, σὺν ἄλλῃ
 κορτέων, τὸ Ἀφροδίτης ἀγωνιστομένης, ἢ
 μὴ τι πᾶν ὁ ἀγριότης ἀμβλυώτῃ.

Διάλογος ιζ.

Ποσειδῶν καὶ Δελφίνων.

Πο. **Ε**ὕγε, ὦ δελφίνες, ὅτι ἀεὶ φιλάν-
 θρωποι εἰσε, καὶ πάλα μὲν τὸ τ'
 Ἰνῆς παιδίον ἐπὶ τῷ Ἰοθμόν ἐχθρίσατε,
 ὑποδεξάμενοι δὲ τῷ Σκιρωνίδαν μὲν τ'
 5 μητρὸς ἐμπιστόν· καὶ νῦν σὺ τῷ κιθαρωδῶν
 τῦτον ἐν Μηθύμνης ἀναλαβὼν ἐξενήξω
 ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· καὶ δὲ
 ὡς εἶδες, κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολύ-
 ρμον. Δελ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσει-
 10 δον, εἰ τὴς ἀνθρώπων εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀν-
 θρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἐχθρὸς ἡρόμενοι. Πο.
 Καὶ μέμφομαι γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
 κατακυμαχήσας μετέβαλε· θεοὶ χειρώ-
 σασθαι μόνον, ὥσπερ τὴς ἄλλης ὑψηλά-
 15 γυελο· ὅπως γὰρ τὰ κτ' τῷ Ἀρίοιᾳ τῦτον
 ἐγλύελο, ὦ δελφίν; Δελ. Ὁ Πιερίων-
 δρ', οἶμαί, ἔχειν αὐτῶν· καὶ πολ-
 λάκις μετεπέμπελο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ·
 ὃ δ' ὅτε πλετήσας ὡρᾷ δ' τυραννὸς, ἐπεθύ-
 20 μησε πλεύσας οἴκαδ' ἐς τὴν Μήθυμναν
 ἐπιδείξασθαι τῷ πλῶτον· καὶ ἐπὶ δὲς πορθ-
 μένῃ τινὸς κακῆργον ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε
 πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον ἐπεὶ
 κτ' μέσοι τὸ Αἰγαῖον ἐγλύελο, ἐπιβυλεύ-
 25 σιν αὐτῶν οἱ ναῦται· ὃ δὲ, ἡγεράμην
 γὰρ ἄπαντα ὡρᾷ τῷ σκάφει, ἐπεὶ
 ταῦ-

ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν
 σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρήνον
 τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκόντα ἰάσασθαι ῥίψαι
 ἑμαυτόν· ἐπέτρεψαν οἱ ταῦτα· καὶ ἀνέ- 30
 λαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πᾶντι λυγρῶς·
 καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς αὐτίκα
 πάντως ἀπθανέμεν· ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν,
 καὶ ἀναθέμεν· αὐτοὶ ἐξηιξάμενοι ἔχον εἰς
 ταῖναρον. Πο. Ἐπαινῶ τὸ φιλομυστίας· 35
 ἄξιον γὰρ τὸ μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τὸ
 ἀκροάσας.

Διάλογος ιη.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηίδες.

Πο. **Τ**ὸ μὲν εἶνόν τε τοῦτο, εἰς ὃ ἡ παῖς
 κατλήχθη, Ἐλένη· καὶ ἐπ'
 αὐτῆς καλεῖσθαι· τὸ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ
 Νηρηίδες, ᾤσασθε λαβῆσαι τῇ Τρωάδι πρὸς
 ἐνέκατι, ὡς ταφείη ὑπὸ τῷ ἐπιχωρίῳ· 5
 Νη. Μηδαμῶς, ὦ Ποσειδῶν, ἀλλ' ἐνταῦ-
 θα ἐν τῷ ἱππικῷ πελάγῳ τεθάψω· ἐλπί-
 μεν γὰρ αὐτὴν οἴκησαι ὑπὸ τῇ μητρυίᾳ
 πιπιομένην. Πο. Τὸτο μὲν, ὦ Ἀμφι-
 τρίτη, εἰ θέμις, εἰδ' ἄλλως καλὸν ἐν- 10
 ταῦθά περ πεθεῖται ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ,
 ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ
 Χερρόνησῳ τεθάψειται· ἐκείνη δὲ ᾤσασθε
 μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
 τὰ

15 τὰ αὐτὰ καὶ ἰνὰ πείσειται, καὶ ἱμπεσεῖται
 ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκόμενός τις εἰς τὸ πέ-
 λαγόν ἀπ' ἄκρου τοῦ λιθαιρῶντος, καθί-
 πτε καθήκει, εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα
 καὶ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῇ ἀγκύλῃ. Νη. Ἀλλὰ
 20 καὶ κείνῳ σώσαι δέησεν, χαριτωμένους τῷ
 Διονύτῳ· τρωφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθῃ ἡ
 ἰνώ. Πο. Οὐκ ἐχρῆν ἔγωγε ποιητὴν εἶσαι·
 ἀλλὰ τῷ Διονύτῳ ἀχαριστεῖν, ὃ Ἀμ-
 φιτέλῃ, ὅν τι ἀξιοῖ. Νη. Αὐτὴ γὰρ ἄρα
 25 τί παῖστα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κελῖν; ὁ
 ἀδελφὸς γὰρ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἔχειται;
 Πο. εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀν-
 τέχειν πρὸς τὴν φορὰν· ἢ γὰρ ὑπὸ ἀν-
 θίας ἐπιδύσας ὀχήματι πρὸς ὁδοῦ, καὶ
 30 ἀπιδύσας εἰς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖ-
 σα, καὶ τῷ θάμνῳ ἅμα συχθεῖσα, καὶ
 ἰλιγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῇ πλῆ-
 σιως, ἀκρατὴς ἐχέτω· τὸ κερῶτον τοῦ
 κελῖν, ὃν τίως ἀπείληπτο, καὶ κατέπε-
 35 σεν εἰς τὸ πέλαγόν. Νη. Οὐκ ἔνι ἐχρῆν
 τὴν μητέρα τὴν Νεφέλῃ βοηθεῖν πιπλίσ-
 σῃ; Πο. Ἐχρῆν, ἀλλ' ἡ μοῖρα πολλῶν
 τῇ Νεφέλῃς δυνατωτέρα.

Διάλογος ιθ.

Ἰεὺς καὶ Ποσειδῶν.]

Ἰρ. **Τ**ὴν ἡῆσον τὴν πλαναρρίῳ, ὦ Πό-
 σειδον, τὴν ἀποπαθεῖσαι τῇ
 Σικελίας, ὅφρα λὸν ἐπινήχεσθαι συμβέβηκε
 ταύτῳ, φησὶν ὁ Ζεὺς, εἴσων ἤδη, καὶ
 ἀνάφηνον, καὶ ποίητον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰ-5
 γαῶ μίσω βεβαίως μῦθον, τηρῶντας πάντων
 ἀσραλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς Πο.
 Πιπράξῃται τῷτο, ὦ Ἰεὺ· τίνα ἢ ὅμως
 παρὲξ αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανέσας, καὶ
 μηκέτι πλέσας; Ἰρ. Τὴν Λητῶν ἐπ' αὐ-10
 τῆς δεῖ ἀπκυῆσαι· ἤδη γὰρ ποιηρῶς ἐπὶ
 τῇ ὠδίνῳ ἔχει. Πο. Τί ἔνι ἔχ' ἱκανὸς ὁ
 ἔργον ἐντεκεῖν; εἰ ἢ μὴ ἔστι, ἀλλὰ γε
 πάντα ἡ γῆ ὅση ἐν ὑποδέξεισθαι δύναίτο
 τὰς αὐτῆς γονάς; Ἰρ. Οὐκ, ὦ Ποσειδον· 15
 ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλασε τὴν
 γῆν, μὴ ἀρῶσθαι τῇ Λητοῖ τῇ ὠδίνῳ
 ὑποδοχῆν· ἡ τοίνυν ἡῆσθαι αὐτὴ ἀνώμο-
 τὸς ἐστίν· ἀφανὲς γὰρ ἐν. Πο. Συνίημι·
 εἴθι, ὦ ἡῆσε, καὶ ἀνάδουσι αὖθις ἐν 20
 βυθῷ, καὶ μηκέτι ὑποφέρειν, ἀλλὰ βε-
 βαίως μῦθε, καὶ ὑποδέξαι, ὦ εὐδαιμονι-
 σάτῃ, ὅς ἀδελφῶν τὰ τέκνα δύο, τὰς
 κακίστας τῇ θεῶν· καὶ ὑμεῖς, ὦ Τεῖτων-
 νες, ἀπαρσθμεύσατε τὴν Λητῶν ἐς αὐτὴν· 25
 καὶ γαλήνῃ ἀπαιτῶ ἔστω· τῇ δ' ἐργασθῆναι

ῥ, ὃς τῶν ἰσχυρῶν αὐτῶν φοβᾶν, τὰ
 νιογιά, ἐπειδὴν τεχνῇ, αὐτίκα μέτεισι,
 καὶ τιμωρήσῃ τῇ μητρὶ· σὺ ῥ' ἀπά-
 30 γοῖς τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ· ἔση-
 κεν ἡ Δῆλος· ἡκίτω ἡ Λητώ, καὶ τι-
 κίτω.

Διάλογος κ.

Χαιρὸς καὶ Θάλασσα.

Χαν. **Δ** Ἐξάγε με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ
 πεποιθότα· κατὰ σῶσόν με τὰ
 τρυφύματά· Θά. Τί τῆτο, ὦ Χάνθι; τίς
 σε κατέκαυσεν; Χαν. Ἦφαιστος· ἀλλ'
 5 ἀπὸ πυρὸς καὶ ὄλως ὁ κακοδαίμων, καὶ
 ζέω· Θά. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;
 Χαν. Διὰ τὸ ἦν τῷ Θέτιδι· ἐπεὶ γὰρ φο-
 νεύοιζα τῆς Φρύγας ἰκίτευσα, ὅδ' ὅτε
 ἐπαύσατο τὸ ὄργη, ἀλλ' ὑπὸ τῷ νεκρῶν
 10 ἀπὸ φρεσίν μοι τὸ ῥῆν, ἐλεήσας τῆς
 ἀθλίας, ἐπῆλθεν ἐπικλύσαι θάλασσαν, ὡς
 φοβηθεὶς ἀπὸ τοῦ ἀνδρῶν· ἐνταῦθα ὁ
 Ἦφαιστος, ἔτυχε καὶ γὰρ πλησίον περὶ ὧν,
 πᾶν ἔτοιμον οἶκα πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ
 15 Αἴτῃ, καὶ ἔπειτα ἄλλοι φέρων, ἐπῆλθέ
 μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πηλείας, καὶ
 μυρίκας, ὥπλητε ῥ' καὶ τῆς κακοδαίμο-
 νας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐλχέλυας· αὐτὸν ῥ'
 ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικρῶν δ' εἶναι
 ὅλον

ὅλον ξηρὸν εἰργασαι· ὁρᾷς δ' ἔν· ὅπως Διό-20
 κειμαι ὑπὸ τῷ ἐγκαυμάτων;· Θά. Θο-
 λειός, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός·
 τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῷ νεκρῶν, ἡ θέρμη δ',
 ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός καὶ εἰκότως, ὦ
 Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τῷ ἴμῳ ἦν ἄρμεσας, σὺν 25
 αἰδεσθεῖς ὅτι Νηρηίδες ἦν· Ξαν. Οὐκ
 ἔδδ' ἔν· ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τὰς Φρύ-
 γας;· Θά. Τὸν Ἡφαιστον δ' σὺν ἔδδ' ἐλεῆ-
 σαι Θέτιδ' ἦν ὄντα Ἀχιλλεία.

Διάλογος κα.

Δωρείδος καὶ Θετίδος.

Δω. **Τ**ί δακρύεις, ὦ Θετί;· Θε. Καλ-
 λίστῳ, ὦ Δωρὲ, κόρην εἶδον ἐς
 κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐ-
 τὴν τε, καὶ βρέφ' αὐτῆς ὀρεγλύνῃον·
 ἐκέλευσε δ' ὁ πατὴρ τὰς ναύτας ἀναλα-5
 βόντας σὸ κιβώτιον, ἐπιθεῖν πολὺν ἀπὸ τοῦ
 γῆς ὑποσώσωσιν, ἀφείναι ἐς τὴν θάλασ-
 σαν, ὡς ἀπὸ λείῳ ἢ ἀθλίᾳ καὶ αὐτῇ, καὶ
 τὸ βρέφ'· Δω. Τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελ-
 φή, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἀπαντᾷ;· Θε. 10
 Ἀκρίδ' ὁ πατὴρ αὐτῆς κακίστῳ ἔταν
 ἐπαρθέινειν ἐς χαλκὸν τινα θάλαμον ἐμ-
 βαλάν· εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς σὺν ἔχω εἴ-
 πεῖν· φασὶ δ' ἔν· τῷ Δία χρυσοῖν γλυόμῳ,
 ρυθῆναι διὰ τοῦ ὁρόφου ἐπ' αὐτῇ· δεξαμένη 15
 ἡ

τὴν δ' ἐκείνῳ εἰς τὸν κόλπον καταρρέοντι
 τὸ θεόν, ἐκύμονα χρίεσθαι· τὴν αὖτε αἰσέ-
 μητον ὁ πατὴρ ἀγγελός τις καὶ ζηλότυπος
 γένων, ἡγανάκησεν, καὶ ὑπὸ τινος με-
 20 μνηχευέσθαι οἰηθεὶς αὐτῷ, ἐμβάλλει εἰς
 τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν Δω. Ἡ δὲ τί
 ἐπερίτην, ὃ θέτι, ὁπότε καθίητο; Θεί.
 ὑπὲρ αὐτῆς μὲν εἰσίγα, ὃ Δωρεὶ, καὶ
 ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ δὲ βρέφος δὲ
 25 παρηγεῖτο μὴ ἀπθανεῖν, δακρύοντα, καὶ
 τῷ πάππῳ δεικνύοντα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν.
 τὸ δὲ ὑπὸ ἀγνοίας τὸ κακῶν καὶ ἐμειδία
 πρὸς τὴν θάλασσαν· ὑποπύμπλαμα αὐ-
 θις τῆς ὀφθαλμοῦ δακρύων μνημονεύοντα
 30 αὐτῶν. Δω. Καὶ με δακρύοντα ἐποίησας·
 ἅπ' ἡδὴ τεθνήσκουσιν; Θεί. Οὐδαμῶς· νή-
 χεσθαι γὰρ ὅτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέ-
 ρειφον, ζῶντας αὐτὰς φυλάττειν. Δω.
 Τί ἔτι ἔχει σώζομεν αὐτῶν, τοῖς ἀλιεῦ-
 35 σι τέτοις ἐμβαλῶσθαι εἰς τὰ δίκτυα τοῖς
 Σερειφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσαντι
 δηλονότι. Θεί. Εὖ λέγεις· ἔγω ποιῶ·
 μὲν· μὴ γὰρ ἀπλῆσθαι μήτε αὐτὴν, μήτε
 τὸ παιδίον ἔγωγος οὐ καλόν.

Διάλογος κβ.

Τρίτων, Νηηίδες, Ἰφιάνασσα.

Τρί. **Τ**ὸ κῆτ' ὁμῶν, ὦ Νηηίδες, ἐπὶ τῷ Ἐκφείας θυγατέρῳ τῷ Ἀνδρῳμίδαν ἐπίμψατε, ἕτε τῷ παῖ-
δα ἠδίκησεν, ὡς οἶσατε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέ-
θνηκε. Νη. Ὑπὸ τίν', ὦ Τρίτων; ἡ δ' 5
Κηφίους καθάπερ δέλεαρ παρθένος τῷ κέρῳ,
ἀπὲκλεινεν ἐπὶ πῶν, λοχέσας μὲ ποδῶν
δυναμείας; Τρί. Οὐκ' ἀλλ' ἴτε, οἶμαι, ὦ
Ἰφιάνασσα, τὴν Περσία, τὸ τ' Δαϊάης
παιδίον, ὃ μὲν τ' μητρὸς αὐτῇ κίβωτῳ 10
ἐμβληθὲν εἰς τῷ θάλασσαν ὑπὸ Ἐκφείας
πάτορος ἐσάταλε, οἰκλείρατα αὐτῆς Ἰφ.
Οἶδα, ὅτι λέγεις εἰκὸς ἢ ἤδη νεανίαν εἶναι,
καὶ μάλα ἡλιόθεν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τρί.
Οὐτ' ἀπὲκλεινεν τὸ κῆτ'. Ἰφ. Διατί, 15
ὦ Τρίτων; καὶ γὰρ δὴ σῶσθαι ἡμῖν τοιαῦτα
ἐκλίπειν αὐτὸν ἐχρήν. Τρί. Ἐγὼ ὑμῖν φρά-
σω τὸ πᾶν, ὡς ἐγγύς ἐσάλη μὲν ἔσθ'
ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλον τινα τῷ τῷ
βασιλεῖ ἐπιτελῶν· ἐπεὶ δ' ἀφίκετο εἰς τῷ 20
Διόμβῳ, ἐνθα ἦσαν· Ἰφ Πῶς, ὦ Τρίτων;
μόνον· ἢ καὶ τινὰς ἄλλας συμμάχους ἦγει;
ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ οἰκός. Τρί. Διὰ Ἐκ-
φείας· ὑπὸ πλεονίῳ γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθῶν ἔβη-
κεν· ἐπεὶ δ' ἔν ἡκεν ὅπως διητῶντο, αἱ μὲν 25
ἐκάθειπον, οἶμαι ὃ δ' ἀπτεμένον τ' Με-

- δόξης τὴν κεφαλὴν ὥχετ' ἀπ' ἀλάμνου.
 10 Πῶς ἰδὼν; ἀθέλαιοι γὰρ εἰσιν· ἢ δὲ
 αἰ ἰδῆ, σὺκ' ἔτ' ἄλλο μὲν ταῦτ' ἰδοί· Τεῖ.
 30 Ἡ Ἀθλυνᾶ μὲν τὴν ἀσπίδα περφαίνουσα,
 τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγεμένη αὐτῇ πρὸς
 τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κηφεία ὕψι-
 ρον, ἢ Ἀθλυνᾶ δὲ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι ὑπο-
 τιλώσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπλῳ παρί-
 35 χει αὐτῇ ἰδὼν τὴν εἰκόνα τῇ Μεδέας.
 εἶτα λαβὼν τὴν λαιᾶν τῇ κόμῃ, ἐνορῶν
 ἢ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων,
 ἀπέτιμι τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν
 ἀνέγρειθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπαιτο· ἐ-
 40 πὲν ἢ καὶ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιο-
 πίαν ἐχρήσατο, ἥδη πρὸς οὐρανὸν πετόμενη,
 ὅρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν περκεμένην ἐπὶ τι-
 νῇ πέτρᾳ περβλήτῳ περσικῶν ταλευ-
 μένῃ, κακίστῃ, ὃ θεοὶ, καθεμένῃ
 45 τὰς κόμας, ἡμίγυμνοι πολὺ ἔνευθε τῇ
 μαςῶν καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκλείρας τὴν
 τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπῳ τὴν αἰτίαν τῇ κα-
 ταδίκῃ· καὶ μικρὸν ἢ ἄλλος ἔρωτι, ἐχρῆν
 γὰρ σισῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν δέειναι.
 50 καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτ' ἐπὶ μάλα φοβερόν,
 εἰς καταπνέμεν τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑ-
 περμαυρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρὸς κωπὴν ἔχων
 τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνύται, τῇ ἢ
 πρὸς θεοὺς τὴν Γοργόνα, λίθον ἐποίει αὐ-
 55 τό· τὸ ἢ τέθηκε γὰρ, καὶ πέπηγεν αὐτῇ
 τὰ ποικῆ, ὅσα εἶδε τὴν Μέδεαν· ὃ ἢ
 λύσας τὰ δεσμὰ τῇ παρθένῃ, ὑπὸ χροῖ
 τὴν

τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀποροδοῦντι κα-
τιῦσαν ἐκ τῆς πίστεως, ὀλιγοηρᾶς ἔσης·
καὶ νῦν γὰρ ἐστὶν Κηφίας, καὶ ἀπάξῃ αὐ-60
τὴν εἰς Ἄργον· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον
ἐστὶν τὸ τυχόντα εὖρετο. Νη. Ἐγὼ μὲν ἐ-
πάνυ τῶ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς
ἠδίκη ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγισλαύχῃ
τότε, καὶ ἡξίε καθίαι εἶναι; Τελ. Ὅτι65
ἔτως ἂν ἡλγυσεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ
γε ἔσα. Νη. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ
Δαί, ἐκείνων, εἴ τι βάρεσθαι γυνή
ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανῶς γὰρ
ἡμῖν τιμωρεῖαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ70
παιδί· χαίρω μὲν ἐν τῶ γάμῳ.

TIMON.

Τίμων, Ζεὺς, Πλῆτος, Ἑρμῆς, Πενία,
καὶ Ἄλλοι.

Τί. ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἱταί-
ρῃε, καὶ ἰφείσει, καὶ ἀστεροπη-
τᾷ, καὶ ἔρκει, καὶ νεφεληγερῇ, καὶ ἐρίγ-
δαυε, καὶ εἴ τί σε ἄλλο εἰ ἐμβρόντητοι
ποιησὼν καλῶσι, καὶ μάλιστα ἔστιν ἀπὸ5
ρῶσι σὺς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς
παλῦν, ὁμῶς γινόμενον ὑπερείδεις τὸ πί-
πλον τῶ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηδὸς
τῶ ῥυθμῷ· πᾶς σοι ἡ ἐλισσόμενα γὰρ
Ε 2 ἄσπερ

- 10 αἵματι, καὶ ἡ βαρύεργμος βροχή, καὶ ὁ
αἰεταλός, καὶ ὀρνέαι, καὶ σμερδαλέοι
περσυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λήροισιν ἤδη
ἀναπέφθην καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς,
ἔξω δὲ πατάγῃ τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰ-
15 διμόν σε, καὶ ἐκπετόν ἔπλον, καὶ
πρόχειρον, ὅσα οἶδ' ὅπως τελείως ἀπέ-
σβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπιν-
θήρα ὀρνέαις καὶ τῶν ἀδικήτων ἀφουλάτ-
τοι. θῶτον γὰρ τῶν ἐπιτοκῶν τις ἐπιχει-
20 ρήνην ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἂν, ἢ
τῶν δὲ παιδαμάτορος κερσυνῶ φλόγα.
ἔτι δὲ ἀλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς
αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐ-
τῶν μὴ διδίδειν μόνον δὲ τῆτο οἶεσθαι.
25 ἀπλῶς δὲ τραύματι, ὅτι ἀναπλη-
θῆσθαι τὴν ἀσθένειαν. ὥς ἤδη ἀπὸ ταῦτά
σοὶ καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντιπροβῶν ἐτόλ-
μα, ὅτι πάντες τοὶ ἀπίθοντες ἂν πρὸς ἔτι
ψυχρόν τῶν ὀρνέων Δία, θεομνηστὴς ἀνὴρ,
30 καὶ μεγαλυχέρμων. Πῶς γὰρ, ὅπως γε
καθάπερ ὑπὸ μακροχρόνῳ καθεύδεις, ὅς
ἔτι τῶν ἐπιτοκῶν ἀκέραις, ἔτι τῶν ἀδι-
κῶν ἐπισκοπεῖς. λημῶς δὲ, καὶ ἀμ-
βλυώτεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ
35 ὧν ἐκκεκώσασθαι, καθάπερ οἱ παρητη-
γότες ἐπεὶ ἴδωσι γε ἔτι καὶ ὀξύθυμον ὄν,
καὶ ἀκμαῖον τῶν ὀρνέων ποικίλῃ καὶ τῶν ἀδι-
κῶν, καὶ βιαίῳ ἐποίῃ, καὶ ἐδέποτε ἤγες
τότε πρὸς αὐτὸς ἐκχειρῆσαι, ἀλλ' αἰ-
40 ὤνεις πάντως ὁ κερσυνός ἦν, καὶ ἡ αἰγίς
ἔπε-

ἐπεσεῖλε, καὶ ἡ βροχὴ ἐπαύετο, καὶ ἡ
ἀστραπὴ συνεχὴς, ὥστε εἰς ἀκροβολισ-
μόν, κρηκνιτίζετο· οἱ σισμοὶ δὲ κρηκνι-
θῶν, καὶ ἡ χιὼν σαρρῶν, καὶ ἡ χάλαζα
πετρῶν· καὶ ἵνα σοι φορτικῶς ἀγλίγω-45
μαι, ὑετοὶ τε ραγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πο-
ταμὸς ἐκάσῃ σαγῶν· ὥστε τηλικαύτῃ ἐν
ἁκρῇ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίῳ
ἐβλήετο, ὥς ὑποδρυχίων ἀπάναν κατὰ
δεδυκῶται, μίγῃς ἐν τι κιβώτιον φεῖται-50
θῆναι, πρὸ τοῦ κεῖλαι τῷ Λυκαρεῖ, ζώπυρον
τι τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρματι ἀφ' ὑλάτων
εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζον· τοὶ γάρ
σοι ἀκόλῃα τῇ ραθυμίας τὰ πικρὰ κη-
μίσῃ παρ' αὐτῶν, ὅτε θύοι· ἔτι σοί-55
τι, ὅτε στεφανῶν, εἰ μὴ τις ἄρα
πάρεργον Ὀλυμπίῳ, καὶ ἔτι ἔπειτα
ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθ' τι
δὲ χαῖν συντελῶν· καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνος
σε, ὃ θεῶν ἡγεμόνα, ἀπαρτίζουσι, 60
παρσάμβροι δὲ τιμῆς. Ἐὰν λέγῃς, ὅπο-
σάκις ἤδη σε τῇ νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ,
καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπι-
βελήκασιν· καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἀκη-
σας ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας, ἢ τὰς γείτο-65
νας ἐπικαλέσασθαι, ὥς βοηθῶν ἡσυχίας
αὐτὰς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένης
πρὸς τὴν φυγὴν· ἀλλ' ὁ ἡγεμὼν, καὶ γι-
γαντολέττω, καὶ τιτανοκράτωρ ἐκάεσσο,
τὰς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπὸ αὐτῶν, 70
δικάπηνον κεραιὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ·

ταῦτα τοῖνυν, ὦ θαυμάσιε, πλῆixa παύ-
 σιται ἔτας ἀμιλῶς παρρηγόμηναι; ἢ πότε
 κολάσεις τῷ τσοκύντῳ ἀδικίαι; πόσοι
 75 Φαίβοιγες ἢ Διουκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς ἔτας
 ὑπέρτατοι ὕβρις ἔβρι; ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ
 ἰάτας, τὰ μὲν εἶπω, τούτους Ἀθλιώταις
 εἰς ὑψοῦ ἄρας, καὶ πλοσίαις ἐκ πενεσάτων
 ἀπεφῆκας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπιχε-
 80 ρήσας, μάλλον ἢ ἄλλοις εἰς εὐεργεσίαν τῷ
 φίλῳ ἐκχέας τὴν πλῆθυν, ἐπειδὴ πένης
 ἀλλὰ ταῦτα ἐγλύομαι, ὅτε ἐτι εὐδὲ γνω-
 εῖζομαι πρὸς αὐτῶν, ὅτε πρὸς βλάβει
 οἱ τέως ὑποπλήροισι, καὶ πρὸς σκυνῶσι,
 85 καὶ τῷ ἐμῷ νεύματι ἀνηρημένοι· ἀλλ'
 ἦν καὶ ὁδὸν βαδίζων ἐντύχοιμί τινι αὐ-
 τῶν, ὥστε τινὰ εὐχέλῳ παλαιῷ νεκρῷ
 ὑπὲρ, ὑπὲρ τῷ χρεὶν ἀνατιθεσθῶμαι
 παρίεχοιαι, μηδὲ ἀναγνόντες, οἱ ἢ
 90 πέρρωθεν ἰδόντες ἐτίθεν ἐκρίποιαι, δυσ-
 ἄνητον καὶ ἀπετρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι
 ὑπολαμβάνοντες, τὸ δὲ πρὸς πολλῶν σω-
 τήρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγνημένον.
 ὥστε ὑπὸ τῷ κακῷ ἐπὶ ταύτῃ τῷ ἔχα-
 95 τιᾶν τραπόμην, ἐναψάμην διφθέ-
 ραν, ἐργάζομαι τῷ γλῶσσοι ὑπόμιοι
 ὁλοῶν τεισάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ
 δικέλῃ πρὸς φιλοσοφῶν ἐνταῦθα· τῷτε
 γὰρ μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψεσθαι
 100 πολλὰς ὥστε τῷ ἀξίαν εὖ πράττοντας·
 ἀναρότερον γὰρ τούτῳ γε· ἤδη ποτὲ
 εἶ, ὦ Κρόνιε καὶ Ῥέας υἱὲ, τὴν βαθυ-
 τῷ.

τῷτον ὕπνου δῖπσειτάμρθ καὶ νήδυμον,
 (ὡπὲρ τ' Ἐπιφρίδῳ γδ. κεκρίμεται) καὶ
 ἀναρρίπισας τ' κεραυνόν, ἥ ἐν τ' Αἴτιης 105
 ἐκαστάμρθ, μεγάλῳ ποιήσας τῷ φλό-
 γα, ἐπιδείξαις τινὰ χολῶν ἀνδράδης καὶ
 νεανικῷ Διὸς, εἰ μὲ ἀληθῆ ἐσι τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν ποίει σε, καὶ τ' ἐκεί σῆς ταρῆς
 μυθολογέμενα. Ζ Τίς ἕτος ἐσιν, ὦ 110
 Ἐρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐν τ' Ἀλτικῆς ὡδῶ
 τ' Ὑμητῶν ἐν τῇ ὑπαρείῃ; πιναρὸς ὅλθ,
 καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίωθερθ· σκάπτει
 ᾧ, οἶμα, ἐπικεκυρὼς· λάλθ' ἀνθραπθ,
 καὶ θρασύς· ἦπερ φιλόσοφος ἐσιν· ὦ γδ 115
 ἂν ἕτως ἀσεβῆς τῆς λόγους διεξήει κατ'
 ἡμῶν. Ἐρ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοῆς
 Τίμαια τ' Ἐχερατίδαν, τ' Κολυττία;
 ἕτος ἐσιν ὁ ποιλᾶκίς ἡμᾶς καὶ ἱερῶν τε-
 λείων ἐσιάσας, ὁ νεόπλεθ, ὁ τὰς ὅλας 120
 ἐκατόμβας, παρ' ὧ λαμπρῶς εἰώθαμεν
 ἱορτάζειν διάττω. Ζ Φεῦ τ' ἀλλαγῆς.
 ὁ καλὸς ἐκεῖνθ; ὁ πλέστιθ, ποίει οἱ οἱ
 τοσῶτοι φίλοι; τί παθὼν ἐν τοιῷτός ἐσιν;
 αὐχμηρὸς, ἄθλιθ, καὶ σκαπανεύς, καὶ 125
 μειωτὸς, ὡς ἔοικεν, ἔτω βαρεῖαν κακ-
 φέρων τῷ δίκεμν. Ἐρ. Οὕτωτ' ἤν
 εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτελεψεν αὐτόν, καὶ
 φιλοφροσύνη, καὶ ὁ ποίει τὰς δεαυμένας
 ἀπαντας οἰκλήθ· ὡς ᾧ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄ- 130
 νοισι, καὶ εὐήθειᾳ, καὶ ἀκροαίᾳ ποίει τὰς
 φίλους, ὅς ὦ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χα-
 ριζόμενθ· ἀλλ' ὑπὸ γυπαῖν τοσῶτων ὁ

- κακοδαίμωνι κερύμῳ τὸ ἦπαρ, φίλης
 135 εἶναι αὐτὸς, καὶ ἱταίρης ὥϊο ὑπ' εὐνοίας
 τ' ὡς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ
 τὰ ἐστὶν γυμνώσαντες ἀκρεβῶς, καὶ φει-
 τεργόντες εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνὶ, ἐκμυ-
 ζήσαντες καὶ τῆτον εὖ μαλα ἐπιμιλῶς,
 140 ὥχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ρίζας ὑπο-
 τειμημόνι λῦσιπόντες, ἔδὲ γνωρίζοντες
 ἔτι, ἔδὲ πρὸς γλῆκοντες· πόθεν γὰρ ἢ ἐπι-
 κυρῶντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. Δὲ
 ταῦτα δικαίτης, καὶ διαθείας, ὥς
 145 ἔρως, λῦσιπὼν ὑπ' αἰχύνης τὸ ἄνυ,
 μισθῷ γεωργεῖ, μιλαρχολῶν τοῖς κακοῖς,
 ὅτι οἱ πλατῶντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπερ-
 οπλικῶς παρέρχονται, ἔδὲ τῶνομα, εἰ
 Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. Ζ Καὶ μὲν
 150 ἔπαρσις ἀνὴρ, ἔδὲ ἀμιλητής· εἰ-
 κῶς γὰρ ἡγαιάκῃ δυσυχῶν· ἐπὶ καὶ
 ὅμοια ποιήσομεν τοῖς κατὰρτάτοις κῶλαξιν
 ἐκείνοις. ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα
 μῆρια ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύ-
 155 σαντες ἡμῖν ἐπὶ τ' βαμῶν· ἔτι γὰρ ἐν
 ταῖς ρίσιν τλῶ κίεσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν
 ὑπ' ἀχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τ'
 ἐπιρκεῖν, καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπα-
 ζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τ' αἰσῶς τ'
 160 ἰερροτυλῆων, πολλοὶ γὰρ ἔτοι καὶ δυσ-
 φύλακτοι, καὶ ἔδὲ ἐπ' ἐλίγοι κατὰ μῦ-
 σαι ἡμῖν ἐφίᾳσι, πολὺν ἤδη χρέονι ἔδ'
 ἀπὸ λίσσας εἰς τλῶ Ἀττικῷ· καὶ μά-
 λιστα ἐξ ἡ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἱερδεις
 ἐπι-

ἐπιπόλασαν αὐτοῖς μαχομένων γὰρ πρὸς 65
 ἀλλήλους καὶ κεκραγόντων, ἔδὲ ἐπακύν
 εἰς τὸ εὐχῶν. ὥς ἢ ἐπίδυσάμενοι χρῆ
 τὰ ἄλλα καθήσθαι, ἢ ἐπιτελεῖν πρὸς
 αὐτῶν ἀρετῇ τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ
 λήρης μεγάλη τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. 70
 ταῦτά τοι καὶ τῆτοι ἀμεληθῆναι συνέβη
 πρὸς ἡμῶν εἰ φαῦλον ὄντα· ὅμως δὲ τὸ
 Πλάτων, ὁ Ἑρατῶ, Ὁδραλέων, ἀπὸ
 παρ' αὐτὸν κτ' τάχῃ. ἀγέτω δὲ ὁ
 Πλάτων καὶ τὸ θησαυρὸν μετ' αὐτῶν, καὶ 75
 ῥητέωσαν ἅπαντα ὡς τῷ Τίμωνι, μὴ
 δὲ ἀπαλλοτρίωσθαι ἕτω ῥαδίως, καὶ ὅτι
 μάλιστα ὑπὸ χρηστότητι αὐτοῖς ἐκδιώκει
 αὐτὸς τὴν οἰκίαν. ὡς δὲ τὸ καλὰ κεν ἐκεί-
 νων, καὶ τὴν ἀχαρείας, ἢ ἐπιδείξειτο 80
 πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς ῥῆν σκίψομαι,
 καὶ δίκῃ δώσωσιν, ἐπειδὴν τὴν κεραυτὸν
 ἐπισκευάτω· κατεσφράγισεν γὰρ αὐτῶν, καὶ
 ἀπιστομαρμάραι εἰσι δύο ἀκτῖνες αἱ μέ-
 γισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισται 85
 πρῶτον ἐπὶ τῷ σοφιστῇ Ἀναξαγόραν, ὃς
 ἔπειθε τὰς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλους εἶναι
 τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς· ἀλλ' ἐκείνους μὲν
 διήμερον· ὑπερέχει γὰρ αὐτῶν τὴν χεῖρα
 Περικλῆς· ὁ δὲ κεραυτὸς εἰς τὸ ἀνάκειναι 90
 ὡς σκίψας ἐκείνῳ τε κατέσφραξε, καὶ
 αὐτὸς ὀλίγῃ δὲ συντελείῃ πρὸς τῇ
 πέτρᾳ· πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὐ-
 τῇ τιμωρίᾳ ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλα-
 τῆνται τὸ Τίμωνα ὁράσιν. Ἑρμ. Σίον 95

- ἦν τὸ μίγα κεκραγῆναι, καὶ ἰχληρὸν εἶναι
 καὶ θρασύν; ὃ τοῖς δικαιολογῶσι μόνοις,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομῆσι τῷτο χρήσιμον·
 ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλάσι· ἐκ πενε-
 200 σά· καὶ αὐτῇσι· ὁ Τίμων, βοήσας καὶ
 παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέ-
 ψας τὴν Δίαν· εἰ δὲ σιωπῇ ἴσκαπται, ἐπι-
 κεινῶς, ἵτι ἀνὶ ἴσκαπται ἀμελόμενος.
 Πλῆ. Ἀλλ' ἐγὼ εὖκ' ἀνὶ ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ,
 205 παρ' αὐτόν. Ζ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλῆτε,
 καὶ ταῦτα ἐμὲ κελεύεται; Πλῆ. Ὅτι,
 καὶ Δία, ὑβρίζει εἰς ἐμὲ καὶ ἐξεφόρη, καὶ
 εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶον
 αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνοις ἔχει δικρατοίαν
 210 με ἐξιώσθαι τὴν οἰκίαν, καὶ καθάπερ οἱ τὸ
 πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπὸρριπνῶντες· αὐτοὶς δὲ
 ἀπέλθω δ' ὀφείτοισι, καὶ κλέαξι, καὶ ἱταί-
 ραις δ' ὀφειδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνως, ὦ
 Ζεῦ, πέμπει με τὰς αἰδοησομῆδας τὴν δω-
 215 ρεῖαν, τὰς φειδέσοντας, οἷς τίμιον ἐγὼ,
 καὶ φειρόμενος· ὅτοι δὲ οἱ λάτρη τῇ πε-
 νίᾳ ξυνέειπον, ἣν φροτιμῶσι ἡμεῖς. καὶ
 διφθίραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δι-
 κέμεν, ἀγαπάμεθα ἀθλοὶ τέτταρες.
 220 ὁ δὲ βολὴς ἀπὸ φρίκης, οἱ δικαζόμενοι δω-
 ρεῖας ἀμελητὶ φροσιμῶν. Ζ. Οὐδὲν ἵτι
 τοιούτον ὁ Τίμων ἐργάσεται φεῖ σέ·
 πάνυ γὰρ αὐτόν ἡ δίκη καὶ πεπαιδαγώγη-
 κεν, εἰ μὴ παλιάρκων ἀνάληγός ἐστι
 225 τὴν ὁσφύν, ὡς χρεῶν σε ἀντὶ τὴν πενίαν
 φροκίρῃσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψί-
 μεν

μοιρῶ εἰναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸ Τί-
 μωνα αἰτία, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπι-
 τάσας ἤριφ' ἐπισησεῖν ἐλευθέρως. ὅτε δ' ὅπ-
 κλείων, ὅτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δ' τῷ-230
 ναντίον ἡγανάκεις καὶ τὸ πλοσίαν, καὶ
 κεκλειῶται λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μο-
 χλοῖς, καὶ κλειτὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς,
 ὥς μὴδ' ὀφθαλμοῦ σοι εἰς τὸ φῶς δύνατον
 εἶναι· ταῦτα γὰρ ἀπαδύρεα πρὸς με, δ' ὅπ-235
 κνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῶν τῷ σκότει·
 καὶ δ' ὅτ' ὅτε ὁχρὸς ἡμῖν ἐφίε, καὶ
 φροντίδ' ἀνάπλεως, συνεσπασκὸς τὰς
 δακτύλους πρὸς τὸ ἔθ' τὸ συλλογιζμῶν,
 καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ καιρὸς λά-240
 βοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα
 ὑπέρδεινον ἰδοὺ σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σι-
 δηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 θενιεύσασθαι ὑπ' ἀκελέσι, καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ τέκῳ,245
 καὶ τῷ λογιζμῷ· ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφα-
 σκες, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δ'
 ἀπλάυνει καὶ τολμῶντας, ὅδε ἐπ' ἀδείας
 χρωρῶντες τῷ ἔρωτι, κυρίως γε ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἐγχετηγόρους, εἰς τὸ σημείον250
 καὶ τὸ μοχλὸν ἀσχεδαμυκτὶ βλέποντας·
 ἱκανῶς ἀπλάυσιν οἰομένους· καὶ τὸ αὐτὸς
 ἀπλάυνει ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεριδι-
 δόντι τὸ ἀπλάυνσις, καθάπερ τὴν ἐν
 τῇ φάτῃ κύνα, μήτε αὐτῶν ἰδίᾳ255
 τὸ κελθῶν, μήτε τῷ ἱσπῶ πεινῶντι ἐπι-
 τρέψαν· καὶ πρὸς τί γε καὶ κατε-

γέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαγ-
 τόνων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς ζηλο-
 260 στυπήνων, ἀγνοήνων ἢ ὡς κατάρχεσθαι
 οἰκίης, οἰκοδόμου, ἢ παιδοῦς ὑπερ-
 ἰὼν λαθρεπίως ἐμπαρονήσει τὴν κακοδαίμο-
 να, καὶ ἀνέρεσσον διαπότην, ὡς αἰμαυρόν
 τε καὶ μικρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψα-
 265 λείον θρυακκίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἰάσας τοῖς
 τόχεις· πῶς ἔν σὺν ἄδικοι, πάλαι μὲν
 σὺ ταῦτα αἰτιαῖσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ
 ἐν κηλὶ ἐπικαλεῖν; Πλὴν. Καὶ μὴν εἴγε
 τάληθ' ἐξετάζεις, ἄμφω σοι εὐλογα δόξαν
 270 ποιεῖν. Ὡς τε γὰρ Τίμων τὸ πάνυ τῷτο
 ἀναιμῶν, ἀμειλὲς, καὶ σὺν εὐνοίῃ ὡς
 ὡς ἐμὲ εὐχόμενος εἰς δεχοίη. τὴς τε αὖ
 κατακλείσας ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυ-
 λάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερον γρηοί-
 275 μῶν. καὶ πιμελὲς, καὶ ὑπερβολῆς, ἐπι-
 μελεσθῆς, ἔτι περὶ σπλομῶν αὐτὰς,
 ἔτι εἰς τὸ φῶς περὶ ἀγόντας, ὡς μηδὲ
 ἐφθείλω ὡς τινος, αἰσῆτος ἐνόμιζον εἶ-
 ναι ὑβριστὰς, ἔδην ἀδικεῖν ἅ με ὑπὸ το-
 280 σῶν τοῖς δεσμοῖς κατασέποντας, σὺν εἰδότας
 ὡς μὲν μικρὸν ἀπίσθιν ἄλλω τινὲ τῷ εὐ-
 δαιμόνῳ με καταλιπόντες· ἔτ' εἰ ἐκεί-
 νος, ἔτι τὴς πάνυ περὶ αἵματος εἰς ἐμὲ
 τῆς ἐπαιῶν, ἀλλὰ τὴς, ὅπερ ἄλλοις
 285 εἰσι, μέγρον ἐπιθίστοντας τῷ περὶ γμασι,
 καὶ μήτε ἀφειξομένους τοπαράπαν, μήτε
 περὶ σπλομῶν τὸ ὅλον. Σκόπε γὰρ, ὦ
 Ζεῦ, ὡς ὦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας
 γυ-

γυναῖκα νῆαν, καὶ καλῶ, ἔπειτα μῖτε
 φυλάγῃ, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, 290
 ἀριεὶς καὶ βελτίων ἔνθα ἂν εὖ εἴη νύκτωρ
 καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ζυνῆται τοῖς βυλο-
 ρμοῖς, μάλλον ἢ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευ-
 θητομήνῃ, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μα-
 τρωπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτῷ καλῶν, 295
 ἄρα ὁ τοιοῦτος ἔρῃ δόξειεν ἂν; ὃ σὺ
 γε, ὦ Ζεῦ, τῆτο φαίης ἂν ἐρχομένῃς
 πομπῇ· εἰ δέ τις ἔμπροσθεν ἐλευθέρων
 γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμος ὤρῃ λαβὼν
 ἐπ' ἀρέτῃ παῖδων γνητίων, ὃ ἢ μῖτε 300
 αὐτὸς παρσάπλοισι ἀκμαίας καὶ καλῆς
 παρθένῃς, μήτε ἄλλῃ παρσβλέπειν ἐπι-
 τρίποι, ἄγονοι ἢ καὶ εἴρησιν παρκαλεί-
 σας παρθελεύοι, καὶ ταῦτα ἔρῃ φάσκων,
 καὶ δῆλον ὦ δὴ τὸ χρέος, καὶ τὸ σαρ- 305
 κὸς ἐκείληκυίης, καὶ τὸ ὀφθαλμῶν ὑπο-
 δευκτόν· ἔθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ὢν ὤρῃ
 παῖδων δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ
 ἀπλάυνειν τὸ γένος, καὶ ἀμφοτέρων εὐφρό-
 νησιν ἔστω καὶ ἐπίφρονος χρόνῳ, καθάπερ 310
 ἔρεται τῇ Θεομορφῶν τρέφειν Ἀφ' παντὸς
 τὸ βίον; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς πολ-
 λάκις ἀγχινακλῶ, πρὸς οὖσαν μὴν ἀτίμως
 λαχρὶζόμενος, καὶ λαφυσόμενος, καὶ
 ἐξαγόμενος· ὥς οὖσαν ἢ ὥσπερ εἰς- 315
 ματίας δροπῆτος πεπιδμημένος. Ζεὺς.
 Τί ἔνθα ἀγχινακλῶς καὶ αὐτῶν; δίδουσι
 γὰρ ἄμω καλῶ τὴν δίκην. οἱ μὲν,
 ὥσπερ ὁ Γάλαξ, ἄποιοι, καὶ ἄγευτοι,

320 καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχηρότες μόνοι
 τῷ χουσίῳ· οἱ δὲ, καθέπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ
 τῆ φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ ἀρπυιῶν
 ἀρπαγόμενοι· ἀλλ' ἄπιθι ἥδη σωρρονεστέρα
 ἄστρον πολὺ τῷ Τίμῳ ἐντευζόμενον. Πλῆ.

325 Ἐκ τούτου γὰρ πότε παύσειται ὥππῃς ἐν κη-
 φίσῃ τελευτησάμενος, πρὶν ὅλως εἰσφυγεῖν
 με καὶ παρθένῳ ἐξαίγλιον, φθάσει βελό-
 μῳ τὴν ἐπιρροὴν, μὴ ὑπερβαλεῖται
 εἰσπεσὼν ἐπικλύτω αὐτόν· ὥς ἐς τὴν

330 ἀπικίδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ,
 καὶ μάστιγι ἐπανήλθει τὴν κύστιν μὴ σέ-
 γοντο, ἀλλὰ πρὶν εἰσφυγεῖν, χεῖρ
 ἐκχυθητομένη τὴν ἐπιρροήν· ὥς εὐρύ-
 τερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηρὸς τὴν

335 θύρα, καὶ ἀνάλυτο ἢ ἐξορτο. Ζεὺς. Οὐλοῦ-
 σαι μὴ ἐμφορῆσαι τὸ κεχηρὸς τῆτο καὶ εἰς
 τὸ ἀπαξ ἀναπιπλάμενον, ἐκχυθέντι ἐν
 βραχεῖ σπ., ῥαδίως εὐρήσῃ τὴν διφθέραν
 αὐθις, καὶ τὴν δίκην ἐν τῇ τρυγί τῇ

340 πίθῃ, ἀλλ' ἄπιθι ἥδη, καὶ πλατίζειτε αὐ-
 τόν. σὺ δὲ μέμνητο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιών
 πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐν τῇ
 Αἴτιῃ, ὅπως τὴν κεραυνὸν ἀκηθήσαντες
 ἐπισκευάσωσιν, ὥς ἥδη γε τεθηγμένους αὐ-

345 τῷ δεσπόμεθα.

Ἑρ. Ποδάρκῃ, ὦ Πλῆτε, τί τῆτο;
 ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ θηλιάδα, ὅ-
 τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωρὸς εἶμι. Πλῆ.

Οὐκ αἰετῶτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ἐπὶ τότῃ μὲν
 350 ἀπὸ παραπληροῦς πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Διός,

εἶπεν οἷδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμ-
 φοτέρω, ὥς μάλιστα τελεῖν ἐπὶ τὸ τέλεσμα,
 παρηγάσαντο ἐνίοτε τ' αἰετμόν·
 ὅπότεν ἢ ἀπακμάτιστα δέη, πλῆθον
 ὄψε, πολὺ τ' ὀρέων ἀκύτερον. ἅμα γὰρ 355
 ἔπαισεν ἡ ὑπὸ ληξί, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο-
 μαί νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ σάδιον,
 εἰδὲ ἰδύντων ἐνίοτε τ' θεαλῶν. Ἐξμ. Οὐκ
 ἀληθῆ ταῦτα φησ. ἐγὼ ἢ καὶ πολλὰς αἰ-
 σίπειν ἔχοιμί σοι χθές μὲν εἰδὲ ὀβολόν 360
 ὥς περὶ αὐτῶν βρόχον ἐχρημάσας, ἄφνω ἢ
 τήμερον πλαστής, καὶ πολυτελεῖς, ἐπε-
 λευκῶ ζεύγους ἐξελαύνοντάς, οἷς εἰδὲ καὶ
 ἄν· ὑπερῆξε πάποτε· καὶ ὅμως πορφυ-
 ροί, καὶ χρυσόχειρες αἰετῶν, εἰδ' 365
 αὐτοὶ πισεύοντες, οἶμαι, ὅτι μὴ εἶναρ
 πλῆθον. Πλῆτ. Ἐλεργίον τῆτ' εἰσιν, ὃ
 Ἐρμῆ, καὶ εἰς τοῖς ἐμαυτῷ ποσὶ βαδίζω
 τότε· εἰδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων λπ-
 σέλας με παρ' αὐτῶν, ἅτε πλαθοδότης, 370
 καὶ μεγαλόδωρ καὶ αὐτὸς ἄν· δηλοῖ
 γὰρ καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοῖνυν μετ' οἰ-
 κισθῆναι δέη με παρ' ἐτέρω πρὸς ἕτερον,
 εἰς δέηλον ἐμβαλόντες με, καὶ καθύστηκα
 ἄρῃ μοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράρῃ μοι 375
 κρημίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πε-
 τ' οἰκίας ὀρεῖται, ὑπερ τὰ γόνια
 παλαιᾷ τῇ ὀθονί σκεπόμενον, αἰετῶν
 χηλῶν ταῖς γαλαῖς· ἐμὲ ἢ οἱ ἐπιελπί-
 σταις ἐν τῇ ἀγορᾷ αἰετμόν μοι κρημνί- 380
 τας, ἅπασιν τῇ χιλιδόνι αἰετῶν μοι

- τελεγολίες οἱ νεοτοί· ἐπεδὴν ᾗ τὸ ση-
 μεῖον ἀραιρεθῇ, καὶ τὸ λίον ἐλημθῇ, καὶ
 ἡ δέλη· ἀνοιχθῇ, καὶ ἀναπρυχθῇ μετ' ὃ
 385 καὶ δὲσπότης, ἥτοι συλῆς τις, ἡ κό-
 λαξ, ἡ κατὰ πύγαν οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν
 τίμι·, ὑπερυρμηρ· ἔτι τὴν γιάνθον
 ἀντὶ ποικίλων καὶ παροδαπῶν ἡδοιῶν, ὥς
 ἤδη ἔξωρ· ὡς ὑπερέττει αὐτῶ, μέγα
 390 τὸ μίσθωμα ὁ γηραιὸς ἀπλάσων, ἐκείν·
 μὲν, ὅστις ἂν ἡ πο·, ἀρπατάμνος με αὐ-
 τῇ δέλτῳ, θείῃ φέρων ἀντὶ τῆς Πυρ-
 ρί· ἡ Δρέμων·, ἡ Τιθί·, Μεγακλῆς, ἡ
 Μεγάθυς·, ἡ Πρώταρχ· μετονομασθεῖς,
 395 τῆς μάτῳ κεχηρύας ἐκείνης εἰς ἀπῆλκας
 ἀπὸ βλέποντας κατὰ λιπῶν, ἀληθῆς ἄγοντας
 τὸ πένθ·, οἱ· αὐτῆς ὁ θύνη· ἐκ μυ-
 χῶ τ' σαγνῶς διέφυγει, ὅτε ὀλίγοι τὸ
 δέλεαρ κατὰ πῶν. ὁ ᾗ ἐμπετῶν ἀδρόως ἐς
 400 ἐμὲ ἀπερίκαλ· καὶ παχύδερμ· ἄνθρω-
 π·, ἔτι τὴν πῆδῳ περειακῶς, καὶ εἰ
 παρῶν ἄλλ· ματίξειί τις, ὅς θιον ἐριστῶς
 τὸ ὅς, καὶ τ' μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον
 ὠροσκυνῶν, ὅτε ἔτι φορητὸς ἐστὶ τοῖς ἐν-
 405 τε· χάνουσιν, ἀλλὰ τῆς τε ἐλευθέρως ὑδρά-
 ζι, καὶ τῆς ὁμοδύλης μασιγοῖ, ἀπαιρῶ-
 μν· εἰ καὶ αὐτῶ τὰ τοιαῦτα ἔξεστι· ἄχρως
 ἂν ἡ εἰς πορνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἡ ἱππολογ-
 φίας ἐπιθυμήσας, ἡ κόλαξι· ὡς ἀδῶς ἐασ-
 410 γο·, ὁμιύωντι, ἡ μὲν εὐμορφότερον μὲν
 Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐχλύστερον ᾗ τ' Κέ-
 κροτ· ἡ Κόδρε, συνετάττειν ᾗ τ' Ὀδυσε-
 σείως,

σέως, πλατύτερον ἢ συνάμα Κροίσων ἐκ-
 καίδεκα, ἐν ἡκαρῇ τῷ χρόνῳ ἄθλιον ἐκ-
 χέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιτοκίων, 415
 καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνελθόντα.
 Ἐρ. Αὐτὰ περ χερσὶ φῆς τὰ γιγνόμενα.
 ὁπόθεν δ' ἐν αὐτόπῳ βαδίζης, πῶς ἔτι
 τυρλὸς αἶν εὐρίσκες τὴν ὁδόν, ἢ πῶς ἀφ-
 γινώσκεις, ἐφ' ὅς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, 420
 κείνας εἶναι τῷ πλατύν ἄξις; Πλῆ.
 Οἷόν γ' εὐρίσκει με, οἳ τινὲς εἰσι; Ἐρ.
 Μὰ τὸ Δία εἰ πάντ' εἰ γ' Ἀλκίον
 καὶ λιπὼν, Ἰπποκίον καὶ Καλλία περσέης,
 καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθλῶαίῳ ἐδὲ Ὀβολῷ 425
 ἄξις· πλὴν ἀλλὰ τί περὶ τῆς καὶ πεμ-
 φθείς; Πλῆ. Ἄνω καὶ κάτω πλατύνμα
 φεινομένων, ἄχρῃς αἶν λάθω τινὲς ἐμπι-
 σάν. ὁ δ' ἔστι, ὅστις αἶν πρῶτός με περὶ τῆς
 ἀπαγωγῆς ἔχῃ, σὲ δ' Ἐρμῶν ἐπὶ τῷ 430
 ὡρῶ λόγῳ τῷ κέρδους περσικῶν. Ἐρ.
 Οὐκ ἔνι ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε καὶ
 τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλατύνειν ὅσους αἶν
 οἷσται τῷ πλατύν ἄξις; Πλῆ. Καὶ
 μάλα δικαίως, ὅ γ' ἀπὸ ὅς γε τυρλὸς 435
 ὄντα εἶδώς, ἐπεμπεῖν ἀνιστήτοισι δυσ-
 εύρετον ἔτι χρῆμα, καὶ περ πολλῶν
 ἐκλειποῖς ἐκ τῷ βίῳ, ὅπερ ἐδ' ὁ Λυ-
 κεύς αἶν ἐξεύροι· ῥαδίως αἶμαυρόν ἔτι καὶ
 μικρόν ἐν. τοιγαρὺν ἄτι τὸ μὲν ἀγα 440
 θῶν ὀλίγων ὄντων, ποιηρῶν δ' πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόνην, ῥᾶον
 εἰς τὰς τοιαύτας ἐμπόλῳ φειδῶν, καὶ
 τα-

σαγλινεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ἐρ Εἴθε πῶς,
 445 ἐπειδὴ καὶ ἀλίπρως αὐτὰς. ῥαδίως φεύγεις
 ὅτε εἰδὼς τὴν ὁδόν; Πλῆτ. Ὁξυτέρῃς
 τότῃ πῶς καὶ δῶρίτας γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸ καὶ δὲ φυχῆς. Ἐμῆς. Ἐτι δὴ μοι
 καὶ τῆτο ἀπέχοναί· πῶς τυφλὸς ἂν, εἰ-
 450 ρήτεται γὰρ καὶ περὶ τοῦ ὁδοῦ, καὶ βαρὺς
 ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοτῆτος ἐραστὰς ἔχεις,
 ὥστε πάντας ἀπολλέπειν εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόντες μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶεσθαι, εἰ ἢ
 ἀπολύχοιεν, ὅτε ἀνέχεσθαι ζῶντας· οἶδα
 455 γὰρ τινὰς ὅτε ὀλίγους αὐτῶν ἔτω σὺ
 δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ ἐς βαθυκῆτα
 πόνοι φέρουσι ἑρρίψαν αὐτὰς, καὶ περὶ
 καὶ ἡλιθίῳ, ὑπερβῶντα νομίζοντες
 ὑπὸ σῶ, ὅτι περ εἰδὲ τὴν δόχμην ἐώρας
 460 αὐτῶν· πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι
 ὁμολογήσας, εἴ τι ξυνίης στυλῆ, κρυ-
 βανθῆναι αὐτῶν, ἐρωμῶν τοιῶν ἐπιμεμη-
 νότας. Πλῆτ. Οἶδ γὰρ τοιῶτον οἶός εἰμι ὁρᾶ-
 σθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσω ἄλλω
 465 μοι πῶς εἴσιν; Ἐρ Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε,
 εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλῆτ.
 Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄνθρωπε. ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ
 ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα,
 ἐπιτεκιάζουσι αὐτῶν. ἔτι ἢ καὶ αὐτοὺς, ὥς
 470 μὴ παντάπασιν ἄμορφον εἶναι, ὡς περ εἶναι
 ἀνθρώπων ἐρασμιώτατον, ἀφ' ἡ χρυσόν, καὶ
 λιθοκῆλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυ-
 χὰ ὡς αὐτοῖς· οἱ ἢ αὐτοῖς περὶ οἰόμενοι
 ὁρᾶν τὸ κάλλος ἐρῶσι, καὶ ἀπολλύουσι
 μὴ

μὴ ἐντυγχάνοντες· ὥς εἶγε τις αὐτοῖς ὅλον 475
 ἀπεγυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κα-
 τεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοις τὰ
 τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράςων, καὶ
 ἀμέρῳ περὶ γράμματα. Ἐρ. Τί ἔν καὶ ἐν
 αὐτῷ ἤδη τῷ πλεῖν γινόμενοι, καὶ τὸ 480
 πρῶτον αὐτὸ πλεῖστοι ἔτι ἐξαπα-
 τῶνται; καὶ ἢ τις ἀφαιρῆται αὐτῶν,
 θᾶττον ἂν τῷ κεφαλῷ ἢ τὸ πρῶτον
 πρῶτον; ἢ γὰρ δὲ καὶ τότε ἀγνοῖν εἰ-
 κὸς αὐτῶν, ὡς ἐπὶ χρυσῷ εὐμορφία εἶναι, 485
 εἶδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλῆ. Οὐκ ὀλί-
 γα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ ὥς τὸτό μοι συν-
 γινίξεται. Ἐρ. Τὰ ποῖα; Πλῆ. Ἐπειδὴ
 τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπειτάσας τῷ
 θύρῳ εἰσδέχεται με, συμπαρεστέρηται 490
 μετ' ἐμῷ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ
 ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕ-
 βρις, καὶ ἀπάγη καὶ ἄλλα ἄτρε μνῆρα·
 ὑπὸ δὲ τῶν ἀπάντων καὶ ληφθεὶς τῷ
 ψυχῷ, θαυμάζει τε τὰ ἑ θαυμάσια, καὶ 495
 ὀρίγεται τ' φευκῶν· καὶ μετ' ἀπάντων ἐκεί-
 ναι πατέρω τ' εἰσεληλυθότων κακῶν τέθη-
 πε, δορυφορέμμοι ὑπ' αὐτῶν· καὶ πάντα
 πρῶτον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ πρῶτον ὑπο-
 μείνειν ἂν. Ἐρ. Ὡς ἔλεῖς, ὦ Πλῆτε, 500
 καὶ ὀλιγοῦρος, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ ἀφ-
 φευκτικὸς ἐδεμίαν ἀντιλαβὼν παρεχόμε-
 νος βιόταϊν, ἀπ' ὧν εἰς ἡμέρας, ἢ οἱ
 ὄφεις· ἀπ' αὐτῶν δακτύλων δραπετεύεις, σὺ
 οἶδα, ὅπως· ἡ πειρία δ' ἐμπαλιν ἐξώδης 505
 τε,

- τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄλκιτρα
 ἐκπεφυκότα ἐξ ἁπαιγῶν ὁ σώματι ἔχου-
 σα, ὡς πλησιάζαντες εὐθὺς ἔχεισθαι, καὶ
 μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπλυνθῆναι· ἀλλὰ μεταξὺ
 51 ἤδη φλυαρῶντας ἡμᾶς πρῶγμα ἔμικρόν
 διέλαβε. Πλῆ. Τὸ ποῖον; Ἐρ. Ὅτι τῷ
 θηταυρὸν ὅτε ἐπηγαγόμεθα, ἔπειρ ἔδωκε
 μάστιγα. Πλῆ. Θάρρος τέλει γε ἔσκε· ἐν
 τῇ γὰρ αὐτὸν καὶ ἀλείπειν, ἀνέρχομαι παρ'
 515 ὑμῶν, ἐπισκῆψας ἵνδοι μῦθον ἐπικλεισά-
 μην τῷ θύρῳ· ἀνοίγειν δὲ μηδεὶ, ἢ μὴ
 ἡμῶν ἀκρότη βοήσαντι. Ἐρ. Οὐκ ἔνι ἐπι-
 βαίνωμεν ἤδη τῇ Ἀλτικῇ; καὶ μοι ἔπει-
 ρήσῃς τὴν χλαμύδα, ἄλλως ἂν πρὸς
 520 τῷ ἐγκατιᾷ ἀφίκομαι. Πλῆ. Εὖ ποιεῖς,
 ὦ Ἐρμῆ, χειραγωγῶν· ἐπεὶ ἦνγε ἀπλῆ-
 πτος με, τῶν ἐπὶ τῷ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμ-
 πισθῆμαι πεισθῶν· ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος
 ὑπὸς ἐστὶ, καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθον; Ἐρ.
 525 Ὁ Τίμων ὑποστὰς σκάπτει πλησίον ὀρεῖον καὶ
 ὑπόλιθον γῆδιον. παπαί, καὶ ἡ πενία
 πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκτείνεται· ἡ καρ-
 τεία δὲ, καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ
 ὁ τοῖς ἄλλοις ὅχλος τῷ ὑπὸ τῷ λιμῷ ταῖτο-
 530 μῶν ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῷ σῶν δο-
 ρυφόρων. Πλῆ. Τί ἂν ὅτε ἀπακαλιτόμε-
 θα, ὦ Ἐρμῆ, τῷ ταχίστῳ; ἔτι γὰρ ἂν τι
 ἡμεῖς δρασταιμῶν ἀξιόλογον πρὸς ἀνδρῶν ὑπὸ
 τηλικύτῃ τραγοπέδῃ πεισθημῶν. Ἐρ.
 535 Ἀλλως ἔδοξε τῷ Δίι· μὴ ἀποδειλιώμεν ἔνι.
 Πεν. Ποῖ τῶτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα,
 χε-

χειραγωγῶν ; Ἐρ. Ἐπὶ ταῦτο ἢ Τί-
 μωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πεν. Νῦν
 ὁ Πλάτῳ ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ
 κακῶς ἄγοντα ὑπὸ τῇ τρυφῇ ἀνδραγαθῆ-540
 σα, ταῖσι δὲ ἀνδράσιν, τῇ σοφίᾳ, καὶ
 τῷ πόνῳ, γλυναῖον ἄνδρα καὶ πολλὰ ἄξιον
 ἀπέδειξα; ἔτας ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν
 ἢ πειρία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὅθ' ὁ
 μόνον κτῆμα εἶχον ἀφαιρῶντά με, ἀκερ-545
 βῶς πρὸς ἀρετῇ ἐξεργασμῶν, ἵνα αὐθις
 ὁ Πλάτῳ ἀνδραγαθῶν αὐτὸν, ὕβρις καὶ
 τύφῳ ἐλκεῖσας ὅμοιον τῷ πάλαμ, μαλ-
 θακῶν, καὶ ἀγλυτῇ καὶ ἀνόητον ἀποφῆας,
 λυπῶν πάλιν ἐμοὶ βᾶκτος ἤδη γεγνημένον·550
 Ἐρ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ πειρία, τῷ Διί.
 Πεν. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς ἦ, ὦ πόνοι,
 καὶ σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ
 μοι· ἔστι ἦ τάχα εἶσελα, οἷαν με ἔσαν
 ἀπλήρως ἀγαθῶν συνεγόν, καὶ διδάτκα555
 λον τοῦ ἀρίστων, ἥ συνῶν ὑγιεινὸς μὲν τὸ
 σῶμα, ἱρρωμένῳ ἦ τῷ γνώμῳ διετί-
 λεισιν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν
 ἀπεβλέπων· τὰ ἦ περὶ ταῦτα καὶ πολλὰ
 ταῦτα, ὥστε εἰς, ἀπώτερα ὑπολαμ-560
 βάων Ἐρ. Ἀπέρχοντα· ὑμεῖς ἦ παρῶν
 μὲν αὐτῷ. Τί. Τίνες εἰσὶ, ὦ κατάρται;
 ἢ τί βελόμμοι διῦον ἤκητε, ἄνδρες ἐργά-
 τῳ καὶ μισοφόρον ἐνοχλήσοντες, ἀπ' ὧ
 χαίροντες ἅπτε, μισροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ565
 γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώ-
 λοις καὶ τοῖς λίθοις συνετείψω. Ἐρ. Μη-
 δα-

- δαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· ὃ γὰρ ἀν-
 θρώπων οἶζος βαλῆς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς
 570 οἶμι, ἔτ' οὖν ὃ Πλῦλον· ἔπεμψε δὲ ὁ
 Ζεὺς ἐπαχέσας τ' εὐχῶν, ὥς ἀγαθὴ τύ-
 χη δέχῃ τ' ὄλβον, λῦσας τ' πόνοι. Τί.
 Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ
 ὄντες, ὥς φαίε· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεὸς
 575 καὶ ἀνθρώπων μισῶ· τὰ γὰρ ὃ τ' τυθλόν,
 ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἐπιτείψῃ μοι δοκῶ τῇ
 δίκηῃ. Πλῦ. Ἀπίωρ' ὦ Ἑρμῆ, πῶς
 εἴ Διός· μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἀνθρώπου ὃ
 μιλῶν μοι δοκῶ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθω
 580 σθεβλαβών. Ἑρ. Μηδὲν σκαιόν, ὦ Τί-
 μων· ἀλλὰ τὸ πάνυ τῷτο ἄγχιον, καὶ
 τραχὺ καβαλῶν, σθεταῖνας τὸ χεῖρε
 λάμβανει τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλέτῃ
 πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθλουκίαν τὰ πρῶτα, καὶ
 585 ὑπερέρα τ' ἀχαλῖσαι ἐκείων, μόν' αὐ-
 τὸς εὐδαιμονίων. Τί. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι·
 μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλῦλον ἢ
 δίκη. τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰμι
 μηδενός μοι πλητιάζοντο. Ἑρ. Οὕτως
 590 ὦ τῶν ἀπανθρώπων; Τόνδε φέρω Διὶ μῦ-
 θον ἀπλῶς τε, κρατερόν τε· καὶ μὴ
 εἰς ἣν μισάνθρωποι μὴ εἶναι σε, τοσαῦτα
 ὑπὸ αὐτῶν δεινὰ πεποιθότα, μισόθεις δὲ
 μηδαμῶς, ἔσως ἐπιμελεσθῶν σε τ' θιῶν.
 595 Τί. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ
 Διὶ, πλείστη χάρις μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 ταυτοὶ δὲ τ' Πλῦλον ὅσα ἂν λάβοιμι. Ἑρ.
 Τί δέ; Τί. Ὅτι καὶ πάλα μνείων κακῶν
 μοι

κοι αἴτιον ἔτι κατέστη, κόλαξι τε
 ᾧ ἔχουσ, καὶ ἐπιβόλης ἐπαγαγών, καὶ ὅσο
 μῖστον ἐπιγείρας, καὶ ἡδυπαθεία καὶ
 φθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφῆνας. τέλος
 ᾧ, ἄφρων καὶ ἀλιπὼν ἔσται ἀπίστος, καὶ
 ἀρεδοῖσιν. ἡ βελτίστη δὲ πένια, πόνοις
 με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καὶ ἀγυμνάσασα, 605
 καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας ὡς σομι-
 λῶσα τά τε ἀναγκαῖα κάμνοισι παρέιχε,
 καὶ τὰ πολλὰν ἐκείνων καὶ ἀφροσύνην ἐπαί-
 δευεν, ἐξ αὐτῶ ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτή-
 σατά μοι εἶβον, καὶ δείξασα ὅτις ἦν ὁδὸς
 πλῆτον ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτι κόλαξ θωπεύων,
 ἔτε συκοφάντης φοβῶν, ὃ δὲ μὲν παρ-
 ξυθείς, ὅχι ἐκκλησιαστῆς ψηφοφορήτας,
 ὃ τῦραν ἐπιβυλεύσας ἀφελέσθαι δύναται
 ἂν ἐρρωμῆτον τοιγαρὲν ὑπὸ τῶ πόνου, 615
 τῆτον δὲ ἀγρόν φιλοπόνως ἐπεργαζόμε-
 νον, ὃδὲν ὁρῶν τῶ ὄν ἄσφ κακῶν, ἱκανὴ
 καὶ ἀφροσύνη ἔχω τὰ ἄλφια ᾧ ἔτι δι-
 κέλης ὥς παλινδρονμὸν ἀπιδί, ὃ Ἐρ-
 μῆ, τὸ Πλῆτον ἀπαγαγὼν τῷ Δίῳ. ἐμοὶ 620
 ᾧ τῆτον ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡβη-
 δὲ οἰμώζειν ποιῆσαι. Ἐρ. Μηδαμῶς,
 ὃ γὰρ ἐπὶ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι
 πρὸς οἰμωγῇ. ἀλλ' ἔα τὰ ἐργίλα ταῦ-
 τα, καὶ μερακιώδη, καὶ τὸ Πλῆτον πα- 625
 ράλαβε. ἔτοι ἀπίβλητά εἰσι δῶρα τὰ
 ᾧ ἔτι Δίος. Πλῆ. Βέλῃ, ὃ Τίμων,
 δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἡ χαλεπαί-
 νεις μοι λέγοντι; Τί. Λέγε· μὴ μακρὰ
 μέν-

- 630 μέντοι, μηδὲ μὲν ἀποσιμίων, ὥστε οἱ
 ἐπιτελεῖται ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλί-
 γω λίγοντα ἀλλὰ τὸ Ἑρμῶν τυτονί. Πλῦ.
 Ἐχρήμω μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔγω
 πολλὰ ὑπὸ σὺ κατηγορηθέντα· ὅμως ἡ ὅρα
 635 εἴ τι σε, ὡς φῆς, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἐμὲ ἡδί-
 σων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστη, τιμῆς,
 καὶ περιουσίας, καὶ τιφάνων, καὶ τ'
 ἄλλης τρυφῆς· ἀδείδω δέ τοι καὶ
 αἰοῖδιμ'· δι' ἐμὲ ἡδῶ, καὶ ἀειπαύδας.
 640 οἱ δέ τι χαλεπὸν οὐκ ἔχοντες πέποιθας,
 ἀναιτί' ἐγὼ σοι· μάλλον ἢ αὐτὸς ἡδίκη-
 μαί τῷτο ὑπὸ σὺ, διότι με ἔτις ἀτίμως
 ὑπέβαλλες ἀνδράσι κατάρτοις, ἐπαινεῖσι,
 καὶ καταγοητεύουσι καὶ πάντα τρόπον ἐπι-
 645 βυλεύουσι μοι· καὶ τό γε τελευταῖον ἔφη-
 ρα, ὡς ἀπεδέδωκά σε. τὸν αἰνέτιον ἢ αὐτὸς
 ἐγκαλέσαιμι σοι πάντα τρόπον ἀπειλαθεὶς
 ὑπὸ σὺ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ ἐξωθεὶς τ'
 οἰκίας· τοιγαρὲν ἀντὶ μαλ' αὖτε χλαμύδ'
 650 ταύτῃ τῷ διφθέραν ἢ τιμωτάτῃ σοι πε-
 νία ἀειτίζεται· ὥς μάρτυς ὁ Ἑρμῆς
 ἔτισσι, πῶς ἰκέτευον τὸ Δία, μήθ' ἔκειν
 ἀδῶ σε, ἔγω δυσμενῶς μοι ἀποσείλω-
 μένον. Ἑρ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλῦτε,
 655 οἱ τ' ἡδῇ γεγλήνηται; ὥς θάρρῶν ξυνδιά-
 τειδε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτει· ὡς
 ἔχεις· σὺ ἢ τὸ θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ
 δικέῃ, ὑπακύνειται γὰρ ἐμφορήσαντί σοι,
 τί. Πείσεις, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖτις πλε-
 660 οῦν· τί γὰρ ἂν καὶ πάθει τις, ἐπὶ-
 ται

ται οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ἔρχε γὰρ εἰς 665
 οἷά με πρῶτα ἐμβαλεῖς τὴν κακοδαίμονα,
 ὃς ἄχρη ἔννυ δαιμονόεσσαι δάγων, χρυ-
 σοῖν ἄφνω τοσῶτον λήψομαι ἔδην ἀδικήσας,
 καὶ τοσαύτας φρενίδας ἀναδέξομαι. Ἔρ.
 Ὑπόσθη, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλε- 670
 πὸν τῷτο, καὶ ὅση οἷόν ἐστιν, ὅπως οἱ κό-
 λακες ἐκείνοι ἀφάρων ὦσιν ὑπὸ τῷ φθόνῳ.
 ἐγὼ δ' ὑπὲρ τὴν Αἴθην ἐς τὴν θοῇν ἀναπή-
 σομαι. Πλῶ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πλεονῶν. 675
 ὃ αὐτῷ δειδύκει· ἀναπίμπω γὰρ σοὶ τὴν
 θησαυρὸν ἀπελθόν· μᾶλλον δ' παῖς. Σέ
 φημι θησαυρὸν χρυσοῦ, ὑπάρχον Τίμωνι
 ταῦτά, καὶ πάραυτι σεαυτοῖς ἀνελίωται.
 σκάπτει, ὦ Τίμων, βαθείας καὶ ἀφείρων. 680
 ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποσέσομαι. Τίμ. Ἄγε δὴ,
 ὦ δίκηλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσιν σεαυτῶν, καὶ
 μὴ κάμης ἐν τῷ βάθει τὴν θησαυρὸν ἐστύμ-
 φανὲς ἀποσκαλεμένη· ὦ Ζεῦ τεύχεσι, καὶ
 φίλοι Κορύβαιτες, καὶ Ἑρμῇ κερδαῖε, πό- 685
 θεν χρυσίον τοσῶτον; ἤπερ ὅτι ταῦτά
 ἐστὶ; δίδω γὰρ μὴ ἀνθρώπου εὖρα ἀνεγρό-
 μῃ. ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον,
 ὑπεύθυνον, βαρὺ, καὶ τὴν ἀποδοῖν ὑ-
 περήδιστον. ὦ χρυσὲ, δεξιῶμα κάλλιπον 690
 βροτοῖς· αἰθόμημον γὰρ πῦρ. ἄτε ἀφπρίπης
 καὶ ὑκλῶρε, καὶ μεθ' ἡμέραν· ἐλθέ, ὦ φίλ-
 τατε, καὶ ἐρσομιάτατε· νῦν πείθομαι γὰρ καὶ
 Δία ποτὲ γλυέσθαι χρυτὸν· τίς γὰρ ὅση
 ἂν παρθεῖν ἀναπεπαισμένοις τοῖς κόλποις 695

ὑποδείξειτο ἔγω καλὸν ἐργασίῳ Διὶ
 τέγας καθάρρειοντα· ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσσε,
 καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς εἶδέν ἄρα
 ἦτε εἰς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸ Τίμωνι· πλε-
 700στον, ὅγε εὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσθι· ὦ
 δίκεππα, καὶ Φιλτάλῃ διφίερα, ὑμᾶς μὲν τῶ
 Παῖι τέτω ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη
 πᾶσαν πελάμνῳ τῷ ἰχθυῖαν, πυργίον
 οἰκοδομητάμνῳ ὑπὲρ Σθηταυρῶ, μόνῳ
 70 ἰμοὶ ἰκανὸν ἐν Διαιτάσσει, τὸ αὐτὸν καὶ
 τάφῳ δόξαντων ἔξεν μοι δοκῶ· δεδόχθω δὲ
 ταῦτα, καὶ νενομοθετήσω πρὸς τὸ ἐπὶ λοιποῦ
 βίῳ, ἁμιξία πρὸς ἄπαντας, καὶ ἀγνωσία,
 καὶ ὑπερψία· φίλῳ δὲ, ἡ ξένῳ, ἡ ἐταῖρος,
 710 καὶ ἐλίσσ βωμὸς, ὑθλῶ πολὺς· καὶ τὸ εἰκλῆ-
 ραι δακρύοντα, ἡ ἐπικερῆσαι δεομένη,
 ἀρχνομία καὶ κατὰ λυσις τῶ ἰδῶν· μονήρης
 δὲ ἡ διαίτα κατὰ περ τοῖς λύκοις, καὶ φίλῳ
 εἰς Τίμων· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ
 715 ἐπὶ ἐχθροὶ· καὶ τὸ πρὸς σὺν ἡσυχίᾳ τινι αὐτῶν,
 μίαν· καὶ εἰ τινα ἴδω μόνον, δόπρον
 ἡ ἡμέρα· καὶ ὅπως ἀνδράντων λιθίνων, ἡ
 χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν Διὰ φερίτωσαν· καὶ
 μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε
 720 σποιδᾶς σπεινῶμεθα· ἡ ἐρημία δὲ ὅρῳ ἔστω
 πρὸς αὐτὰς· φυλέλαι δὲ, καὶ φράτορες,
 καὶ δημόλαι, καὶ ἡ πικτεὶς αὐτῇ, ψυχρὰ,
 καὶ ἀνωρελῇ οἰέματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν
 φιλοτιμήματα· πλατεῖω δὲ Τίμωνί μοι,
 725 καὶ ὑπερρεφίῳ ἀπάντων· καὶ τρυφάτω
 μοι κατ' ἐαυτὸν, κολακείᾳ καὶ ἐπαίνων

φορτικῶν ἀπηλαγμένῳ, καὶ θεοῖς θυέτω,
 καὶ εὐωχεῖται μιν, ἑαυτῷ γέται καὶ ὁ-
 μορ ἐκσεῖν τ' ἄλλων καὶ ἀπαξ ἑαυτὸν
 δεξιῶσαοται διδόχθω, ἣν δέη λυθχεῖν, ἥ730
 αὐτῷ εἴφανον ἐπεισκεῖν· καὶ ὄνομα μὲν
 ἔτω ὁ Μισάνθρωπος ἡδιστον· τὸ τροπικὸν δὲ
 γνωρίσματά, δυσκολία, καὶ τεραχότης,
 καὶ σκαϊότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀκαθαρπία·
 εἰ δέ τις ἴδοιμι ἐν πυρὶ λυθχεῖρόμην,735
 καὶ σθενύουα ἰκετεύουσα, πίτλη καὶ ἐλαίῳ
 καὶ σθενύουα· καὶ ἦν τις τὸ χειμῶν ὁ
 ποταμὸς ὠρεφείη, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρί-
 γων, ἀντιλαβέοται δέηται, ὠθεῖν καὶ τῷτοι
 ἐπὶ κεφαλῇ βωπίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύ-740
 ψαι δυνηθείη· ἔτω γὰρ ἐν τῷ ἴσῳ λυθλά-
 βοιεν· εἰσηγίστα τὸ νόμον Τίμων· ἔχει
 κροτίδα Κολυττεῖς, ἐπιψήφισι τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἰεν· ταῦτα ἡμῖν δι-
 δόχθω· καὶ ἀνδρικῶς ἐμμενῶμεν αὐτοῖς·745
 πλὴν ἀλλὰ πρὸς πολλὰ ἐν ἰποιστάμην
 ἀπασι γνώριμά πως ταῦτα γνύσθω, διότι
 ὑπερπλητῶ· αἰχόνη γὰρ ἐν τὸ πρᾶγμα
 γνύσιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τῷτο; φεῦ τὸ
 τάχως, καὶ ἀχόθην συνθέμενι κικοισμῆροι,750
 καὶ πνευστιῶνις, ἐκ οἷδα ὅθιν ὁσφραϊνό-
 μροι τὸ χρυσίον· πότερον ἢ ἐπὶ τὸ πάγον
 τῷτοι ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτὰς τοῖς λί-
 θοις, ἐξ ὑπερδεξίαν ἀκροβολιζόμενῳ;
 ἢ τόγχι τοσούτοι ὠρεφισμῆροι εἰσάπαξ755
 αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλείον ἀνιῶντο
 παροράμροι; τῷτο οἶμαι καὶ ἄμεινον,

- ὅτε δεχόμεθα ἤδη αὐτὰς ὑποσάντες·
 φέρε ἴδω· τίς ὁ πρῶτ' αὐτῶν ἔστ'
 760 εἶσι; Γιαθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτον ἔρανον
 αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τ' βρόχον, πίθους
 ὅλως παρ' ἐμοὶ πολλαῖς ἐμημεκῶς· ἀλλ'
 εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμην· οἰμώξειαι γὰρ
 πρὸ τ' ἄλλων. Για. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς
 765 ὅσον ἀμελήσουσι Τίμωνι· ἀγαθὸν ἀνδρὸς
 οἱ θεοί; χαῖρε, Τίμων εὐμορφώτατε, καὶ
 ἡδίστε, καὶ συμποτικώτατε· Τίμ. Νῆ
 καὶ σὺ γε, ὦ Γιαθωνίδη, γυτῶν ἀπάν-
 τωι βορῶτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτεκπλό-
 770 τωι· Γιαθ. Ἀὐὲ φιλοσχέμμων σὺ γε·
 ἀλλὰ πῦρ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοὶ
 ἄσμα τ' ισοδιδάκλων διθυράμβων ἤκω χο-
 μίζων· Τίμ. Καὶ μὴν ἔλεγείᾳ γε ἄσκη-
 μαλα περικαλῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλῃ.
 775 Γιαθ. Τί τῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρ-
 τύρημα· ὦ Ἡράκλεις· ἰδ'. ἰδ'. περικαλῶ-
 μαί σε τραῦματ' εἰς Ἄρειον πάγον. Τίμ.
 Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνης, φόνε
 τάχα περικλήσῃ με. Γιαθ. Μηδαμῶς·
 780 ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μι-
 κρὸν ἐπιτάσας ἔχρυσόν· δεινῶς γὰρ ἰχαι-
 μόν εἰσι τὸ φάρμακον. Τίμ. Ἔτι μένεις;
 Γιαθ. Ἀπειμι· σὺ δ' ἔχαιρήσεις, ἔτω
 σκαιὸς ἐκ χρηστῶ χυρόμην· Τίμ. Τίς
 785 ἔτός εἰσι ὁ περσίων, ὁ ἀναφαλαντίας;
 Φιλιάδης, χαλάκων ἀπάντην ὁ βδελυγ-
 τώτατ'· ἔστ' ὃ παρ' ἐμῷ ἀγρὸν ὅλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ περὶ καὶ δύο τά-
 λαν-

λαίβε μισθὸν ὃ ἱπαίνε, ὁπότε ἄσαντρά με,
 πάντων σιωπῶντων, μόνῳ ὑπεριπῆνισιν, 790
 ἱππομοσάμῳ ὠδινότερον εἶναι ἢ κύκλῳ,
 ἱππιδὴ ἰοσῶντα πρώτῳ εἰδὲ με, καὶ παρῶν
 τοι ἱππικῆς διόμῳ, πληγὰς ὁ γλυ-
 ναῖῳ παρσενίτῃ. Φιλ. "Ὡς τὸ ἀναιχυν-
 τίας· νῦν Τίμωνα γνωρίζεις; νῦν Γαβριήλ 795
 δὴς φίλῳ καὶ συμπότῃ; τοιγαρὺν δίκαια
 πίπῃσιν ἅτῳ ἀχάριστῳ ἂν· ἡμεῖς δὲ οἱ
 πάλας ζυγῆσθαι, καὶ ζυγίφθοι, καὶ δημό-
 ται, ὅπως μετράζομεν, ὡς μὴ ἐπιπῇδον
 δοκῶμεν· χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ἔπας 800
 τὰς μισθὰς τέτῃς κόλακας φυλάξῃ, τὰς
 ἐπὶ τῷ τραπέζῃ μῖνοι, τὰ ἄλλα δὲ, κα-
 ρέκων ὑδὲν ἀφ' ὧν ἔστις. ὅσον ἔτι πισυρίᾳ
 ἢ νῦν ὑδινί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονη-
 ροί· ἐγὼ δὲ τάλασόν σοι κημίζω, ὡς 805
 ἔχοις ὡς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι,
 καθ' ὅσον ἤδη πλησίον ἤκιστα ὡς πλε-
 τοῖς ὑπερμεγέθη τινὰ πλῆτον· ἤκω τοι-
 γαρὺν ταῦτά σε νεθετήσω· καὶ τοῖς σύ γε
 ἅτω σοφὸς ἂν, ὑδὲν ἴσως δέησῃ ἢ παρ' 810
 ἐμῷ λόγῳ, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέει πα-
 ρεινέσθαις ἂν. Τίμ. "Ἐγὼ ταῦτά, ὦ
 Φιλιάδῃ· πλὴν ἀπὸ παρσενί, ὡς καὶ σὲ
 φιλοφρονησόμεν τῇ δεικνύῃ. Φιλ. "Αἰθρο-
 ποι, κατέαγα ὃ κρεῖν ὑπὸ ὃ ἀχάρι 815
 εἶναι, διότι τὰ συμφέροντα ἐκθέτῃ αὐτόν.
 Τίμ. "Ἰδὼν τελεῖται ἅτῳ ὁ ῥήτωρ Δημῖος
 παρσενί, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
 καὶ συγγλῆς ἡμίτερῳ εἶναι λίγων· ἅτῳ

- 820 ἔκκαϊδεκα παρ' ἐμῷ τάλαντι μιᾶς ἡμέρας
ἐκλίσας τῇ πόλει, καὶ διδίδκατο γὰρ, καὶ
ιδίδειτο σὺν διδιδύς, καὶ γὰρ ἐλεήσας
ἐλυσάμην αὐτόν· ἐπεὶ δὲ πρότερον ἔλαχε
τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ ἀφ' ἐμῶν τὸ θεωρικόν,
825 καὶ γὰρ προσῆλθοι αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, σὺν
ἴφῃ γνωρίζειν πολίτῳ ὄντα με. Δη. Χαῖ-
ρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος ἔχουσιν,
τὸ ἔρσημα τ' Ἀθιναίων, τὸ σθένος τ'
Ἑλλάδος· καὶ μὴ πάλα σε ὁδῶμεν ξυνο-
830 λογόμενοι, καὶ αἱ βελαὶ ἀμφοτέρων ὤψι-
μῶν· ὥστερον ἢ ἄκρως τὸ ψήφισμα,
ὃ ὑπὲρ σὺ γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ
Ἐχικρατίδης, Κολυτίτης, ἀνὴρ ὁ μόνος
καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς σὺν
835 ἡμῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὡς καὶ πάντες χρόνους
ἀγατεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει,
νείκηκε ἢ πύξ, καὶ πάλιν, καὶ δρόμον ἐν
Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρμα-
τι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Τίμ. Ἀλλ' ὅδε
840 εἰθεώρησα ἐγὼ πάποτεις Ὀλυμπίᾳ. Δημ.
Τί ὤν; θιωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα ἢ
πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον· καὶ ἡρίσιντε
ἢ ὑπὲρ τὴν πόλιν πέρυσιν πρὸς Ἀχαρ-
νίας, καὶ κατέκρηψεν Πελοποννησίῳ δύο μοί-
845 ρας. Τίμ. Πῶς; ἀλλὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν
ὄπλα, ὅδε σφαιρογράφῳ ἐν τῷ κατὰ λόγον.
Δη. Μίτρεα τὰ ὡς ταυτὰ λέγεις· ἡμεῖς
ἢ ἀχάριστοι εἰ εἴημι ἀμνημονεύεις· ἔτι
ἢ καὶ ψήφισματι γράφωι, καὶ συμβα-
850 λούσῃ, καὶ εἰρηγῶν, ὃ μικρὰ ὀφείληται
τῷ

τῷ πόλιν· ἐπὶ τέτοισι ἅπασι δέδοκται
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ
 καὶ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ
 πᾶσι, χρυσὸν ἀσπῆτα τὸ Τίμωνα ὡς
 τῷ Ἀθλῶν ἐν ἀκροπόλει, κεραιὸν ἐν
 τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κε- 35
 φαλῇ, καὶ σεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σε-
 φάνεσι ἑπτα, καὶ ἀνετηρυχθῆναι τὰς σε-
 φάνεσι σίμερι· Διονυσίοις τετραγυδοῖς καί-
 τοις· ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον· 60
 τὰ Διονύσια· εἶπε τῷ γνώμῳ Δημῖα
 ὁ μὲν συζητῶν αὐτῷ, ἀγχιεὺς, καὶ
 μαθητὴς αὐτῷ ὢν· καὶ γὰρ μὲν ἄριστος
 ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα αὖ
 εἶναι· ταῦτα μὲν ἦν σοι τὸ ψήφισμα· 865
 ἐγὼ δὲ σοι καὶ τὸ ἦν ἐβλήμην ἀγαγεῖν
 ὡς σὲ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ νόμῳ Τί-
 μωνα ἀνέμακκα. Τίμ. Πῶς, ὦ Δημῖα,
 ὃς σὺ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰ-
 δέναι; Δη. Ἀλλὰ γὰρ ὦ, ἦν διδῶ θεός, 870
 ἐς νῆα, καὶ παιδοποιήσομαι· καὶ τὸ γλυ-
 νηθὲν ὁρῶν, ἄρῳ γὰρ ἔσαι, Τίμωνα ἤδη
 καλῶ. Τίμ. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήτεις ἔτι,
 ὦ σὺ, τηλικαύτῳ παρ' ἐμῷ πλη-
 γῶν λαμβάνων. Δημ. Οἶμοι. τί τῷτο; 875
 τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις
 τὰς ἐλευθέρους, σὺ καθαρῶς ἐλεύθερος,
 σὺ δ' ἀσὸς ὢν; ἀλλὰ δῶταί σου τάχρ' ἑλ-
 δίκῃ, τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι τῷ ἀκρό-
 πολιν ἐνέπρητας. Τί. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέ- 880
 πρησαι, ὦ μισρὲ, ἡ ἀκρόπολις· ὥστε

- δῆλός ἐστι συκοφαντῶν. Δημ. Ἀλλὰ καὶ
 πλατῆς, τὸ ὀπιωδόδομον διορύξας. Τίμ.
 Οὐ διώρυκται ἔτι ἔτι· ὥστε ἀπίθανά σε
 885 καὶ ταῦτα. Δημ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστε-
 ρον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχας.
 Τίμ. Οὐκ ἔν καὶ ἄλλω λάμβανε. Δη. Οἶμοι
 τὸ μεταφρίον. Τίμ. Μὴ κίεραχθι· κα-
 τοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτῳ, ἵππαι καὶ γε-
 890 λοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-
 μονίῳ μοίρας καὶ ἀκρόψας ἀνοπλῶ, ἐν δὲ
 μιᾶρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας· μάτῳ
 γὰρ αἰ ἦν ιουικηκὼς Ὀλύμπια πύξ, καὶ
 πάλῳ· ἀλλὰ τί τῷτο; ἢ Θερσυκλῆς ὁ
 895 φιλόσοφός ἔστι; ἢ μὲν ἔν ἄλλῳ·
 ἐκπιτάσας γὰρ τὸ πῶγονα, καὶ τὰς ἐφρῦς
 ἀνατίνας, καὶ βριθυόμνός τι πρὸς αὐ-
 τὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασι-
 σοβημῶς τῷ ἐπὶ τῷ μετόπῳ κῆμῳ,
 900 αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξιος
 ἔγχεφεν· ἔτι ὁ τὸ χῆμα εὐγαλῆς, καὶ
 κῆμῳ τὸ βέδισμα, καὶ σωφρονικὸς τῷ
 ἀναβολῷ, ἔσθιν μυρία ἔσα πρὸς ἀρετῆς
 διεξιῶν, καὶ τὸ ἡδονῇ χαιρέων κατηγο-
 905 ρῶν, καὶ τὸ ἐλίγαρχος ἱπαισῶν, ἱπειδὴ
 λυσάμην· ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δαῖπνον, καὶ ὁ
 παῖς μεγάλῳ τῷ κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ,
 τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, καθάπερ
 τὸ Λέθης ὕδωρ ἐκπῶν, ἐναντιώτατα ἐπι-
 910 δαίκνεται τοῖς ἰωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις,
 πρὸς πᾶσι καὶ ἅπασιν ἐκτίνῃ τὰ ὅσα, καὶ τὸ
 πλητίον πρὸς ἁγνισμῶν, παρύκης τὸ γέ-

νειον ἀνάπλεως, κυιηδὲν ἰμφορέμῳ,
 ἐπικενυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάτι τλῶ
 ἀριτλῶ εὐρήσεν πρσοδοκῶν, ἀκρεβῶς τὰ 15
 τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀτισμέχων, ὡς μηδὲ
 ὀλγοὶ τῷ μυλτωτῷ καὶ ἀλίποι· μεμψίμοι-
 ρῷ ἀεὶ, ὡς τῷ πλακῦντα ὅλον, ἢ τῷ σὺν
 μόνῳ τῷ ἄλλων λάβοι, ὅτι περ λιχινίας
 καὶ ἀπλησίας ὀφειλῶ μίθυσθαι, καὶ πάλ- 20
 ρῳ, ὅτι ἄλλος ὡδῆς καὶ ἀρχηγός μόν-
 ιον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς
 πρσοτέτι, καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι·
 τότε ἢ μάλιστα πρὸ σωφροσύνης καὶ κρ-
 σμιοτήτῳ, καὶ ταῦτα φησὶν ἡδὴ ἰσθὲ τῷ 25
 ἀκρετῷ ποιηρῶς ἔχων καὶ ὑποτρουλίζων
 γυλοῖ· ἔτα ἔμελλε ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ
 τελευταῖον, ἀρετῆμοι τινες ἐκφέρουσιν αὐ-
 τὸν ἐκ τῷ συμποσίῃ τῷ αὐλητεῖδῳ ἀμφο-
 τέροις ἐπειλημμένον πλῶν ἀλλὰ καὶ ἡ 30
 φων, ὅθεν τῷ πρωτείῳ πρὸ χωρήσειν ἀν-
 ψεύσματῳ ἔνεκα, ἢ θρασυτητῳ, ἢ φι-
 λαργυρίας· ἀλλὰ καὶ κηλάνων ἐστὶ τὰ πρῶ-
 τα, καὶ ἐπιτορκῆ πρὸ χερρότατα, καὶ ἡ
 γοητεία πρὸ ηγῆται, καὶ ἡ ἀναισχυντία 35
 παρμαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφοι τὸ χρῆ-
 μα, καὶ παιταχόβει ἀκρεβῆς, καὶ ποικί-
 λως ὀντισίς· οἰμῶξαι τοιγαρῶν ὅτι εἰς
 μακρὸν χρῆστος ὦν· τί τῷτο; παπαῖ, χρό-
 νῳ ἡμῖν Θεοσυκλῆς. Θρασυ Οὐκῆ ταῦ 40
 τὰ, ὅτι Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφί-
 γμα· ὡς περ οἱ τῷ πλῶτόν σὺν τιθηπότις,
 δρυγυεῖν καὶ χρυσῷ καὶ δαίπνῳ πολυτελῶν

- ἰλπίδι συνιδραμήκασι, πολλὴν τὴν κα-
 945 λακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς αἰδρα, οἷό σε
 ἀπλοῖχόν, καὶ τὸ ὄντων κτηνικόν· οἷα
 γὰρ ὡς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπτον ἱκανόν, ὅψον
 ᾧ ἡδιστοὶ θυμόν, ἢ κάρδαμοι, ἢ, εἴ ποτε
 τρυφῶν, ὀλίγον τὸ ἀλῶν· ποτὸν δὲ ἢ
 950 ὀνειακρῶν· ὃ δὲ τρέβων ἔτῳ, ἥς βέλτε
 πορφυρεῖδ' ἀμείων· τὸ χρυσοῖον μὲν γὰρ
 ἔδεν τιμιώτερον τὸ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψη-
 φίδων μοι δοκεῖ· σὺ δὲ αὐτῷ χάριν ἐσά-
 λω, ὡς μὴ ἀφθέρῃ σε τὸ κέκιστον
 955 τῆτο καὶ ἐπιβυλότατον κλῆμα ὃ πλεῖτον,
 ὃ πολλοῖς πολλάκις· αἵτις ἀνηκέστων
 συμφορῶν γεληγημῶν· εἰ γάρ μοι πέ-
 θοιο, μάλιστα ὅλοι εἰς τὴν θάλατταν ἐμ-
 βαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγκαῖον ἀνδρὲς ἀγα-
 960 θῶ ὄντα, καὶ τὸ φιλοσοφίας πλεῖτον ὁρᾶν
 δυναμῶν· μὴ μέντοι ἐς βάθος ὧ γαθῇ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς βυθῶνας ἐπεμβὰς, ὀλίγον
 ὡς τὸ κυματωγῆς, ἐμῷ ὁρῶντ' αὖ μοίῃ·
 εἰ δὲ μὴ τῆτο βέλτε, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον
 965 ἀμείων κτ' τάχ' ἐκφόρησον αὐτόν ὅκ
 τὸ οἰκίας· καὶ μὴδ' ὀβολοὶ αὐτῷ ἀγῆς,
 ἀφθιδὺς ἅπασιν τοῖς διομήδοις· ὧ μὲν,
 πέντε δραχμαί· ὧ δὲ, μιᾶν· ὧ δὲ, τά-
 λαντον· εἰ δέ τις φιλόσοφ' εἴη, διμοι-
 970 ρεῖαν, ἢ τειμοιρεῖαν φέρεσθαι δίκαιον·
 ἐμοὶ δὲ, καίτοι σὺν ἐμαυτῷ χάριν αἰ-
 τῶ, ἀλλ' ὅπως μετὰ τὸ ἱεράων τοῖς
 διομήδοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τὴν πῆρην
 ἀμπλήσας παρῆχαις, ἔδ' ὅλως δύο με-
 δίμους

δ' ἄνθρωποι χαρᾶσαν Αἰγυπτιακὰς· ὀλιγαρχίᾳ 975
 ὅτι καὶ μίσειον χρὴ εἶναι τὴν φιλοσοφίαν καὶ
 μηδὲν ὑπὲρ τῆς πέρας φρονεῖν. Τίμ.
 Ἐπαιῶ ταῦτά σε, ὦ Θρασύκλεις· ὡς
 γὰρ τὴν πέρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τῆς κε-
 φαλῇ ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας 980
 τῇ δολιχείᾳ. Θρασ. Ὡς δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τοῦ καθαράτερος ἐν
 ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Τίμ. Τί ἀγανακτεῖς,
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὴν ἀνδρακίρηνταί
 σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλὼν χοίρικας ὑπὲρ τὸν 985
 μέτρον τίτθας. ἀλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ
 ζυγίζοντα· Βλεψίας ἐκείνου, καὶ Λάχης,
 καὶ Γνίφων, καὶ ὅλων, τὸ σύνταγμα τὸ οἰμα-
 ξομένων· ὥστε τί σὺ ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ταύ-
 τῃ ἀνελθὼν, τῇ μὲν δίκειαν ὀλίγον 990
 ἀναπαύσας πάλας πεποιηκυῖαν, αὐτὸς ὅτι
 πλείους λίθους ζυμφορήσας, ἐπιχαλασῶ
 πόρρωθεν αὐτὰς; Βλεψ Μὴ βάλῃς, ὦ
 Τίμων· ἀπὸ τοῦ γὰρ. Τίμ. Ἀλλ' οὐκ
 ἀναιματί γε ὑμεῖς, ἀλλ' ἄνευ τραυμά 995
 των.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

LUCIANI

DIALOGI

MORTUORUM.

Dialogus I.

*Croesi, Plutonis, Menippi, Mide,
Sardanapali.*

CROE. **N**on ferimus, o Pluto, Menippum hunc canem, adhabitantem nobis. Quapropter aut illum alio loco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cum sit? CROE. Cum nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscentes, quæ apud superos (habuimus), Midas quidem hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciis incessit, mancipia & purgamenta nos vocitans. Interdum autem & cantans, conturbat ploratus nostros, & prorsus molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos,
A ignavi

ignavi ac perdit adeo cum sint: quibus non satis fuit vixisse male, sed etiam mortui adhuc meminerunt & desiderio ducuntur rerum humanarum. Gaudeo igitur, cum ipsos contristo. PLU. Atqui non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiamne tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo comprobas? PLUT. Haudquaquam, verum nolim vos dissidere. MEN. At vero, o pessimi Lydorum, Phrygum & Assyriorum, sic existimate, quod nunquam desiturus sim. Nam quocumque abieritis, sequar ægre faciens, occinens & irridens vobis. CR. Annon hæc sunt contumelia? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, adorari cupientes, liberis hominibus insultantes, & mortis omnino non memores. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROES. Multis certe, o Dii, & magnis possessionibus! MI. Quanto equidem ipse auro! SAR. Quanto vero ego luxu! MEN. Euge, ita facite, lugete vos quidem, ego vero tritum illud, *Nosce te ipsum*, identidem connectens vobis occinam, id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus 2.

Mercurii & Charontis.

MER. **S**upputemus, Portitor, si videtur, quanta mihi debeas jam, ne de-
nuo litigemus de istis. CHA. Supputemus,
Mercuri, nam de istis definire melius est,
& minus molestum. MER. Anchoram
mandanti tibi attuli quinque drachmarum.
CHA. Magno dicis. MER. At, per Pluto-
nem, quinque emi illam, & lorum, quo
remum alligares, obolis duobus. CHA.
Pone quinque drachmas & obolos duos.
MER. Et acum ad (refarciendum) velum:
quinque obolos ego exsolvi. CHA. Etiam
hos appone. MER. Et ceram ad oblinen-
das navigii rimas, & clavos, præterea fu-
niculum, unde Hyperam fecisti: omnia
hæc duabus drachmis. CHA. Bene vero:
hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, nisi
quid aliud me latuerit inter computandum.
Quando autem hæc redditurum te promit-
tis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, fieri
non potest. Si vero pestis aliqua, aut bellum
multos demiserit, licebit tum lucrifacere
aliquid, mala fraude supputantem in turba
(mortuorum) portoria. MER. Proinde ego
nunc sedebo, pessima quæque ut eveniant

precatus, ut inde fructum capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, uti vides, ad nos descendunt: pax enim est. MER. Satius est ita esse, etiamsi nobis prorogetur a te debiti istius solutio. Verum enim vero prisca illi, Charon, nosti quales advenerint, fortes omnes & sanguine pleni & faucii plerique. Nunc autem aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut ex luxuria tumefacto ventre & cruribus (adveneriunt.) Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, sibi mutuo insidiis. CHA. Omnino enim expetendæ sunt illæ. MER. Proinde neque ego videar committere aliquid, si acerbè abs te exigam ea quæ mihi debes.

Dialogus 3.

Plutonis & Mercurii.

PLU. **S**Enemne nosti, illum annis gravem dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hæreditatem autem venantes quinquagesies mille? MER. Recte: Sicyonium illum dicis. Sed quid tum? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri,

curi, sine ultra eos nonaginta annos, quos vixit, aliis totidem accumulatis, si modo fieri possit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros detrahe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videtur. PLUT. Haudquaquam, imo iustissimum: Quid enim illi (mali ab eo) perpelli optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nulla propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultant, omnibus manifesta: & tamen sacrificaturos sese promittunt, si melius se habeat: & in univèrsum varia quædam (& versuta) adulatio illorum hominum est. Propterea ipse quidem immortalis sit, illi autem ante ipsum abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam sæpe admodum scite lætat illos, & spe pascit inani, & in summa, semper morituro similis multo validior est quam quisquam juvenis. Illi autem hæreditate inter se divisa fruuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exuta senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem ab ipsa spe media, somniatas divitias relinquentes, jam mali male mortui huc veniant. MER. Ne cures, Pluto; illos enim ordine

singulatim tibi accersam: septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex fene iterum adolescens factus.

Dialogus 4.

Zenophantæ & Callidemidæ.

ZENO. **A**T tu Callidemides, quo pacto interiisti? Nam ipse quidem cum Dinixæ parasitus essem, quod immodicâ ingurgitatione præfocatus fuerim nosti: aderas enim morienti. **CALL.** Aderam, Zenophantes. Mihi vero inopinatum quiddam accidit. Nosti enim & tu Ptœodorum illum senem. **ZENOPH.** Orbum illum ac divitem, apud quem te assidue versari conspiciebam? **CAL.** Illum semper colebam, id mihi pollicitus fore, ut meo commodo quamprimum moreretur. Verum cum ea res in longum proferretur, & ultra Tithoni annos senex viveret, compendiariam quandam excogitavi ad hæreditatem viam. Si quidem empto veneno pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptœodorus potum posceret, (bibit autem abunde) meracius in calicem infunderet, haberetque in promptu, & porrigeret illi. Quod si fecisset, iurejurando confirmabam, me illum manumis-

surum,

surum. ZEN. Quid igitur accidit ? nam admirabile quiddam narraturus mihi videris. CAL. Ubi igitur loti venissemus, duo jam puer cum pocula parata haberet, alterum Ptœodoro, quod venenum continebat, alterum mihi, nescio quomodo deceptus, mihi venenum, Ptœodoro porrexit poculum non venenatum. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus jacebam, supposititius videlicet illius loco mortuus. Quid ita hoc rides, Zenophanta ? Atqui non convenit virum sodalem irridere. ZEN. Lepida sane, Callidemides, passus es : senex vero quid ad ista ? CAL. Primum quidem repentino casu paulum turbatus est : Deinde cum intellexit, opinor, quid factum fuerit, risit & ipse ad ea, quæ pocillator patraverat. ZEN. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari via tutius, etiamsi paulo serius.

Dialogus 5.

Simyli & Polystrati.

SIM. **V**ENISTI tandem & tu, Polystrate, ad nos, postquam annos opinor non multo pauciores centum vixisti. POL. Octo plus quam nonaginta, o Simyle. SIM. Quomodo vero illos post me vixisti triginta

annos? ego enim, cum tu ferme septuaginta natus esses, vita decessi. POL. Quam suavissime, etsi tibi mirum illud videbitur, SIM. Mirum sane, si senex, & imbecillis, & orbus insuper prole, delectari rebus humanis potueris. POL. Primum quidem omnia potui: præterea quoque pueri mihi florentes erant multi, & mulieres mollissimæ, & unguenta, vinumque flagrans, & mensæ super Siculas (apparatæ). SIM. Nova sunt isthæc: ego etenim te valde parcum credidi. POL. Sed adfluebant mihi, o bone, ab aliis hæc bona: & mane quidem confestim ad fores ventitabant permulti; postea vero omnimoda mihi dona adferebantur ex toto terrarum orbe præstantissima. SIM. Regnastine, o Polystrate, post me? POL. Non equidem: verum amatores habebam innumeros. SIM. Rideo: amatores tune, ea cum esses ætate, dentesque quatuor haberes? POL. Per Jovem optimos omnino civium: & quidem me senem, atque calvum, uti vides, lippientemque insuper, & mucro nares oppletum perlibenter colebant; & beatus erat, si quem eorum tantummodo adspicerem. SIM. Num & tu aliquam, ut Phao, Venerem è Chio transvexisti, quæ postea tibi optanti dederit juvenem esse, & formosum de novo, atque amore dignum? POL. Non: sed talis quum essem, perquam adamabar. SIM. Ænigmata loqueris. POL. Atqui

Atqui manifestus est hic amor, tam frequens cum sit erga prole carentes, & opulentos senes. SIM. Nunc intelligo tuam pulchritudinem, o admirande, quod ab aurea Venere fuerit. POL. At profecto, Simyle, non pauca ab amatoribus commoda percepi, tantum non adoratus ab illis: etenim superbe me gelli sæpe, & exclusi eorum quosdam aliquando; hi vero certabant, ac se invicem superare conabantur mei studio. SIM. Tandem vero quod cepisti consilium de tuis opibus? POL. Palam quidem unumquemque eorum hæredem me relicturum dicebam: quisque vero credebat, eoque se magis ad assentionem componebat: aliud autem verum testamentum reliqui, plorare cunctos jubens. SIM. Quem vero postremum illud testamentum hæredem habuit? numne aliquem genere conjunctum? POL. Non per Jovem, sed novitium quendam ex adolescentulis istis formosis Phrygem. SIM. Quot annos natum Polystrate? POL. Circiter viginti. SIM. Jam nunc intelligo, quænam tibi ille fuerit gratificatus. POL. Quin vel sic multum istis dignior hæreditate, etsi barbarus esset, & nequam, quem jam & ipsi optimates observant: ille itaque hæres meus fuit: & nunc inter patricos numeratur, mentumque subrasus & barbare loquens Codrø nobilior, Nireo formosior, & Ulyxè

prudenter esse dicitur. SIM. Id mihi curæ non est : quin etiam Græciæ sit Imperator ; dummodo isti hæreditatibus non potiantur.

Dialogus 6. .

Cratetis & Diogenis.

CRAT. **M**Œrichum illum divitem noverasne, o Diogenes, illum admodum opulentum, Corintho natum, cui tot erant naves onerariæ, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives? Hometicum illud in ore solebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ sese colebant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis causa uterque, cum essent æquales. Jamque testamenta publicaverant utrique, in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Mœrichum autem Aristeas, siquidem ipse prior e vita decederet. Illa quidem erant (in tabulis) scripta, hi vero sese invicem colebant, & adulatione (alter alterum) superare contende-
 debat. Porro divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive ut Chaldæi ex somniis, quin & Pythius ipse nunc Aristeæ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modo
 ad

ad hunc, modò ad illum trutina vergebat. DIOG. Quis igitur rerum finis fuit, o Crates? nam audire est operæ pretium. CRA. Eodem die mortui sunt ambo: hæreditates autem ad Eunomium ac Thrasychem devenerunt, quorum utrique cognati illis erant: nec unquam prælagiverant hæc ita futura. Etenim cum Sicyone Cirrham navigarent, medio in cursu, obliquum nacti Iapygem, eversa navi perierunt. DIOG. Bene fecerunt: at nos cum in vita essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus. Neque ego unquam optabam Antisthenem mori, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus) ad me veniret hæredem: neque tu Crates, opinor, desiderabas, ut, me mortuo, hæreditatem adires opum mearum, dolii ac peræ, quæ choenices duo: lupinorum habebat. CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, etiam ne tibi quidem, Diogenes: quorum enim oportebat (me hæredem esse) quæque tu ab Antisthene, ego a te tanquam jure hæreditatis accepi, ea nimirum multo sunt majora, multoque splendidiora quàm Persarum imperium. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapientiam inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in istiusmodi divitiarum

hæreditatem Antistheni successisse, tibi que eas longe etiam majores reliquisse. CRA T. Verum istiusmodi opes aspernabantur, neque quisquam nos coluit, hæredem se futurum sperans, sed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec injuria; neque enim habebant, quo facultates ejusmodi a nobis traditas acciperent, quippe qui deliciis perfluerent tanquam putria marsupia; ita ut si quando quis in illos infunderet vel sapientiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, elaberetur illico & efflueret, cum fundus continere non valeret: cujusmodi quiddam & Danaï Virginitibus ajunt accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam important: at iidem aurum dentibus & unguibus, omni-que opere servabant. CRA T. Proinde nos hic quoque nostras possidebimus opes: illi vero huc venient, obolum duntaxat secum ferentes, illumque tantum ad portitorem usque.

Dialogus 7.

Menippi & Mercurii.

MEN. **U**Binam formosuli sunt & formosæ, Mercuri? duc me (sis) cum novus hic advena sim. MERC. Non quidem vacat, o Menippe: attamen eo respice ad dextram, ubi Hyacinthus est, & Narcissus, Nireus, Achilles, Tyro, Helena, Leda, omnesque adeo veteres formæ. MEN. Ossa tantum video, & calvarias carnibus nudatas, confimiles plerasque. MER. Etenim ista sunt, quæ omnes poetæ admirantur ossa, quæ tu videris contemnere. MEN. Quæso, Helenam mihi monstrato: nam equidem non dignoverim. MERC. Isthæc calvaria Helena est. MEN. Itane vero mille naves propter hanc impletæ sunt ex universa Græcia, totque ceciderunt Græci ac Barbari, & tot urbes everisæ sunt? MERC. At non vidisti, Menippe, vivam hanc mulierem; dixisses enim & tu, vitio non verti posse talis mulieris causa per multum tempus molestias & pericula pati: siquidem & flores aridos si quis videat, qui deposuerint colorem, informes nimirum ipsi videbuntur: cum vero florent, coloremque habent, pulcherrimi sunt. MEN. Proinde equidem illud, Mercuri, demiror, non animadvertisse

A 7

tisse Achivos , quod de re tam exigui temporis & facile deflorente laborarent. MERC. Non ocium est mihi , Menippe , tecum philosophari : quapropter delecto loco , ubicunque velis , prosterne temet ac recumbe : ego vero alios etiam mortuos jam deducam.

Dialogus 8.

Menippi & Cerberi.

MEN. **H**Eus Cerbere , tecum enim mihi cognatio quædam intercedit , cum & ipse sim canis , dic mihi per Stygem , qualis esset Socrates , cum descenderet ad vos ? Verisimile est autem te , Deus cum sis , non latrare modo , verum etiam humano more loqui , si quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset , Menippe , omnino visus est irretorto (atque imperterrito) accedere vultu ; nec magnopere mortem formidare , tanquam hoc ipsum vellet iis , qui procul à specus ingressu stabant , ostendere : postquam vero se demisit in hiatum , viditque caliginem hanc , simulque ego cunctantem illum mordens aconito pede correptum detraxi ; sicuti infantes ejulabat , suosque deplorabat liberos ; nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens.

MEN.

MEN. Num igitur homo ille erat sophista, neque vere rem despexit? CER. Non: sed ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, ac si non invitus id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectantes mirarentur. Equidem illud profecto de viris istiusmodi vere possem dicere, ad fauces usque spectis intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, argumentum (adest) accuratum (formidinis eorum & trepidantis animi). MEN. Ceterum ego quonam animo tibi visus sum descendisse? CER. Unus mortalium, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes: propterea quod neutiquam coacti, nec detrusi intraitis, verum spontanei, ridentes, atque omnibus plorare nunciantes.

Dialogus 9.

Charontis, Menippi & Mercurii.

CHA. SOLVE naulum, execrande. MEN. VOCIFERARE, si quidem istuc tibi volupe est, Charon. CHA. SOLVE, inquam, quod pro traiectione debes. MEN. HAUDQUAquam accipias ab eo, qui non habet. CHA. An est quispiam, qui ne obolum quidem

dem habeat? MEN. Sitne alius quispiam præterea, equidem ignoro, ipse certe non habeo. CHA. Atqui fauces tibi comprimam, per Ditem, scelestè, ni solvas. MEN. At ego illiso baculo tibi comminuam caput. CHA. Gratis igitur navigaveris tantam navigationem? MEN. Mercurius meo nomine tibi persolvat, qui me tibi tradidit. MER. Belle mecum agatur, per Jovem, si quidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persolvam. CHAR. Haud omittam te. MEN. Hujus igitur causa subducta navi commorare: quanquam quod non habeo quinam auferas? CHA. At vero tu nesciebas, quod tibi fuerit apportandum? MEN. Sciebam quidem, verum non habebam. Quid igitur? ideone mihi non erat moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis, te gratis fuisse transvectum? MEN. Haud gratis, o præclare, siquidem & sentinam exhausti, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Ista nihil ad naulum: obolum te solvere oportet; neque enim fas est secus fieri. MEN. Proinde tu me rursum in vitam reduc. CHA. Belle dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco insuper accipiam. MEN. Ergo molestus ne sis. CHA. Ostende quid habeas in pera. MEN. Lupina, si velis, & Hecataë coenam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum, vectores omnes irri-

irridens, ac dictis incessans, & solus cantillans, illis plorantibus? MER. Ignoras, Charon, quem virum transvexeris? prorsus liberum, cuique nihil omnino curæ sit. Hic est Menippus. CHA. Quod si te prehendero aliquando? MER. Si prehenderis? o præclare, bis quidem capere non possis.

Dialogus 10.

Plutonis, Protefilai & Proserpinæ.

PROTES. **O** Domine, & Rex, nosterque Jupiter, tuque o Cereris filia, ne neglectui habeatis preces amatorias. PL. Tu vero quam rem petis a nobis, aut quis tandem es? PROTES. Sum equidem Protefilaus, Iphicli filius, Phylacensis, commilito Achivorum, quique primus occubui eorum, qui sub Illo militarunt: precor vero, ut dimissus ad parvum tempus reviviscam iterum. PL. Illum quidem amorem, o Protefilaë, omnes mortui amant; attamen nullus eorum votis potitur. PROT. At non vitæ causa, Pluto, sed uxoris, quam nuper ductam in ipsa adhuc thalamo reliqui, cum enavigarem; ceterum infelix ego in ipso è navibus egressu occisus sum ab Hectore; verum amor uxoris non mediocriter me angit, o Domine, & vellem
vel

vel exiguo temporis spatio ab ea visus iterum descendere. PL. Nonne bibisti, Protefilæ, Lethes aquam? PROTÆS. Omnino vero, Domine: sed hæc res majoris erat ponderis & efficaciam. PL. Quin potius expecta, adveniet enim illa aliquando: nihil te redire opus erit. PROTÆS. Sed non fero moram, o Pluto: amore captus enim & ipse jam fuisti, novistique cujusmodi sit amare. PLUT. Ecquid te juvaret per unum diem in vitam redire, paulo post eadem lachrymaturum? PROTÆS. Opinor me persuasurum etiam illi, ut sequatur ad vos; adeo ut unius loco duos mortuos accepturus sis paulo postea. PL. Non fas est illa fieri; nec facta sunt unquam. PROT. In memoriam tibi revocabo, Pluto: Orpheo enim propter hanc eandem causam Eurydicen tradidisti, meamque affinem Alcestem dimisisti Herculi gratificati. PL. Vellesne sic calvaria nuda, & informis pulchræ illi sponsæ tuæ apparere? quomodo vero illa adspiciet te, cum ne agnoscere quidem poterit? perterrefiet enim certo scio, & fugiet te, frustra que tantam viam redieris. PROSERP. Quin vero, marite, & huic rei medere, Mercuriumque jube, cum in luce jam Protefilaus fuerit, ut ipsum contingat virga, & juvenem extemplo formosum efficiat, qualis erat e thalamo. PL. Cum Proserpinæ sic sane videatur,

re-

reducens ipsum iterum redde sponsum : tu vero memento unum (te tantum) accepisse diem.

Dialogus 11.

Cnemonis & Damippi.

CNE. **H**Oc illud est quod vulgò dici consuevit, *Hinnulus leonem*.

DAM. Quid stomacharis, Cnemon? CNE.

Quid stomacher rogas? Hæredem invitus reliqui, miser astu delusus, iis, quos maxime mea cupiebam habere, præteritis.

DAM. Sed istud quinam evenit? CNE.

Hermolaum illum, valde divitem, liberis orbem colebam mortis spe, neque ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi scitum visum est, ut testamentum publice proferrem, in quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut & ille (me) æmularetur, eademque faceret. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Ceterum ego repente atque insperato vita decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cujuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter avulso. DAM. Non tantummodo, sed & te piscatore. Itaque dolum adversus te ipsum

ipsum composuisti. CNE. Ita videtur, ideoque lugeo.

Dialogus 12.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O** He tu, Car, qua re tantum spiras, teque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Et propter regnum quidem, o Sinopenfis: quippe qui Cariæ imperaverim universæ, præterea Lydiæ quoque gentibus aliquot, & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque pervenerim, plerisque Ioniæ partibus subactis; ad hæc formosus eram ac procerus, ac bello fortis: maxime vero quod in Halicarnasso monumentum habeam impositum singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis pulcherrimo e saxo ad vivam formam absolutissimo artificio expressis, adeo ut vel fanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num injuria tibi videor has ob res magnum spirare? DIOG. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? MAU. Per Jovem, ob hæc ipsa. DIOG. Atqui, o formose Mausole, neque
vires

vires jam illæ, neque forma tibi jam adest: si itaque quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere possim, quamobrem tua calvaria meæ sit anteferenda: siquidem utraque pariter & calva, & nuda, utrique dentes pariter ostendimus, & oculis orbatī sumus, & nares habemus simas. Ceterum sepulchrum ac faxa illa pretiosa Halicarnassensibus forsitan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, quod magnificam quandam structuram apud se habeant: verum quem tu ex istis fructum capias, vir optime, nequaquam video, nisi forsitan illud dixeris, quod plus oneris atque nos sustines, sub tam ingentibus faxis pressus. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeque pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIO. Ino haud pares, inquam, vir præstantissime: nam Mausolus discrucabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, in quibus se felicem putabat; Diogenes autem eum ridebit. Atque ille quidem suum illud monumentum, quod est Halicarnassi, dicet ab uxore Artemisia atque sorore constructum; contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit, numquod habeat sepulchrum. Neque enim illi res ea curæ erat: verum apud viros excellentissimos sui memoriam famamque reliquit, ut qui vitam vixerit viro dignam, tuo

tuo monumento, Car abjectissime, cel-
fiolem, ac firmiore in loco subtru-
ctam.

Dialogus 13.

Ajaxis & Agamemnonis.

AGA. **S**I tu furore correptus, o Ajax,
teipsum interfecisti, nosque
omnes membratim concidere putasti, quid
Ulysses accusas? Ac paulo ante neque
aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc
vatem consulturus, neque alloqui digna-
tus es virum commilitonem ac socium,
sed superbe admodum ac grandi incedens
gressu præteriisti. AJAX. Merito, Aga-
memnon. Ille enim mihi furoris hujus au-
ctor extitit, ut qui solus mecum de armis
judicio contenderit. AGA. Volebasne vero
sine adversario esse, & sine pulvere omnes
superare? AJAX. Quidni? in tali uti-
que causa. Nam armatura ea cognationis
quodam jure ad me pertinebat, cum fra-
tris mei patruelis certe fuerit. Deinde vos
ceteri, qui multo quam ille præstantiores
eratis, detrectastis certamen, & concessi-
stis mihi certaminis præmia. Iste autem
Laërtæ filius, quem ego sæpe in summo
periculo servavi, cum jam à Trojanis pro-

prope concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accusa igitur, o generose, Thetim, quæ, cum tibi debuisset armorum hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. AJA. Haudquaquam, sed Ulyssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. AGA. Ignoscendum, o Ajax, est, si homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratia etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te, idque Trojanis ipsis iudiciis. AJA. Novi ego quæ me damnarit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulyssem igitur non possum non odisse, Agamemnon, etsi ipsa Minerva hoc nolit.

Dialogus 14.

Antilochi & Achillis.

ANTI. **Q**ualia tibi nuper, Achilles, ad Ulyssem sunt dicta de morte, quam non generosa, & ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, indigna? Etenim audiebam cum diceres, te malle rusticam vitam agentem, inopi cuipiam, cui victus non suppeteret multus, operam locare, quam omnibus defunctis

functis imperare. Hæc certe ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum; atque plus quam decet vitæ cupidum dicere forsitan decuisset; sed Pelei filium & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum tam humilia de se cogitare, pudendum valde, & omnibus in vita præclare ab ipso gestis plane contrarium. Nam cum sine gloria in Phthiotide ad longam usque senectam regnare tibi licuisset, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. ACHIL. At, o Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hic sunt, & utrum esset præstantius nesciebam; itaque misellam illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quod inutilis illa sit, etsi sint apud superos qui quam maxime res præclare gestas carmine celebrent: apud mortuos autem æqualis est omnium honor. Et neque forma illa, Antiloche, neque vires adsunt; sed jacemus omnes sub eadem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes. Nec me Trojanorum manes metuunt, nec Græcorum venerantur, sed exquisita est juris æquabilitas, similisque alter alteri defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ me angunt, & doleo, quod non potius vivam, & operam locem. ANTIL. Quid agat quispiam? naturæ namque visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est

est te legi obtemperare, nec statuta ægre ferre. Præterea videsne quot e fociis circa te simus? paulo post & Ulysses adveniet. Afferit autem solatium societas hujus rei, & quod non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ut puto) haudquaquam vellent redire, si quis eos ad inopes & victus indigos mittat, ut illis pro mercede serviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio est: verum haud scio, quo pacto eorum, quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrum unumquemque ita affici. Si vero non palam confiteamini, hoc nequiores estis, quod tacite hujusmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles, sed longe tibi præstamus: quippe quod intelligimus, quam sit inutile de iis rebus verba facere. Silere enim & æquo animo sustinere omnia, concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

Dialogus 15.

Terpsion & Pluto.

TERP. **N**UM illud, o Pluto, justum, me quidem obiisse triginta
B an-

annos natum, illum autem super annos nonaginta senem Thucritum vivere haec-nus? PL. Justissimum sane, Terpsion, si-quidem hic vivat, neminem optans amico-rum vita defungi: tu vero per omne tempus infidiatus es ipsi expectans hæreditatem. TERP. Nonne vero decebat senem, & qui non amplius uti divitiis posset ad volupta-tem, abire vita locum cedentem juveni-bus? PL. Nova (certe & inaudita) o Ter-psion, sancis, ut ille, qui non amplius divitiis uti possit ad voluptatem, moriatur: illud autem aliter fatum & natura consti-tuit. TERPS. Quin igitur ipsam accuso (crimine tam perversæ) institutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut senior prius, & post eum, qui & ætate ipsi proximus esset (diem obiret supremum), nullatenus autem præpostere geri, neque in vivis manere senio confe-ctum, qui dentes adhuc tres reliquos ha-beat, vix videat, servulis tribus curvato corpore innitatur, & mucro quidem nares, concretis autem fordibus oculos habeat plenos, nihil amplius suave sciat, anima-tum quoddam sit sepulchrum, & a juve-nibus derideatur, emori vero formosissi-mos & fortissimos adolescentes: retrorsum enim (ad fontes) flumina (refluunt) ea ra-tione: aut saltem scire par erat, quando decessurus esset senum singulus, ut non frustra

frustra quosdam colerent: nunc autem, quod proverbio dicitur, currus bovem sapius effert. PL. Illa quidem, Terpsion, multo prudentius fiunt, quam tibi videatur: & vos sane quid causæ est, quod alienis (opibus) inhiatis, & senibus sine prole (vosmet) applicetis, illos (oculis) ferentes? quapropter risum debetis, ab illis quum sepelimini: eaque res multis gratissima est: sicuti enim illos mori optatis, ita omnibus est suave antea vos vita decedere: novam enim hanc artem excogitastis, quod anus & senes ametis, præsertim si prole careant; qui enim liberos habent, a vobis non coluntur: quanquam eorum jam multi, quos non amatis, animadversa amoris vestri astutia, etsi filios habeant, odisse se illos fingunt, ut & ipsi amatores habeant: postmodum in testamentis exclusi sunt, qui olim dona ferebant: filius autem & natura, ut æquum est, potiuntur omnibus: illi vero infrendunt dentibus, dolore ardent. TERPS. Vera quidem illa dicis: mearum enim (opum) Thucritus quanta devoravit, semper cum mori videretur, &, cum intrarem, suspirans, & profundum quid, tanquam ex ovo pullus imperfectus, subcrocitans; quapropter ego jam mox illum existimans insensurum in sandapilam, & multa misi, ne superarent me rivales mei majoribus donis,

plurimumque præ curis infomnis jacebam ,
singula connumerans & disponens : hæc au-
tem ipsa , infomniam (dico) & curas , mo-
riendi mihi causa extiterunt : hic vero , cum
tantam mihi escam deglutiisset , adstitit ,
cum sepelirer , pridie , insuper irridens. PL.
Euge , o Thucrite , vivas diutissime , dives
simul & tales deridens ; neque prius tu mo-
riare , quam præmiseris omnes adultores.
TERP. Illud sane quam , o Pluto , mihi
suavissimum erit , si & Chariades prius mo-
riatur quam Thucritus. PLUT. Bono sis
animo , Terpsion , siquidem & Phidon , &
Melantus , & omnes ante ipsum vita dece-
dent iisdem (confecti) curis. TERPS. Pro-
bo ista : vivas diutissime , Thucrite.

Dialogus 16.

Menippus & Tantalus.

MEN. **Q**uid ploras , Tantale , aut quid
te ipsum desles , ad stagnum
consistens ? TANT. Quod
jam , o Menippe , pereo siti. MEN. Tan-
tumne piger es , ut non declinato corpore
bibas , vel etiam per Jovem haurias cava ma-
nu ? TANT. Nihil prodest , si prono capite
aquam adpetam : fugit enim aqua , cum me
senferit adventantem : quod si aliquando &
hau-

hauriam, atque adferam ori, fieri non potest, ut irrigem summa labia, perque digitos diffuens nescio quo pacto iterum destituit aridam manum meam. MEN. Prodigiousum quid pateris, Tantale: at enim dic mihi, quid opus est, ut bibas? corpus enim non habes: nam illud utique in Lydia alicubi sepulta est, quod & esurire & sitire poterat: tu vero (nunc) umbra quomodo adhuc aut sitias aut bibas? TANT. Illud ipsum est poena mea, ut sitiat umbra, ac si corpus esset. MEN. Sed huic quidem rei sic fidem habebimus, quandoquidem dicis siti te puniri: quid igitur tibi metuendum erit? num times, ne penuria potus moriaris? non alium equidem video post hunc Orcum, aut mortem, (per quam) hinc (deveniamus) in alium Orcum. TANT. Recte quidem dicis: sed illud est caput condemnationis, desiderare bibere, cum non indigeam. MEN. Deliras, o Tantale, & tanquam vere potu indigere videris, (cum potius) mero helleboro per Jovem (opus habeas) cui contrarium omnino atque iis, quos rabidi canes momorderunt, contingit, ut non aquam, sed sitim pertimescas. TANT. Neque vero veratrum, Menippe, renuerim bibere: detur mihi modo. MEN. Bono sis animo, Tantale; nam neque tu, nec alius mortuorum bibet, siquidem sit impossibile: non enim omnes, uti tu,

condemnati sitiunt, aqua ipsos non expectante.

Dialogus 13.

Minos & Sostratus.

MIN. **H**ic quidem prædo Sostratus, in Pyriphlegethontem immittatur: hic autem sacrilegus a Chimæra discerpatur: tyrannus vero iste, Mercuri, juxta Tityum extensus, hepar & ipse vulturibus præbeat arrodendum. At vos boni in Elysium campum celeriter abite, & beatorum insulas habitate pro iis, quæ juste in vita fecistis. SOST. Audi, o Minos, num tibi iusta dicere videar. MIN. An ego denuo nunc audiam? annon convictus es, Sostrate, quod & malus fueris, & tam multos occideris? SOST. Convictus quidem sum: sed vide an iusto afficiar supplicio. MIN. Ita fane: siquidem iustum est meritam cuique mercedem rependere. SOST. Attamen responde mihi Minos: breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, dummodo non prolixè: ut & alios jam dijudicare possimus. SOST. Quæcunque in vita egi, utrum volens feci, an vero a Parca mihi agglomerata sunt? MIN. A Parca scilicet. SOS. Proinde & boni omnes, & nos qui

qui mali videmur, annon hæc agimus dum illi obsecundamus? MIN. Ita profecto Clothoni illi obsequentes, quæ unicuique, cum primum natus est, agenda injunxit. SOST. Si quis igitur ab alio coactus quempiam occiderit, cum ei nequeat contradicere a quo vi compellitur: verbi gratia, quum carnifex, aut fatelles, ille quidem iudici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis istius reum ages? MIN. Liquet (reum agendum) iudicem, aut tyrannum: siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam ad illius explendum animum, qui primo causam præbuit. SOST. Bene facis, Minos, quod etiam exemplo hoc corollarium addis. Si quis autem ab hero missus, aurum vel argentum afferat, utri habenda est gratia, utri beneficium hoc acceptum est referendum? MIN. Ei qui misit; minister enim tantum fuit, qui attulit. SOST. Videsne igitur quam injusta facias, cum nos supplicio afficis, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit: & cum hos honore prosequeris, qui aliena bona solum administrarunt? Nemo enim dicere poterit, impossibile esse iis contradicere, quæ cum omni necessitate imperata fuere. MIN. Multa, Softrate, & alia videas, licet non secundum rationem

nem fieri, si diligenter expendas. Verumtamen tu ex hac quæstione hoc boni consequeris, quod non prædo solum, sed etiam Sophista esse videaris. Solve ipsum, Mercuri, nec puniatur amplius. Cæterum vide, ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus 18.

Diogenes & Pollux.

DIOG. **D**O tibi, Pollux, in mandatis, ut quamprimum ad superos ascenderis (tuum enim est, ni fallor, die crastino reviviscere, sicubi Menippum canem videris (invenies autem ipsum Corinthi in Craneo, aut in Lyceo, contendentes inter se Philosophos deridentem) dicas illi: Menippe, jubet te Diogenes, si fatis ea quæ in terris (geruntur) derisisti, huc multo plura insuper derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est risus, & in ore frequens istud: Quisnam omnino novit, quæ post vitam futura sunt? Hic autem non desines constanter ridere, quemadmodum ego nunc: & maxime cum videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosciturum

tum ut molles & ignavi sunt, rerum humanarum memoriam renovantes. Hæc illi dicas, ac præterea ut pera lupino multo impleta veniat: & ficubi positam in trivio Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione (relictum) aut tale quid inveniat. POLL. At hæc illi renunciabo, Diogenes. Sed quo melius illum agnoscere queam, cujusmodi est facie? DIOG. Senex est, calvaſter, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & diverſorum pannorum aſſumentis variegato. Ridet autem ſemper ac plerumque Philoſophos iſtos arrogantes acerbe perſtringit. POLL. Facile erit illum ex his ſignis invenire. DIOG. Viſne ut ad illos etiam philoſophos aliquid mandem tibi? POLL. Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. DIOG. In univerſum adhortare illos, ut deſinant nugari, & de univerſo contendere, & cornua ſibi mutuo aſſingere, & crocodilos facere: nec hujuscemodi inepta mentem doceant interrogare. POLL. At indoctum me & inruditum eſſe dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu vero meo nomine ipſos plorare jube. POLL. Et hæc renunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitiis autem, o chariſſime Pollucule, noſtro nomine hæc renuncia. Quid, o vani, aurum cuſtoditis? quid vos ipſos excruciat, uſuras ſupputando, & talenta talentis

accumulando, quos unicum obolum habentes brevi (ad inferos) venire oportet? POLL. Hæc etiam illis dicentur. DIOG. Se l & formosis illis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palæstritæ, apud nos neque flavam comam, neque cæruleos nigrosve oculos, neque faciei ruborem amplius ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut ajunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. POLL. Neque molestum erit, hæc dicere formosis illis, & robustis. DIOG. Pauperibus etiam, o Lacon (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopia luctum movet) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, exposita illis hujus loci æqualitate, qua futurum est, ut videant eos, qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis hic esse meliores. Tuis vero Lacedæmoniis hæc, si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. POLL. Nihil, o Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profecto feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renunciabo. DIOG. Hos missos faciamus, quando ita tibi videtur. Tu vero quibus ante dixi, sermones meos deferas.

Dialogus 19.

Diogenes & Alexander.

DIOG. **Q**uid hoc rei est, Alexander? tu quoque, perinde atque nos omnes, mortuus es?

ALEX. Vides utique, Diogenes: nec mirum est, si, cum homo fuerim, defunctus sim: DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret, an vero tu Philippo patre prognatus eras?

ALEX. Haud dubie Philippo: nam si Ammone progenitus fuisset, non obliissem.

DIOG. Atqui de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse: & in lecto visum fuisse: deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem esse existimaret. ALEX. Hæc etiam, ut tu, ipse audiui. Nunc autem video, neque matrem, neque Ammonios illos vates sani quicquam dixisse. DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile. Multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuiusnam tantum imperium reliquisti?

ALEX. Nescio, Diogenes. Non enim per repentinam mortem mihi de eo quicquam statuere licuit, nisi hoc solum, quod moriens,

riens Perdiccæ annulum tradidi. Verum quid rides, Diogenes? DIOG. Quidnam aliud, quam quod memini, quid Græci fecerint, quum nuper, cum imperium accepisses, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adderent, templa ædificarent, & ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Porro Ptolemæus ille satelles meus, si quando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibique sepulchrum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero, Alexander, cum te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verum hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quemquam, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatus descenderit, propterea quod neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere pervelim, quo feras animo, quoties in mentem tibi redit, quanta felicitate apud superiores relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auri tanta vi, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate,

glo-

gloria: deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum vitta candida caput revinctum haberes, dum purpuram fibulis substrictam gestares. Numquid hæc te discruciant, quoties animo recurfant? Quid lachrymaris, o stolide? An non hæc te docuit sapiens ille Aristoteles, ne res eas, quæ a fortuna profiscuntur, firmas putares?

ALEX. An sapiens ille, cum sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, quam multa a me petierit, quæ mihi scripserit, utque meo in disciplinas studio sit abusus, cum mihi palparetur, ac laudaret me, nunc ob formam, ac si hæc summi boni pars esset: nunc ob res gestas atque opes: nam has quoque in bonis esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod eas caperet, præstigiosus ille & fraudulentus homo, Diogenes. Quamquam illud fructus ex ipsius sapientia fero, quod nunc iis, tanquam summis de bonis excrucior, quæ paulo ante enumerasti.

DIOG. At scin'tu, quid facies? ostendam tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem hic veratrum non producitur, fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumque ac sæpius bibas: sic enim defines bonorum Aristotelicorum causa discrucari. At Clitum illum, & Callisthenem video, & complures alios in te irruentes, ut te discerpant, & injurias a te

acceptas ulciscantur. Quare alteram hanc
viam ito, &, ut dixi, sæpe bibito.

Dialogus 20.

*Alexander, Annibal, Scipio &
Minos.*

ALEX. **M**E tibi, o Libyce, præ-
poni par est: præstantior
enim sum. ANN. Minime: sed me.
ALEX. Ergo judicet Minos. MIN. At
quinam estis? ALEX. Hic est Carthagi-
nensis Annibal: ego Alexander Philippi
filius. MIN. Per Jovem ambo illustres.
Sed qua de re vobis est altercatio? ALEX.
De præstantia. Hic enim se meliorem
fuisse me exercitus ducem dicit. Ego ve-
ro, ut omnes sciunt, non isto solum, sed
omnibus ferme, qui ante meam ætatem
fuere, in re militari fuisse me præstantio-
rem affirmo. MIN. Ergo vicissim uterque
dicat. Tu vero, Libyce, primus verba fa-
cito. ANN. Unum hoc me juvat, Minos,
quod equidem & Græcam linguam didice-
rim: adeo ut neque etiam hac in re iste me
superet. Porro illos maxime laude dignos
asserō, qui cum principio nihil essent, ma-
gni tamen evaserunt & per se potentes fa-
cti, & principatu digni habiti. Ego igitur
cum

cum paucis Iberiam adortus, primum fratris imperio subjectus, maximis dignus habitus sum (præmiis) optimus cum judicaret. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Hesperios devici. Et cum magnos montes transcendissem, omnem Eridanum percurri: multasque civitates everti, & planam Italiam subjugavi: & usque ad præëminentis urbis suburbia deveni: totque uno die occidi, ut eorum annulos modiis metitus sim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cum neque me Ammonis filium appellarem, neque me Deum fingerem, neque matris infomnia narra-rem: sed me hominem faterer, & contra duces prudentissimos decertarem, & contra fortissimos milites pugnarem: nec Medos aut Armenios expugnarem, qui prius fugiunt, quam quisquam eos persequatur, & cuius audenti victoriam facile tradunt. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam miserum illum Darium in Issò & Arbelis devicit, a paterna virtute degenerans adorari voluit, & ad Medorum delicias sese contulit: & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Ego autem æquabiliter patriæ præfui: quæ cum me revocaret, hostium magna classe adversus Libyam navigante, statim parui: continuo-
que

que me hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisque Græcanicæ disciplinæ expers, nec Homerum, ut iste, didicissem, nec Aristotele Sophista magistro, sed sola naturæ meæ solertia usus essem. Hæc sunt, quibus me Alexandro meliorem prædico. Quod si præstantior est iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsan est apud Macedonas: non tamen propterea melior videri debeat generoso viro, & imperatore bono: qui prudentia magis quam fortuna est usus. MIN. Hic certe non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu vero, Alexander, quid ad hæc dicis? ALEX. Nihil certe, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis iste latro fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superaverim, qui, cum essem adhuc adolescens, rem aggressus regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebarum subversione perterrui. Tum ab iis dux electus, nolui Macedonum regnum obeundo contentus esse eorum imperio, quæ pater reliquerat. Sed totum terrarum orbem cogitatione volvens, & græve ducens, ni universum occuparem, cum

cum paucis Asiam invasi: & apud Granicum magna pugna vici. Captaque Lydia, Ionia, ac Phrygia, denique subjugato quicquid obvium erat, Iffum veni, ubi me cum innumeris copiis Darius expectabat. Post hæc, o Minos, vos ipsi scitis, quot uno die mortuos, vobis miserim. Dicit enim Charon, sibi tunc scapham non suffecisse: sed plerosque illorum ratibus compactis trajecisse. Et hæc confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt reticeam, ad Indos usque veni, meumque imperium Oceano terminavi: & ipsorum elephantes cepi, & Porum captivum abduxi. Scythas etiam non contemnendos homines, superato Tanai, magno equitatu devici: & amicos beneficiis devinxi, & ab inimicis me vindicavi. Si vero Deus hominibus videbar, condonandum illis erat: siquidem rerum a me gestarum magnitudine adducti sunt, ut tale quid de me crederent. Tandem mors me regnantem occupavit: sed hunc, cum apud Bithynum Prusiam exularet, ut vir pessimus & crudelissimus merebatur. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere. Non enim virtute, sed verutia, perfidia & dolis id peregit: nunquam iusti, aut apertæ virtutis memor. Sed quoniam delicias mihi objecit: oblitus mihi videtur eorum, quæ Capuæ com-
mi-

misit, quum meretricibus deditus, vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones voluptatibus perdidit. Ego vero, nisi quæ sub Occidente sunt, parva ratus, ad Orientem potius me contulissem, quidnam adeo magni præstitissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque terram ad Gades usque sub potestatem facile redigere potuissem? Sed hæc nulla contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscerent. Dixi. Tu vero Minos judica. Hæc enim e multis protulisse satis est. SCIP. Ne vero, priusquam me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis subegi. MIN. Quid igitur tu dices? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Annibale præstantiorem, qui ipsum persecutus devici, & turpem fugam arripere coëgi. Quomodo igitur impudens iste non videatur, qui cum Alexandro certare auit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me velim? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: tu vero secundus: tertius denique, si videtur, Annibal, quippe qui nec ipse est contemnendus.

Dialogus 21.

*Menippus, Æacus, Pythagoras,
Empedocles & Socrates.*

MEN. **P**ER Plutonem, Æace, circumduc me per omnia, quæ sunt apud inferos. ÆAC. Haud facile, Menippe, omnia: sed quæ summam indicari possunt, accipe. Hic quidem est Cerberus: nosti & portitorem hunc, qui te trajecit: præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quum ingressus es. MEN. Hæc novi: & te aditus custodem. Regem etiam vidi, & Furias. Homines vero priscos, eosque maxime, qui nobiles fuerunt, ostende. ÆAC. Hic est Agamemnon: ille Achilles: qui propius assidet, Idomeneus: deinde Ulysses: postea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præstantissimi. MEN. Papæ Homere, ut humi projecta jacent tuarum rhapsodiarum capita, ignobilia, & informia, pulvis omnia, & meræ nugæ: caduca revera capita. Hic vero, Æace, quisnam est? ÆAC. Cyrus est. Hic vero Cræsus: juxtaque ipsum Sardanapalus: ultra hos omnes Midas: ille vero Xerxes. MEN. Et te, o scelestè, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Hellespontum, & per montes ipsos navigare
af.

afflictantem? Qualis vero est Cræsus? Sed huic Sardanapalo, Æace, permitte mihi, ut infligam colaphum. ÆAC. Nequaquam. Comminueres enim ipsi calvariam, cum sit adeo muliebris. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote plane semivirum. ÆAC. Vis, ut tibi doctos etiam ostendam? MEN. Etiam per Jovem. ÆAC. En tibi primus hic est Pythagoras. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quodcunque voles. PYTH. Ita sane: & tu quoque Menippe. MEN. Annon amplius aureum illud femur habes? PYTH. Non: sed age cedo, siquid edule habet hæc tua pera. MEN. Fabas, o bone: quare nihil hic est, quod tu possis edere. PYTH. Da modo. Nam hic apud manes alia sunt dogmata: didici enim, nihil hic fabis & parentum testiculis inter se simile esse. ÆAC. Porro, hic est Solon, Excestidis filius, & Thales ille: & juxta ipsos Pittacus, alique: suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Læti sunt, Æace, hi soli, & præter cæteros alacres. Sed hic cinere oppletus, quasi subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quisnam est? ÆAC. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Ætna monte huc profectus. MEN. O æripes optime: quid tibi acciderat, ut te ipsum in crateres Ætnæ injiceres? EMP. Insania quædam, Menippe. MEN. Mi-

Minime per Jovem, sed quædam inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt, ut quamvis indignus, una cum crepidis conflagrares. Verum tamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es & ipse mortuus. Ubi vero locorum est Socrates? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hic esset. ÆAC. Videsne calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc simile est omnium: nam & simi omnes sunt. SOC. Mene quæris, Menippe. MEN. Etiam, Socrates. SOC. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur admodum multi. Cæterum vidisti, qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliae tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus homo es, o Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes itaque te admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (decet enim opinor verum hic dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant. MEN. Sed

Sed quinam isti sunt circa te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniae filius. MEN. Euge, Socrates, siquidem & hic tuam artem exerceas, nec formosos istos negligas. SOC. Quid enim aliud, quod sit suavius, agerem? Sed, si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per Jovem: Cræsum enim & Sardanapalum adeo, eorum accola futurus, quippe mihi videor non pauca ridenda habiturus, quum plorantes illos audiam. ÆAC. Ego quoque jam abeo, ne quis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa etiam alias videbis, Menippe. MEN. Abeas licet: etenim hæc sufficiunt, Æace.

Dialogus 22.

Charon, Mortui, Mercurius, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damasius, Crates, Philosophus & Rhetor.

CHAR. **A**Udite, quo loco sint res vestrae. Equidem parva est nobis, ac supputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: quæ si in alterutram partem inclinarit, pessum ibit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque farcinas singuli affertis: quibuscum si conscenderitis, vereor ne facti vos poeniteat postea:

postea : præcipue quicumque natare nescitis. MORT. Quid igitur factum opus est , ut tuto navigemus ? CHAR. Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet , omniaque hæc superflua in littore relinquere. Vix enim etiam sic capiet vos iste ponto. Tibi vero , Mercuri , deinceps curæ erit , neminem ex ipsis excipere , nisi qui sit nudus , & supellectilem abjecerit , ut dixi. Itaque stans ad tabulatum scanforium ipsos cognosce , & nudos ingredi cogens sulcipe. MERC. Recte dicis : atque sic faciemus. Quis est hic primus ? MEN. Ego sum Menippus. Ecce autem peram & baculum in paludem projeci : Verum recte feci , qui pallium non attulerim. MERC. Ingredere , o Menippe , vir optime , primumque apud navis gubernatorem , in summitate , locum occupa , ut omnes intuearis. Verum quis est formosus iste ? CHAR. Ego sum Charmoleus ille Megarensis amabilis , cujus osculum duobus talentis emptum est. MERC. Exue igitur istam pulchritudinem , & labia cum osculis , promissam etiam comam , & genarum ruborem , adeoque totam cutem. Bene se res habet , expeditus es , ingredere nunc. Hic vero purpuratus , & diademate vinctus , facie truculentus. Quis es tu ? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid cum tot sarcinis ades ? LAMP. Anne conveniebat nudum venire ty-

tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque ista deponc. LAMP. Ecce divitias abjeci. MERC. Factum etiam abjice, Lampiche, & superbiam. Si enim hæc simul ingrediantur, pontonem gravabunt. LAMP. Permitte saltem ut diadema habeam, & sagulum. MERC. Nequaquam, sed hæc etiam relinque. LAMP. Ita sit: quid amplius? *nam* omnia, ut vides, abjeci. MERC. Crudelitatem etiam, & amentiam, & insolentiam, & iracundiam deponc. LAMP. Ecce nudus sum. MERC. Ingredere nunc. Tu vero pinguis & carnosus, quis es? DAM. Sum Athleta Damafias. MERC. Etiam ille esse videris: scio enim te sæpe in palæstris a me visum. DAM. Etiam Mercuri: sed me nudum excipe. MERC. Non es nudus, o bone vir, tantâ carne circumdatus: eam itaque exue. Navim enim submerges, si vel alterum pedem imposueris. Sed & coronas illas, & præconia abjice. DAM. En plane nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortuis statura. MERC. Sic præstat esse levem: itaque ingredere. Tu quoque, Craton, depositis divitiis, præterea mollitie, & deliciis, neque tecum feras epitaphia, neque tuorum majorum dignitates: sed & genus, & gloriam relinque. Nec civitatis, de qua bene meritus es, publica præconia, nec statuarum inscriptiones:

nes: nec magnum tibi sepulchrum aggestum dicas: illa enim in memoriam revocata scapham etiam gravant. CR. Invitus certe: sed tamen abjiciam: quid enim faciam? MER. Papæ, quid tibi vis armatus? aut quid tropæum istud fers? CR. Quia vici, Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque tropæum in terra: apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit. Verum quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus, contractis superciliis, meditabundus, promissa barba, quis iste est? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: imo præstigiator, & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue: videbis enim multa, eaque ridicula sub pallio abscondita. MER. Hunc tu habitum depone primum: deinde hæc quoque omnia. O Jupiter quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, quæstionum dubiarum, spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum circumfert? quin etiam inanem diligentiam permultam, & ineptias non paucas, & nugas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, & iram, delicias, & mollitiem (neque enim ista me latent, etiamsi studiose celes) mendacium quoque, & fastum abjice,

ce, illamque opinionem, qua te aliis præstantiorem esse ducis: nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquere mis capiat? PH. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, Mercuri, cum adeo gravis, & hirsuta sit, ut vides: cujus capilli quinque sunt minarum ad minimum. PH. Ecquis erit qui detondeat? MER. Menippus iste capta securi, qua naupegæ utuntur, eam resecat, pro mensa, qua secanda imponuntur, utens tabula, qua scapha conscenditur. MEN. Nequaquam Mercuri: sed da mihi ferram: hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficiet securis. Euge: homini similiorem reddidisti, seposito ejus foetore hircino. MEN. Visne ut paulum de superciliis auferam? MER. Maxime. Nam hæc super frontem attollit, nescio quam ob rem sese efferens. Quid hoc rei est? etiam ploras, sceleste? & mortem formidas? ingredi igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, generositatem, & risum: solus enim omnium rides. MER. Nequaquam, sed retine ista, levia cum sint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu vero Orator de-
pone

pone istam tantam verborum contradic-
tionem, antitheses, membrorum adæquatio-
nes, periodos, barbarismos, aliaque ora-
tionum pondera. RH. En depono. MER.
Bene res se habet. Itaque solve funem, at-
tollamus scalas, attrahatur anchora: ex-
pande velum, tuque portitor dirige clavum.

Simus hilares. Quid ploratis, stolidi? tuque
Philosophe in primis? qui paulo ante tua
barba spoliatus es. PH. Quoniam, Mercu-
ri, animam immortalem esse putabam.

MEN. Mentitur: alia enim ipsum mœrore
afficere videntur. MER. Quænam illa?

MEN. Quia non amplius opiparas cœnas
habebit: neque noctu exiens clam omni-
bus, circumvoluto palliolo capiti, prosti-
bula in orbem lustrabit: nec mane deco-
ptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam
accipiet. Hæc sunt, quæ illi dolent. PH. An
tibi molestum non est, Menippe, quod mor-
tuus es? MEN. Quomodo molestum sit
mihi, qui ad mortem, nullo vocante, festi-
navi? Verum nonne clamor quidam, inte-
rim dum confabulamur, veluti quorundam
in terra vociferantium exauditur? MER.

Etiam, Menippe: verum non unico loco.
Sed quidam in unum cœtum convenientes,
mortuum Lampichum læti irrident: & il-
lius uxorem mulieres circumstrepunt, atque
illius liberi nuper nati, multis lapidibus a
pueris obruuntur. Quidam Diophantum

Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone isto recitantem. Atque per Jovem, Damasiae mater ululans, lamentationem pro Damasia cum mulieribus incoëpat. Te vero, Menippe, nemo deplorat, & solus jaces tranquillus? MEN. Nequaquam: nam haud multo post, canes miserabiliter propter me latrantes audies, & corvos alas concutientes, quando ad sepeliendum me convenient MER. Generosus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos recta per hanc viam ad forum judiciale. Ego vero, & portitor alios transvectabimus. MEN. Feliciter navigate, o Mercuri. Nos vero progrediamur. Quid adhuc cunctamini? Judicari oportebit: & graves dicunt esse pœnas: rotas, vultures, saxa. Uniuscujusque autem vita examinabitur.

Dialogus 23.

Diogenes, Antisthenes, Crates & Pauper.

DIO. **O**Cium nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates. Quare, cur ambulatum non imus ad Orci fauces, ut ibi videamus, quinam sint qui descendunt, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit visu, ut ipsorum alii lachrymentur,

tur, alii supplicent ut dimittantur: nonnulli etiam ægre descendunt, & obtorto collo, detrudente Mercurio, tamen obnituntur, & supini reluctantur, cum hoc ipsis nihil profit. CR. Ego vero etiam exponam vobis, quæ in via vidi cum huc descenderem. DIO. Expone, Crates. videris enim quædam omnino ridicula dicturus esse. CR. Cum alii multi nobiscum descendebant, tum inter ipsos insignes, Ismenodorus ille dives ex nostris, & Arfaces Medorum præfectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus habebat, tenellos liberos, quos reliquerat, identidem vocando, sibi que ipsi ob audaciam succensendo: qui cum Cithæronem transfiret, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bellisque vastata peragraret, duos tantum servos adduxisset, idque cum phialas quinque aureas, & quatuor cymbia secum haberet. Arfaces autem, senior enim jam erat, & per Jovem non illiberali facie, barbaro more ægre ferebat, atque indignabatur, quod pedibus incederet, sibi que equum adduci volebat. Nam & equus una cum eo mortuus erat, ambobus una plaga transfossis a Thrace quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam

Arfaces infesto cursu in hostem ferebatur, longe ante alios, ut ipse narrabat, evectus. Thrax vero illum expectando subsistens, ac scutum obtendens, Arfacis hastam excussit: ipse autem subjecta sarissa, illum & equum transfodit. ANT. At, Crates, quomodo hoc una plaga fieri potuit? CR. Facillime, Antisthenes. Hic enim vigintibitalem contum prætendens cursu ferebatur: Thrax vero, ubi pelta objecta plagam excussit, ipsumque cuspis præterit, in genu procumbens, venientis impetum sarissa excipit, ac equum sub pectore vulnerat, qui præ furore ac vehementia cursus se ipsum transadegit. Tum etiam eadem hasta per inguina utrinque ad nates penetrante Arfaces transfoditur. Vides, quale hoc fuerit? non viri, sed potius equi opus. Verumtamen indignabatur ille, quod eodem, quo alii, honore haberetur: volebatque eques huc descendere. Orætes autem privatus quispiam erat, pedibus admodum mollis, quippe qui neque humi stare, nedum incedere poterat. Medis autem omnibus hoc prorsum accidit; ut, postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis ægre incedant. Quamobrem, cum humi sponte prostratus jaceret, neque ullo pacto resurgere vellet, optimus Mercurius sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego ve-

ro ridebam. ANT. Ego vero, quum huc descendebam, neque me ceteris admiscui, sed, relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum occupavi, quo commodius navigarem. Inter navigandum autem alii quidem flebant, alii vero nauseabant. Ego vero inter ipsos valde me oblectabam. DIO. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, in hujusmodi comites incidistis. Mecum autem Blepsias ille scelerator ex Piræo, & Lampis Acarnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. Equidem Damis a puero veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem se jugularat. Blepsias fame miser periisse dicebatur, & adhuc supra modum pallidus, & quam maxime tenuis apparebat. Ego vero, quamquam id noram, interrogabam quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium: non injusta, inquam, ab illo passus es, qui, cum talenta mille haberes coacervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, adolescenti illi octodecim annos agenti quatuor tantum obolos suppeditabas. Tu vero Acarnan (gemit enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non autem te ipsum? qui hostes quidem nunquam pertimueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: a puella vero illa

vili, fictisque lachrymis ac suspiriis tu generosus captus fueris. Nam Blepsias ipse sese ob nimiam ante stultitiam accusabat, quod pecuniam hæredibus nulla necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuo victurum esse. Ceterum mihi non vulgarem voluptatem gementes isti præbuerunt. Sed jam ad fauces sumus. Aspicere nos oportet, & e longinquo contemplari advenientes. Papæ multi certe & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent: quid illud est? num aliquo vitæ philtro tenentur? Hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, optime, idque cum senex adveneris? an rex eras? PAU. Haudquaquam. DIO. An vero satrapa? PA. Neque illud. DIO. An igitur dives fuisti: ideoque doles te mortem obuisse, relictis multis deliciis? PA. Nihil tale: sed annos circiter nonaginta natus fui, vitam autem inopem egi, arundine & funiculo piscatorio victum quæritans, summo pere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique visu. DIO. Et vivere cupiebas, talis cum esses? PAU. Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, o senex, & te adversus necessitatem juveniliter geris, idque cum huic portitori sis coævus. Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi
id

id ætatis homines vitæ amantes sunt? quos mortem sectari decebat, tanquam remedium eorum malorum, quæ secum fert senectus. Sed abeamus, nequis & nos suspicetur fugam moliri, quum nos hic circa fauces oberrare viderit.

Dialogus 24.

Menippus, Amphilocheus, & Trophonius.

MEN. **V**Os equidem, Trophoni, & Amphiloche, cum sitis mortui, haud scio quonam modo fanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid igitur? noltrane culpa est, si per inscitiam illi de mortuis hujusmodi opinantur? MEN. At opinati non fuissent, nisi, quum viveretis, talia quædam portenta ostentassetis, ac si futurorum præscii fuissetis, eaque percontantibus prædicere potuissetis. TRO. Menippe, noverit Amphilocheus hic, ipsi pro sese respondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor, siquis ad me descendarit. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse, non enim hæc non crederes. MEN. Quid ais? Nisi Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridicule offam manu gestans, per angustum aditum in

specum irrepsero, te mortuum ut & nos esse, scire nequeam, idque sola impostura præcellentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TRO. Est quiddam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo dimidia illa tui, ut Dei pars, quo nunc recessit? TR. Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse, plane video.

Dialogus 25.

Alexander & Philippus.

PHIL. **N**on igitur nunc, Alexander, te filium esse meum inficiaberis: nam si Ammonis fuisses, mortem non obiiisses. AL. Nec ipse nescius eram, pater, me ex Philippo Amyntæ filio prognatum: sed quia ad res gerendas mihi visum erat conducere, usus sum vaticinii commento. PH. Quid ais? conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? AL. Non isthuc: sed me formidarunt Barbari, nullusque viribus meis restitit, cum putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque facilius ipsos imperio meo subdidi.

PH.

PH. Quos tu tanto conatu dignos usquam vicisti? qui cum timidis illis, arcubus, peltis minoribus, gerrisque vimineis defendere se solitis, semper congressus es? Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bæotios, Phocenses, Athenienses: præterea Arcadum peditatum, equitatum Thesalum, Eleorum jaculatores, Mantinenses peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Præonas subjugare, nonne hæc ardua sunt? An vero nescis, ut Medos, Persas, Chaldæos, auro conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnarent, non sustinentes illos, ut cominus venirent, sed, antequam emissum fuisset telum, fugientes? AL. At vero Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Attamen neque concitatis inter ipsos dissidiis, nec emptis proditione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratia. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi. Thebanos vero forte audisti quomodo adortus sim. PH. Hæc omnia novi ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu vero, abjecta chlamyde Macedonica, candyn, ut ajunt, induisti, & tiaram rectam

imposuisti, & a Macedonibus viris utique liberis adorari voluisti. Et, quod omnium maxime ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim quaecunque alia commisisti, quod viros doctos in leonum claustra inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amasti. Unum est, quod solum laude dignum abs te gestum audivi, quod a Darii uxore formosa tibi temperasti, & matris & filiarum ejus curam suscepisti: opus certe regium. AL. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, pater, ut quum apud Oxydracas primus intra mœnia defilii, totque vulnera accepi? PH. Non laudo, Alexander. Non quod non decorum esse putem, vulnerari quandoque Imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam: sed quod illud ex re tua minime erat. Etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque viderent bello raptim efferri, sanguine manantem, & vulnus mœrentem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quod Ammon præstigiator, & mendacii reus vates arguebatur, & assentationis, prophetæ illius. Ecquis risum continuisset conspicatus Jovis filium animo deficientem, & ope medicorum indigentem? Nunc vero quum jam vita functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant,

pant, quum Dei cadaver porrectum stratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? Ceterum quod ais, Alexander, id tibi fuisse utile, quod facilius rerum potireris: id multum gloriæ rebus a te præclare gestis detraxit. Nam etsi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es. AL. Haudquaquam hæc de me sentiunt homines: sed me cum Hercule & Baccho comparari posse statuunt. Quam enim Aernum neuter ipsorum cepit, ego solus facile subegi. PH. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipsum comparas, & ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapias.

Dialogus 26.

Æacus, Protefilaus, Menelaus & Paris.

ÆAC. Quid angis, o Protefilæ, Helenam invadens? PROT. Quia propter illam, Æace, occubui, imperfectam domum relinquens, viduamque novam nuptam. ÆAC. Criminare igitur Menelaum, qui vos ob talem mulierem ad Trojam duxit. PROTES. Re-

Æte dicis, ille mihi culpandus eſt. MENEL.
 Ne me, virorum optime, (accuſes) ſed ju-
 ſtius Paridem, qui mei hoſpitis uxorem
 contra omnia jura rapuit: hic enim non a
 te ſolo, ſed ab omnibus Græcis dignus eſt
 ſtrangulari, cum tot hominibus mortis cau-
 ſa extiterit. PROTES. Melius ita ſane: te
 quidem igitur, infauſte Paris, nunquam
 dimittam e manibus. PAR. Male facies,
 Proteſilæ, præcipue cum eandem tecum
 artem colam: amor enim & ipſe deditus
 ſum, ab eodemque Deo teneor: noſti ve-
 ro, quod invitum quid ſit, & aliquis nos
 Deus ducit, quo voluerit: fierique non
 poteſt, ut ipſi reſiſtamus. PROTES. Be-
 ne dicis: utinam equidem Amorem jam
 nunc prehendere poſſem. ÆAC. At ego
 tibi de Amore juſta reſpondebo: fatebitur
 enim, quod ipſe amoris l'aridi proſecto
 fuerit cauſa, mortis vero tibi nemo alius,
 Proteſilæ, quam ipſemet tu, qui oblitus
 novæ nuptæ, poſtquam appuliſtis ad Troa-
 dem, nulla periculi ratione habita, & tam
 inconfiderate ante alios exiluïſti gloriæ cu-
 pidus, cujus cauſa primus in egreſſu ce-
 cidïſti. PROT. Quin vero de me tibi,
 Æace, reſpondebo veriora; non enim mi-
 hi eorum cauſa eſt imputanda, ſed fato,
 & quod a principio ſic fuerit conſtitutum
 Deorum voluntate. ÆAC. Recte: Quid
 igitur hos accuſas?

Dialogus 27.

Nireus, Therfites & Menippus.

NIR. **E**Cce vero, Menippus hic iudicabit, uter nostrum sit formosior. Dic, Menippe, annon tibi videor forma præstantior? MEN. Quinam estis? nam hoc prius, opinor, scire oportet. NIR. Nireus & Therfites. MEN. Uter Nireus, uter Therfites? nondum enim hoc satis liquet. TH. Jam unum hoc obtineo, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere Homerus ille cæcus te laudavit, omnium formosissimum appellans: verum ille ego fastigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior visus sum iudici. Jam vero tempus est, Menippe, ut pronuncies, utrum altero formosiores putet. NIR. Nimirum me Aglaïa & Charope progenitum, qui pulcherrimus sub Ilium veni. MEN. Atqui non item sub terram, ut puto, pulcherrimus venisti: verum ossa tua aliis sunt similia. Porro calvaria hoc solo a Therfitæ calvaria dignosci possit, quod tua delicata est: molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. NIR. Attamen Homerum percontare, qua specie tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. MEN. Somnia mihi nar-

narras: ea vero, quæ nunc habes, ego specto: ceterum illa norunt, qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? annon hic formosior ego sum, Menippe? MEN. Neque tu, neque alius est formosus hoc in loco: siquidem apud inferos est æqualitas, similesque sunt omnes. TH. Mihi quidem vel hoc sat est.

Dialogus 28.

Menippus & Chiron.

MEN. **E**Quidem inaudivi, Chiron, te, Deus cum esses, mortem tamen optasse. CH. Vera hæc sunt, quæ audivisti, Menippe, & mortuus sum, ut vides, cum potuerim immortalis esse. MEN. At quænam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere & lucem tueri? CH. Erat, Menippe. Nam, quod jucundum vocant, varium illud, & neutiquam simplex esse duco. Verum ego cum semper viverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo: tum eædem horæ, & quæcunque in vita contingunt, ordine singula recurrerent, atque aliis alla per vices
suc-

fuccederent, eorum cepit me satietas. Neque enim in eo voluptas est sita, si semper iisdem fruaré, sed si omnino permutes. MEN. Probe loqueris, Chiron. Verum quo animo fers ea, quæ apud inferos sunt, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CH. Non injucunde, Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis: nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum: sed ejusmodi rerum omnium indigentia caremus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cum hic itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & quærenda erit aliqua status commutatio, atque hinc in aliam vitam migrandum, id quod arbitror fieri non posse. CH. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, nec quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

LUCIA-

LUCIANI

DIALOGI

FABULOSI.

Dialogus I.

Jupiter & Mercurius.

JUP. **P**Ulchram illam Inachi puellam nosti, Mercuri? MER. Etiam, Io dicis. JUP. Illa non amplius puella est, sed juvenca. MER. Monstruosum hoc. Sed quomodo mutata est? JUP. Zelotypia mota Juno, mutavit ipsam. Quinetiam novum aliud malum infelici excogitavit: bubulcum quendam multioculum Argum nomine custodem addidit, qui juvenecam insomnis pascit. MER. Quid igitur facto opus est? JUP. Devolans in Nemeam sylvam (illic alicubi Argus pascit) illum quidem interficito: ipsam vero Io per pelagus in Ægyptum abducens, Isim facito: & dehinc Dea illis esto, Nilumque attollat, & ventos immittat, & navigantes fervet.

Dia-

Dialogus 2.

Vulcanus & Apollo.

VUL. **V**idisti, Apollo, Majæ infantulum illum nuper genitum, ut formosus est, omnibusque arridet, & jam quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum sit evasurus? **AP.** Illumne ego infantem, o Vulcane, dixero, aut magnum aliquod bonum, qui, quantum ad fraudulentiam attinet, ipso Japeto antiquior est? **VUL.** Ecquem injuria afficere potuerit, jam primum natus? **AP.** Interroga Neptunum, cujus tridentem suffuratus est: aut Martem, nam & hujus subtraxit e vagina gladium: ut de me ipso non dicam, quem arcu & sagittis exarmavit. **VUL.** Hæccine infantulus ille, qui vixdum movebatur in fasciis? **AP.** Scies, Vulcane, si modo ad te venerit aliquando. **VUL.** Atqui jam venit. **AP.** Quid igitur? omnia habes ferraamenta, nullumque ipsorum est amissum? **VUL.** Omnia, o Apollo. **AP.** Attamen inspicere diligenter. **VUL.** Per Jovem forcipem non video. **AP.** Sed videbis ipsum alicubi in fasciis infantis. **VUL.** Adeone aduncas habet manus, perinde ac si in ipso ventre furandi artem esset meditatus? **AP.** Annon audivisti ipsum
ipsum

ipsum jam arguta & volubilia loquentem?
atque hic etiam ministrare vult nobis. He-
ri autem, provocato Cupidine, eum il-
lico palæstra superavit, nescio quo pacto
pedes illi subtrahens. Deinde, interim
dum laudabatur, Veneris surripuit cestum,
cum ob victoriam ipsum fuisset amplexa-
ta: Jovis etiam ridentis sceptrum: ac nisi
gravius fuisset, multumque ignem habuis-
set, ipsum quoque fulmen sustulisset. VUL.
Acrem mihi narras puerum. AP. Non id so-
lum, sed jam etiam musicum. VUL. Un-
denam hæc conjicere potes? AP. Testudi-
nem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea
instrumentum musicum compegit; manu-
bria enim adaptavit, & jugum addidit, &
adfixit claviculas, & subjecit asserculum,
fidesque intendens septem valde tenerum
& concinnum quid cecinit, ut ego quo-
que illi jam invideam, qui jam olim per-
sonando citharam me exerceo. Dicebat au-
tem Maja, illum neque noctu in cælo ma-
nere, sed præ nimio agendi studio ad infe-
ros usque descendere, inde nimirum etiam
aliquid furto ablaturus. Est autem alatus,
ac virgam quandam mirificæ potestatis fe-
cit, qua animas evocat, & mortuos dedu-
cit. VUL. Illam ipsi dedi, ut esset ludicrum.
AP. Proinde & mercedem istam tibi re-
tulit, forcipem videlicet. VUL. Recte
sane admonuisti: quare ibo, ut illum re-
ci-

cipiam, sicubi, ut ais, inter fascias inveniri poterit.

Dialogus 3.

Vulcanus & Jupiter.

VUL. **Q**uid me oportet facere, Jupiter? Venio enim, ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides uno ictu opus sit diffecare. JUP. Recte Tane, o Vulcane. Sed jam, impacta illa, divide mihi caput in duas partes. VUL. Tentas me, num insaniam? Impera igitur vere, quod vis tibi fieri. JUP. Dividi mihi calvariam volo. Si vero non obedieris, me experieris non nunc primum irascentem. Verum toto animo feriendum est, nec cunctandum. VUL. Vide, Jupiter, ne quid mali faciamus: acuta enim securis est. Nec sine sanguine, nec ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter. Ego enim novi, quid conducat. VUL. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim facere non deceat, te jubente? Quid istuc? armata puella. Magnum, o Jupiter, in capite malum habebas. Quare merito iracundus eras, cum sub membrana cerebri tantam virginem vivam nutries, idque armatam. Nimi-

mirum nescius castra, non caput habebas. Hæc vero saltat, & cum armis tripudiat, & clypeum concutit, & hastam vibrat, & furore concitatur. Quodque maximum est, formosa admodum, ætatis maturæ brevi adeo jam facta est. Cæruleis quidem est oculis, sed huic ornatum addit galea. Quare, o Jupiter, hoc mihi refer obstetricandi præmium, ut illam mihi despondeas. JUP. Impossibilia petis, Vulcane: vult enim virgo permanere. Ego certe, quantum in me est, nihil repugno. VUL. Hoc volebam, curæ mihi erunt reliqua: jamque ipsam rapiam. JUP. Si hoc tibi adeo facile est, facias licet. At illud scio, te, quæ consequi nequeas, amare.

Dialogus 4.

Venus & Cupido.

VEN. **C**Upido gnate, vide quæ facias. Non dico, quæ, te impulsore, homines in terra, vel in se quisque, vel invicem alii in alios admittunt: sed quæ in cælo fiunt. Qui multiformem Jovem exhibes, illum in quodcunque tibi visum fuerit pro tempore commutans. Lunam autem e cælo detrahis. Solem vero apud Clymenen aliquoties tardare compellis, oblitum au-

aurigationis. Nam quidquid injuriæ in me matrem tuam committis, audacter facis. Verum etiam, tu audacissime, ipsam Rheam, jam anum, totque Deorum matrem, ad pusionis amorem compulisti & ad Phrygii illius adolescentis desiderium. Eaque jam a te acta est in insaniam, junctisque leonibus, & assumptis Corybantibus, quippe qui & ipsi furore quodam afflati sunt, sursum ac deorsum per Idam oberant: hæc quidem propter Attidem ejulat, Corybantum vero, alius suum sibi cubitum ense secat, alius demissa coma per montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano strepitum facit, alius cymbalum pulsat. Breviter omnis undiquaque Ida tumultus atque insanix plena est. Proinde cuncta timeo: metuo tale quid, ego quæ te magnum malum peperì, ne, si quando resipiscat Rhea, vel etiam potius, si insanire pergat, Corybantibus imperet, ut te correptum discerpant, aut leonibus objiciant. Huc ego metuo, quum te periclitantem video. CUP. Bono animo esto, mater, siquidem leonibus ipsis jam factus sum familiaris, ac sæpenumero, consensu tergo, prehensaque juba, equitis ritu illos agito. Illi vero cauda blandiuntur mihi, manumque ore exceptam circumlambunt, illæsamque reddunt. Porro Rheæ ipsi, quando tandem vacaverit, ut me ulciscatur, cum

in Attide tota sit? Ecquid ego delinquo, quum res pulchras, quales sunt, demonstro? Vos ne appetatis res pulchras: quare his de rebus in me crimen ne conferatis. An vis, mater, ut neque tu posthac Martem, neque ille te amet? VEN. Quam callidus es, & nulla in re non superas. Attamen horum, quæ dixi, olim memineris.

Dialogus 5.

Jupiter, Æsculapius & Hercules.

JUP. **D**ESinite, o Æsculapi & tu Hercules, inter vos rixari perinde ut homines: indecora enim hæc, & a convivio Deorum aliena. HER. At vis, o Jupiter, medicamentarium istum ante me accumbere? ÆSC. Ita per Jovem: etenim sum melior. HER. Qua in re, o attonite? an quia te Jupiter fulmine percussit, cum faceres, quæ nefas erant: nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSC. Tu vero, Hercules, oblitus es, te in Oeta conflagrasse, quandoquidem mihi ignem objicis? HER. Nequaquam æqualia & similia sunt, quæ in vita gessimus, ut qui ipse Jovis quidem sim filius, tantos autem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras debellans, & de con-

contumeliosis hominibus pœnas sumens. Tu vero radicum es resector, & circulator, forte quidem ægrotantibus hominibus adhibere remedia utilis: virile autem nihil quicquam præstitisti. *ÆSC.* Recte dicis, quoniam & tuas inuisiones curavi, quando nuper ad nos semiustulatus adscendisti, corpore ab ambobus corrupto, nimirum a tunica, & deinde, a flamma. Ego vero si etiam nihil aliud, tamen neque servivi, neque purpuratus, ut tu, & ab Omphale aureo sandalio verberatus lanam in Lydia carpsi: neque infaniens, liberos & uxorem occidi. *HER.* Nisi desinas mihi conviciari, protinus senties tibi non multum profuturam immortalitatem: si quidem e cœlo præcipitem te in caput dejiciam: ut ne ipse quidem Pæon te capite contritum curaverit. *JUP.* Desinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate: aut vos e convivio utrosque ablegabo. Atqui, o Hercules, æquum est, ut priore loco accumbat Æsculapius, quippe qui prior est mortuus.

Dialogus 6.

Mercurius & Apollo.

ME. **Q**uid tristis es, Apollo? AP. Quoniam, o Mercuri, sum infelix in amoribus ME. Dignum quidem hoc tristitia: sed quodnam est tuum infortunium? Te ne adhuc affligit, quod de Daphne tibi accidit? AP. Nequaquam: sed amasium doleo, Laconem illum Oebali filium. ME. An mortuus est Hyacinthus? dic mihi. AP. Maxime. ME. Unde, Apollo? aut quis ab amore ita fuit alienus, ut occiderit formosum illum puerum? AP. Meum ipsius hoc est factum. ME. Numquid insanivisti, Apollo? AP. Non: sed quoddam infortunium mihi præter animi sententiam accidit. ME. Quomodo? rem enim hanc scire cupio. AP. Disco ludere discebat, atque ego una cum illo ludebam. Ceterum ventorum omnium perditissimus Zephyrus jam dudum etiam ejus amore flagrabat. Sed, cum negligeretur, atque contemptum hunc non ferret, ego quidem, ut consueveramus, discum in altum jaculabar: ille autem a Taygeto spirans, ablatum hunc puero in caput inflixit, ita ut ex plaga sanguis multus manaret, unde puer statim est mortuus. Sed ego Zephyrum quidem

dem continuo sum ultus sagittis, & ad montem usque fugientem insecutus. Puero autem & sepulcrum Amyclis struxi, ubi discus eum prostravit: & effeci, ut ex ejus sanguine terra florem reddat suavissimum, Mercuri, & pulcherrimum omnium, qui præterea literas habet mortuum lugentes. Num tibi præter rationem mœstus fuisse videor? ME. Ita sane, Apollo: mortalem enim te tibi amasium comparasse noras: quare, illo jam mortuo, ne doleas.

Dialogus 7.

Juno & Latona.

JU. **P**ulchros enimvero tu quoque Latona Jovi liberos peperisti. LA. Non omnes, Juno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus. JU. At hic claudus est, sed utilis tamen, quippe qui optimus est artifex, & cœlum nobis exornavit, & Venerem uxorem duxit, a qua studiose observatur. Contra vero tuorum liberorum, altera quidem ultra modum virilis, & montana: &, quod majus est, in Scythiam profecta, sciunt omnes, qualia comedat, hospites mactans, & Scythas ipsos imitata, qui humana carne vescuntur. Apollo autem, simulat quidem sese

D 2

omnia

omnia scire, & jaculari, & cithara canere, & medicari morbos, & vaticinari: & erectis vaticinandi tabernis, hac quidem in Delphis, illa in Claro, & Didymis, decipit consulentes se, obliqua & in utramque partem interrogationis dubia respondens, tutus ut sit error: & hinc ditescit: multi enim sunt amentes, qui se præstigiis deludendos præbent. Verum non ignorant prouentiores, ipsum multa mentiri: quippe ille ipse vates ignorabat, se amasium disco interfecturum esse, nec prædixerat fore, ut ipsum Daphne fugeretur, idque tam formosum & comatum. Itaque non video, cur pulchriores liberos te quam Nioben illam procreasse putaris. LA. At vero hi liberi, hospitum videlicet mactatrix ista, & mendax ille vaticinator, scio quam gravi molestia te afficiant, quum inter Deos conspiciuntur: & maxime, quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, hic vero in convivio cithara, ut omnibus sit admirationi, personat. JU. Risi, Latona. Ille-ne admiratione dignus, quem Marfyas, si modo juste judicare voluissent Musæ, ut qui ipse canendi arte vicerat, excoriasset? Nunc autem deceptus ille miser periit, injuste sane damnatus. Hæc autem formosa tua virgo, ita formosa est, ut postea quam animadvertit sese ab Actæone conspectam fuisse, verita,

rita, ne adolescens ille turpitudinem ipsius evulgaret, immiserit illi canes. Mitto dicere, quod neque parturientibus obstetricatura fuisset, si virgo utique & ipsa esset. LA. Valde elato es animo, o Juno, eo quod cum Jove concumbis, & cum ipso regnas: Ideoque intrepide contumeliosa es. Verumtamen brevi te rursus lachrymantem videbo, quum, te relicta, in terram descenderit, in taurum aut cygnum conversus.

Dialogus 8.

Juno & Jupiter.

JU. **E**Quidem pudefierem, Jupiter, si mihi talis esset filius, effeminatus adeo, & ebrietate perditus: mitra revinctam habens comam, qui plurimum infanis mulieribus adsit, mollior illis ipsis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens: atque in summa cuivis magis, quam tibi patri similis. JUP. At vero hic muliebri mitra revinctus, mollior mulieribus, non solum, o Juno, Lydiam subjugavit, & Tmoli incolas cepit, & Thraces subegit: verum etiam contra Indos cum hoc muliebri exercitu profectus, & elefantos cepit, & terram potitus est, ipsam-

D 3

que

que regem, qui aliquantum resistere ausus fuerat, captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saltans simul, & choreas agens, hastis usus hederaceis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si quis ipsi conviciari aggressus est contumeliose de sacris ejus loquendo, hunc etiam punivit, palmitibus implicatum, vel, ut a matre tanquam hinnulus laceraretur, efficiens. Vides, quam virilia hæc & me patre non indigna. Si vero lusibus & deliciis inter hæc indulget, non est quod invid eas, & maxime, si cogites, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius hæc facit. JU. Tu mihi etiam laudaturus videris ipsius inventum, vitem scilicet & vinum: idque, cum videas, qualia inebriati isti facit, titubantes, & ad contumeliam animum convertentes, denique præ potu insanientes. Itaque Icarium, cui primo dedit palmitem, ipsi compotores ligonibus cæsum interfecere. JUP. Nihil dicis. Non enim vinum hæc, neque ipse Bacchus efficit, sed immoderatus potus, & quod, ultra quam decet, impleantur mero. Qui autem moderate biberit, hilarior, & suavior fuerit. Nulli autem compotorum tale quid fecerit, quale passus est Icarius. Sed tu adhuc zelotypia videris affici, ac Semeles reminisci, Juno, siquidem Bacchi pulcherrima calumniaris.

Dia-

Dialogus 9.

Venus & Cupido.

VE. **Q**uid tandem causæ est, Cupido, cur ceteros omnes Deos expugnaris, Jovem, Neptunum, Apollinem, Junonem, me denique tuam matrem, ab una vero Minerva abstineas, tuaque fax nihil ignis adversus ipsam habeat, vacua jaculis sit pharetra, tuque ipse arcu careas, nec jaculari noris? CU. Metuo ipsam, mater: est enim formidabilis, adspectu truculento, ac summopere virilis. Proinde, si quando illam tenso arcu petam, galeæ cristam quatiens, expavefacit me: tum intremisco, & e manibus meis effluunt tela. VE. Atqui Mars annon erat hac formidabilior? attamen exaratum ipsum superasti. CU. Imo ille ultro me admittit, & invitat. Verum Minerva torve semper aspicit: quin aliquando temere ad illam advolavi, facem propius admovens: at illa, si ad me accesseris, inquit, te, per meum patrem, lancea transixum, vel pede arreptum, & in tartara præcipitem datum, vel discerptum perdam. Plurima item id genus minabatur: Ad hæc acerbum videt, & in pectore faciem gestat horrendam, viperis coman-

tem, quam magnopere formido: territat enim me, fugioque quoties eam aspicio. VE. Esto sane, Minervam metuis, ut ais, illamque Gorgonem, idque, cum Jovis ipsius fulmen non reformidaris. Musæ vero cur tibi sunt invulnerabiles, & a tuis jaculis tutæ degunt? Num & hæ cristas quatiunt, & Gorgonas prætendunt? CU. Ipsas revereor, mater: sunt enim vultu reverendo, semperque aliquid meditantur, & cantionibus intentum animum habent: quin etiam non raro illis assisto, carminis suavitate delinitus. VE. Esto, has relinque, quoniam sunt reverendæ: at Dianam cur non vulneras? CU. Ut breviter dicam, hanc per montes assiduo fugientem assequi non possum: deinde proprio quodam amore tenetur. VE. Quonam, o gnate? CU. Nempe venatus cervorum & hinnulorum, quos insectatur ut capiat, & jaculis conficiat, ac prorsum tota rerum hujusmodi studio teneatur: tametsi fratrem ejus, qui nimirum & ipse arcu valet, & ferit eminus. VE. Intellego, gnate: illum sagitta sæpe vulnerasti.

Dialogus 10.

Mars & Mercurius.

MA. **A** Udistin', Mercuri, qualia nobis Jupiter sit minatus, quam superba, quamque absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam, unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam; nunquam enim deorsum traxeritis. Contra ego si velim illam in altum attrahere, non vos solum, sed terram, & mare simul sublatum in sublime sustulero. Et alia similia, quæ audivisti. At ego, siquidem cum uno quolibet conferatur singulatim, ita præstantiorem cum esse, viribusque superiorem non negaverim: sed unum tam multis antecellere, ut eum pondere nequeamus vincere, etiam si terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. ME. Bona verba, Mars. Neque enim talia dicere tutum est, ne quid forte mali ex hac petulantia capiamus. MA. An vero credis apud quemlibet hæc dicturum me? Imo apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse novi. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem, haud queam apud te reticere. Etenim memini cum non ita multo ante Neptunus, Juno &

Minerva, mota adversus eum seditione, molirentur comprehensum illum vincere, quantopere formidans in omnem speciem se verterit, idque cum tres tantum essent. Ac, nisi Thetys miserata, Briareum centimanum ad opem ipsius vocasset, cum ipso fulmine & tonitru victus fuisset. Hæc reputanti mihi succurrebat ejus magniloquentiam ridere. ME. Tace, bona verba. Neque enim tutum ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus II.

Mercurius & Maja.

ME. **E**Stne vero, mater, Deus quispiam in cœlo me inferior? MA. Ne quid, Mercuri, hujusmodi dixeris. ME. Quid non dicam, ego qui tot negotia solus sustineo, quibus delassor, in tam multa ministeria distractus? Nam mane surgendum est mihi, & verrendum convivii cœnaculum. Tum ubi curiam, in qua Dii consultant, straverò, & singula composuero, Jovi apparere, & perferre illius mandata toto die sursum ac deorsum cursitantem: quumque reversus sum adhuc pulverulentus, apponenda ambrosia. Porro, priusquam novitius iste po-

pocillator advenisset, ego nect̃ar etiam ministrabam. Quodque est omnium gravissimum, soli omnium ne noctu quidem quietem agere licet: sed oportet me etiam tunc defunctorum animas Plutoni adducere, maniumque ducem agere, & foro judiciali assistere. Neque enim mihi scilicet sufficiebant diurna negocia, quod verfor in palæstris, quod in concionibus præconis vices obeo, quod oratores edoceo: nisi hæc quoque provincia accedat, ut præterea res mortuorum componam. Atqui Ledaë filii alternis vicibus apud superiores atque inferos versantur. Mihi vero hæc & illa quotidie facere necesse est. Et hic quidem Alcimenæ, ille Semeles filius, ambo miseris mulieribus progenerati, securi epulantur: at ego Atlantide Maja progeneritus illis ministro. Quinetiam me recens Sidone a Cadmi filia reversum, ad quam miserat me visum, quid ageret puella, cum nondum respirassem, misit iterum Argos, visum Danaën. Rursum inde in Bœotiam profectus, inquit, obiter Antiopam visito: adeo ut prorsus animum despondeam. Quare, si possem, libenter venundari vellem, quemadmodum qui duram in terris servitutem serviunt. MA. Missa fac ista, gnate: decet enim per omnia morem gerere patri, cum sis juvenis. At nunc, quo jussus es, Argos contende, deinde in Bœo-

tiam, ne, si tardior fueris, etiam plagas accipias; nam iracundi sunt, qui amant.

Dialogus 12.

Jupiter & Apollo.

JU. **Q**ualia fecisti, o Titanum pessime: qui, quæ in terris sunt, omnia perdidisti, stulto adolescenti commisso curru, qui alia quidem ad terram delatus exussit, alia vero præ frigore corrumpi fecit, procul ab ipsis abstracto ignæ. Denique nihil non perturbavit, & confudit Ac nisi ego, animadversis iis quæ gerebantur, ipsum fulmine deturbassem, ne reliquæ quidem ullæ hominum superessent: talem nobis pulchrum istum aurigam, & currus gubernatorem emisisti.

AP. Peccavi, Jupiter, sed ne irascaris, si credidi puero multum supplicanti. Nam unde tantum futurum malum existimassem? JU Annon noras quam multa diligentia negotium hoc opus haberet? & ut siquis vel paululum excedat a via, pereant protinus omnia? Ignorabas etiam equorum vehementiam, ut oporteat vi quadam continere frænum? Siquis enim illis laxet, statim fræna detrectant, uti nimirum & istum abstulerunt, nunc qui-

quidem ad lævam , paulo post vero ad dextram , interdum etiam in coëpti cursus contrarium , fursum denique ac deorsum , quocunque ipsis libuisset. Ille vero nesciebat, quomodo iis esset utendum. AP. Hæc quidem omnia sciebam , ideoque diu resistebam , nec ipsi aurigationem credebam. Sed postquam lachrymando obsecrauit , & cum ipso Clymene mater , in currum impositum admonui , quomodo oporteret ipsum viæ insistere , quantum vero in sublimē agitantem , fursum ferri : deinde rursus in declivē vergere : utque habenas regere , nec equis impetum permittere deberet. Dixi etiam , quantum periculum esset , si non recta via ageret. At ille , puer enim erat , conscenso tanto igne , & vastæ adeo profunditati superne incumbens , ut consentaneum est , obstupuit. Equi vero , ut senserunt , non me esse eum qui conscendisset , contempto adolescentulo , e via diverterunt , & hæc tanta mala perpetrarunt. Ille autem , dimissis habenis , metuens , opinor , ne excideret ipse , gyrum rotæ apprehendit ac tenuit. Sed & ille jam poenas suas dedit , & mihi , Jupiter , fatis supplicii luctus hic est. JU. Satis , inquis , qui talia ausus sis ? At nunc quidem veniam tibi concedo : sed in posterum , siquid simile deliqueris , aut talem quempiam tui successorem emiseris , continuo senties , quan-

to fulmen nostrum igne tuo sit ardentius. Quare illum quidem sorores ipsius ad Eridanum sepeliant, ubi curru excussus decedit, electrum ipsi illachrymantes. Deinde in populos præ dolore convertantur. Tu vero compacto curru (fractus enim est temo ejus, & attrita rotarum altera) adjunctis equis aurigare. Sed horum omnium memor esto.

Dialogus 13.

Apollo & Mercurius.

AP. **P**Otesne mihi dicere, Mercuri, uter istorum Castor sit, aut uter Pollux? ego enim non facile ipsos discrevero. ME. Ille, qui nobiscum heri versatus est, Castor erat: hic vero est Pollux. AP. Quomodo dignoscis? sunt enim similes. ME. Quoniam hic, o Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quæ pugilatu certans aliquando ab adversariis accepit: ac in primis, quibus a Bebryce Amyco vulneratus est, quando cum Jasone Colchos navigabat. Alter autem nihil tale præ se fert, sed pura est & illæsa facie. AP. Operæ precium fecisti, qui notas, quibus dignosci queant, me docueris. Nam cetera certe omnia æqualia sunt, ovi pars
di-

dimidia, stella desuper imminens, & jaculum in manu, & equus utrique albus. Quare sæpe equidem Castorem appellavi hunc, qui Pollux erat: & rursus Castorem Pollucis nomine. Sed & illud mihi dic, cur non ambo nobiscum versantur, sed ex dimidio, nunc quidem mortuus, nunc vero Deus est alter ipsorum. ME. Fraternali amore hoc faciunt. Nam, cum oporteret alterum ex Ledaë filiis mortem obire, alterum immortalem esse, diviserunt ita inter se ipsi immortalitatem. AP. Non prudenti divisione, Mercuri, siquidem neque sic sese mutuo aspicient, quod, ut puto, maxime desiderabant. Quomodo enim, cum alter apud Deos, alter apud manes sit? Verumtamen, ut ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu palaestricam doces, puerorum exercitator optimus, Diana vero obstetricatur, atque aliorum quisque suam artem habet, aut Diis aut hominibus utilem: at hi quid agent nobis? num otiosi, tam grandes cum sint, nobiscum convivabuntur? ME. Haudquaquam: sed illis injunctum est, ut Neptuno ministrent, & pelagus obequient, & sicubi nautas tempestate periclitantes aspexerint, navigio insidentes, incolumes navigantes præstent. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

Dialogus 14.

Cyclops & Neptunus.

CY. **O** Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me inebriatum excæcavit, somno gravatum aggressus. NE. Quis vero hæc ausus est, Polypheme? CY. Principio quidem se Neminem vocabat; sed, postquam effugit, & extra tela, ut dicitur, fuit, Ulysssem nominari se aiebat. NE. Novi quem dicis, Ithacensem illum: ex Illo autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cum animosus admodum non sit? CY. Deprehendi in antro, e pascuis reversus, multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apposui foribus operculum (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensa quam ex monte detuleram arbore, fuscitavi, visi sunt conantes sese abscondere. Ego vero comprehensus ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, utpote qui prædones essent. Hic versutissimus ille, sive Nemo, sive Ulysses erat, pharmacum quoddam infusum dat bibendum; dulce quidem & fragrans illud: sed ad fruendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Mihi enim, illud cum bibissem, statim omnia circumagi videbantur, & antrum

tru n ipsum invertebatur : nec amplius apud me prorsum eram. Postremo ad somnum pertractus sum. Ille vero exacuto vecte, eoque igne succenso, me dormientem insuper excæcavit : ab eoque tempore cæcus sum, Neptune. NE. Ut alte dormivisti, gnate, qui non exilieris, interim dum excæcareris. Ulysses vero ille quo pacto effugit ? Non enim, sat scio, saxum a foribus dimovere potuit. CY. At ego amovi, quo facilius illum comprehenderem inter egredendum. Ego vero collocatus ad fores, extensis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, cum arieti mandassem ea, quæ pro me ab ipso fieri oporteret. NE. Intelligo rem. Sub illis latuit, te clam se subducens. At ceteros certe Cyclopas oportebat te contra ipsum invocare. CY. Convocavi illos, pater, & venerunt. Sed cum illius insidiatoris nomen interrogassent, eumque dicerem esse Neminem, insanire me arbitrati, discesserunt. Ita mihi execrabilis ille nomine imposuit. Et, quod omnium maxime mihi doluit, contumeliose objecta mihi calamitate hac, ne pater quidem Neptuneus, inquit, te sanabit. NE. Bono sis animo, fili, ulciscar enim ipsum : ut discat, etiamsi oculorum cæcitatem mederi non queam, navigantes certe tamen servare vel perdere penes me esse : navigat autem adhuc.

Dia-

Dialogus 15.

Menelaus & Proteus.

ME. **A**T in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, siquidem es marinus: etiam arborem fieri, tolerabile: in leonem etiam aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si & te, qui in mari habitas, in ignem converti possibile est, hoc omnino miror, nec adducor ut credam. PR. Ne mireris, Menelaë: fio enim (& ignis). ME. Vidi & ipse. Sed videris mihi, dicam enim apud te, præstigias quasdam adhibere rei atque intuentium oculos decipere, cum tale nihil fias. PR. Ecquæ deceptio in tam manifestis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidisti, in quam multa ipse me transformaverim? Quod ni credis, & falsa res tibi videtur, scilicet species quædam inanis ob oculos versans: quum ignis factus fuero, admove mihi, o generosissime, manum. Senties enim, num videar tantum ignis, an vero & vim urendi habeam. ME. Periculosum est experimentum hoc, Proteu. PR. At tu, Menelaë, videris mihi neque polypum vidisse unquam, neque etiam, quid pisce huic accidere soleat, scire. ME. At polypum quidem vidi: quæ vero ac-

accidant illi, libenter ex te cognoverim. PR. Cuicumque faxo acetabula sua accedens applicuerit, & cirramentis affixus adhæserit, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque ob hoc manifeste apparens, sed omnino saxum referens. ME. Ferunt hæc: sed hoc tuum est incredibilius, Proteu. PR. Nescio, Menelaë, cuinam alteri credas, cum tuis oculis non credas. ME. Apprime vidi: sed tamen monstrosa res est, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 16.

Panope & Galene.

PA. **V**idisti-ne, Galene, heri quid fecerit Eris ad cœnam in Thessalia, quia non & ipsa ad convivium invitata fuerit? GA. Non convivata sum ego vobiscum. Nam me Neptunus jusserat, tranquillum interea, Panope, servare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum præsens non esset? PA. Thetis ac Peleus concesserant intro in thalamum ab Amphitrite ac Neptuno deducti. Interea autem Eris, clam omnibus (id quod facile illi tum fuit, cum alii biberent, nonnulli applau-

de-

derent, vel Apollini cithara personanti, vel Musis ore modulantibus animum adhibentes) projecit in convivium pomum quoddam perpulchrum, totum aureum, Galene, cui erat inscriptum, *Formosa accipiat*. Dum autem hoc, tanquam ex composito, volvitur, pervenit eo loci, ubi Juno, & Venus, & Minerva accumbebant. Et postquam Mercurius, eo sublato, inscripta legit, nos quidem Nereides conticuimus: quid enim agendum erat, illis præsentibus? Illæ vero inter se contendebant, ac quælibet suum illud esse volebat, ac nisi Jupiter ipsas diremisset, ad manus usque res processisset. Verum ille, ipse quidem judicium hac de re non feram, inquit, tamen illæ ipsum judicare vellent. Sed in Idam ad Priami filium abire, qui & discernere novit, quænam formosior sit, utpote elegantiae studiosus, & qui non male judicare poterit. GA. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? PA. Hodie arbitror in Idam abeunt. GA. Ecquis veniet paulo post, qui, quæ vicerit, nobis renunciaret? PA. At jam nunc tibi affirmo fore, ut nulla alia vincat, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino hallucinetur.

Dialogus 17.

Neptunus & Delphines.

NE. **R**Ecte facitis, Delphines, quod
semper hominum amantes estis :
& olim Inus filium in Isthmum portastis ,
exceptum a Scironiis scopulis , unde cum
matre præcipitatus erat. Et tu nunc , as-
sumpto Methymnensi citharædo isto , in
Tænarum cum ipso ornatu , & cithara ena-
tasti : neque illum a nautis misere perdi-
passus es. DE. Ne mireris, Neptune, quod
hominibus beneficiamus , cum ex homini-
bus pisces ipsi facti simus. NE. Atque e-
quidem ob id reprehendo Bacchum , quod
vos navali prælio superatos ita transforma-
vit , cum debuisset solum in deditionem
accipere , quemadmodum alios in potesta-
tem redegit. Sed quo pacto , quod huic
Arioni accidit , sese habet , Delphin. DE.
Periander , opinor , delectabatur ipso , &
artis gratia sæpe accersebat. Ille autem a
tyranno ditatus , cum domum in Methy-
mnam navigasset , divitias suas ostentare
concupivit. Ac , consensu sceleratorum
quorundam hominum pontone , postea-
quam indicavit se multum auri & argen-
ti secum ferre , ubi ad medium ferme
Ægeum perventum fuit , insidiari illi nau-
tæ coeperunt. Ille vero (auscultabam e-
nim

nim omnia juxta navigium natans) quoniam hoc vobis ita vilum est, inquit, at me saltem; assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & quiddam plane blandum cecinit, atque in mare, tanquam ilico moriturus, præcipitem se dedit. Ego vero, excepto atque imposito mihi illo, in Tænarum enatavi. NE. Tuum erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.

Dialogus 18.

Neptunus & Nereides.

NE. **F**Retum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Ipsum autem cadaver, vos Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomine pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ maxime miserrabilia passa fuerit a noverca. NE. At hoc, Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum, hic illam alicubi sub arena jacere. Sed, quod dixi, in Troade in Cher-
so-

soneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ipsi erit, quod paulo post eadem & Ino patietur, &, persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, qua in mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans præcipitabitur. NER. Sed & illam, in Bacchi gratiam, servare oportebit. Educavit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NE. Non decebat, cum adeo prava esset. Sed Baccho non gratificari non decet, Amphitrite. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decedit? Phryxus autem frater ejus tuto vehitur? NE. Merito: adolescens enim est, & contra impetum obsistere potest. Illa vero ejus insueta, consensu vehiculo inusitato, & in vastam profunditatem despiciens, percussa animo, & pavore pariter attonita, præterea vertigine correpta prævolatus impetu, retinere non potuit arietis cornua, quibus hætenus sustentaverat: atque ita in mare decedit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen opem ferre cadenti decebat? NE. Decebat: sed Parca longe quam Nephelle potentior est.

Dialogus 19.

Iris & Neptunus.

IR. **I**Nsulam illam errantem, Neptune, quæ a Sicilia revulsa, atque undis submersa, mari innatat: eam, dixit Jupiter, jam erige, & cernendam exhibe, & fac, ut manifesta in medio Ægæo firmiter maneat, tuto admodum stabilita: opus enim illa nonnihil habet. NE. Hoc fiet, Iri: sed tamen, quem usum illi præbebit manifesta apparens, neque amplius natans? IR. Latonam in ea parere oportet: jam enim male habet a doloribus. NE. Quid igitur? annon ipsi cælum sufficit? quod si hoc non (sufficiat) nonne vero tota terra recipere possit ejus partus? IR. Non, Neptune. Nam Juno Tellurem magno jurejurando obstrinxit, ne quod Latonæ parturienti perfugium præberet. Hæc igitur insula juramento non tenetur: tam enim fuit abscondita. NE. Intellego rem. Igitur subsiste, insula: atque iterum e profundo emerge, nec amplius sublabaris, sed immota maneat, ac suscipe foelicissima fratris mei liberos duos, Deorum pulcherri-mos. Et vos, o Tritones, Latonam in ipsam trajicite, omniaque tranquilla sint. Serpentem autem illum, qui nunc ipsam de-
ter-

terrendo, velut cestro exagitat, ipsi infantes, posteaquam in lucem editi fuerint, continuo aggredientur, ac matrem vindicabunt. Tu vero Jovi renuncia, omnia esse parata. Stabilita est insula, veniat Latoia, ac pariat.

Dialogus 20.

Xanthus & Mare.

XA. **S**UScipe me gravia passum, ð Mare: mea vulnera extingue. MAR. Quid hoc rei est, o Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus. Sed prorsus exustus sum miser, & effervesco. MAR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex precatus sum, ille autem nihil ab ira remitteret, sed cadaveribus obstrueret mihi alveum, ego misertus miserorum, ut aquis eum obruerem irruui, quo perterritus, a virorum cæde cessaret. Ibi Vulcanus (nam tum prope aderat) universo igne, opinor, quantum habebat, quantumque in Ætna, & si quibus aliis in locis erat, allato processit mihi obviam: ac exussit quidem ulmos & myricas: affavit attem & infelices pisces & anguillas; me vero cum efferve-

E

scere

scere fecisset, parum abfuit quin totum aridum reddiderit. Videsne igitur, quomodo his incendiis affectus sum? MAR. Turbidus & calidus es, Xanthe, ut par est, cruore, a cadaveribus: calore autem, ut ais, ab igne. Ac merito, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod filius esset Nereidis. XAN. Annon decebat me vicinorum Phrygum misereri? MAR. At vero Vulcanum nonne decebat Achillis filii Thetidis misereri?

Dialogus 21.

Doris & Thetis.

DO. **Q**uid fles, Theti? TH. Pulcherri-
 man, Dori, puellam vidi in ar-
 cam a patre coniectam, cum-
 que ipsa recens genitum infantem. Pater
 autem iussit nautas, ut postquam in altum
 a terra provecti essent, acceptam arcam
 in mare projicerent, quo periret & misera
 illa, & infans. DOR. Quam ob causam, o
 soror? siquidem omnia exacte comperta ha-
 bes? THET. Pater illius Acrisius, quia
 pulcherrima erat, in æreum quendam tha-
 lamum inclusam perpetuæ virginitati desti-
 narat. Deinde verum quidem dicere non
 possum: Jovem autem aiunt conversum in
 in

in aurum, ad ipsam per impluvium esse delapsum. Illam vero, excepto in sinum demanante Deo, gravidam factam fuisse. Quod cum pater animadvertisset, utpote durus quispiam, & zelotypus senex, graviter indignatus est; & stupratam ab aliquo ipsam ratus, cum recens peperisset, in hanc arcam conjecit. DOR. Ceterum quid agebat illa, quando ingrediebatur? TH. De se quidem tacebat, Dori, & ferebat damnationem: pro infante autem deprecabatur, ne morti traderetur, lachrymans, & avo pulcherrimum illum ostentans. Ille autem propter malorum ignorantiam, mari arridebat: quorum ego quum memini, rursus lachrymis oppleor. DOR. Et me flere fecisti: at jam ne mortui sunt? TH. Haudquaquam. Nam arca vivos illos custodiens circum Seriphum adhuc natat. DOR. Cur igitur non servamus ipsam, in retia Seriphiis hisce piscatoribus immittentes? qui scilicet extractos illos, incolumes præstabunt. TH. Recte dicis: ita faciamus. Non pereat ipsa, nec infans adeo formosus.

Dialogus 22.

Triton, Nereides & Iphianassa.

TR. **B**alæna illa vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, nulla injuria puellam affecit, ut putatis, & ipsa mortua jam est.

NER. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illectamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multis copiis adortus? TRIT. Non. Sed nostis puto, Iphianassa, Perseum illum Danaës filium, quem una cum matre in arca ab avo materno in mare projectum, illorum misertæ, servastis. IPH. Novi quem dicis. Vero autem consentaneum est illum jam adolescentem esse, & valde cum generosum tum aspectu pulchrum. TRIT. Hic balænam occidit. IPH. Quamobrem, Triton? Neque enim hujusmodi præmia conservationis persolvere nobis debebat. TRI. Ego vobis exponam omnem rem, uti gesta est. Missus hic fuit ad Gorgonas, ut hoc regi certamen perageret. Postquam autem in Libyam pervenit. IPH. Quomodo, Triton? solus-ne, an & alios secum commilitones adduxit? alioqui difficile hoc iter. TRIT. Per aërem profectus est: alatum enim illum

lum Minerva fecit. Postquam autem eo loci venit, ubi illæ degebant, illæ, opinor, dormiebant; hic, amputato Medusæ capite, avolavit. IPH. Quo pacto illas aspexit? aspici enim nequeunt: aut quisquis illas aspexerit, nihil amplius postea cernit. TRIF. Minerva prælato illi clypeo (taliam enim narrantem ipsum audiavi apud Andromedam, & apud Cepheum postea) Minerva, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autem sublata harpe, caput ipsius abscidit: & antequam sorores expergiscerentur, avolavit. Porro ubi circa maritimam hanc Aethiopiæ oram venisset, terræ jam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam expositam, in rupe quadam prominente palo affixam, pulcherrimam, o Dii, promissa coma, & seminudam longe infra ubera. Ac primum illius fortunæ misertus, damnationis causam interrogavit: & paulatim amore captus (oportebat enim incolumem servari puellam) opem ferre illi statuit. Et postquam balæna accessisset terribilis admodum, quasi absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulum adnota, tenens harpam, altera quidem ferit, altera vero Gorgonem spe-

etandam proferens, in lapidem illam con-
 vertit. Illa igitur mortua est, & diriguere
 membra ejus omnia, quæ Medusam aspe-
 xerunt. At hic solutis vinculis, quibus
 virgo alligata fuerat, suppositaque manu,
 suscepit illam summis pedum digitis e lu-
 brica rupe descendentem: & nunc cum
 eadem nuptias in ædibus Cephei peragit:
 deinde Argos deducet. Itaque pro morte
 nuptias non vulgares nacta est. **NER.**
 Equidem non admodum ægre fero factum
 hoc. Quid enim injuriæ nobis intulit puel-
 la, si quid superbe gloriata fuerit mater,
 & nobis pulchriorem videri se voluerit?
TRIT. Hac sane ratione jam propter fi-
 liam doluit, utpote quæ mater sit. **NER.**
 Ne istorum amplius, o Dori, memineri-
 mus, si quid barbara mulier præter deco-
 rum loquuta est. Satis enim supplicii tu-
 lit, quum filiæ ita metuit. Nuptiis igitur
 gaudeamus.

TIMON.

T I M O N.

Timon, Jupiter, Pluto, Mercurius, Pauper, ceterique.

TI. O JUPITER philie, hospitalis, sodalitie, domesticæ, fulgurator, juramenti præses, nubicoge, grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti poëtæ tribuunt, maxime quum hærent in versu (Nam tum illis multi nominis factus, carminis ruinam fulcis metri-que hiatus imple) ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam nugas esse apparet, fumumque poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, & promptum, nescio quomodo penitus extinctum sit, & frigidum, & ne minimam quidem scintillam iræ contra nocentes asservavit. Itaque quivis ex his, qui pejeraturi sunt, citius extinctum elychnium metuerit, quam flammam fulminis cuncta domantis: ita titionem quempiam in ipsos vibrare videris, ut nec ignem, nec fumum ex ipso manantem pertimescant:

scant : sed hoc solum ex vulnere putent' sibi inferri nocumentum, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Sal-moneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abs re : quippe adversus Jovem usque adeo ira frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciaque tumidus. Quid enim, ubi tu, perinde ac si sumsissem mandragoram, dormis? qui neque pejerantes audias, neque flagitiosos observes : sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, auresque tibi obsurduerint, quemadmodum iis, qui senio confecti torpent. Quandoquidem cum juvenis adhuc esses, acrique animo, & vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas : Neque tum unquam cum illis inducias agitabas, sed perpetuo fulmen erat in negotio, & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes cribri commoti instar frequentes, nix cumulatim, grando saxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbresque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem apulit, humani generis quasi scintillulas quas-

quasdam fervans, unde sceleratius etiam genus propagaretur. Quare dignum fœcordia præmium ab illis reportas, cum nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat, nisi si quis obiter in Olympiis: qui quidem non admodum necessariam rem facere sibi videatur, sed priscum quendam ritum observare: pene vero Saturnum, o Deorum generosissime, te reddunt, magistratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio compilarint: quum tibi etiam ipsi manus Olympiæ injecerint. Interea tu altifrenus ille, adeo piger fuisti, ut neque canes excitaris, neque vicinos advocaris, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cum adhuc ad fugam se compararent. Sed generosus ille, gigantum extinctor, & Titanum victor sedebas, fulmen decemcurbitate dextra tenens, quum tibi cæsaries ab illis circumtonderetur. Hæc igitur, o præclare, quando tam secure negligere defines? quando de tantis maleficiis poenas sumes? Quot Phæthontes, aut Deucaliones, satis idonei sint ad expiandum tam inexhaustam morum improbitatem? Et enim, ut communibus omissis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublime evexi, & divites ex pauperrimis reddidi, & omnibus egenis opem tuli, inno assatim, ut amicis be-

nefacerem, universas opes effudi, & propterea pauper evasi, jam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversum hominis jam olim defuncti cippum, ac temporis longitudine collapsum prætereunt, quasi ne norint quidem. Porro alii, procul conspecto me, alio sese detorquent, existimantes sese inauspicatum, abominandumque visuros spectaculum, quem non ita pridem servatorem, & de se bene meritum prædicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone indutus, terram exerceo quatuor conductus obolis, & cum solitudine, & ligone hic philosophor. Hoc interim lucri mihi videor factururus, quod non amplius intuebor plerosque præter meritum felices: illud enim est perquam molestum. Jam igitur tandem aliquando, Saturni & Rheæ proles, excusso profundo isto, gravique somno (longiorem enim quam Epimenides dormivisti) resuscitato fulmine, aut ex Ætna redaccenso, ingenti excitata flamma, iram aliquam strenui illius ac juvenilis Jovis ostende, nisi vera sint ea, quæ de te tuaque sepultura Cretenses fabulantur. JUP. Quis hic est,
Mer-

Mercuri, qui sic ex Attica in montis Hy-
metti radicibus vociferatus est? horridus
totus ac squalidus, & rhenone amictus?
fodit autem, ut arbitror, in terram pro-
nus, homo loquax & confidens: nimirum
est philosophus, neque enim alias adeo im-
pia adversus nos erat dicturus. MERC.
Quid ais, o pater? non nosti Timonem fi-
lium Echekratidis Colyttensem? Hic est,
qui nos plerumque sacro convivio excepit
ex hostiis eximiis parato, ille repente dita-
tus, ille qui totas hecatombas, apud quem
splendide Jovialia festa consuevimus agita-
re. JUP. Eheu, quænam ista rerum com-
mutatio! hiccine est honestus ille, dives,
circum quem tam frequentes erant amici?
Quid illi accidit, ut hoc sit habitu, squa-
lidus, ærumnosus, fossor conductitius, ut
conjicio, cum tam gravem ligonem gerat?
MERC. Illum, ut ita dicam, probitas e-
vertit, & humanitas, atque in omnes ege-
nos misericordia, vel revera vecordia po-
tius, facilitas, nullusque in suscipiendis a-
micis delectus, quippe qui neutiquam in-
tellexerit sese corvis, lupisque gratificari.
Quin magis cum a vulturibus tam multis
misero jecur eroderetur, amicos illos & so-
dales existimabat ex benevolentia erga se,
cum tamen nihil aliud quam epulis gaude-
rent. Illi vero postquam ossa penitus nu-
dassent, circumrosissentque, deinde si qua

inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exuissent, abierunt, exuccum, & radicitus succisum deferentes, adeo ut non amplius agnoscant, aut aspiciant, tantum abest ut sint, qui vicissim illi opitulentur, & impertiant. Has ob res fessor, & sago, ut vides, opertus pelliceo, urbem præ pudore fugiens, mercede agricolam agit, mala sua ægerrimo fert animo, quod qui sua sunt benignitate ditati, nunc admodum fastuose prætereant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. At vero vir neutiquam fastidiendus & negligendus, qui jure optimo indignatur, quod his agat in malis: siquidem & execrandos illos adulatores imitemur, si ejus viri obliviscamur, qui tot pinguiissimos tauros & capras nobis in aris adolevit: quorum nidor mihi etiamnum in naribus remanet. Tametsi propter negotia, magnamque pejerantium turbam, & eorum, qui vi agunt & rapina vivunt, præterea ob formidinem, quam mihi pariunt sacrilegi, qui multi sunt, & observatu difficiles, & ne minimum quidem nos connivere sinunt, multo jam tempore Atticam non respexi: ac in primis ex quo philosophia, & verborum contentiones, apud istos increbuerunt, adeo ut, istis inter se pugnantibus, vociferantibusque, ne exaudire quidem mortaliū vota liceat. Unde mihi necessum

sum est, aut auribus obturatis sedere, aut ab ipsis perdi, qui virtutem quandam, & nescio quæ incorporea, nugasque magna voce connectunt. Hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit improbus. Quod reliquum est, Mercuri, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas: Plutus autem una secum etiam ducat Thesaurum, & ambo apud Timonem permaneant, nec tam facile demigrent, etiam si quam maxime rursum illos præ bonitate domo exeat. Ceterum de ingratis illis palponibus in posterum consultabo, & poenas dabunt, simul atque fulmen præparavero. Nam fracti sunt, & retusa cuspide duo radii ejus maximi, quum nuper acrius in sophistam Anaxagoram jacularetur, qui suis familiaribus persuadebat, nullos esse nos, qui Dii vocantur. At ab illo aberravi: nam obtensa manu Pericles eum protexit: fulmen vero in Castoris & Polucis templum detortum, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Quanquam vel id supplicium satis magnum in istos fuerit, si ditissimum videant factum fuisse Timonem. MERC. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum, audacemque esse? idque non iis modo, qui causas agunt, verum etiam, qui vota faciunt, utile. En mox e pauperrimo dives evaserit ille Ti-

mon, qui alta voce clamavit, & libere fuit locutus in precibus suis, attentum vero Jovem reddidit. Quod si incurvus fodiendo siluisset, neglectus etiamnum foderet. PLUT. At ego, o Jupiter, hunc aditurus non sum. JUP. Quid ita, optime Plute, praesertim me jubente? PLUT. Quoniam per Jovem injuria me affecit, ejiciens, & in multas partes dividens, idque cum illi paternus essem amicus, ac tantum non furcillis ex aedibus extruserit, sicut qui e manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus, & scortis donandus? Ad eos mitte me, Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sum, & exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate commercium habeant, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea rhenone, & ligo-ne, miseri sint contenti, si quatuor obolos lucrentur, qui decem talenta contem-ptum dono dare solebant. JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturus est Timon, quippe quem ligo abunde docuerit, (nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia) te potius quam paupertatem esse eligen- dum. Ac tu mihi querulus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quod tibi libere vagari permiserit patefactis foribus, nec zelotypus in te, domo conclu- serit. Alias autem contra in divites sto-

ma-

machabaris, quum diceres te ab illis, repagulis, clavibus, & impressis sigillis ita fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimis tenebris: eoque pallidus nobis occurrebas, curis plenus, contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus: quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa rem admodum acerbam judicabas in æreo, ferreove thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque a sedulis scelestissimisque pædagogis educari, Fœnore, & Computo. Eos proinde absurde facere aiebas, qui tē præter modum adamarent, neque, cum liceret, frui auderent, nec quamvis essent domini, secure suo amore uterentur: sed vigilantes observarent, ad sigillum feramque immotis oculis intuentes, abunde magnum fructum arbitantes a se percipi, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent; non aliter quam in præsepi canis, qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci sinit. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut œconomus, aut puerorum præ-

præceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc olim incusaveris, nunc his contraria Timoni objicere? PLUT. Atqui, si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis hujus illa nimia remissio, negligentia, non benevolentia, erga me, merito videatur. Illos vero, qui me ostiis ac tenebris inclusum servant, & ut crassior, pinguior, imo immensus fiam, operam dant, nec tamen attingunt ipsi, nec in lucem producant, ne a quoquam videar, illos inquam amentes & contumeliosos recte putem, quippe qui me in fontem tot inter vincula putrescere cogunt, non intelligentes brevi sibi abeundum, & me alii cuiquam, cui fortuna faverit, relinquendum. Quocirca neque illos probo, nec hos, qui nimium facile mihi manus admovent: sed eos, qui, quod est optimum, mediocritate utuntur, ut nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud considera, Jupiter, si quis, ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet neque omnino zelotypia prosequatur, concedens illi, ut noctu atque interdum eat quo velit, & rem cum quibuslibet

libet habeat, vel potius ultro producat, ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? profecto hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui sæpe numero amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem, ceterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeo formosam atque amabilem sinat emarcescere, per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens? Hæc & ipse indignor, quum a nonnullis ignominiose cædor calcibus & dilanior, & exaurior, a nonnullis contra perinde ut literatus fugitivus compedibus vincior. JUP. Quid igitur adversus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas: Hi quidem dum Tântali in morem, nec bibere, nec edere sinuntur, sed ore sicco, auro tantum inhiant: illi vero, dum ceu Phineo cibus harpyiæ ipsis e faucibus eripiunt. Sed abi jam, cordatiorem multo nactus

Ti-

Timonem. PLUT. An ille aliquando desinet me velut ex foraminoso cophino, priusquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quo minus influam, veritus ne si copiosius infundar, ipsum inundem? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, frustra que infusus, vase non continente liquorem: imo prius propemodum effuso quod influit, quam influxerit: eoque modo latior est dolii hiatus ad effusionem, ac liberrimus exitus. JUP. Proinde ni hiatum istum obturaverit, perpetuamque perstillationem sistere conetur, te propediem effuso, facile rursus sagum & ligonem in fæce (& fundo) dolii reperiet. Verum abite jam, illumque ditate. Tu vero, Mercuri, memineris redeundo Cyclopes ex Ætna ad nos adducere, quo fulmen cuspide restituta refarciant. Nam eo nobis acuminato erit opus. MERC. Eamus, Plute. Quid hoc? num claudicas? Equidem ignorabam, o præclare, te non cæcum modo, verum etiam claudum esse. PLUT. Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem a Jove missus proficiscor, nescio quomodo tardus & claudus utrinque sum: ita ut ægre ad metam perveniam, quum nonnunquam qui me opperiebatur, prius consenuit. Sed, quum discedendum est, alatum videbis, avibus longe celeriores.

Unde

Unde fit, ut, amoto repagulo, protinus voce præconis victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquando spectatoribus. MERC. Ista quidem non vera dicis. Imo ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat quo restim emerent, qui hodie repente divites facti splendide vivant, albis quadrigis vehantur, quibus ne asellus quidem ante suppetebat: ii tamen purpurati, & manibus auro ornatis obambulant: qui nec ipsi credere possunt, quin per somnium divites sint. PLUT. Isthæc alia res est, o Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus: nec a Jove sed a Dite transmittor ad eos, qui & ipse opum largitor est, magnaue donans: quod suo etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me ac diligenter obsignatum, & sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille, alicubi in tenebricosa ædium parte jacet, vetere linteo super genua injecto tectus, & a felibus oppugnatus. Porro qui me speraverant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter quam hirundinem advolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, novusque meus dominus est pronuntiatus, sive cognatus quispiam, sive

sive adulator, sive servulus obscœnus, qui puerili obsequio favorem meruerit, etiam tum mento subraſo, pro variis omnigenisque voluptatibus, quas ipsi jam obſoletus suppeditavit, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis tandem ille fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat nomine commutato, ut qui modo Pyrrhias, vel Dromo, vel Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Ceterum illos nequicquam hiantes, seque mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agentes, quod ejusmodi thynnus ex intimo sagenæ sinu effugit, devorata non exigua esca. Atque hic repente totus in me irruens, homo ineptus & rudis, compedes adhuc horrescens, & si quis alium loro increpet, stans arrectis auribus, & pistrinum tanquam templum adorans, non amplius iis, in quos incidit, est tolerabilis: sed & ingenuos contumelia afficit & conservos flagris cædit, experiens num sibi quoque similia liceant: donec aut in scortulum incidens, aut alendorum equorum studio captus, aut adulatoribus sese tradens, dejerantibus Nireo formosiorē esse, Cecrope, Codrove generosiorē, callidiorē Ulyſſe, ditiorē vero sedecim simul Cræſis, momento temporis semel effundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis,

rapinis, & flagitiis fuerant collecta. MERC. Ista ferme sic se habent, uti narras. Verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem, cæcus cum sis, viam invenire potes? aut qui dignoscis, ad quosnam Jupiter te miserit, dignos illi visos, qui divitiis abundant? PL. Enimvero credis me reperire istos, ad quos mittor? MERC. Per Jovem haud quaquam. Neque enim Aristide præterito ad Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad multos alios Athenienses, ne obolo quidem dignos. Ceterum quid facis emissus? PLUT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Hic autem quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem objecto adorans. MERC. Num ergo fallitur Jupiter, qui credat, ex ipsius sententia ditari abs te eos, quos dignos existimarit qui ditescerent? PLUT. Et jure quidem optimo fallitur, o bone, quippe qui, cum me cæcum esse probe sciat, emittat vestigatum rem usque adeo repertu difficilem, & jam olim e vita sublata, quam ne Lynceus quidem facile inveniret, cum adeo sit obscura & minuta. Quare cum rari sint boni, improbi vero in civitatibus omnia obtineant, oberrans facile in istius farinæ homines incido, & ab illis irretior. MERC. At qui sit, ut, quoties
cos

eos deferis, facile aufugias, cum viæ sis
 ignarus? PLUT. Tum demum acutum
 cerno, pedibusque valeo, solummodo
 quum fugiendi adest opportunitas. MERC.
 Illud etiam mihi responde: qui fit, ut, cum
 oculis sis captus (dicendum enim est) præ-
 terea pallidus, & cruribus gravis, tot ha-
 beas amatores, adeo ut omnes in te defi-
 gant oculos: &, si potiantur, felices vi-
 deantur; sin frustrentur, non sustineant
 vivere? Ex his quidem non paucos novi,
 qui sic perditte te amarint, ut se aëreo e-
 scopulo in alta piscosi maris præcipites ab-
 jecerint, rati fastidiri sese abs te, propter-
 ea quod illos nullo pacto respexisses. Quan-
 quam sat scio, tu quoque fateberis, si
 quo modo tibi ipsi notus es, furere istos,
 qui hujusmodi amore sunt dementati.
 PLUT. At enim credis me, qualis sum,
 talem istis videri, nempe claudum, & cæ-
 cum, & quicquid aliud mihi inest vitii?
 MERC. Quid ni, o Pute, nisi & ipsi
 omnes sint cæci? PLUT. Haud cæci qui-
 dem, o optime, verum inscitia, errorque,
 quæ omnia occupant, illis offundunt tene-
 bras. Ad hæc ipse quoque, ne per omnia
 deformis sim, persona valde amabili te-
 ctus, inaurata, gemmisque picturata, ac
 versicoloribus amictus eis occurro: at illi,
 rati sese nativi vultus venustatem aspicere,
 amore capiuntur, dispereuntque, nisi po-
 tian-

tiantur. Quod si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul ipsi semet damnabunt, qui tantopere cæcutierint, amantes res neutiquam amandas, & deformes. MERC. Quid ergo, postquam eo perventum est, ut jam divites evaserint, jamque personam sibi circumposuerint, rursus falluntur? adeo ut si quis illis adimere conetur, pene caput potius quam personam abjiciant? Neque enim verisimile est, etiam tum illos ignorare, auro bracteata esse formam, quum intus cuncta inspexerint. PLUT. Ad id non paucae res, o Mercuri, mihi sunt adjumento. MERC. Quænam? PLUT. Simul atque qui me primum nactus est, patefactis foribus exceperit, clanculum una mecum introit fastus, vecordia, infamia, mollities, contumelia, fraus, aliaque sexcenta: a quibus omnibus posteaquam est occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: meque cunctorum illorum, quæ introierunt, malorum patrem stupet, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quam ut me rejicere compellatur. MERC. Ut lævis es, o Plute, & lubricus, & retentu difficilis, ac fugax, neque ullam certam præbes ansam, qua pressus tenere: verum nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At contra Pau-
per-

pertas, viscosa, & prehensu facilis, toto corpore multos uncus gerit hamatos, ut, qui tetigerint, ilico hæreant, nec facile queant avelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLUT. Quam? MERC. Nempe quod thesaurum non adduximus, quo vel in primis erat opus. PLUT. Ista quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo, ad vos ascendo: jussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERC. Jam igitur Atticam adeamus, & me sequere chlamydi adhærens, donec ad agellum pervenero. PLUT. Recte facis, Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic fragor, ac si ferrum & lapis colliduntur? MERC. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papæ, & Paupertas adest, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit, longe præstantior quam tui sint satellites. PLUT. Quin igitur quam ocyssime discedimus, Mercuri? Neque enim quicquam æstimabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. MERC. Secus visum est Jovi: quare nihil metuamus. PAUP. Quo-

Quonam istum, Argicida, manu adducis?
MERC. Ad hunc Timonem a Jove missi
sumus. PAUP. Itane nunc Plutus ad Ti-
monem, posteaquam ego ipsum antea de-
liciis male corruptum suscepi? & his, vi-
delicet Sapientiæ & Labori traditum, stre-
num, multique pretii virum reddidi? A-
deone despicienda, injuriæque idonea l'au-
pertas vobis videor, ut hunc, quæ mihi
unica erat possessio, eripiatis, jam exactis-
sima cura ad virtutem excultum? ut Plu-
tus hic illum denuo suscipiens, contu-
meliæ & arrogantia iterum tradat, mol-
lemque & ignavum, & vecordem, qualis
olim erat, rursus mihi restituat, ubi jam
nihil factus erit. MERC. Sic, o Pau-
pertas, Jovi placitum est. PAUP. Equi-
dem abeo: at vos, Labor, & Sapientia
reliquique, sequimini me. Porro hic brevi
cognoscet, qualem me reliquerit, adju-
tricem bonam, & rerum optimarum au-
ctorem, quacum donec habuit commer-
cium, sano corpore, valentique animo
esse perseveravit, virilem exigens vitam,
& ad sese respiciens: supervacua autem &
vulgaria ista, aliena, ut sunt, existimans.
MERC. Discedunt illi: nos eum adeamus.
TIM. Quinam estis, o scelesti? aut qua
gratia huc advenistis, homini operario, ac
mercenario negotium exhibituri? sed non
lætantes abibitis, improbi cum sitis omnes:

nam ilico vos ego glebis & faxis petitos
comminuam. MERC. Nequaquam, o Ti-
mon, ne ferito: neque enim mortales ferir-
es. Ego enim sum Mercurius, hic Plutus.
Nos, tuis precibus exauditis, misit ad te
Jupiter. Quare, quod bene vertat, opes
accipe, desistens a laboribus. TIM. Atqui
vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut
dicitis: siquidem odi pariter omnes tum
Deos tum homines. Sed cæcum hunc, quis-
quis is est, certum est mihi impacto ligo-
ne comminuere. PLUT. Abeamus, per
Jovem, Mercuri: quandoquidem hic ho-
mo mihi videtur non mediocriter insanire,
ne malo quopiam accepto discedam. MER.
Nequid ferociter, Timon, quin potius hac
ferocitate & asperitate deposita, bonam
fortunam porrectis manibus excipe, rursus
dives esto, rursus Atheniensium princeps,
solusque fortunatus ingratos illos despicio.
TIM. Nihil mihi vobis est opus: ne obtur-
bate: sat opum mihi ligo: sum præterea
fortunatissimus, si nemo ad me accesserit.
MERC. Adeo ne quæso inhumaniter? *Hæc
ego seiva Jovi referam atque inmania di-
cta?* Atqui par erat forsitan invisos esse tibi
homines, a quibus tam indignas injurias
accepisti: nequaquam autem Deos, cum il-
li tantopere tui curam gerant. TIM. At ti-
bi, Mercuri, Jovique pro vestra cura, pluri-
mam habeo gratiam: sed Plutum hunc re-
ci-

cipere nolim. MERC. Quid ita? TIM. Quia mihi olim innumerabilium malorum auctor fuit, cum me assentatoribus traderet, mihi infidiatores inveheret, odium conflaret, illecebris corrumperet, invidiæ obnoxium redderet: denique quum me adeo perfide & proditorie destitueret. Contra vero Paupertas me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque vere & libere convivens, & quibus opus erat supeditavit laboranti, & vulgaria illa contemnere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, & demonstravit quænam essent opes meæ, quas neque adulator assentans, neque sycophanta rerritans, neque plebs irritata, nec concionator suffragium ferens, neque tyrannus insidians queat eripere. Itaque laboribus jam roboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum quæ sunt in civitate aspicio, abunde magnum & sufficientem victum ligo mihi suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti, viam remetiens abi, Plutum hunc ad Jovem deducens. Illud mihi sat fuerit, si effecerim, ut omnes mortales per omnem ætatem ejulent. MER. Nequaquam, o bone: neque enim omnes ad ejulandum sunt accommodati. Quin iracunda ista pueriliaque missa fac, & Plutum excipe: non sunt rejicienda munera quæ a Jove profiscuntur.

PLUT. Vin' Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter feres, si quid dixerō? TIM. Dicitō, sed nec multis, nec cum procœmiis, quemadmodum perditissimi isti oratores solent. Nam hujus Mercurii gratia te feram pauca dicentem. PLUT. Atqui mihi multis potius erat dicendum, multis nominibus abs te accusato. Vide tamen, num qua in re te, quemadmodum ais, læserim, ego qui dulcissimarum quarumque rerum tibi auctor fui, honoris, præsidentiae, coronarum, aliarumque deliciarum. Mea etiam opera celebris, conspicuus atque observandus eras: verum si quid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum in culpa. Quin potius a te sum ipse affectus contumelia, propterea quod ita ignominiose execrandis illis viris me objecisti, qui te laudabant, & prestigiis dementabant, mihiq̃ue modis omnibus insidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te a me proditum, istud criminis in te possum retorquere, cum ipse sim modis omnibus a te rejectus, præcepsque exactus ex ædibus: unde pro molli chlamyde sagum hoc charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim ne ad te venirem, utpote qui te tam hostiliter erga me gessisses. MERC. At nunc vides, o Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus?

Proin-

Proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu vero sode ita ut facis: tu interrim thesaurum ligone effossam educito: audiet enim te clamantem. TIM. Parendum est, Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias, cum Dii ipsi te cogant? Tamen vide, in quæ negocia me miserum conjicies? qui, cum hætenus felicissime vixerim, nihil mali commeritus tantum auri repente accipiam, tantumque curarum suscipiam. MERC. Sustine, Timon, mea gratia, tametsi grave est istud, & intolerandum, quo videlicet palpones illi invidia rumpantur. Ego autem, superata Ætna, in cælum revolabo. PLU. Abiit quidem ille, ut videtur: id enim ex remigio alarum conjicio. Tu vero hic operire, siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam. Sed magis feri. Te compello, auri Thesauri, Timonem hunc exaudi: & te offer eruendum. Fodi, Timon, altius impingens. Ceterum a vobis ego discedo. TIM. Age vero, o ligo, te validum mihi præsta, nec defatigare, quando Thesaurum ex abdito in apertum evocas. O prodigiorum auctor Jupiter, amici Corybantes, ac lucifer Mercuri, undenam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo, ne carbones reperturus sim expectatus. Atqui aurum profecto est insigne, fulvum, grave, & aspectu longe jucundissimum. *Pulcherrima*

*aurum faustitas mortalibus, quippe quod
ignis in morem ardens, noctes diesque
renides. Ades, o mihi charissimum, &
desideratissimum: nunc demum credo vel
Jovem ipsum aurum esse factum. Etenim
quæ tandem virgo non exporrecto sinu us-
que adeo formosum amatorem excipiat,
per tegulas illapsam? o Mida & Cræse,
muneraque in Templo Delphica dicata, ut
nihil eratis, si cum Timone, Timonisque
opibus comparemini, cui ne Persarum qui-
dem rex par est. O ligo, & rheno charis-
sime, vos huic Pani suspendi bonum est.
At ego omnem hunc mercatus agellum,
turriculaque ad servandum aurum con-
structa, in qua solus apte possim inhabi-
tare, eandem etiam mihi defuncto sepul-
chrum esse volo. Hæc igitur decreta fun-
to, placitaque in reliquum vitæ: commer-
cii cum quibusvis fuga, ignoratio & fasti-
dium omnium hominum. Porro amicus,
hospes, sodalis, ara misericordiæ, meræ
nugæ: tum miserari lachrymantem, egen-
tibus opitulari, iniquitas, ac morum sub-
versio: sed vita sit solitaria, qualis est lupis,
unusque sibi amicus Timon: ceteri omnes
hostes, & insidiatores: cum horum quo-
piam congregi, piaculum: adeo ut, si quem
aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille
dies. In summa, non alio nobis habeantur
loco, quam saxeæ, vel æneæ statuæ:*
&

& neque missum ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Ceterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quædam & inutilia nomina, & stultorum hominum gloriæ. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, abhorrens ab assentationibus, & odiosis laudibus: Diis sacra faciat, solus epuletur, sibi ipsi vicinus, sibi excussis aliis conterminus: & semel se ipsum comiter excipere decretum esto, si moriendum sit & admovenda corona. Denique nomen suavissimum esto Misanthropos, *hominum osor*. Morum autem notæ, morositas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: quod siquem conspexero incendio conflagentem, & supplicantem ut extinguam, pice, oleoque restinguere: & siquem hyeme flumen deferat, isque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerso capite propellere, ne possit emergere. Hoc pacto parem gratiam reportent. Hanc legem tulit Timon Eche-cratis Colyttensis, & Timon ipse concionis subscripsit suffragiis. Age hæc decreta sunt: hæc fortiter tueamur. Ceterum magni fecerim, si hoc omnibus innotescat, quod opibus abundo: eos enim illud præfocaverit. Sed quid illud? Eheu, quæ celeritas ista? undique concurrunt pul-

verulenti atque anhelī, haud scio unde aurum odorati. Utrum igitur, hoc conscenso colle, faxis eos abigo, e sublimi dejaculans? an hac tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congrediamur, ut contemti magis angantur? ita satius esse duco. ideoque restemus, quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eorum iste quis est? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti, funem porrexit, quum apud me sæpenumero solida dolia vomuerit. Sed bene est, quod ad me venit: nam primus omnium vapulabit. GNA. Nonne dicebam fore, ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? Salve, Timon formosissime, suavissime, convivator bellissime. TIM. Tu quoque salve, Gnathonides, vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. GNA. Grata tibi semper dicacitas: sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his quos nuper didici dithyrambis. TIM. At elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc? feris, o Timon? antestor, o Hercules, hei hei, te, quod mihi vulnus inflixeris, apud Areopagitas in jus voco. TIM. Atqui, si cunctere paulisper, mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam: quin plane vulneri medere, paululum auri inspergens: præsentissimum enim illud est

remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. Sed male tibi vertet, quod ex viro commodo tam saevus factus sis. TIM. Quis est recalvaster ille qui accedit? Philia des, assentatorum omnium execratissimus. Hic cum a me solidum acceperit fundum, tum in filiae dotem talenta duo, laudationis premium, cum me canentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudasset, dejerans me oloribus multo magis canorum, postquam me nuper aegrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero digna se accepit, cum sit ingratus. At nos qui jam olim familiares sumus, æquævi, ac populares, tamen modeste agimus, ne infilire videamur. Salve, here, fac, ut adulatores istos observes nefarios, qui nusquam nisi in mensa adsunt: præterea a corvis nihil differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidentum: ingrati omnes & scelesti. At ego cum tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, in via accepi te summas opes esse nactum. Proinde veni his de rebus te moniturus, quamquam forte tibi me monitore nihil erat opus, cum vel ipsi Nestori, id quod de-

cet, consulere queas. TIM. Ita fiet, Philades. Verum accede, quo te ligone comiter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quod illum, quæ in rem illius erant, admonui. TIM. Ecce, tertius huc orator Demeas accedit, tabulas dextra tenens, seque profitens mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit: nam damnatus erat, ac vinctus. At quum solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi forte obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens, id quod collatum fuerat, poscerem, negabat se civem me agnoscere. DEM. Salve, Timon, præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ; profecto jam pridem te populus frequens, & utraque curia operitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripti: Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri: præterea pugillatu, luctu, cursuque die eodem, adhæc solenni quadriga, equestrique certamine in Olympicis vicit. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum?

spe-

spectabis posthac. Sed ista communia addi-
 satius est. Tum anno superiore apud A-
 charnenses pro Rep. fortissime se gessit, &
 Peloponnesiorum duo agmina concidit.
 TIM. Qua ratione? quippe qui nec un-
 quam arma gesserim, nec miles unquam
 conscriptus fuerim. DEM. Modeste qui-
 dem de te loqueris: Nos tamen ingrati
 futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea
 scribendis plebiscitis, & in consultationi-
 bus, & in administrandis bellis, non me-
 diocrem utilitatem attulit Reipublicæ.
 Quamobrem visum est omnibus, curiæ,
 plebi, magistratibus tributim, plebejis sin-
 gulatim, communiter omnibus, aureum
 statuere Timonem juxta Palladem in ar-
 ce, fulmen dextra tenentem, & capite
 radiatum: eumque septem aureis coronis
 coronare, hasque coronas hodie in Bac-
 chanalibus per novos Tragedos promul-
 gari: siquidem hodie illi Bacchanalia sunt
 agenda. Tulit hoc suffragium Demicas
 orator, cognatus illius propinquus, & di-
 scipulus. Etenim orator optimus est Ti-
 mon, præterea quicquid voluerit. Quare
 hoc tibi suffragium attuli: utinam & filium
 meum ad te adduxissem, quem tuo no-
 mine Timonem denominavi! TIM. Qui
 potes, Demea, qui nunquam uxorem
 duxeris, quantum nobis scire licuit?

DEM. At ducam novo ineunte anno, si Deus dederit, liberisque operam dabo: tum quod nascetur (erit enim masculus) Timonem nominabo. TIM. An uxorem tu sis ducturus, haud equidem scio, tanta a me plaga accepta. DEM. Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem occeptas, Timon, pulsasque ingenuos, ipse nec ingenuus, nec civis? verum pœnas dabis propediem, cum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis. TIM. At, o scelestè, non conflagravit arx: proinde palam est, te calumniatorem agere. DEM. Verum, effosso ærario, dives factus es. TIM. Neque hoc effossum est. Hæc etiam absurda dicis. DEM. Verum effodietur post-hac. Interim vero omnia, quæ in eo sunt condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam. Etenim res plane ridicula mihi acciderit, si cum inermis duo Lacedæmoniorum agmina fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustra vicero in Olympiis pugillatu & lucta. Sed quid hoc? annon Thrasycles Philosophus hic est? profecto ipse est, promissa barba, subductisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans, accedit, Titanicum obtuens, coma super fronte crispata,

spata, Autoboreas alter, aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic habitu frugalis, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quam multa de virtute discessit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad coenam venit, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maxime delectatur) perinde ut Lethes aquam ebibens, matutinis illis sermonibus maxime contraria facit, dum milvi instar praecepit obsonia, & proximum opposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret: dumque catinos indice digito diligenter extergit, ne vel paululum alliati edulii relinquat: semper querulus, quasi deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vino insanus, non ad tantum modo, saltationemque, verum ad convicium usque & iram. Adhuc multus inter pocula sermo: tum enim maxime de temperantia, & sobrietate verba facit, idque cum jam a mero male affectus ridicule balbutit. Accedit his deinde vomitus. Postremo sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus

manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio vel confidentia, vel avaritia. Quin & inter assentatores primas tenet, pejerat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa vir est omnifaria sapientia cumulatus, omni ex parte exactus, varieque absolutus. Quare licet sit modestus, brevi ejulabit. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasyces? THRAS. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum tuas opes admirati, argenti, auti, opiparorum conviviorum spe adducti concurrunt, multam assentationem exhibituri apud te, hominem simplicem, & de rebus suis facile impertientem. Scis enim offam ad cœnam mihi sat esse, obsonium vero suavissimum, cepam, aut nasturtium, aut siquando lubeat epulari lautius, paulum salis: potum vero ex fonte novem fistulis scaturiente constare: tum hoc pallium quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me est in precio, quam calculi qui sunt in littoribus. Verum tua ipsius gratia huc me contuli, ne te corrumpat pessima & infidiosissima possessio divitiarum, quippè quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum causa extiterit. Etenim, si

me

me audies, potissimum opes universas in mare projicies, utpote non necessarias bono viro, quique Philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in profundum, o bone, sed ferme ad inguina usque ingressus, paulo ultra fluctuosum littus, me uno spectante. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo confestim ex ædibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porro si quis erit Philosophus, æquum est, ut duplām, triplamve portionem ferat. Mihi autem, quanquam mea ipsius gratia non postulo, sed ut amicis, siqui indigent, impertiam, sat erit, si peram hanc, ne duos quidem integros modios Ægineticos capientem, plenam præbueris. Eum enim, qui philosophatur, convenit paucis esse contentum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis, probo, Thrasycles. Ergo, si videtur, priusquam peram expleam, tibi caput pugnorum ictibus opplebo, insuperque auctarium ligone admetiar. THRAS. O populi Imperium, & leges! a nefario homine in libera civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, o bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui mensuræ choenices
qua-

quatuor adjiciam. Sed quid hoc est? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, in summa, eorum agmen qui vapulabunt. Quin igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum, paulisper interquiescere sino? At ipse, congestis plurimis saxis, procul in ipsos grandino? BLEP. Ne jace, Timon, abimus enim. TIM. At vos nec sine sanguine, nec sine vulneribus abibitis.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

In Lucianum.

Qui Samosatensis non laudas scripta Sophistæ,
Aut malus aut hebes est, aut sapit ille nimis.
Si malus est, tanta cum libertate notari
Quod celat vitium non feret ille suum.
Quid mirum est hebetem nullos sentire lepores?
Scimus amaracinum non bene olere sui.
Cujus tam rigida est sapientia ut omnia demnet,
Seria ni fuerint, ille sibi sapiat.
Triste supercilium valeat. Sed iudice sano,
Utile qui dulci miscuit, ille sapit.
Ille placet doctis. Docto placuisse videmus
Hemsterhusiada scripta, Lycine, tua:
Qui labes illis contractas tempore longo
Eximere haud cessat dexteritate sua.

STEPHANUS BERGLER.